

**TROVERDIGHETSVURDERINGEN I
ASYLSAKER: JUSS OG TVERRFAGLIGHET I
OPPLÆRINGEN I FIRE DIREKTORATER –
BELGIA, STORBRIANNIA, SVERIGE OG
NORGE**

Av Cecilie Schjatvet
(June 2014)

Troverdighetsvurderingen i asylsaker: Juss og tverrfaglighet i opplæringen i fire direktorater - Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge

Rapport gjennomført på oppdrag for UDI med FoU-midler

© Cecilie Schjætvet 2014

Først publisert januar 2014

2. revidert utgave juni 2014

Trykket i Oslo, Norge

Illustrasjon: Botticelli «Detalis of Prima Vera» i Uffizi Gallery Museum etter tillatelse fra «Permits Office» ved Polo Musuale, Firenze, Italia.

Ved sitering benytt følgende henvisning:

Cecilie Schjætvet «Troverdighetsvurderingen i asylsaker: Juss og tverrfaglighet i opplæringen i fire direktorater - Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge» Rapport gjennomført på oppdrag for UDI med FoU-midler. Trykket av Advokatfirmaet Hestenes og Dramer (2014) Oslo

FORORD

Denne rapporten er blitt til på oppdrag fra Utlendingsdirektoratet (UDI). Rammene for rapporten er definert av UDIs anbud om å få en beskrivelse av opplæringen som gis og verktøy som benyttes i troverdighetsvurderingen i asylsaker i direktoratene i Belgia, Sverige, Storbritannia og Norge. I tillegg omfattet bestillingen at det skulle gis en sammenligning av publiserte skriftlige veiledere om troverdighetsvurderingen, samt en gjennomgang av funn i tverrfaglig litteratur. Studiet skulle ha et tverrfaglig fokus.

Underveis i prosjektet ble forskergruppens arbeid fulgt av en nedsatt referansegruppe bestående av representanter for UDI, Utlendingsnemnda (UNE) og Justis- og beredskapsdepartementet, og vi takker dem for den store innsatsen de har gjort for prosjektet.

For samme prosjektmidler har det parallelt blitt utarbeidet en rapport av Guri C. Bollingmo, May-Len Skilbrei og Ellen Wessel «Troverdighetsvurderinger: Søkerens forklaring som bevis i saker om beskyttelse (asyl)» (Fafo-rapport 2014:01).

Forskningsdesign, funnene og den endelige utformingen av rapporten er mine egne, uavhengig av oppdragsgiver. Prosjektet har, etter en forberedende periode, gjennomført intervjuer i perioden mai-november 2012 og våren 2013.

Rapportskriver er til daglig advokat i Advokatfirmaet Hestenes og Dramer & Co der hun jobber spesielt med asylrett og strafferett. Hun har tidligere publisert en rekke folkerettslige artikler, bøker og rapporter, og arbeider også i skjæringspunktet mellom juss og kulturteori.

Jeg er takknemlig for bistanden fra ansatte i direktoratene i Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge, for deres tilgjengelighet, assistanse og vilje til å delta i intervjuer. Særlig rettes en takk til UDIs Kate Chapman for utmerket samarbeid.

Cecilie Schjatvet
Oslo, januar 2014

INNHOLDSFORTEGNELSE

FORORD	IV
INNLEDNING	1
ANBEFALINGER	5
SAMMENFATNING AV FUNN	11
I) DET RETTSLIGE RAMMEVERKET – OBLIGATORISK OPPLÆRING	11
II) DET RETTSLIGE RAMMEVERKET – FRIVILLIG OPPLÆRING FOR ERFARNE SAKSBEHANDLERE	25
III) JUSS - LANDINFORMASJON	26
IV) JUSS - INTERVJUFAGET	28
V) JUSS – TRAUMEPSYKOLOGI	31
VI) OPPLÆRINGSMATERIALE, PRAKSIS NOTATER OG STRUKTUR PÅ OPPLÆRINGEN	32
VII) ØVRIGE FORHOLD	39
KAPITTEL 1: METODE	43
1.1 DET RETTSLIGE RAMMEVERKET	43
1.2 GJENNOMGANG AV PSYKOLOGISKE OG ANTROPOLOGISKE STUDIER	43
1.3 OPPLÆRINGEN I BELGIA, STORBRIANNIA, SVERIGE OG NORGE	47
KAPITTEL 2: DET RETTSLIGE RAMMEVERKET	53
2.1 BEVISREGLER OG PRINSIPPER TROVERDIGHETSVURDERINGEN	53
2.2 KRITERIER – ETTER NORSK RETT	66
2.3 KRITERIER – SAMMENLIGNING MED INTERNASJONAL RETT	73
2.4 STANDARDER I NASJONALE VEILEDERE	75
2.5 IARLJ-VEILEDEREN	79
2.6 OPPLÆRING OG BEHOV I UDI	83
2.7 FUNKSJON OG FORMÅL MED EN VEILEDER FOR UDI	84
KAPITTEL 3: PSYKOLOGISKE OG KULTURTEORETISKE STUDIER OM TROVERDIGHETSVURDERINGEN I	
ASYLSAKER	87
3.1 HVLKE TEMA TAS OPP AV PSYKOLOGIEN OG KULTURSTUDIENE?	87
3.2 KRITERIER FOR VURDERING AV STUDIENE	87
3.4 INTERVJUSITUASJONEN	89
3.5 BEVISVURDERING – BRUK AV MOTSTRID	93
CHAPTER 4: PRESENTATION OF THE DIRECTORATES IN BELGIUM, GB, SWEDEN AND NORWAY	107
4.1 KEY FIGURES – VOLUME, RECOGNITION RATES AND EFFICIENCY	107
4.2 BASIC ORGANIZATIONAL TRAITS AT FIRST-LEVEL OF DECISION-MAKING	108
CHAPTER 5: TRAINING RELEVANT TO THE CREDIBILITY ASSESSMENT	126
5.1 THE EUROPEAN ASYLUM CURRICULUM (EAC)	126
5.2 TRAINING DESIGN FOR NEW AND ADVANCED PROTECTION OFFICERS	127
CHAPTER 6: THE INTERVIEW – COMMON PROCEDURE AND VARYING TECHNIQUES	132
6.1 INTRODUCTION	132

6.2	THE EAC MODULE 6.....	132
6.3	REGISTRATION AND PREPARATION	132
6.4	A COMMON INTERVIEWING STRUCTURE.....	135
6.5	COMPARISON OF MAIN APPROACHES IN THE PROBING PHASE OF THE INTERVIEW	139
6.6	ADDITIONAL PROBING TECHNIQUES	143
6.7	COMPARISON OF HOW TO DEAL WITH CONTRADICTIONS AND ELUSIVE RESPONSES.....	146
6.8	NON-DESIRABLE AND CONTROVERSIAL TECHNIQUES	156
6.9	MONITORING THE QUALITY OF THE INTERVIEWS BY THE SUPERVISOR	159
CHAPTER 7: CREDIBILITY ASSESSMENT AND HOW TO STATE REASONS IN THE DECISIONS		162
7.1	A PERCEPTION OF A PROBLEM?.....	162
7.2	WAYS TO IDENTIFY AND MEET CHALLENGES IN INDIVIDUAL CASES.....	165
7.3	DOES AN APPROACH TO HOW TO <i>WEIGH</i> THE EVIDENCE EXIST?.....	167
7.4	STATING REASONS FOR THE CREDIBILITY ASSESSMENT IN DECISIONS	173
CHAPTER 8: TRACKING OF THE APPEALS		176
VEDLEGG: UTKAST TIL NASJONAL VEILEDER.....		180
ENGLISH SUMMARY		182
	INTRODUCTION.....	182
	RECOMMENDATIONS	188
	FINDINGS IN BRIEF	194
I)	LEGAL FRAMEWORK – MANDATORY TRAINING.....	194
II)	THE LEGAL FRAMEWORK – VOLUNTARY TRAINING FOR EXPERIENCED CASE OFFICERS.....	209
III)	LAW – COUNTRY OF ORIGIN INFORMATION	211
IV)	LAW – THE DISCIPLINE OF INTERVIEWING.....	213
V)	LAW – TRAUMA PSYCHOLOGY	215
VI)	TRAINING MATERIALS, PRACTICE NOTES AND TRAINING STRUCTURE	216
VII)	OTHER MATTERS.....	223
LITTERATURLISTE.....		226

Innledning

Dette studiet beskriver hvilken *opplæring og veiledning* som antas å utgjøre «beste praksis» når troverdigheten av asylforklaringer skal vurderes. Hvilke rettslige kriterier og standarder gjelder i tillegg til de almene bevisreglene? Hvordan kan bruk av oppfølgingsspørsmål i intervju best ivareta korrekt anvendelse av rettsreglene, og hvilken betydning kan funn fra andre disipliner som psykologi og antropologi tenkes å kunne ha?

Rapporten har tatt utgangspunkt i en sammenligning av publiserte skriftlige veiledere i troverdighetsvurderingen: tre nasjonale (Storbritannia, Canada og Australia), samt den nye veilederen til den internasjonale dommerforeningen i flyktningrett (**IARLJ**). Formålet har vært å sammenligne veilederne med det som følger av norskeforarbeider og rettspraksis, hva som tas med og hva som utelates i de ulike veilederne, hvor presist de angir bevisvurderingsprinsippene og hvordan disse formidles med tanke på at mange saksbehandlere kan ha annen bakgrunn enn juss.

Hoveddelen av rapporten er basert på kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner i direktoratene i Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge, samt på eventuelle regler, praksisnotater og gjennomførte undersøkelser. Det faller utenfor rammen av dette studiet å si noe om hvordan de ulike tilnærmingene faktisk fungerer for saksbehandlerne i praksis.

Rapporten har et tverrfaglig fokus. Utgangspunktet har vært at det kan være flere problemstillinger innen troverdighetsvurderingene som ikke fullt ut kan løses av jussen alene. Rapporten gir derfor også en vurdering av i hvilken grad funn fra psykologi og antropologi har relevans for den juridiske oppgaven det er å vurdere troverdighet i en asylsak.

Det tverrfaglige fokuset går igjen i undersøkelsen av opplæringen i de fire direktoratene, i sammenligningen av veilederne, samt i en egen gjennomgang av psykologiske og antropologiske/kulturteoretiske arbeider fra de siste 10-15 årene.

Rapporten har fire deler:

Del I. I et innledende metodekapittel forklares hvordan rapportskriver har gått frem for å få ut mest mulig relevant informasjon fra nøkkelpersoner i direktoratene. Bevisvurderingen er konkret. En sentral utfordring har derfor vært å tenke ut en design som var egnet til å få mer informative svar enn «det kommer an på» eller «det varierer fra sak til sak».

Metodekapittelet beskriver også rapportens vitenskapsteoretiske tilnærming til vurderingen av hvorvidt de psykologiske og antropologiske funn er basert på premisser som gjør at anbefalingene har relevans og signifikans for jussen (kapittel 1).

Del II. I denne delen beskrives først det rettslige rammeverket. Troverdighetsvurderingen er, som et ledd i bevisvurderingen, underlagt lovregler om bevisvurdering. I tillegg har rettspraksis og teori

utviklet visse kriterier (som motstrid og «plausibilitet»¹) som saksbehandleren *må* vurdere, og en rekke måter (standarder) for hvordan å løse bevismessige problemstillinger som *kan* dukke opp.

Det gis her en sammenligning av det som kommer til uttrykk i norske forarbeider og i rettspraksis om dette, med EU-direktivets fakultative (valgfrie) bestemmelse om troverdighetsvurderingen og UNHCRs anbefalinger, de tre nasjonale veiledere og den nye veilederen fra IARLJ. Det gis også en beskrivelse av synet på betydningen av funn fra samfunnsfag som psykologi og antropologi, slik det fremkommer i norsk domstols praksis, i bevisteorien og i internasjonal flyktningrett (kapittel 2).

Det andre kapitlet i denne delen gir en vurdering av arbeider innen antropologi, vitne- og minnepsykologi som er publisert i internasjonale tidsskrifter, antologier og bøker de siste 10-15 år. Mange av disse arbeidene har som innvending at jussens kriterier motstrid og plausibilitet benyttes på en måte som strider med eksisterende kunnskap, f eks at manglende troverdighet baseres på at søker ikke husker eller har forklart seg motstridende så er ikke det basert på psykologisk kunnskap om menneskets begrensede minne.

Basert på de rettslige prinsippene som gjelder for betydningen av samfunnsfaglige bidrag i kapittel 2, vurderes funnenes relevans og signifikans for juss. Særlig ses det på om det er sammenheng mellom premiss og konklusjon og om det opereres med «false friends», f eks om det i arbeider fra psykologer og antropologer legges noe annet i begrepet «motstrid» enn det som gjøres i jussen (kapittel 3).

Del III. I denne hoveddelen av rapporten beskrives opplæringen og veiledningen som gis om troverdighetsvurderingen i direktoratene i Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge. Det sentrale spørsmålet har vært hvilke verktøy som tas i bruk: i) i den delen av intervjuet der asylforklaringen testes/vurderes (oppfølgingsspørsmål), og ii) når bevisene skal vektas (kriterier og standarder).

Først beskrives hvordan direktoratene har organisert og bruker andre sentrale bevismidler, for med det å gi en sammenligning av tilnærmingen til hele bevisbildet, herunder hvordan de forholder seg til funn fra antropologien og psykologien. Det stilles spørsmål som:

Hvor mye tid benyttes på intervjuet og hvor lang er saksbehandlingstiden? I hvilken grad gis det oppfølgingsintervjuer? Hvilken rolle er gitt landinfoenhetene, og hva er ansvarsfordelingen mellom saksbehandler og landinfoenhet? I hvilken grad det forventes at saksbehandlerne benytter saksspesifikk landinformasjon? Er det tatt stilling til om det skilles mellom landinformasjon som kan anses som «fakta» (f eks strukturen i en opprørsgruppe), og landkunnskap som ikke anses som «fakta» (f eks beskrivelser av kulturell praksis)? På hvilken måte anses beskrivelser av kulturell praksis som nyttige i intervju- og bevisvurderingssituasjonen? Det spørres også om hvordan en ser på nytten av kunnskap om minne-, vitne- og traumepsykologi, søkers egne legejournaler osv. (kap. 4).

¹ Begrepet «plausibilitet» er ikke et uttrykk som tradisjonelt har vært i bruk i norsk rettspraksis men synes å ha blitt mer vanlig i de siste årene, jf. f eks LB-2012-28456. Plausibilitet antas at nå brukes synonymt med uttrykk som «trolig» eller «mulig». Begrepet vil benyttes i denne rapporten som det overordnede begrepet for å vurdere troligheten av en forklaring. Det er et internasjonalt innarbeidet begrep, jf. f eks UNHCRs Håndbok og EUs kvalifikasjonsdirektiv artikkel 4(5). Begrepet er også tatt i bruk på denne måten i nyere norsk bevisteori, se f eks Eivind Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

I det neste kapittelet gis en beskrivelse av lengden og innholdet av opplæringen opplæringsregimet, herunder modulen om bevisvurdering i det EU-utviklede European Asylum Curriculum (EAC), og også de to modulene om bruk av landinformasjon og intervjuteknikk. Sverige har vært prosjektleder for EAC og Belgia har stått sentralt i å utvikle modul 7 om bevisvurdering. I Norge har UDI deltatt aktivt i utviklingen av modul 6 om intervjuteknikk (og særlig i utviklingen av modulen om det å intervju barn). Sverige og Belgia benytter EAC fullt ut i sin opplæring. Storbritannia har et eget kursopplegg med en holistisk (ikke modulbasert) tilnærming (kapittel 5). I Norge benyttes EAC-modulene som handler om intervju av barn til opplæringen av saksbehandlere. Videre vurderer UDI å bruke det for noen saksbehandlere som jobber med eksklusjon og i Dublin III. UDI har i tillegg, en egen modulbasert opplæring som inkluderer blant annet intervjumetoder.

Rapporten går så over til det første hovedtemaet om hvilke intervjuteknikker som læres bort. Hovedfokus er på hvordan oppfølgingsspørsmål benyttes for å få ut mest mulig relevant informasjon av søker. Er det forskjeller i hvordan en definerer hva som er formålet med intervjuet? Hvilken funksjon anses oppfølgingsspørsmålene å ha, og hvilke teknikker om bruk av oppfølgingsspørsmål læres bort? Hvordan er saksbehandleren veiledet i å takle tilsynelatende motsigelser og unnvikende svar? Er det noen teknikker som anses som uønskede? Det ses også på hvilken funksjon tverrfaglig kunnskap har i bruken av intervjuteknikker (kapittel 6).

Til det andre hovedtemaet om hvilken opplæring og veiledning som gis når bevisene skal vektes og det skal tas stilling til troverdigheten har det vært vanskeligere å få ut informasjon som ga et sammenligningsgrunnlag. For det første fordi det varierte i hvilken grad direktoratene hadde formulert en helhetlig tilnærming som alle var ment å følge. I tillegg lå det en utfordring i å få svar overhode, som gikk utover et «det kommer an på» (med henvisning til at bevisvurderingen er konkret og alle saker er forskjellige). Ved å nærme seg temaet fra ulike innfallsvinkler kom det likevel frem en rekke informative svar på spørsmål som:

Hvordan sikres at likebehandling av saker når hver sak er konkret? I hvilken grad og på hvilken måte landene oppfatter troverdighetsvurderingen som vanskelig? Hvordan defineres formålet med intervjuet? Hva er hovedtilnærmingen (de viktigste ferdighetene)? Hva utgjør de vanskeligste bevismessige problemstillingene? Er det utformet en tilnærming til hvordan å vekte bevisene? Hva anses som uegnede teknikker og uholdbare vurderinger? Hvilke begrunnelser nedfelles i vedtakene og hvilke anses som ikke egnet? Det ble også stilt spørsmål om hva som er sammenhengen mellom hva som kan brukes som begrunnelse i et vedtak og synet på betydningen tverrfaglig kunnskap (kapittel 7).

I det siste kapittelet i denne delen gis en kort beskrivelse av noen spørsmål knyttet til troverdighetsvurderingen i klageomgangen. Prøver klageinstansen troverdighetsvurderingen fullt ut? Følger direktoratene med på hva som er utfallet av saken i klageinstansen? Det spørres også etter om direktoratene evaluerer egen praksis i lys av hvordan det går med saken i klageinstansen (kapittel 8).

Del IV. I denne delen er tatt inn som vedlegg utkast til en norsk nasjonal veileder (kapittel 9).

Rapporten har etter dette søkt å svare på følgende spørsmål som ble reist i oppdragsbeskrivelsen, samt i møte med referansegruppen til rapporten:

- Hvordan å nyttiggjøre seg de nasjonale veilederne i Storbritannia, Canada og Australia, samt den nye veilederen til *the Association of International Refugee Law Judges* (IARLJ)?
- I hvilken grad har arbeider innen psykologi og antropologi fra de siste 10-15 år innsikter som jussen kan nyttiggjøre seg (f eks knyttet til hukommelse, traume eller tverrkulturell informasjon)?
- Hvilke rettslige normer er utviklet i de ulike direktoratene (regler, instruksjer etc.)?
- Hva gis av opplæring om troverdighetsvurdering, tverrkulturell kommunikasjon, traume, vitne- og minnepsykologi i de ulike direktoratene?
- Hvilke standardspørsmål stilles ved registrering av søknad, hvilken informasjon gis søker før intervju, kartlegges sårbarhet eller søkers profil og hvordan premisslegges søker i de ulike direktoratene?
- Hvordan forberedes intervjuet og hvilke arbeidsmetoder og verktøy er i bruk i intervjusituasjonen for å sikre høy kvalitet, samt for å ivareta søkers psykologiske og kulturelle sårbarhet i de ulike direktoratene?
- Hvordan sikres god kvalitet på intervjuene i de ulike direktoratene? (I Belgia, Sverige og Storbritannia så fatter den som intervjuer også vedtak og spørsmål knyttet til hvordan det påvirker saksbehandlingen når dette gjøres av to ulike personer var derfor lite aktuelt.)
- Hvilke metoder er i bruk når forklaringen som bevis skal vektas, hva som oppfattes som hovedutfordringene og hvilken betydning gis til det antropologiske og psykologiske perspektivene og hvordan kommer dette frem i opplæringen i de ulike direktoratene?
- Er det full prøving av vurderingen i klageomgangen og gis det tilbakemeldinger om utfallet i de ulike direktoratene?
- Hvordan kan UDIs opplæring og tilnærming i dag forbedres i lys av funnene?
- Hvilket formål og funksjon en norsk veileder bør ha, og hva den punktvis bør inneholde?

Rapporten har gitt grunnlag for å komme med noen anbefalinger om endring av undervisningsopplegg og hvilke spørsmål som det kan forskes mer på for å få en mer effektiv og rettssikker saksbehandling.

Anbefalinger

Funnene i rapporten har gitt grunnlag for å komme med noen anbefalinger til UDI om hvordan opplæring og veiledning på asylsøkerne om troverdighetsvurderingen kan forbedres. Det gis først noen punktvis anbefalinger og så følger en sammenfatning av begrunnelsene for de anbefalinger som gis, først på norsk og så på engelsk.

Først noen presiseringer:

For det første bør leserne av rapporten ha i mente at det kan finnes *mange ulike måter* å nærme seg troverdighetsvurderingen som alle kan gi rimelige og forsvarlige *resultater*. En saksbehandler med god kjennskap til søkerens hjemland kan godt komme til en rimelig og forsvarlig oppfatning av at forklaringen er eller ikke er troverdig, uten å ha særlig kunnskap til de ulike rettslige kriteriene og standarden for å vurdere troverdighet. Anbefalingene som gis her er rettet mot hvordan å *snakke om* og *begrunne* en troverdighetsvurdering, og med det kunne gjøre dem *mer* effektive, rasjonelle og rettssikre.

Anbefalingene i det følgende bør derfor *ikke* forstås som en kritikk av at gjeldende praksis kan føre til uriktige resultater. Rapporten hviler dessuten ikke på noen systematisk gjennomgang av saksmapper i UDI, og kan heller ikke av den grunn si noe om godheten av utfallene av de troverdighetsvurderinger som gjøres i dag.

Dernest presiseres det at rapportens empiriske grunnlag utgjør *tilnærmingen* til troverdighetsvurderingen i opplæring og veiledning i fire direktorater, slik de er beskrevet av nøkkelpersoner innad i direktoratene. Hvordan de ulike tilnærmingene faktisk fungerer for saksbehandlerne ved de fire ulike direktoratene har denne rapporten ikke noe grunnlag for å vurdere. Det er derfor også slik at en ulik måte å snakke om tilnærmingen ikke nødvendigvis betyr at praksis er veldig ulik. Når f.eks. Belgia løftes frem som kvalitativt annerledes betyr det først og fremst at de har en klarere og mer detaljert utviklet tilnærming i alle ledd av sin opplæring, men ikke nødvendigvis at det rent faktisk gjøres så veldig annerledes enn f.eks. i UDI.

Betydningen av å ha en detaljert og godt utviklet policy i alle ledd av troverdighetsvurderingen er det vanskelig å si noe presist om innenfor denne rapportens rammer. Anbefalingene baserer seg her i hovedsak på *generelle antakelser* om at en detaljert og dekkende tilnærming om et sentralt tema for saksbehandlingen vil kunne ha en effektivitetsgevinst, samt at det vil gjøre vurderingene mer etterprøvbare og dermed styrke rettssikkerheten. Dette er antakelser som er i tråd med det f.eks. Belgia selv hevder at er gevinsten ved å ha en detaljert tilnærming.

I tillegg antar rapportskriver at det er en verdi i seg selv å ha *en felles referanseramme og et felles språk* til hvordan å vurdere troverdighet. Et felles språk antas å fremme bedre kommunikasjon og kollegial tillit om troverdighetsvurderingene.

Ett sett av anbefalinger er imidlertid begrunnet med at det antas å kunne gi *flere riktige avgjørelser*. Dette gjelder de anbefalingene som er knyttet til sammenhengen mellom hva som defineres som formålet med intervjuet, strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål og bruk av tvilsprinsippet.

Anbefalingene er her ment å peke på måter som forvaltningen kan styrke sitt behov for å klargjøre faktum i en sak, dvs. behovet for å sikre at det hentes tilstrekkelig relevant informasjon ut av intervjuet slik at det kan foretas reelle troverdighetsvurderingen og slik at tvilsprinsippet ikke anvendes i for utstrakt grad. Anbefalingene må her leses med *forbehold* om at *ytterligere forskning* om bruken av oppfølgingsspørsmål og tvilprinsippet kan føre til *andre konklusjoner*.

i) Rettslig rammeverk – obligatorisk opplæring

UDI gir i dag *obligatorisk opplæring* i regelverket for hvordan å vurdere bevis, samt de prinsipper om vurdering av troverdighet som følger av UNHCRs Håndbok. Følgende anses ikke å være dekket av opplæringen (verken den obligatoriske eller den fakultative) slik den er i dag, og som det anbefales at blir en del av opplæringen:

INTERVJUET:

- Presisering av at hovedformålet med intervjuet er å innhente mest mulig relevant informasjon til begrunnelse av vedtak på en hensiktsmessig måte, dels for å ha en presis forståelse for oppgaven og dels for å kunne spare tid på å vite hva som ikke bidrar til informasjon som kan benyttes som begrunnelse for et vedtak.
- *Utarbeide* (og dernest å gi opplæring i) et eget kurs om hvordan å stille oppfølgingsspørsmål for å hente ut mer relevant informasjon. Det bør være god sammenheng mellom tankeprosessene under intervjuet og under vedtaksutformingen.
- Organisere intervjuet slik at de fleste bevismessige spørsmål er løst ved slutten av intervjuet. Begrunnelsen for vedtak bør normalt kunne skrives relativt raskt.

BEVISVURDERINGEN:

- Presisere at i Norge anses troverdighetsvurderingen som er et juridisk – ikke et vitenskapsteoretisk eller et samfunnsfaglig – anliggende.
- Presisere at hensyn til at søkere kan være sårbare (kulturforskjeller, traumer e.l.) utgjør en forutsetning for en god prosess. Normalt ligger det søker nærmest å opplyse om slike forhold. Eventuell *relevans* for troverdighetsvurderingen av et traume er et medisinsk spørsmål. Et uriktig fokus på søkers sårbarhet kan føre til polarisering, der det er like problematisk å forenkle som å komplisere.
- *Utrede* hvorvidt det bør gjelde et sett kriterier (som f eks motstrid og «plausibilitet») som saksbehandleren *må* vurdere i hver sak samsvarer med norsk rett, samt *utrede* hva som bør være UDIs tilnærming til hvordan å vurdere betydningen av endringer i søkers forklaring.
- Formidle måter (standarder) å løse bevismessige problemstillinger som erfaringsmessig dukker opp i et obligatorisk kurs for nye saksbehandlere.
- Gi opplæring i hvordan å strukturere eller veie bevisene (bevisteori) og hva som er forholdet mellom juss og «fakta» og juss og «ikke-fakta».
- *Utrede* (og dernest å gi opplæring i) hva som er UDIs tilnærming til tvilsprinsippet, og hva som bør være praksis for bruk av tilleggs intervjuer, jf. punktene om oppfølgingsspørsmål og definering av hva som er formålet med intervjuet.
- *Utrede* (og dernest å gi opplæring i) økt bruk av profilering av innkomne saker.

ii) Rettslig rammeverk – frivillig opplæring

Følgende tema anbefales at inngår i en opplæring av erfarne saksbehandlere:

- Presise angivelser av søkers asylgrunn for å få frem mer relevant informasjon.
- Fokus på søkers subjektive frykt og risikoatferd for å øke kvaliteten på intervjuet
- En vurdering av bevisenes robusthet for å øke likebehandling.
- Å gi mulighet til å følge utfallet av egne saker oppover i systemet.

iii) Juss/landinformasjon

UDI gir i dag n et meget kortfattet *obligatorisk nettbasert kurs* om hvordan å bruke landinformasjon, der fokus er på hvordan å stille relevante spørsmål til Landinfo. Det anbefales følgende:

- Bruk av landinformasjon settes i kontekst med bevisvurderingen, herunder å knytte dette til opplæringen om skille mellom «fakta» og «ikke-fakta» i juss-delen.
- Opplæring i hvordan å vurdere om landinformasjon som saksbehandler selv finner frem til er å anse som fakta eller «ikke-fakta».
- *Utrede* (og dernest å gi opplæring i) en norm om saksspesifikk landinformasjon i hver sak.
- *Utrede* (og dernest å gi opplæring i) UDIs prinsipielle tilnærming til i hvilke tilfeller saksbehandlere selv bør søke etter landinformasjon.
- *Utrede* (og dernest å utvikle) hvorvidt bruk av spørreskjema/guides basert på COI kan gi en mer effektiv og rettssikker organisering av intervjuet.

iv) Juss/intervjufaget

UDI gir i dag opplæring i dialogbasert intervjumetode (Gamst/Langballe). Metoden som har vært i bruk i UDI siden tidlig 2000-tallet anses i dag som «beste praksis». Det gis noe opplæring i vitne- og minnepsykologi som en del av kurset i intervjumetode. UDI gir i dag frivillig opplæring i tverrkulturell kommunikasjon. Det anbefales følgende:

DIALOGBASERT INTERVJUMETODE:

- Kurset i intervjumetode bør videreføres som en del av den obligatoriske opplæringen. Kunnskapen utgjør en grunnleggende forutsetning for en forsvarlig intervjuprosess og bevisbedømmelse.
- Kurset bør på alle punkter samordnes med opplæringen i juss og øvrig praksis i UDI, slik at opplæring og praksis er samsvar med hverandre.

VITNE- OG MINNEPSYKOLOGI:

- Den opplæring som i dag gis som en del av intervjufaget bør videreføres.
- Fra et rettslig ståsted er det ikke et behov for å utvide opplæringen utover det som følger av intervjufaget. Temaet representerer en beskjeden del av det samlede kunnskapsgrunnlag som en saksbehandler bør ha for å gjennomføre en rettssikker og effektiv bevisbedømmelse. Intervjufaget gir tilstrekkelig kunnskap om emnet til å sikre en forsvarlig intervjuprosess.
- Presisere at dette ikke utgjør kunnskap som bringer bevisvurderingen videre, men noe som saksbehandler er ment å ha i bakhodet.

TVERRKULTURELL KOMMUNIKASJON:

- Opplæring i tverrfaglig kommunikasjon bør gjøres obligatorisk.
- Fra et rettslig ståsted antas det at omfanget ikke behøver å gå utover den opplæringen som gis om dette i EAC modul 6. Dette utgjør en forutsetning for, men representerer samtidig en beskjeden del av det samlede kunnskapsgrunnlag som en saksbehandler bør ha.

v) Juss/traume psykologi:

Det gis i dag frivillig opplæring i traumepsykologi. Det anbefales følgende:

- Opplæring i traumepsykologi fremstår som vesentlig kunnskap for en forsvarlig intervjuprosess og bevisbedømmelse på asylfeltet og bør gjøres obligatorisk, jf. Norges tilslutning til Istanbul-protokollen.
- Som en rettesnor gis bistandsadvokater i dag et 3-timers kurs om dette temaet.

vi) Opplæringsmateriale/praksisnotater/timefordeling

UDI har i dag ingen egen skreven veileder om troverdighetsvurderingen. I enkelte Praksis Notater gis det veiledning i hvordan å vurdere troverdighet som er knyttet opp mot landinformasjon. Den nye opplæringen bør gi de viktige temaene tilstrekkelig plass og prioritet. Det anbefales følgende endringer:

- *Utarbeide* en egen veileder om de grunnleggende juridiske kriteriene i troverdighetsvurderingen som saksbehandler *må* vurdere. Veilederen bør være pedagogisk utformet (ikke refererende eller teoritung) og synliggjøre juristers pro-et-contra tenkning. Det bør også utarbeides et bakgrunnsnotat for måter (standarder) å løse bevismessige problemstillinger knyttet til troverdighetsvurderingen.
- *Avklare* UDIs prinsipielle tilnærming til hvorvidt det bør inngå avsnitt om troverdighetsvurderingen i Praksis Notater og hvordan dette samsvarer med intervjufaglige prinsipper.

Det samlede opplæringstilbudet bør reflektere at tema som er viktig for å bringe troverdighetsvurderingen videre bør ha en tilstrekkelig stor plass (det som er omtalt i lite romertall i-iii og v ovenfor), og at det bør benyttes tilsvarende lite med tid på det som utgjør forutsetninger for en god saksbehandling men som ikke er egnet til å bringe troverdighetsvurderingen videre (lite romertall iv ovenfor).

vii) Øvrige forhold som bør trekkes inn i videre utvikling av en helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen

Noen tema som utgjør en del av premissene for å vurdere troverdighet har falt utenfor denne rapportens rammer. Det gjelder blant annet: kvalitet i tolketjenestene (presisert i utlysningen), prosessbesparelser ved bruk av lydopptak, hvordan den informasjon og råd søker mottar påvirker saksbehandlers mulighet til å gjennomføre et godt intervju og vurdere troverdighet, søkers faktiske mulighet til å dokumentere traume eller andre psykiske forhold, og hvilken plass vurderingen bør ha i vedtaket. Det anbefales at følgende tema trekkes inn når en helhetlig tilnærming utvikles:

- Bruk av lydopptak vil være prosessbesparende da det kan avklare en rekke anførsler fra både søker og UDI som i dag kan skape uklarheter og tvil.
- Informasjon som gis på mottak og av NOAS bør kvalitetssikres kontinuerlig? bedre. Hva skal det veiledes om? Hvilken betydning har NOAS/advokatens rolle for den delte bevisbyrde?
- Det bør klargjøres hvordan kyndige vurderinger av anførsler om tortur, traume og andre psykologiske forhold rent faktisk skal fremskaffes.
- Det bør vurderes hvilken plass troverdighetsvurderinger bør ha i vedtak, herunder i hvilken rekkefølge de bør komme i forhold til andre vurderinger, når det bør tas stilling til troverdighet og hvor mye som eventuelt skal skrives om troverdighet.

ADVOKATFIRMAET

HESTENES og DRAMER & Co

Sammenfatning av funn

i) Det rettslige rammeverket – obligatorisk opplæring

a) Behov for klar beskrivelse av hva som er formålet med intervjuet

UDI har definert hovedformålet med intervjuet i IM 2010-022V avsnitt 1.7, der det fremgår at formålet anses å være tredelt:

«Formålet med asylintervjuet er å opplyse asylsaken (jf. utlendingsloven § 81 [om utlendingens rett til å uttale seg], jf. utlendingsforskriften § 17-2 [om intervju faglige prinsipper], forvaltningsloven § 17 [om forvaltningens utredningsplikt].»

I opplæringen angis det, i samsvar med IM 2010-022V, at hovedformålet med asylintervjuet er å innhente tilstrekkelig pålitelig informasjon til å kunne vurdere om søkeren har krav på beskyttelse/opphold.² Blant saksbehandlerne fremstår det videre som noe uklart hva som anses som det overordnede formålet med intervjuet.³

Rapportskriver anser at ovennevnte IM ikke kan gi en riktig angivelse av hva som er hovedformålet med asylintervjuet. Det antas at det følger av utredningsplikten i forvaltningsloven § 17 og den særskilte delte bevisbyrde i asylsaker at hovedformålet med intervjuet er å hente ut mest mulig relevant informasjon. Å innhente tilstrekkelig pålitelig informasjon (basert på intervju faglige prinsipper) anses ikke å kunne være et *formål* med intervjuet, men heller en forutsetning for en rettssikker forvaltningsprosess som gjør at det blir en sentral *arbeidsoppgave* for den som intervjuer.

I intervjuer med nøkkelpersoner i Belgia, og dels også Storbritannia, fremgår det at presisering av hva som er formålet med intervjuet utgjør en sentral og viktig forutsetning for å ha en god tilnærming til troverdighetsvurderingen. Her angis det overfor saksbehandlerne at det overordnede formålet med intervjuet er å hente inn *mest mulig relevant informasjon* til bruk i vedtaksfatting.

Særlig i Belgia understrekes det at det er avgjørende for en korrekt bruk av tvilsprinsippet at fokuset under intervjuet er på å innhente mest mulig relevant informasjon, (jf. rapportens avsnitt 2.3 om bruk av oppfølgingsspørsmål og avsnitt 2.11). Belgia påpeker at dersom dette ikke er hovedfokuset kan det bli noe mer tilfeldig om saksbehandleren mot slutten av intervjuet har klart å hente inn tilstrekkelig informasjon til å foreta en realitetsvurdering av beskyttelsesbehovet. Samtlige av direktoratene bekrefter og omtaler også at troverdighetsvurderingen som oftest er en utfordring når saksbehandler ikke har fått tilstrekkelig informasjon fra intervjuet (jf. rapportens avsnitt 2.10 om når

² Rapportskriverens Intervju med nøkkelpersoner i UDI.

³ I noen av de kvalitative intervjuene gjennomført av rapportskriveren og i fokusgruppemøtet forfatteren deltok, ble spørsmålet besvart på ulike måter, men der ingen oppga «mest mulig relevant informasjon» som hovedformålet. Svarene sirklet rundt det å få frem så mange detaljer som mulig, samt å foreholde søker med eventuell motstrid eller andre mangler ved forklaringen. I fokusgruppemøtet var det uenighet blant deltagerne om hvorvidt intervjuet skal gjennomføres slik at det ikke kan tolkes på mange ulike måter utgjorde et hovedformål. Utvalget er meget lite, men de som har uttalt seg er på den annen side nøkkelpersoner og erfarne saksbehandlere, noe som tilsier at det er grunnlag for å trekke konklusjonen at det ikke er tilstrekkelig klart innad i UDI hva som er hovedformålet med intervjuet.

en bør ta tilleggs intervju) til å foreta en reell troverdighetsvurdering og at tvilen derfor kommer søker til gode (jf. også avsnitt 2.13 om den delte bevisbyrde).

Definer at formålet med intervjuet er å hente inn mest mulig relevant informasjon

UDI bør vurdere å endre IM 2010-022V slik at det gjøres klart at det overordnede målet med intervjuet er å hente ut relevant informasjon for å treffe vedtak. En presis angivelse antas å gi økt kvalitet og effektivitet, både ved valg av oppfølgings spørsmål og i vurderingen av de enkelte saker.

b) For få strategier til bruk i oppfølgingsfasen av intervjuet

UDI gir ingen opplæring i ulike strategier for bruk av oppfølgings spørsmål. På asylhetene gis det *ad hoc* veiledning som synes i all hovedsak å være fokusert på utveksling av detaljert landinformasjonen, og som dernest danner grunnlaget for valg av oppfølgings spørsmål. Det antas at det også er i bruk tekniker for hvordan å teste plausibilitet. Det finnes også noe formell formidling av hvordan å gjennomføre troverdighetsvurderinger i enkeltstående avsnitt i enkelte Praksis Notater. Det vites ikke i hvilken grad disse er nyttige for saksbehandlerne i intervjusituasjonen.

UDIs kurs i intervju faglig metode gir opplæring i temasondring og at det ikke skal settes opp eller benyttes spørsmåls lister forut for intervju. Bruk av temalister er begrunnet med at det er egnet til å bedre kvaliteten på informasjonen. For å sikre god prosess legges det stor vekt på å ta i bruk intervju faglige tekniker slik som temasondering etter en trakttankegang og at det ideelle er å få søker til å forklare seg fritt og stille åpne spørsmål. Saksbehandler skriver ikke ned spørsmål forut for intervju.

I praksis synes saksbehandlerne å ta i bruk to hovedstrategier: testing og vurdering av motstrid (enten intern eller eksternt i forhold til landinformasjon) og detaljnivå. Det antas at det legges stor vekt på at saksbehandler har god kunnskap om søkers hjemland for å kunne stille rette oppfølgings spørsmål.⁴ Andre type vurderinger er basert på fornufts vurderinger av hva som er mulig eller trolig (plausibilitet). I praksis synes også at det i oppfølgingsfasen å være preget av intervju faglige tekniker som sikrer at søker gir en friest mulig forklaring (f eks ved at saksbehandler sier «fortell mer...»)⁵.

Det bør foretas en vurdering av om det vil tjene sakens opplysning dersom saksbehandlerne har anledning til å skrive ned noen spørsmål forut for intervju. Det å kunne notere seg spørsmål til faktum (PU-registreringen og eventuelle andre dokumenter) er en vanlig og i andre sammenhenger uproblematisk del av juridiske forberedelser. I Belgia benyttes spørsmåls lister, særlig om temaer som kan være uoversiktlige og kompliserte. Rapport skriver antar at hensynet til at intervjuet skal

⁴ Kvalitative intervjuer rapport skriver har hatt med nøkkelpersoner i UDI. Utvalget er her meget lite, men bekreftes i noen grad av at de årlige kvalitative gjennomgangene f eks tester kvalitet ved å undersøke om saksbehandlers vurderinger preges av for dårlig kunnskap om søkers hjemland, se UDI "Sluttrapport for den årlige kvalitetsmålingen 2012 (februar 2013). For øvrig er ikke rapport skriver kjent med empiri som angir hvordan saksbehandlere drar nytte av spørsmål knyttet til plausibilitet.

⁵ Opplysning fra intervju fagansvarlig.

fremskaffe mest mulig relevant informasjon tilsier at det kan være ønskelig at saksbehandler gir mulighet til å forberede spørsmål.

UDI har i liten grad utviklet en mer systematisk tilnærming til andre strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål. Det er i spørsmålsstillingen at forvaltningen best kan ivareta sine utredningshensyn. Ingen av de fire direktoratene hadde en meget godt utviklet strategi, men i Belgia var tilnærmingen noe mer detaljert enn i de andre landene. I Belgia er hovedfokuset som nevnt på hvordan å få ut mest mulig relevant informasjon fra intervjuet. Dette gjøres dels ved å bruke profileringen av saker aktivt, dels ved å hente inn saksspesifikk landinformasjon og dels ved å utvikle nye innfallsvinkler til hvordan å bruke oppfølgingsspørsmål (se rapportens avsnitt 6.5-6.8).

Utarbeide flere strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål

Det anbefales at det utarbeides et eget (del av et) kurs som angår strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål. Disse strategiene bør være basert på grunnleggende prinsipper fra bevisteorien som er egnet til å fremme robuste vurderinger (se avsnitt 2.1.7 i del II nedenfor) og på måter (standarder) for hvordan å løse bevismessige problemstillinger (se avsnitt 2.4 i del II nedenfor). Inspirasjon kan også hentes fra de ulike metodene og verktøyene som de tre direktoratene tar i bruk (se avsnitt 6.5-6.8 nedenfor)

c) Uklart syn på hva som er forholdet mellom intervjuets formål, bruk av oppfølgingsspørsmål og det å skrive begrunnelser

I forlengelsen av observasjonene ovenfor anser rapportskriver at UDI også mangler en detaljert og helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen som ser formålet med intervjuet, hvilke oppfølgingsspørsmål som velges og det å skrive begrunnelser i sammenheng.

Et *første* eksempel på dette er hvordan UDI mangler, i motsetning til Belgia, og til dels Storbritannia og Sverige et helhetlig kursopplegg der instruksjer, de juridiske prinsippene, intervjufaglige prinsipper og hvordan å bruke landinformasjon trekkes i samme retning. I UDI er det noe uavklart hvordan betydningen av intervjuet formidles, jf. det som er angitt i IM 2010-022V som beskrevet ovenfor. I intervjuet gis det opplæring i at saksbehandlerne ikke skal ha en oppfatning om troverdighet før intervjuet startet, noe som står i motstrid til at det i Praksis Notater fremgår vurderinger av troverdighet knyttet til mulige anførsler som kan fremkomme i PU-registreringen som saksbehandler normalt vil se på før intervju. Videre så har UDI et potensial til å sikre seg at samtlige nøkkelpersoner på asylhetene og de som gir opplæring har kunnskap om hvordan disse ulike delene virker sammen.

Et *neste* eksempel på at UDI ikke har en helhetlig tilnærming er at det er noe uklart hvordan hensynene til at intervjuet skal hente ut mest mulig relevant informasjon forstås og vektet opp mot intervjufaglige hensyn. I Somaliasakene var praksis lenge at dersom en person anses å være fra Somalia så ville det ofte foreligge et beskyttelsesbehov. Saksbehandlerne ble derfor bedt om å stille mange spørsmål knyttet til søkeres generelle troverdighet, herunder identitet og geografi, før søker fikk lov å begynne med sin frie forklaring. I en periode ble derimot denne type spørsmål ansett å

svekke den intervjufaglige kvaliteten av informasjonen som ble gitt, og søker burde få begynne med sin frie forklaring så raskt som mulig. Praksisen med å stille geografispørsmål ble derfor en stund endret slik at saksbehandler i hovedsak begrenset det til personalia. Praksisen med å stille geografispørsmål ble dernest tatt inn igjen som en del av intervjuet, men i et mer begrenset omfang og ikke nødvendigvis før spørsmål om beskyttelsesbehov.⁶

I Belgia har det ikke vært foretatt de samme interesseavveininger. Det å kunne stille geografispørsmål tidlig i intervjuet anses som et meget viktig verktøy for å kunne vurdere både troverdighet og beskyttelsesbehov. Det har ikke vært identifisert at det foreligger kryssende hensyn. Så lenge spørsmålene er stilt etter intervjufaglige prinsipper anses hensynene til de to fagene å være ivaretatt.

Et tredje eksempel på hvordan UDI mangler en helhetlig tilnærming er at det er uklart hvilke avveininger som ligger til grunn for at det i oppfølgingsfasen kan benyttes formuleringer som «fortell mer» i relativt stor grad i stedet for å stille rettede spørsmål.⁷ En slik innfallsvinkel innebærer at det legges stor vekt på at intervjuet skal sikre informasjon av god kvalitet.⁸ men det er uklart hvordan UDI samtidig sikrer at det legges en strategi for når å begrense spørsmål hentet fra intervjumetoden og hvordan å stille spørsmål som sikrer at innholdet blir mest mulig relevant. UDI synes i dag å mangle en strategi av hvorledes opplæringen ivaretar nødvendigheten av å sikre at oppfølgingsfasen av intervjuet produserer tilstrekkelig med relevant informasjon. Dette bør i en opplæring også ses i sammenheng med bruken av tvilsprinsippet.

Rapportskriver kjenner ikke til noen empiri om i hvilken utstrekning tvilprinsippet anvendes i saksavgjørelsen i UDI, eller i hvilken grad anvendelsen er knyttet til at intervjuet gir for få opplysninger. Det er her behov for en nærmere utredning. Gjennomgangen av 27 utvalgte saker ga eksempler på at det skjer at saksbehandler er i tvil om troverdigheten av søkers forklaring, men fordi intervjuet ikke ga tilstrekkelig med opplysninger så kom tvilen søker til gode.⁹ Disse enkelt eksemplene gir imidlertid bare grunnlag for å konstatere at dette har hendt, mens en ikke vet noe om det eventuelle omfang av dette.

Med de nødvendige forbehold, kan én slutning å trekke ut av dette være at vedtaksfasen synes å komme noe "overraskende på," noe som kan utgjøre både et rettssikkerhets og et

⁶ Rapportskrivers intervju med asylenheten.

⁷ Utvalget av 27 saker. Utvalget er meget lite og praksisen varierte. Dette utvalget ikke er representativt av UDIs mange tusen asylsaker som behandles årlig. Noen saksbehandlere hadde mange rettede spørsmål, mens andre saksbehandlere hadde få og stort sett benyttet seg av «fortell mer...» og lignende. Selv om utvalget er lite reiser det spørsmål om saksbehandlerne ikke bør eller bare i meget begrenset grad bør benytte seg av intervjufaglige teknikker i oppfølgingsfasen. Se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1.

⁸ Avhørsmetodikk slik som K.R.E.A.T.I.V. vektlegger verdien av at en stor andel av spørsmålene i et politiavhør bør være åpne og angir en systematikk for når konfronterende spørsmål bør benyttes, se Riksadvokaten «Riksadvokatens arbeidsgruppe – avhørsmetodikk i politiet. Utredning fra arbeidsgruppen oppnevnt av Riksadvokaten 13. juli 2012. Avgitt til Riksadvokaten 8. oktober 2013 avsnitt 2

⁹ 27 utvalgte saker til gjennomgang, der UDI rubriserte ca. en tredjedel som åpenbare innvilgelser, en tredjedel som åpenbare avslag og resten som saker som voldt tvil der noen fikk avslag og noen førte til innvilgelse. Se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1.

effektivitetsproblem. Funnene reiser også spørsmål om saksbehandlerne baserer spørsmålsstillingen under intervju og troverdighetsvurderingen på andre kriterier enn juridiske. Det er naturlig å tenke seg at en intervjuprosess basert på juridiske kriterier burde ha ført til at å skrive ut begrunnelsen ikke utgjøre et såpass omfattende problem.

Selv om det empiriske grunnlaget for hva saksbehandlerne opplever som problematisk er usikkert, anser rapportskriver at det uansett fremstår som rasjonelt å utarbeide en dekkende tilnærming som gir forståelse av sammenhengen mellom de ulike delene av saksbehandlingen.

Belgia rapporterte at de hadde en merkbar forbedring hos saksbehandlerne etter at de startet kursingen av nye saksbehandlere med en inngående opplæring i flyktningdefinisjonens begrep om at søker skal ha en «velbegrunnet frykt for forfølgelse». Belgia anses også det at en legger stor vekt på at hele saksbehandlingen skal være rettet mot at det skal innhentes informasjon som kan benyttes til begrunnelse i et vedtak som en viktig årsak til at de har klart å ha kort saksbehandlingstid til tross for en betydelig økning søknader. Fokuset på hvorvidt søkers forklaring er troverdig kommer med det noe i bakgrunnen. Belgia mener at dette også har den fordel at det gjør saksbehandlerne tryggere i den oppgaven de skal utføre (se rapportens avsnitt 7.4).

Intervjuets formål og bruk av oppfølgingsspørsmål bør føre til at sentrale bevismessige spørsmål er avklart ved slutten av intervjuet slik at vedtaksfasen tar relativt kort tid

Det anbefales at UDI vurderer å ha som mål å organisere intervjuet slik at saksbehandleren bør være relativt sikre på utfallet av saken når intervjuet er gjennomført. Saksbehandleren bør allerede ved valg av oppfølgingsspørsmål i intervjuet forholde seg aktivt til oppgaven med å sammenstille bevis, dvs. de vurderinger som danner grunnlag for vedtaksfasen.

Det bør utredes i hvilken grad tvilprinsippet anvendes i UDI, eller sammenhengen med om intervjuet gir for få opplysninger.

d) Forholdet mellom juss og sakens faktum – ikke klart nok at troverdighetsvurderingen er et juridisk anliggende

Troverdighetsvurderingen reiser først og fremst rettslige spørsmål. At hovedformålet med intervjuet anses at angår det å innhente mest mulig relevant informasjon henger sammen med behovet for å få en etterprøvable og godt begrunnet troverdighetsvurdering. Kunnskap om hvordan juss og sakens faktum henger sammen er nødvendig for at saksbehandleren i oppfølgingssfasen av intervjuet stiller spørsmål som er rettslig relevante. Saksbehandlerens landkunnskap er i tillegg en viktig forutsetning for å stille gode oppfølgingsspørsmål. For bevisvurderingen er det i begrenset grad nødvendig med innsikter fra andre fag (se f eks AIRLJ-rapporten¹⁰ og avsnitt 2.1.9 i del II).

De kvalitative intervjuene med nøkkelpersoner og saksbehandlere i UDI reiser spørsmål om det er skapt tilstrekkelig klarhet innad i UDI om at troverdighetsvurderingen er et juridisk, ikke et

¹⁰ IARLJ-rapport side 39: «As a rule it is not a legal error of law if the court comes to the conclusion that an expert is not needed to assess the credibility of the claimant and his/her story.»

vitenskapsteoretisk eller samfunnsfaglig, anliggende (se rapportens avsnitt 2.1.9 nedenfor). Utvalget er meget lite og kan ikke si noe om i hvilken grad dette utgjør et problem i UDI.¹¹

I dag inneholder ikke opplæringen i UDI noe uttrykkelig om hvorfor bevis- og troverdighetsvurderingen er et rettslig spørsmål, og det er uklart i hvilken grad det uttrykkelig sies at dette temaet dreier seg først og fremst om juss. Rapportskriver antar at det er viktig å gi opplæring i hvorfor troverdighetsvurdering reiser rettslige spørsmål, dvs. ved å gi opplæring i en bevisteoretisk tilnærming til troverdighetsvurderingen. I tillegg vil det gi *et felles språk og struktur* i saksbehandlingen.

Det bør videre gå klarere frem at troverdighetsvurderingen er basert på mange av de samme prinsipper som gjelder på andre rettsfelt, samt at noen av bevisreglene er spesielle men ikke unike for asylfeltet, slik som den delte bevisbyrde og utformingen av tvilprinsippet (se rapportens avsnitt 2.2 og 2.3 nedenfor).

Rapportskriver antar videre at det å etablere et slikt fellesspråk bør kunne motvirke at det ikke benyttes tid på oppfølgingsspørsmål eller landkunnskap som er lite relevant for vedtaksfatting. En slik opplæring vil dessuten kunne svare på de spørsmål som saksbehandlerne kan ha om hvilken betydning traume, vitne- og minne psykologi har for vurderingen av troverdighet (se også bokstav h) og avsnitt iv) nedenfor).

Dette antas også å kunne motvirke at bevisvurdering skjer på grunnlag av magefølelse eller intuisjon. Selv om et juridisk vurderingsgrunnlag ikke kan fjerne et innslag av magefølelse eller intuisjon, så fører kravet til at vurderingen må begrunnes i et sett fastlagte kriterier at element av subjektiv vurdering får liten eller ingen betydning for kvaliteten på vurderingene.

Troverdighetsvurderingen er et rettslig spørsmål

*Det anbefales at det klargjøres at troverdighetsvurderingen reiser rettslige spørsmål som skal besvares av jussen. Det bør gis opplæring i hvordan forholdet mellom juss og sakens bevis henger nøye sammen. Opplæring i bevisteori vil klargjøre hva som er forholdet mellom jussen og innsikter fra andre fag. Denne type opplæring vil gi *et felles språk* om hvordan å vurdere troverdighet som saksbehandlerne kan anvende i saksbehandlingen. Et slikt felles språk for hvordan å vurdere troverdighet mangler i dag.*

e) En tendens til å se troverdighetsvurderingen i asylsaker som noe særegent og spesielt fordi søker kan være særlig sårbar?

I UDIs opplæring er det et visst fokus på det særegne ved asylsøkerne – at de har en annen kultur, er kanskje utsatt for traumer og intervjusituasjonen kan oppleves som vanskelig. Dette er forhold som det er *viktig* å være oppmerksom på, men det er i liten grad forklart hvordan dette relaterer seg til det å vurdere troverdighet.

¹¹ Basert på rapportskrivers kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner. Utvalget er her meget lite, men det er likevel grunn til å forvente at UDIs policy her er klar.

I opplæringen bør det presiseres at søkers mulige sårbarhet normalt sett utgjør et spørsmål om forsvarlig saksbehandling, herunder god intervju metode. Saksbehandleren må, gjennom bruk av fri forklaring, ikke fordømmende oppfølgings spørsmål og oppfølgings spørsmål som avklarer eventuell motstrid, sikre at eventuelle tverrkulturelle misforståelser eller personlige forhold belyses.

Disse forhold har imidlertid lite å si for det troverdighetsvurderingen skal baseres på. Videre er det slik at selv om saksbehandler skal være oppmerksom på søkers særlige sårbarhet så ligger det søker nærmest å tematisere og dokumentere dette, jf. analysen i den sammenlignende undersøkelsen til den internasjonale dommerforeningen (AIRLJ) omtalt i kapittel 2.5.3 til 2.5.5.

Derneft er f eks det å ha et traume ikke ensbetydende med at det påvirker kvaliteten på forklaringen. I Belgia er det opprettet en egen psykologienhet som vurderer om forhold ved søkers personlighet kan ha en sammenheng med at søker f eks forklarer seg unnvikende eller motstridende. Som en illustrasjon på at dette er et trekk ved saksbehandlingen som er av svært begrenset betydning, er opplysningen om at psykologienheten i Belgia tas i bruk i mindre enn 1 % av sakene (se kapittel 4.2.7 nedenfor).

Det er uklart om eller i hvilken grad det utgjør et problem i UDI at saksbehandlerne fokuserer unødige på forhold som ikke bringer bevisvurderingen videre. Det er imidlertid grunn til å anta at i fravær av et godt forankret juridisk vurderingsgrunnlag så kan det oppstå både en relativisering og en forenkling av søkers forklaring. En annen grunn til å anta at en slik feilfordeling av oppmerksomheten kan utgjøre et problem, er det faktum at asylfeltet er politisert. I én studie omtalt i 3.5.2 kapittel nedenfor påpekes det at denne type polarisering kan oppstå dersom asylfeltet er gjenstand for offentlig debatt og kontroverser.¹² noe som kan sies å være tilfellet også i Norge.

Tematisering av noen søkers særlige sårbarhet bør settes inn i en juridisk kontekst

Det bør klargjøres at betydningen av søkers mulige sårbarhet først og fremst angår nødvendigheten av å ha en god intervju teknikk. I noen tilfeller kan søkers psykiske tilstand være årsaken til at han eller hun forklarer seg unnvikende, motstridende eller lite sammenhengende. Hvorvidt det foreligger en slik sammenheng er imidlertid et medisinsk spørsmål som rette helsepersonell må vurdere. Det bør inngå som en del av opplæringen hvorledes UDIs saksbehandlere kan være sårbare for polarisering som følge av at asylfeltet er gjenstand for politisk debatt. Polarisering er lite hjelpsomt, og både det å forenkle og det å relativisere kan utgjøre et rettssikkerhetsproblem.

¹² Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) side 56-91. Forskerne intervjuet 17 tidligere canadiske nemndledere om troverdighetsvurderingen. Studiet beskriver at nemndmedlemmers holdning til troverdighet kunne deles inn i de som så etter løgn (de skråsikre) og de som så etter kompleksitet (tvileren). Forfatterne pekte på at hvorvidt nemndmedlemmene tilhørte den skråsikre eller den tvilende leiren, så hadde begge leire vanskeligheter med å ta inn over seg kompleksiteten i asylsøkerens erfaringer. Polarisering (uansett i hvilken ende) kunne således føre til en redusert evne til å vurdere de faktiske bevisene i saken. Side 87, med videre henvisning til Ricoeur: «attestation inspires belief or arouses suspicion».

f) Manglende systematisering av de kriteriene som saksbehandleren må vurdere i hver sak

UDIs opplæring i troverdighetsvurderingen viser i dag til lovforarbeidene som igjen viser til UNHCRs Håndbok. Disse avsnittene i forarbeidene er også lagt til grunn av Høyesterett i Rt-2011-1481. Håndboken er til dels gammel og kunne hatt en mer pedagogisk fremstilling.

UDIs opplæringen reflekterer i liten grad utviklingen i norsk bevisteori de siste årene, eller nyere bidrag i internasjonal flyktingerettslig teori som begge har som målsetning blant annet å systematisere ulike kriterier og standarder for troverdighetsvurderingen (se rapportens avsnitt 2.2 og 2.3 i Del III nedenfor).

Særlig det sammenlignende studiet gjennomført av den internasjonale dommerforeningen for flyktingrett (IARLJ) klargjør at nasjonale domstoler antas å benytte et sett av kriterier som en må vurdere i en hver sak. Også den britiske veilederen har en pedagogisk fremstilling av de fleste sentrale elementene som enhver troverdighetsvurdering må omfatte (for en omtale se rapportens avsnitt 3.3 nedenfor).

IARLJ-veilederen problematiserer i større grad det at søker endrer sin forklaring skal tale til søkers ugunst enn det som kan være tilfellet i Norge. Det bør utredes og tas stilling til hvordan dette skal omtales i opplæringen og veiledningen av saksbehandlerne.

Troverdighetsvurderingene bør gjøres likere ved at den baseres på et sett kriterier som saksbehandleren må vurdere

Det anbefales at det gis en systematisering og en mer utdypende opplæring av de grunnleggende kriteriene for vurderingen av troverdighet. Opplæringen bør være basert på oppdatert nyere norsk bevisteori og utviklingen i internasjonal flyktingrett.

g) Måter (standarder) for hvordan å løse bevismessige problemstillinger

Det gis ingen systematisk opplæring av saksbehandlerne i UDI i hvordan å løse bevismessige problemstillinger knyttet til troverdighetsvurderingen. Den britiske opplæringsmodellen (som er helhetlig og ikke modulbasert) reiser slike problemstillinger gjennom hele kurset for nye saksbehandlere. Selv om UDI kan ha gode grunner til å fortsette med et modulbasert kurs, så vil det fra et rettslig ståsted være hensiktsmessig at et juss-delen er mer problembasert enn det som er tilfelle i dag.

Den internasjonale flyktingerettslige dommerforeningens (IARLJ) veileder om troverdighetsvurderingen gir et oppdatert og en første beskrivelse av de standarder som vestlige nasjonale domstoler antas å anse som sin «beste praksis». IARLJ-veilederen er basert på intervjuer med dommere og gjennomgang av rettspraksis i alle EU-landene, Norge, USA, Canada, Australia og New Zealand. Veilederens angivelse av 30 standarder for hvordan domstoler løser bevismessige problemstillinger som dukker opp i asylsaker utgjør en nyvinning som rapportskriver anser at gir et

godt grunnlag for en innføring i hvordan jurister tenker om bevisvurdering (se rapportens avsnitt 2.4 i del III nedenfor).

Rapportskriver antar at opplæring om dette bør omfattes av det obligatoriske introduksjonskurset, men at det ikke nødvendigvis må tas før en begynner å saksbehandle.

Opplæring i måter (standarder) domstolene antas å løse tilbakevendende bevissspørsmål

Det anbefales at det gis en problembasert opplæring i hvordan å løse bevismessige spørsmål knyttet til troverdighetsvurderingen. Opplæringen bør være oppdatert om utvikling i internasjonal flyktingerettslig teori.

h) Mer instruktiv og nyansert opplæring i vekting av bevis

I UDI gis det opplæring i at bevisvurderingen skal skje etter en konkret helhetsvurdering. Det pekes på kriteriene motstrid, detaljer, om historien er sammenhengende og trolig (plausibel).¹³

Opplæringen ivaretar det grunnleggende, men den er ikke oppdatert på funn i nyere norsk bevisteori introduksjon av mer instruktive beslutningsmodeller. Det gis heller ikke opplæring i hva som er forholdet mellom juss og faktum.

De kvalitative intervjuene med de fire direktoratene, sammenligning av de nasjonale veilederne, IARLJ-rapporten og regel- og litteraturgjennomgangen viser at det å vekte bevis, synet på forholdet mellom juss, sakens bevis, synet på innsikter fra andre fag og bruk av bevisteori henger nært sammen.

Det anbefales derfor at UDI ser de følgende tre kulepunktene i sammenheng når en gir opplæring i hvordan å vekte bevis i en asylsak:

- *For det første*, erfaringene som er gjort i de ulike direktoratene viser at en forsvarlig vekting av bevis handler om å være forberedt, blant annet ved å benytte profilering som gjør at en kan hente inn relevant landinformasjon og ved å identifisere på avdelingen hvilke anførslersom er spesielt vanskelige å avgjøre og som derfor krever særlige strategier om bruk av oppfølgingsspørsmål (se 7.2 nedenfor).

UDI benytter seg av profilering og henter systematisk inn landinformasjon, men dette er ikke en fast praksis eller i like stor grad prioritert ved alle enhetene.

Det anbefales at informasjon om profilering og hvordan landinformasjon innhentes også inngår i opplæringen, da dette minner saksbehandleren om hvordan det å ha relevant informasjon er nødvendig for å gjennomføre gode troverdighetsvurderinger.

¹³ Power Point til kurs, fokusgruppemøte med UDI, samt rapportskrivners kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner i UDI. Utvalget respondenter er meget lite. Hvorvidt det er andre teknikker i bruk er derfor uvisst.

-
- *For det andre*, samtlige av de fire direktoratene etterlyser og har et behov for å ha en bedre strategi – eller en mer instruktiv beslutningsmodell – for hvordan å strukturere bevisene i en sak. I dag vises det til den konkrete helhetsvurdering, betydningen av motstrid, at fremstillingen er sammenhengende og fastlegging av identitet, slik som gjengitt i lov og forarbeider (se 7.3.3 til 7.3.5 nedenfor). Disse reglene og kriteriene fører saksbehandlerne bare et stykke på vei i troverdighetsvurderingen.

Storbritannia gir den skrevne veilederen om troverdighetsvurderingen en skisse til hvordan å gå frem ved vektingen av bevis, men også denne overlater mye av vurderingen til saksbehandlerens skjønn. Belgia har her valgt å peke tilbake på nødvendigheten av gode forberedelser og gode oppfølgingsspørsmål under intervju (se avsnitt 7.1-7.3 i Del III nedenfor). I både Sverige og Norge var det mer uklart hvordan en skulle håndtere denne delen av saksbehandlingen utover det å vise til reglene og kriteriene som nevnt ovenfor. I Sverige er det nå kommet en veiledning («rättslig styring») som gir en metodisk fremgangsmåte for vurdering av troverdighet.¹⁴ Det vites lite om hva ved vektingen av bevis som oppleves som vanskeligst for saksbehandlerne i UDI.

Rapportskriver antar at UDI også kan dra nytte av å ha en eksplisitt tilnærming til hvordan å vekte bevis, enten en gjør som Belgia og har det som en del av sin opplæring og uformelle veiledning eller en gjør som Storbritannia og Sverige.

Uavhengig av den formen som velges antas det at det å etablere et felles språk for hvordan å gjennomføre veiingen av bevis utgjør et gode for læringsvilkårene i institusjonen, ved at det gis opplæring i de sentrale kriteriene for hvordan å vurdere bevis og litt om bevisteoriens ulike beslutningsmodeller.¹⁵ Det antas at en god forståelse her vil gjøre bevisvurderingen mer robust, rettssikker og effektiv. F eks, i saker der saksbehandlerne har lite håndfast å basere vurderingen så antas det at felles juridiske standarder kan motvirke et (for sterkt) innslag av subjektive vurderinger. I andre saker kan saksbehandlerne dra nytte av å kunne ulike beslutningsmodeller for hvordan raskere å løse sakens bevismessige problemstillinger.

I tillegg er det ønskelig å peke på at uten en slik opplæring kan saksbehandlerne mangle verktøy i en rekke saker der detaljert landkunnskap ikke bringer troverdighetsvurderingen videre i særlig grad og som direktoratene i ulik grad har identifisert som særlig vanskelige (se rapportens avsnitt 7.2 nedenfor). Det pekes på følgende situasjoner/sakstyper:

- ✓ Søker forklarer seg samsvarende med tilgjengelig landinformasjon og har lagt til en anførsel som ligger til kjernen av asylgrunnlaget men som det er vanskelig å bekrefte eller avkrefte hvorvidt er reelt.
- ✓ Søkere beskyttelse behov er avledet av en annens.

¹⁴ Migrationsverket «Rättslig ställningstagande angående metod för prövning av tillförlitlighet och trovärdighet» av 10. juni 2013, <http://lifos.migrationsverket.se/dokument?documentSummaryId=30435>. Veiledningen kom etter at rapporten var ferdigstilt og det er ikke foretatt en nærmere sammenligning av innholdet.

¹⁵ Med beslutningsmodeller menes det som kjennetegner måten bevisene er strukturert på. I nyere norsk bevisteoretisk forskning antas det at den norske rettstradisjonen benytter seg av en forklarings- eller en fortellermodell. Det er mindre vanlig at ett bevis avgjør utfallet (forklaringsmodellen), mens det antas at dommerne som oftest fastlegger faktum ved å vurdere hvordan bevisene best henger sammen (fortellermodellen), se Eivind Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012). I Sverige har sannsynlighetsmodellen, der hvert bevis gis en verdi som beregnes, også en viss utbredelse.

-
- ✓ Søkers asylgrunnlag kan avhenge av søkers politiske eller religiøse overbevisning eller villighet til å overskride sosiale normer (de fleste sakene som handler om kjønnsbasert forfølgelse).

I tillegg har rapportskriver merket seg at UDI til tider har behov for å flytte deler av porteføljen til andre enheter for å holde saksbehandlingstiden nede, slik som tilfellet i perioder har vært f eks for søknader fra Iran og Somalia. I slike situasjoner kan det være vanskelig å forvente at saksbehandlerne i enhetene som avlaster har detaljert nok landkunnskap til å gjennomføre intervjuer og gjennomføre gode troverdighetsvurderinger. Mangel på detaljert landkunnskap vil også være tilfellet for de enheter som behandler søknader fra land som i liten grad produserer flyktninger som kommer til Norge.

- ✓ Saksbehandlerne eller enheten har av ulike årsaker ikke detaljert nok landkunnskap om søkers hjemland.
- *For det tredje*, vekting av bevis handler også om å ta stilling til hvordan funn fra andre disipliner kan informere bevisbildet. Sverige, Belgia og til dels Storbritannia gir noe opplæring i hva som er forholdet mellom juss, sakens bevis og innsikter fra andre fagdisipliner.

I Belgia skiller det mellom det som anses som «fakta» (dvs. det meste av det som står i landrapporter) og det som er «ikke-fakta» (f eks informasjon på generelt nivå om f eks kulturell praksis, minnets begrensninger). Fakta i landrapporter er nyttige fordi de kan inngå i en begrunnelse i et vedtak, mens innsikter på generelt nivå som i tillegg kan være vage (slik som funn i kulturteoretiske og psykologiske arbeider) bidrar ikke positivt til hvordan å komme til og begrunne troverdighetsvurderingen.

I Storbritannia anses det på lignende vis å utgjøre en forutsetning for en god forvaltningsprosess at en ivaretar muligheten f eks for at søker kan være sårbar for tverrkulturelle misforståelser, eller at et påvist traume kan påvirke evnen til å gi en sammenhengende og detaljert forklaring, samt at det ikke spekuleres i bevis.

I Sverige gis det opplæring i bevisteori (sannsynlighetsparadigmet) der hvert bevis eller bevisutsagn gis en verdi mellom 0,1 (usikkert) og 1,0 (sikkert), alt etter som hvor sikker vitenskapsteorien vil anse dem å være (se 2.1.7-2.1.9 nedenfor). Fingeravtrykk gis en høy verdi fordi dette gjelder utsagn som er basert på naturfagene. Migrationsverkets observasjon er at landinformasjonen som er omfattet i landrapporter også ofte er sikker, men fordi den ofte fremstår som mindre relevant bringer den derfor ikke nødvendigvis bevisvurderingen videre (se rapportens avsnitt 7.1.3 nedenfor).¹⁶

¹⁶ Vektleggingen av at landinformasjonen kan mangle relevans må for Belgias del ses i sammenheng med normen om at det i hver sak innhentes informasjon/verifisering fra landinfoenheten om anførsler som ikke finnes i generelle rapporter og som de omtaler som «saksspesifikk landinformasjon». I Norge foretas slik verifisering av ambassadene, men dette gjøres bare i en del av sakene. I den grad slike verifiseringer er sikre er dette av stor verdi for å bringe bevisvurderingen fremover.

Når det gjelder innsikter fra vitne- og minnepsykologi gis dette lite oppmerksomhet i den daglige saksbehandlingen i direktoratene i Sverige, Belgia og Storbritannia. I Sverige vises det til at funnene i minnepsykologien vil kunne gis en verdi på 0,5 (det dreier seg om generelle innsikter som kan være til dels usikre) og at dette derfor ikke bringer bevisvurderingen fremover (se rapportens avsnitt 5.2.3 nedenfor). I Belgia er dette ikke begrunnet med sannsynlighetsberegninger, men ved at det dreier seg om generelle innsikter eller «ikke-fakta» som er av liten nytte i den enkelte sak. I Storbritannia vurderte direktoratet på ny om funn i psykologiske arbeider burde inngå i utviklingen av et nytt fordypningskurs om troverdighetsvurderingen som ble klart i august 2013. Man fant ikke grunn til å gi saksbehandlerne en fordypning i dette faget.¹⁷

Rapportskriver antar at opplæring i hva som er forholdet mellom den juridiske bevisvurderingen og innsikter fra andre fag er viktig for å skape klarhet om hva troverdighetsvurderingen krever. Det bør presiseres hvordan generelle innsikter fra samfunnsfagene (informasjon som Belgia viser til at er «ikke-fakta»). Rapportskriver antar at dette kan være viktig siden flertallet av UDIs saksbehandlere har annen fagbakgrunn enn juss (det motsatte er tilfellet ved Migrationsverket).

Fra et rettslig ståsted er det tilstrekkelig at saksbehandlerne har kjennskap til innsiktene i vitne- og minnepsykologi, slik det i dag gis i opplæringen om i den delen som omhandler intervjuviktig metode. En slik kjennskap vil opplyse om muligheten for å foreta en feilslutning dersom en f eks legger stor vekt på at søker forklarer seg motstridende om noe som er perifert til søknaden. Det er videre tilstrekkelig å ha kjennskap til temaet, fordi det kun angir en yttergrense for hva en kan slutte fra et bevis som en må passe seg for ikke å komme for nær. At vitne- og minnepsykologi utgjør kunnskap som normalt sett ikke skal inngå direkte i den konkrete bevisvurderingen følger av fast rettspraksis (se avsnitt 2.1.9 i Del II nedenfor). Den norske rettstradisjonens syn på vitne- og minnepsykologiens plass i rettssystemet antas å samsvare med det som gjelder i andre vestlige land¹⁸ og konklusjonene i den internasjonale dommerforeningen i flyktningrett (IARLJ) sin rapport.¹⁹

Konklusjonen i litteraturgjennomgangen i kapittel 3 er også at det er lite i den internasjonale tverrfaglige litteraturen som gir noen argumenter av tyngde for å endre en fast og sikker norsk (og

¹⁷ Intervju med en av de fagansvarlige for opplæringen ved UK Border Agency. Begrunnelsen var at de anså grunnopplæringen ga tilstrekkelig med kunnskaper. Det ble også vurdert om de nyere arbeidene til bl.a. Jane Hierly ga grunnlag for å likevel ha en fordypning i temaet, uten at det førte til en annen konklusjon.

¹⁸ Dette vil dreie seg om forbud mot at andre enn retten som står ansvarlig for domsavgjørelsen skal uttale seg om «the ultimate issue», dvs. det som er avgjørende for sakens utfall. Det faller utenfor rammen for denne rapporten å gi omfattende referanser om dette, men det er god grunn til å anta at de fleste vestlige rettssystemer har den samme reglen om dette. Se f eks grundig omtale av antropologens er begrenset til å uttale seg om generelle forhold i Storbritannia, Anthony Good *Anthropology and the Expertise in the Asylum Courts* (2007). Vitnepyskologers begrensninger til kun å uttale seg om generelle forhold kan også være nedfelt i loven, se f eks Australske bevisloven av 2006 (the Evidence Act 2006 section 25 og 103). At dette legges til grunn som en felles bevismessig standard følger også av rapporten til *the Association of International Refugee Law Judges* (AIRLJ) av 2013 som er omtalt utførlig nedenfor.

¹⁹ Prosjektet endte med at det ble publisert to separate rapporter: UNHCR and EU Refugee Fund *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems* (May 2013) <http://www.refworld.org/pdfid/519b1fb54.pdf> og *the Association of International Refugee Law Judges Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection claims under the EU Qualification Directive Judicial criteria and standards* (April 2013) https://www.iarjl.org/general/images/stories/Credo/Credo_Paper_March2013-rev1.pdf, der UNHCRs rapport referer til AIRLJ-rapporten men ikke omvendt.

vestlig) rettstradisjon der en kan vektlegge motstrid, fravær av detaljer, unnvikende svar og manglende sammenheng i en forklaring (se rapportens avsnitt 2.1.9).²⁰

Ses dette i sammenheng med nødvendigheten av å innhente mest mulig relevant informasjon for ikke å komme i en situasjon der en anvender tvilprinsippet i utstrakt grad, antar rapportskriver at det er viktig å balansere opplæringen slik at fokuset på innsikter fra antropologi, minne og vitnepsykologi settes i sin rette kontekst. Det er viktig å ha kjennskap til disse innsiktene slik at saksbehandleren har de i bakhodet underveis i troverdighetsvurderingen. Samtidig er det viktig å presisere at de ikke bidrar positivt til den bevisvurderingen som skal gjennomføres og at det å bruke for mye tid i opplæringen på det som ikke bidrar positivt antas å svekke både effektiviteten og rettssikkerheten i saksbehandlingen.

Opplæring i bevisavveining bør styrkes, herunder bruk av beslutningsmodeller og hva som er forholdet mellom juss, sakens faktum og kulturteoretiske og psykologiske funn.

Opplæringen i hvordan å vekte bevis bør oppdateres slik at den inkluderer innsikter fra nyere norsk forskning innen bevisteori, samt utviklingstrekk i internasjonal flyktningrett, jf. IARLJs rapport. En bør omtale hvordan forberedelser slik som profilering er et viktig verktøy. Bruk av beslutningsmodeller som forklarings- og fortellermodellen kan ikke erstatte viktigheten av å ha detaljert kunnskap om forholdene i søkers hjemland, men anses som et viktig verktøy i de situasjonene der landkunnskap ikke bringer bevisvurderingen fremover. De prioriteringer som gjøres med hensyn til hvilken kjennskap saksbehandlerne bør ha i andre fag bør avgjøres av i hvilken grad dette bringer bevisvurderingen fremover. Det er i den sammenheng tilstrekkelig å ha kjennskap til funn fra vitne- og minnepsykologien for å gjøre oppmerksom på muligheten for å gjøre feilslutninger, men det bør samtidig presiseres at dette ikke er innsikter som bringer bevisvurderingen fremover.

i) Klargjøring av UDIs tilnærming til tvilsprinsippet

UDI gir i dag opplæring i anvendelsen av tvilprinsippet, slik det er utlagt i lovens forarbeider. To forhold gjør at det likevel bør ses nærmere på hvordan UDI anvender tvilsprinsippet.

For det første så er det rapportert at det er et problem at UDIs saksbehandlerne ofte mangler tilstrekkelig informasjon etter endt intervju.²¹ Manglende informasjon kan ha direkte betydning for om tvilsprinsippet kommer til anvendelse. Dersom forvaltningen ikke har nok informasjon til å bestride en del av en forklaring som det ikke er rimelig å forvente at asylsøkeren kan sannsynliggjøre med andre bevis enn egen forklaring, så skal tvilen komme søkeren til gode. Eksempler vil være saker der søker forteller om egen religiøse overbevisning, politiske overbevisning, sin seksuelle legning eller om trusler fra familien om tvangsgifting eller omskjæring, men også saker der risikoen ved retur er stor dersom risikoen er reell.

²⁰ Jf. også Magne Strandbergs utredning om nytteverdien av antropologisk, vitne- og traumepsykologisk forskning til spørsmålet om bruk av juryer i bevisvurderingen i straffesaker i Magne Strandberg «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» av 17. juni 2011 i vedlegg til NOU 2011:13 - *Juryutvalget: Når sant skal skrives*.

²¹ Basert på rapportskrivernes kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner i UDI, fokusgruppemøte der rapportskriver deltok, samt UDIs evaluering av kvaliteten på intervjuer i asylavdelingen, se UDI "Sluttrapport for den årlige kvalitetsmålingen 2012 (februar 2013).

I Belgia forsøker en å bøte på dette ved å ha en norm om alltid å ha landinformasjon som er knyttet til de særlige forhold i saken (saksspesifikk landinformasjon) selv om det ikke går helt til kjernen av asylgrunnlaget. Det stilles, slik som i UDI, oppfølgingsspørsmål rettet mot ulike sider ved søkeres generelle troverdighet, men dette gjøres kan hende mer konsekvent, jf. eksemplet fra Somaliaporteføljen som nevnt ovenfor. I Belgia er det i tillegg en norm at saksbehandleren skal være nokså sikker på utfallet av bevisvurderingen når intervjuet er avsluttet, og dersom saksbehandleren likevel mangler nok informasjon ved endt intervju så prioriteres det å gjennomføre et tilleggs intervju fremfor allerede på det tidspunkt la tvilen komme søker til gode.

Denne rapporten har ikke tilgjengelig empiri knyttet til anvendelsen av tvilprinsippet ved de ulike enhetene i asylavdelingen i UDI. Rapportskriver antar at en undersøkelse der man spør hvor ofte det anvendes, om det anvendes hyppigere for noen porteføljer enn andre, om det anvendes likt og hva som er forholdet mellom kvaliteten på intervjuet, (hvor mye relevant informasjon som hentes ut) vil være av interesse for UDI. I dag skal det mye til for at UDI tar tilleggs intervjuer. Det bør ses på om det er en fornuftig og hensiktsmessig praksis.

For det andre så er innholdet i og anvendelsen av tvilsprinsippet identifisert som et av de vanskelige spørsmålsmålene innen flyktningretten. I den internasjonale flyktningretten er det noe uenighet om hvilken betydning det skal ha at det kan være omstendigheter ved en asylsak som ikke lar seg bevise, personlige forhold hos søker og hvilken relasjon dette har til tvilsprinsippet.

Det er også ulikheter i statenes praksis, der noen (f eks Tyskland) starter med et utgangspunkt om at søker er troverdig eller om utgangspunktet er at søker må bevise sin sak, mens andre legger et vanlig sivilrettslig utgangspunkt til grunn der det er søker som i utgangspunktet må godtgjøre sin sak. I Norge er det formelt slik at søker i utgangspunktet er troverdig, men det vites lite om hvorvidt det er et utgangspunkt som er mulig (eller ønskelig) å gjennomføre i praksis.

Behov for mer kunnskap om anvendelsen av tvilsprinsippet

Det anbefales at det ses nærmere på hvordan tvilprinsippet anvendes i UDI. Det bør også undersøkes om bedre strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål og tilleggs intervju vil kunne redusere hyppigheten av bruk av tvilsprinsippet.

j) Behov for ytterligere systematisering av bruken av profilering?

UDI har tidligere registret asylgrunnen til innkommende saker på noen av asylenhetene. Formålet er å få en oversikt over hvilke asylgrunner som påberopes, når det skjer vridninger i anførselene og hvilke behov det eventuelt er for ny landinformasjon. På en asylenhet var dette ansett som en nyttig måte å organisere saksbehandlingen, også hva angikk troverdighetsvurderingen. Etter omlegging av datasystemet er slik profilering for tiden ikke mulig.

Belgia benytter profilering aktivt som et ledd i sin helhetlige tilnærming til troverdighetsvurderingen (se avsnitt 4.2.8).

Systematisk bruk av profilering

Det anbefales at det fortsettes med profilering fra land med store ankomsttall. Det anbefales at bruk av profilering formidles i opplæringen av saksbehandlerne.

ii) Det rettslige rammeverket – frivillig opplæring for erfarne saksbehandlere

Det har falt utenfor denne rapporten å foreta en gjennomgang av rettspraksis og rettsvitenskapelig litteratur. Rapportskriver ønsker imidlertid å peke på noen problemstillinger som har pekt seg ut som særlig viktige i de dommene og den litteraturen som foreligger. Til utformingen av en helhetlig tilnærming anbefales UDI å inkludere eller utrede fire forhold nærmere

- **Viktigheten av å ha presise angivelser av søkers asylgrunn**

I dag oppsummerer saksbehandler mot slutten av intervjuet hva hun eller han forstår er essensen i søkers asylgrunnlag. Oppsummeringen utgjør et langt ledende spørsmål og det legges ikke vekt på hvorledes søker forholder seg til det som sies. Praksisen er mer til hjelp for saksbehandler. Det å forstå asylgrunnlaget er viktig,²² men dette bør gjøres klart gjennom åpne eller rette spørsmål underveis i intervjuet. Belgia har ikke en slik praksis utfra en tanke om at dette ikke gir ny, presis informasjon om søkers asylgrunn.

- **Fokus på søkers subjektive frykt og risikoatferd for å gi mer relevant informasjon**

I dag kan den delte bevisbyrde under intervjuet forstås slik at søker setter rammen for søknaden med sin frie forklaring, og at saksbehandleren dernest tester motstrid og sammenheng i oppfølgingsfasen av intervjuet. Søkers forklaring vil måtte utgjøre rammen for søknaden, men det kan stilles spørsmål om andre forhold ved asylhistorien enn det søker selv oppgir bør utforskes.²³

Dersom saksbehandler f eks reiser spørsmål om søkers risikoatferd og subjektive frykt kan det gi mer relevant informasjon,²⁴ særlig i saker der detaljert landinformasjon ikke gir tilstrekkelig med relevant informasjon under intervjuet. Fokus på søkers subjektive frykt antas også å skape mer klarhet i hvordan ulike forfølgelsesgrunnlag henger sammen og dermed øke kvaliteten på informasjonen i intervjuet. Det bør utredes nærmere hvorvidt dette vil gi en mer rettssikker og effektiv saksbehandling.

²² I en sak mot Sverige i EMD pekte domstolen på at det å ha en presis forståelse av søkers asylgrunn utgjør en forutsetning for en forsvarlig bevisbedømmelse, se *R.C. v Sweden* (2010).

²³ Fra fokusgruppemøte der rapportskriveren deltok, kom det frem at i noen porteføljer så kan saksbehandlerne gi opphold på grunnlag som søker selv ikke har identifisert (f eks at unge menn fra Mogadishu kan få opphold dersom deres alder tilsier at de kan være utsatt for tvangsrekruttering av al-Shabab selv om de selv ikke har tatt dette opp).

²⁴ Om betydningen av subjektiv frykt for best å opplyse og vurdere saken, se James C. Hathaway and William S. Hicks "Is there a subjective element in the refugee convention's requirement of 'well-founded fear'?" *Michigan Journal of International Law* 26: 505-562 og Donald Galloway «Proof and Narrative: 'Reproducing Facts' in Refugee Claims» i *Storied Communities: Narratives of Contact and Arrival in Constituting Political Community* (red) Lessard, Johnson and Webber (2011) som peker på problemet ved at en fortelling om en persons liv ofte blir «bare bones», se rapportens avsnitt 3.5.2 nedenfor.

- **En vurdering av bevisenes robusthet for å øke likebehandling**

Likebehandling av saker vil alltid være en målestokk på en retts sikker og effektiv saksbehandling. Bevisteorien peker på at på rettsfelt der det ikke gjelder et generelt beviskrav vil det være mer krevende å få til likebehandling (se rapportens avsnitt 2.1.7 nedenfor). Fravær av et generelt beviskrav antas å medføre at bevisbedømmeren må være særlig oppmerksom på at bevisenes robusthet. Rapportskriver anbefaler at et fokus på vurderingen av robustheten av ulike bevisvurderinger kan være nyttig, særlig fordi det lett kan oppstå ulikheter, eller spørsmål om det foreligger ulikheter, i vurderingen av troverdighet asylhenhetene i mellom.²⁵

- **Mulighet til å følge sakens utfall i klageomgangen**

UDI bør vurdere om nytten av å ha et system der noen eller alle kan følge utfallet av egne saker oppover i systemet. Dette er en mulighet som er i bruk ved domstolene. Den type feedback kan gi økt forståelse for egne ferdigheter og som kan inngå i organisasjonens læring eller i den videre utviklingen av opplæringen og veiledere.

Rettslige tema i opplæring av erfarne saksbehandlere

Rettspraksis og litteraturen identifiserer flere tema som er egnet til å øke forståelse for hvordan å gjennomføre en retts sikker og effektiv troverdighetsvurdering og som kan inngå i et kurs for erfarne saksbehandlere.

Noen sentrale tema som kan *utredes* er: presis angivelse av søkers asylgrunn, betydning av søkers subjektiv frykt og risikoatferd og prinsippet om vurdering av bevisenes robusthet. I tillegg kan UDI vurdere å innføre, som et ledd i UDI som en lærende organisasjon, mulighet for saksbehandlere eller enhetsledere å følge utfallet av asylsakene oppover i systemet.

iii) Juss - landinformasjon

a) Klargjøre forskjell mellom «fakta» og «ikke-fakta»

Det anbefales at det i opplæringen om landinformasjon minnes om at noen informasjon kan anses som sikker («fakta»), mens annen type informasjon kan være generell eller vag («ikke-fakta»), jf. funnene om hvordan å vekte bevis i bokstav h) ovenfor. Å omtale dette når det gis opplæring i bruk av landinformasjon vil skape en bedre helhet i opplæringen og sikre at de ulike fagopplæringene trekker i samme retning.

b) Saksbehandlerens vurdering av påliteligheten av landinformasjon de finner frem til selv

Det å kunne vurdere påliteligheten av landinformasjonen, dvs. at den er sikker og at det ikke finnes motstridende informasjon fra andre pålitelige kilder, utgjør en grunnleggende forutsetning for en sikker og effektiv troverdighetsvurdering.

Det foreligger ikke noen grunn til å tro at det utgjør et problem for UDI at landinformasjon tas i bruk i strid med disse prinsippene. Samtidig er det på det rene at UDI ikke gis opplæring i de grunnleggende

²⁵ Spørsmålet om noen asylhenheter er strengere enn andre var oppe både i den ene fokusgruppemøte rapportskriveren deltok på i UDI, og i intervju med Migrationsverket.

prinsippene om hvordan å vurdere landinformasjon. I Storbritannia har saksbehandlerne en egen veileder om dette.²⁶ I Belgia oppstår problemet i liten grad fordi innhenting av informasjon i hovedsak gjøres av landinfoenheten.

UDI bør vurdere å inkludere standarder for hvordan å vurdere landinformasjon i sin opplæring. Ved utarbeidelsen av en slik opplæring bør prinsippene i de internasjonale veilederne bør følges, f eks IARLJs veileder, EU-veilederen eller UNHCRs veileder.²⁷

c) Norm om verifisering/saksspesifikk landinformasjon i hver sak?

I UDI har saksbehandlerne god tilgang på generell landinformasjon. I Sverige, der saksbehandlerne har tilgang til mye av den samme landinformasjonen som i Norge, er observasjonen at landinformasjonen i hovedsak er pålitelig men den ender ofte med å ikke være tilstrekkelig relevant til at den kan bringe troverdighetsvurderingen fremover.

For å møte dette problemet er det utarbeidet en norm i Belgia om at det skal foretas verifiseringer i hver sak, eller det Belgia omtaler som «saksspesifikk landinformasjon» eller i hver sak, dvs. informasjon om forhold som ikke er omfattet i de generelle landinforapportene men gjelder konkret informasjon som søker har oppgitt. Denne policyen fremheves av Belgia som en sentral grunn til at troverdighetsvurderingen ikke oppleves som vanskelig eller et problem blant saksbehandlerne (se rapportens avsnitt 4.2.4.1).²⁸

I UDI kan saksbehandlerne søke å få verifisert særskilte opplysninger i en sak ved hjelp av ambassadene. For øvrig foreligger det ikke empiri om hvor ofte saksbehandlerne har verifisert informasjon i saken, eller hvor viktig slik verifisering vil være for ikke å anvende tvilsprinsippet som følge av mangel på informasjon.

Bruk av landinformasjon for å sikre tilstrekkelig grunnlag for å vurdere troverdighet

Det anbefales at det ses nærmere på i hvilken grad bruken av tvilsprinsippet påvirkes av om det foreligger verifisert informasjon/«saksspesifikk landinformasjon» eller ikke. Selv om det ikke antas å utgjøre et problem ved saksbehandlingen i UDI bør saksbehandlerne ha kjennskap til prinsippene for hvordan å vurdere påliteligheten av landinformasjon de selv søker opp på internett.

Det bør *utredes* hvilken effekt en norm om verifisering av informasjon i hver sak kan ha på effektiviteten og sikkerheten av saksbehandlernes vurdering.

d) Arbeidsfordelingen mellom saksbehandler og Landinfo

Alle de fire direktoratene gir saksbehandlerne mulighet til selv å søke etter landinformasjon, men det varierer i hvor stor grad slik verifisering gjennomføres i hver sak.

²⁶ <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

²⁷ Linker til disse og andre veiledere er samlet på <http://www.ecoi.net/blog/coi-standards/?lang=en>

²⁸ Som et eksempel kunne en undersøke og spørre om hva som var gateadressen til hovedkvarteret til det opposisjonsparti som søker sa at han frekventerte

Kunnskap om og søk etter detaljert landinformasjon er åpenbart et gode i saksbehandlingen. Flere nøkkelpersoner i UDI anser det å ha detaljert landinformasjon det som er viktigst å kunne for det å gjennomføre gode intervjuer og troverdighetsvurderinger.²⁹

De fire direktoratene har imidlertid noe ulike tilnærminger om hvordan å fordele arbeidsoppgaven med å innhente relevant landinformasjon som reiser spørsmål om UDIs tilnærming er den mest hensiktsmessige for å gjennomføre effektive og rettssikre troverdighetsvurderinger. F eks så har Belgia prioritert ressursene slik at de har en stor landenhet i Europeisk sammenheng, når det samtidig ses hen til at de ikke produserer generelle rapporter.³⁰ De publiserer ikke generelle landrapporter slik som Landinfo i Norge eller COIS i England, men prioriterer i stedet Q&As og interne rapporter (se rapportens avsnitt 4.2.3 og 4.2.4 nedenfor).

UDIs egen kvalitetsgjennomgang peker også på noen effektivitets- og rettssikkerhetsproblemer knyttet til saksbehandlerens egne søk etter landinfo.³¹

Rapportskriver antar at dette ikke behøver å utgjøre noe sentralt tema i utarbeidelsen av en helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen. Det tas likevel med som en anbefaling at UDI kan se nærmere på arbeidsfordelingen mellom saksbehandler og Landinfo, særlig fordi Belgia har fremhevet måten de bruker og har fordelt arbeidet med landinformasjon, som sentralt for en god gjennomføring av troverdighetsvurderingen.

Arbeidsfordelingen mellom saksbehandler og Landinfo kan

Det anbefales at det ses nærmere på og *utredes* om saksbehandler i større grad bør overlate til Landinfo å innhente saksspesifikk landinformasjon.

iv) Juss - intervju faget

a) Dialogbasert intervjumetode

Intervju faget er et meget viktig verktøy for å hente ut pålitelig informasjon av god *kvalitet* i samtale med asylsøkeren. Faget synes å være godt implementert i praksis, og det antas at saksbehandlerne opplever faget som nyttig i intervjusituasjonen.³²

I opplæringen gjøres klart at intervju faget ikke kan benyttes til å vurdere hva som er relevant informasjon. Til tross for dette så kan det i praksis ha blitt slik at intervju faglige teknikker tas i bruk utover sitt anvendelsesområde.³³

²⁹ Intervjuer med enhetsledere, erfarne saksbehandlere og Faglig Strategi og Koordinering (FSK) april/mai 2013 gjennomført av rapportskriveren.

³⁰ Norske Landinfo har omtrent like mange ansatte, men disse bruker – i motsetning til Belgiske CEDOCA, det meste av tiden sin på å produsere landrapporter og responser.

³¹ Intervju med saksbehandleren i UDI v/daværende Avdeling for faglig strategi og koordinering (FSK) mai 2013.

³² UDIs "Sluttrapport for den årlige kvalitetsmålingen 2012 (februar 2013)", som blant annet vurderte kvalitet på asylintervju i Somaliaporteføljen konkluderte med at intervjuene var i tråd med standarden, se side 6. Det ble imidlertid funnet svakheter i de mer spesialiserte intervjuene med barn, se side 8. Gjennomgangen av de 27 utvalgte sakene eksemplifiserer også hvordan UDI har implementert gode intervju faglige rutiner også i saker som oppleves som vanskelige av saksbehandlerne, se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1.

Dette kan for det første ha sin årsak i at det i liten eller ingen grad gis opplæring i ulike strategier for bruk av oppfølgingsspørsmål. Det kan også ha sin årsak i hvordan formålet med intervjuet delvis er definert til å innhente tilstrekkelig pålitelig informasjon i tråd med intervjufaglige prinsipper,³⁴ og at dette skaper et feil fokus.

Det kan videre ha sin årsak i at intervjufaget og jussen har noen overlappende prinsipper, som f.eks. at søker gis anledning til å oppklare det som fremstår som motstridende informasjon. Det kan her også oppstå uklarheter om hvorfor en ber søker foreta en oppklaring. Hovedformålet med å få en oppklaring fra søker er å få relevant informasjon om et forhold, ikke at søker skal gis anledning til å forklare seg om det samme flere ganger.³⁵

b) Vitne- og minnepsykologi

Som vist til ovenfor utgjør kjennskap til vitne- og minnepsykologi en viktig forutsetning for en god saksbehandlingsprosess. I bevisteorien representerer denne disiplinen innsikter som kan påvise mulige feilslutninger i bevisvurderingen, men med vekt på *kan*. I motsetning til f.eks. DNA-kunnskap som er av naturvitenskaplig art og er egnet til å utelukke visse bevismessige konklusjoner i den enkelte sak, har vitne- og minnepsykologien en rekke vitenskapligmetodiske begrensninger som gjør at faget kun kan peke på muligheten for feilslutninger på generelt nivå. Det er derfor faget i bevisteorien omtales som noe som dommeren skal ha «i bakhodet», og at det er sjelden det er en disiplin som kan brukes direkte i en konkret sak.

Dernest er det viktig å ha i mente at faget bidrar negativt ved at det opplyser om slutninger som det *kan* være at saksbehandlerne ikke kan trekke. Når det gjelder minnepsykologien så er det videre slik at kunnskapen er generell. I den enkelte sak kan det derfor være riktig å vektlegge motstridende opplysninger om enkelte forhold i saken. Funnene fra minnepsykologien tilsier kun at saksbehandler må være forsiktig med å trekke slutninger om hva søker burde være i stand til å huske og å gjengi på en konsistent måte.

Ved utarbeidelsen av et opplæringsregime er det viktig å ha for øye at dette er innsikter som *bidrar negativt* til bevisvurderingen ved at det peker på hvordan visse slutninger ikke kan trekkes. Det dreier seg således om innsikter som ikke bidrar positivt til bevisvurderingen. Funnene sier ikke noe om hvordan saksbehandlerne faktisk skal komme til og begrunne sine vurderinger (se rapporten avsnitt 2.1.9).

³³ Utvalg av 27 saker fra UDI. Flertallet av oppfølgingsspørsmålene fra dette lille utvalget (ikke i konvertittsakene) er formulert over lesten til intervjumetoden «fortell hva som skjedde da ...», «hva var det som skjedde da...», «kan du fortelle mer om hva som skjedde inne i ...», «hva gjorde dere så...?»

³⁴ IM 2010-022V avsnitt 1.7: «Formålet med asylintervjuet er å opplyse asylsaken (jf. utlendingsloven § 81 [om utlendingsrett til å uttale seg], jf. utlendingsforskriften § 17-2 [om intervjufaglige prinsipper], forvaltningsloven § 17 [om forvaltningens utredningsplikt]).»

³⁵ Rapportens gjennomgang av et lite utvalg av 27 saker gir en viss indikasjon på at det kan benyttes tid på å få klarhet i mindre viktige detaljer ved historien og at søker i stor grad får styre retningen på intervjuet og at saksbehandlerne er noe passive. Se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1.

Videre dreier dette seg om funn som ikke kan anses som sikker vitenskap (i motsetning til f.eks. DNA), slik at de bare peker på en mulighet for at saksbehandler kan trekke feilslutninger. Vitne- og minnep psykologiens funn gir imidlertid ikke grunnlag for uten videre å avskjære visse type slutninger. F.eks. så kan saksbehandleren godt legge til grunn at en motstridende opplysning om detaljer sentralt til asylgrunnen gjør at søker fremstår med svekket troverdighet, uten at det utgjør en feilslutning. Selv om minnep psykologien viser at mennesker har begrenset evne til å huske korrekt og konsistent, kan saksbehandlerens slutning likevel være forsvarlig ut fra en helhetlig vurdering av sakens bevis.

I intervjuene med direktoratene i Belgia, Storbritannia og Sverige ble det fortalt at faget vitne- og minnep psykologi vies begrenset oppmerksomhet i opplæringen. I Belgia begrunnes dette med at dette faget ikke bidrar positivt til det å treffe en avgjørelse. I Storbritannia ble nye funn gjennomgått ved utarbeidelsen av en kurs om troverdighetsvurderinger for erfarne saksbehandlere, men disse funnene ble ikke ansett som hjelpsomme og utgjorde ikke en del av det teoretiske grunnlaget for kurset. I Sverige ses faget på i et vitenskapsteoretisk perspektiv, og konklusjonen er da at det enten ikke bringer bevisvurderingen fremover (funnene i minnep psykologien gis verdien 0,5) eller at det bidrar negativt (funnene i vitnep psykologien kan settes til 0 eller nær 0) (se rapporten avsnitt 5.2.3 om opplæring).

Rapportskriver antar på grunnlag av dette at saksbehandlerne vil ha behov for å ha *kjennskap til* at noen type slutninger om bevis *kan* medføre at de foretar feilslutninger, men at de vil ha et vesentlig større behov for å ha verktøy som angir hva som bør kjennetegne en god begrunnelse i en troverdighetsvurdering, slik som hva som øker sikkerheten, gyldigheten og robustheten av vurderingen.³⁶

På dette grunnlag antar rapportskriver at faget er i tilstrekkelig grad dekket slik opplæringen i intervju faget er i dag. Faget bør ikke utelates. Det er viktig å omtale disse innsiktene fordi det vil styrke rettsikkerheten i den grad det vil hindre at saksbehandlerne foretar direkte feilslutninger. I den grad det å gi økt oppmerksomhet til faget vil gå på bekostning av både obligatorisk og frivillig opplæring som faktisk vil styrke saksbehandleren i å treffe og begrunne avgjørelser, så vil en slik prioritering svekke både effektivitet og rettsikkerhet i saksbehandlingen.

c) Tverrkulturell kommunikasjon

Kjennskap til at det kan oppstå misforståelser som følge av at saksbehandler og søker kommer fra forskjellige kulturer er grunnleggende for en sikker og god forvaltningsprosess. Nødvendigheten av at saksbehandler ikke skal spekulere i faktum eller trekke slutninger på bakgrunn av egne erfaringer bør utgjøre en del av den obligatoriske opplæringen.

³⁶ Se f.eks. pensum for valgfaget i bevisteori som utgjør 10 studiepoeng (1/3 av et semester på fulltid i 2013) på juridisk fakultet ved UiO vies vitne- og minnep psykologi kun 32 sider (Svein Magnussen: «Årsaker til feilhukommelse og mottrekk» i *Vitnep psykologi - pålitelighet og troverdighet i dagligliv og rettsal* s.121-153.), <http://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS5501/h13/pensumliste/index.html>.

I Storbritannia følger det av veilederen om vurderingen av asylsaken at saksbehandleren ikke skal spekulere i bevis men trekke slutninger på et kunnskapsbasert grunnlag. Betydningen av disse innsiktene er således forankret i et juridisk prinsipp (se rapporten avsnitt 6.7.5).

Også funn fra antropologien gir informasjon om mulige feilslutninger i troverdighetsvurderingen. Det anbefales at opplæringen forankrer dette i et juridisk prinsipp, slik som er tilfellet i Storbritannia.

Behov for presisering av intervjufagets funksjon og betydningen av funn i psykologiske og kulturteoretiske arbeider

Opplæringen bør være helhetlig slik at de ulike fagområdene trekker i samme retning. Det anbefales at UDI presiserer i noe større grad hva som er intervjufagets funksjon og setter det i sammenheng med hva som er hovedformålet med intervjuet. Oppfølgingsspørsmålene skal utformes med tanke på å få mest mulig relevant informasjon, og bruk av intervjufaglige teknikker som «fortell mer...» bør ikke dominere.

Det er viktig med en kjennskap til at funn fra tverrkulturell kommunikasjon, vitne- og minnepsykologi peker på mulig feilslutninger som kan gjøres. Fagene bør ikke ta for mye av opplæringen. Dette er innsikter som bidrar negativt til bevisvurderingen, i motsetning til juridiske prinsipper og ekspertuttalelser og landinformasjon som bidrar positivt til den avgjørelse saksbehandleren skal ta. Vitne- og minnepsykologien styrker rettssikkerheten kun i den grad de hindrer feilslutninger, noe som er en rolle de i hovedsak ikke vil spille fordi dette er generell innsikt om én side av ett bevis i saken.

v) Juss – traumepsykologi

I Storbritannia har saksbehandlerne en egen veileder for hvordan å forholde seg til traume og hvordan å vurdere anførsler om tortur. I Belgia gis saksbehandlerne anledning til å stille spørsmål til og henvise søkere til direktoratets egen psykologienhet.

I UDI gis det i dag frivillig opplæring i traumepsykologi. Saksbehandlerne har uttrykt et særlig behov for opplæring i traumepsykologi.³⁷ I asylsaker pålegges saksbehandlere og dommere en særlig plikt til å oppklare hvorvidt søker er offer for tortur.³⁸ I IARLJ-rapporten gis det slutning til behovet for kunnskap om traumepsykologi, og det henvises til *Istanbulprotokollen* (om tortur) som den angir som «highly reputable».³⁹

Det faller utenfor denne rapportens rammer å si noe nærmere om hvor mye opplæring som er nødvendig, men det kan pekes på at bistandsadvokater i dag får et tilbud fra Juristenes Utdanningscenter (JUS) som går over tre timer.

³⁷ Se fotnote 29 ovenfor.

³⁸ Det er et spørsmål hvorledes dette overholdes ved domstolene i praksis. Spørsmålet omtales ikke i forarbeidene til ny utlendingslov. I en ny dom fra svenske Migrationsoverdomstolen fra 2012, som gjaldt anførsler om FGM fra søker fra Somalia, oppheves en sak som følge av manglende undersøkelser knyttet til EMK artikkel 3.

³⁹ IARLJ side 18. Istanbulprotokollen angir hvordan statene kan møte sin forpliktelse til å avdekke torturhandlinger.

Behov for mer kunnskap om traumepsykologi

Det anbefales at gir opplæring i hvordan å møte en søker som kan ha et traume. UDI bør ha en tilnærming som sikrer at saksbehandlingen gir grunnlag for å vurdere en søkers anførsler om tortur, herunder at søker faktisk har adgang til helsepersonell som har kompetanse til å foreta slike vurderinger, jf. Norges tilslutning til Istanbul-protokollen.

vi) Opplæringsmateriale, Praksis Notater og struktur på opplæringen

a) Argumenter for og i mot en skriftlig veileder som angir kriterier som saksbehandleren må innom

Rapportskriver foreslår at det utarbeides en veileder for de rettslige kriterier som saksbehandleren må innom i en hver troverdighetsvurdering. Det skal imidlertid pekes på at det kan være både fordeler og ulemper med å innføre en skriftlig veileder

Argumenter *mot* det å ha en skriftlig veileder:

UDI antas å ha en god praksis for å vurdere troverdighet, selv om UDI ikke har hatt noen kurs om troverdighet eller en skriftlig veileder. Opplæringen i intervjuet har sikret at UDI følger grunnleggende rettsprinsipper, som f.eks. at søker skal gis anledning til å avklare om det foreligger motstrid. Det rapporteres også om at opplæringen er nyttig og at det er jevnt over gode kollegiale forhold.⁴⁰

Uformell formidling av kunnskap er verdifullt for god saksbehandling i UDI, og kan antas å sikre videreføring av viktige institusjonelle verdier. En skriftlig veileder kan tenkes at fører til at tilnærmingen til troverdighetsvurderingen blir mer formell, mindre dynamisk og en lavere grad av uformell formidling av kunnskap.

I Belgia har direktoratet avstått fra å utforme en skriftlig veileder. Det ble ikke gitt noen klar begrunnelse for dette, utover at det ikke var ansett som nødvendig når de hadde gitt så stor prioritet til å ha en uttalt og dekkende policy om troverdighetsvurderingen. De kvalitative intervjuene med Belgia og Storbritannia ga også en viss indikasjon på at Belgia hadde en mer dynamisk og aktiv tilnærming, mens Storbritannias tilnærming var mer formell (mange av responsene utgjorde henvisning til de skrevne veilederne) og forenkende (den var i mindre grad preget av en kompleks og iderik tilnærming) (se rapporten avsnitt 5.2.3 nedenfor).

En veileder som angir kriterier som saksbehandleren må innom *kan* anses at går noe lenger enn det som i dag følger av lovens forarbeider og domstols praksis. Selv om nyere norsk forskning på bevisteoriens område har bidratt til å klargjøre mange spørsmål knyttet til hvordan troverdighetsvurderinger gjennomføres i norsk rett, kan det fortsatt være spørsmål som er uklare og at en risikerer at en veileder med det samme innhold som f.eks. den Svenske eller den Britiske ikke samsvarer med norsk rett.

⁴⁰ Se fotnote 29 ovenfor.

Bruk av skriftlige veiledere for hvordan å vurdere bevis går noe imot norsk rettstradisjon. De anglosaksiske *common law* landene som alle har hatt skriftlige veiledere i lengre tid, har til sammenligning en rettstradisjon der det å formulere bevisregler er langt mer fremtredende.

Argumenter *for* å ha en skriftlig veileder:

Det rapporteres også om at det å ha tilstrekkelig relevant informasjon etter endt intervju og det å skrive balanserte begrunnelser utgjør hovedutfordringer for saksbehandlerne i UDI.⁴¹

De anbefalinger som er gitt i punkt i) til v) ovenfor er alle basert på en underliggende tanke om at saksbehandlerne største utfordring er raskere å komme til hva som er relevant i intervjuet og raskere skrive presise og retts sikre begrunnelser i vedtak. Videre er de basert på det funn at UDI mangler et felles språk for hvordan å nærme seg og begrunne en troverdighetsvurdering.

Rapportskriver antar at utarbeidelsen av en skriftlig veileder vil sikre et felles språk for hvordan å vurdere troverdighet, at det vil trygge saksbehandlerne, samt at det vil gjøre vurderingene mer retts sikre og etterprøvbare. Det er mer uklart i hvilken grad det kan gjøre saksbehandlingen mer effektiv, men rapportskriver antar at i den grad fokus på de rettslige kriteriene fører til at informasjonen fra intervjuet får økt relevans så kan det tenkes at det vil gjøre både intervjutiden og det å skrive vedtak mer effektiv.

En skriftlig veileder vil også gi den fordel at det vil gi mer transparens og etterprøvbarhet. Og at det ikke hersker usikkerhet om hva som er relevant og hva som ikke er relevant for vurderingen. Prinsippene for vurderingen vil bli synliggjort overfor søkerne (dersom den gjøres offentlig). Dette kan tenkes at kan føre til at intervjuet vil gi mer relevant informasjon og at søkerne f eks ikke er tilbakeholdende med å gi beskrivelser av en hendelse på grunn av en feiloppfatning om at enhver motstrid kan føre til manglende troverdighet.

Selv om en veileder om hvordan å vurdere troverdighet antakeligvis vil utgjøre noe helt nytt i norsk sammenheng, er dette ikke lenger noe som bare finnes i anglosaksiske land. I Sverige er det nettopp utarbeidet en slik veileder for Migrationsverket, og en intern veileder har i lengre tid eksistert i Tyskland. Rapporten fra AIRLJ som er basert på en bred undersøkelse av «beste praksis» ulike rettskulturer, herunder Norge, mener å kunne vise til felles kriterier og standarder, og som gir en viss trygghet for at en skriftlig veileder utformet med lignende innhold som den Britiske, Svenske og eventuelt AIRLJ-veilederen vil bli oppfattet å samsvare med norsk rettspraksis.

Utgangspunkt for en veileder vil være lovforarbeidene som legger til grunn at UNHCRs Håndbok om hvordan å etablere fakta skal følges. Håndboken er imidlertid gammel og UNHCR har varslet at det vil

⁴¹ Rapportskriveres kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner i UDI, fokusgruppemøte der rapportskriver deltok, samt UDIs gjennomgang av kvaliteten på intervjuer i asylavdelingen, se UDI "Sluttrapport for den årlige kvalitetsmålingen 2012 (februar 2013).

komme en ny anbefaling om troverdighetsvurderingen i 2014.⁴² Som rapporten til IARLJ viser så er det på noen punkter ikke avklart hva som er beste praksis. Særlig gjelder det bruk av tvilprinsippet. Det er grunn til å anta at UNHCRs nye anbefaling vil måtte finne kompromisser, f eks om stater ulike tilnærming til tvilprinsippet og bruk av generell troverdighet, slik som illustrert i EUS kvalifikasjonsdirektiv Artikkel 4(5) (se rapportens avsnitt 2.2 nedenfor).

Det anbefales derfor at UDI starter opp arbeidet med utformingen av en skriftlig veileder uten å vente på publisering fra UNHCR. Særlig fordi IARLJ-rapporten, gir en grundig beskrivelse av hvordan troverdighetsvurderinger faktisk foregår ved domstolene, er basert på en sammenstilling av praksis i europeiske og anglosaksiske land, så er det liten grunn til å tro at UNHCRs GIP (som også vil være basert på nasjonal praksis) vil skrive noe som er vesentlig annerledes.⁴³

Det sentrale temaet for veilederen bør være de kriterier som saksbehandleren må innom ved enhver troverdighetsvurdering (f eks motstrid og plausibilitet). Disse kriteriene vil sikre at saksbehandleren gis en grunnleggende og felles forståelse av hva en troverdighetsvurdering skal bestå av. En relativt kort veileder på en 8-10 sider bestående av de grunnleggende kriteriene antas å være et format som er mest anvendelig for saksbehandlerne.⁴⁴ IARLJ-veilederen har «umuligheter» som ett av sine kriterier. En norsk veileder kunne tenkes å ha med dette, og her peke på at i den grad vitne- og minnepsykologien har kunnskap som kan medføre at en troverdighetsvurdering er basert på en feilslutning.

Dersom det er ønskelig at veilederen er instruktiv også for de mer erfarne saksbehandlerne, bør den også inneholde så mange som mulige standarder for hvordan å løse bevismessige problemstillinger. Det anbefales imidlertid at det lages en veileder som inneholder de grunnleggende kriteriene, og at standardene settes i et vedlegg til veilederen eller et annet notat.

Innledningsvis bør en veileder også si noe om bevisregelen og den delte bevisbyrde. Det kan også tenkes et avsnitt som beskriver de grunnleggende kriteriene for god prosess, herunder intervjuteknikk, kunnskap om kulturell kommunikasjon og vitne- og minnepsykologi. Det bør for øvrig presiseres at vitne- og minnepsykologien normalt sett ikke får direkte anvendelse i vurderingen av enkeltsaker, jf. f eks [Rt-2005-907](#) avsnitt 38⁴⁵ og IARLJ-veilederen.

Det bør utarbeides en skriftlig veileder om kriterier som saksbehandleren må innom

Det bør *utarbeides* en skriftlig veileder for å sikre at saksbehandlerne har et felles språk for hvordan å gjennomføre en troverdighetsvurdering. Det vil også gi økt rettssikkerhet ved at vurderingen blir mer

⁴² Anbefalingen antas å ville komme i form av en *General Interpretation on Protection* (GIP) utarbeidet i medhold av UNHCRs mandat og i medhold av samarbeidsplikten i Flyktningkonvensjonen Artikkel 35.

⁴³ Cecilie Schjotvet *The making of UNHCR's guidelines...* UDI FoU serie (2010) som beskriver hvordan slike GIPs forankres i staters praksis.

⁴⁴ Dette er lengden på den Britiske veilederen. Se også den svenske som er på ca. 10 sider. Denne kom i juni 2013, etter at denne rapporten ble ferdigstilt, men den synes å ha et innhold som samsvarer i stor grad med den Britiske.

⁴⁵ Utgangspunktet er at det er retten sin oppgave å vurdere om vitnene er troverdige og hvor pålitelige forklaringene er. Dersom dette utgangspunktet skal fravikes må det påvises særlige behov. Dommeravhør av barn er f eks ikke en slik særlig grunn, jf. [Rt-2005-907](#) avsnitt 38 og [HR-2011-1738-U](#) avsnitt 20.

transparent. I den grad saksbehandlerne evner å benytte innsiktene i intervjusituasjonen vil dette også kunne føre til at intervjuene får mer relevant informasjon. Det bør i tillegg *utarbeides* et notat eller en opplæring i hvordan å nærme seg ulike bevismessige problemstillinger (standarder), slik at også erfarne saksbehandlere også får veiledning utover det som kan anses som grunnprinsippene (kriteriene).

b) Praksis Notater

UDI har utarbeidet Praksis Notater som inneholder avsnitt om troverdighetsvurderingen. I Storbritannia går det klart frem av deres tilsvarende OGNs (the Operational Guidance Notes) at det som står ikke kan benyttes til å vurdere troverdighet. Det er heller ikke noe avsnitt om troverdighet i en OGN.

UDIs praksis er noe overraskende da saksbehandler er forventet å lese eller kunne praksis notater før intervju. Dersom avsnittet om troverdighet i Praksis Notatet berører søkers anførsler i PU-registeringen, vil det legger føringer på hvordan saksbehandler vurderer søkers troverdighet før intervjuet har startet. Disse avsnittene kan da danne grunnlag for en liste med spørsmål til søker.

Det samsvarer dårlig med intervjufaglige prinsipper om at saksbehandleren ikke skal forberede en spørsmålsliste men ha en temamessig tilnærming. Praksisen står også i en direkte motsats til Storbritannias bruk av det som tilsvarer UDIs Praksis Notater (the Operational Guidance Notes) som eksplisitt angir at det som står om praktiseringen av landinformasjon ikke kan benyttes i en troverdighetsvurdering (se rapportens avsnitt 4.2 nedenfor).

Behov for å avklare bruk av troverdighetsvurderinger i Praksis Notater

Utrede UDIs prinsipielle tilnærming til hvorvidt Praksis Notater bør inneholde et avsnitt om troverdighetsvurderingen og hvordan dette samsvarer med intervjufaglige prinsipper. Opplæringen bør her trekke i samme retning.

c) Opplæringens struktur og prioriteringer

I dag begynner UDI opplæringen med en hovedbolk om flyktningbegrepet og grunnleggende menneskerettigheter. I denne bolken inngår en kortere del om hvordan å vurdere troverdighet, men denne er ikke oppdatert på utviklingen i internasjonal flyktningrett. Det gis ikke opplæring i bevisteori. Den neste hovedbolken angår intervjufaglig metode.

Av de fire direktoratene følger Belgia og Sverige EAC-modulene for samtlige av saksbehandlerne. Belgia understreket at de erfarte at etter at saksbehandlerne fikk en grundigere opplæring i begrepet «velbegrunnet frykt for forfølgelse» aller først i opplæringen så ble det enklere for saksbehandlerne å forstå når opplæringen etter hvert kom til bevis og troverdighet.

Det anbefales at UDI opprettholder den nåværende rekkefølge der opplæringen i jussen kommer før intervjuet UDI bes å vurdere om det er nødvendig å opprettholde opplæring i FNs ulike menneskerettskonvensjoner. Det antas at opplæringen blir mer praktisk rettet ved å fokusere på hva

som ligger i forfølgelseskriteriet i Flyktningkonvensjonen, herunder torturforbudet. Det å gi innføring i de øvrige ulike menneskerettighetskonvensjonene anses ikke som tvingende nødvendig for saksbehandlerne.⁴⁶

Når det gjelder tidsbruk og prioriteringer har den *foreslåtte* nye opplæringsplanen for nye saksbehandlere også en to trinns obligatorisk del. Det foreslås videre et fakultativt trinn III. Det er ingen prøve som må bestås etter trinn I og II. I den foreslåtte planen vies 2 dager til flyktningrett og menneskerettigheter. Den fakultative dagen er viet temaet bevisteori/troverdighetsvurderinger.

Rapportskriver anbefaler at det obligatoriske kurset *i det minste* utgjør 3 dager med juss, inkludert bevisteori og troverdighetsvurderinger. Det pekes på at dette er kunnskap som positivt vil bidra til det å treffe og begrunne avgjørelser. De 2 første dagene bør fokusere på flyktningdefinisjonen og begrepet «velbegrunnet frykt for forfølgelse» og ikke øvrige menneskerettighetskonvensjoner.

Det er her vanskelig å sammenligne tidsbruk ved det nettbaserte EAC-kurset og tradisjonell læring. Det er også vanskelig å sammenligne den norske tidsbruken med tidsbruken i Storbritannia, fordi de benytter et holistisk opplegg og ikke en tematisk oppdeling av kurs. Lengden av hele kurset i Storbritannia (28 dager) er imidlertid vesentlig lenger enn den totale lengden som opplæringen tar i Norge.

Hvorvidt 3 dager med juss og bevisteori vil være tilstrekkelig eller om det er nødvendig med noe mer tid er vanskelig å vurdere. Den nærmere tidsbruken vil dels avhenge av hvilke kriterier og standarder UDI kommer til at det er riktig å ta inn i opplæringen, og dels så må selve opplæringen utarbeides.

Rapportskriver har imidlertid grunnlag for å komme med en anbefaling knyttet til hva som bør gis høy prioritert innenfor og hva som kan nedprioriteres.

I den foreslåtte nye opplæringsplanen tar intervjufacet 3 obligatoriske dager, samt at det i tillegg skal være 2 obligatoriske praksisdager. Opplæringen i intervjufacet har vært viktig for UDI og det antas at det å opprettholde dagens tilbud vil trygge saksbehandlerne og sikre en god prosess. Det anbefales at de foreslåtte 3 +2 dagene gjennomføres.

⁴⁶ Dette faller noe utenfor rapportens hovedtema, men rapportskriver er bedt om å gjennomgå hele opplæringstilbudet. Denne anbefalingen er basert på følgende resonnering: For det første, saksbehandlerne skal vurdere om det er en reell risiko for forfølgelse ved retur. Normalt innebærer det å ta stilling til om det foreligger en situasjon lik EMK art 2 (tap av liv) eller art 3 (tortur). For å utføre denne oppgaven trenger ikke saksbehandlerne å ha en gjennomgang av hele menneskerettighetskatalogen. Forfølgelsesbegrepet er riktignok noen ganger problematisert (f eks en fengsling er ikke nok), men det antas at veldig ofte så vil vurderingene dreie seg om forfølgelsen er så omfattende eller grov at den kan anses å være omfattet av torturbegrepet. Uansett så antar rapportskriver at dette er å anse som viderekommende juridiske spørsmål som det ikke er en del av den helt nødvendige og grunnleggende kunnskapen saksbehandlerne må ha. Saksbehandlerne bør *på den annen side* kunne forfølgelsesbegrepet godt. For det andre, når det gjelder det å etablere årsakssammenheng (f eks politisk forfølgelse eller konvertering) så kan en tenke seg at det hjelper å kunne menneskerettighetskonvensjonenes bestemmelser om ytringsfrihet, religionsfrihet etc. men, hvorvidt undertrykkelsen av en aktivitet utgjør en krenkelse av en menneskerettighet kommer sjelden opp som et selvstendig spørsmål i saksbehandlingen. En må f eks ikke vurdere om undertrykkelsen av en politisk aktivitet innebærer en krenkelse av ytrings- og forsamlingsfriheten. Derfor tenker jeg det lett vil føre til en avsporing å fokusere på katalogen av menneskerettigheter med den lille tid som er til rådighet i opplæringsøyemed.

Det påpekes imidlertid at nødvendigheten av å benytte 3 dager på intervjuet understreker behovet for å ha minst 3 dager med opplæring i juss og bevisteori. Det vises til at det er denne juss/bevisdelen som er det som gir saksbehandlerne verktøy til å komme til og begrunne avgjørelser. Denne delen av opplæringen ivaretar det som er hovedformålet med intervjuet. Intervjuet utgjør ikke en del av hva som er intervjuets hovedformål.

Det kan også vurderes om praksisdagene bør ha en juridisk innfallsvinkel heller enn en intervjuet faglig, men som sikres at innholdet i fagene er samkjørte. Hovedformålet med intervjuet er å hente ut mest mulig relevant informasjon, og det juridiske perspektivet på dette bør stå i fokus.

I den foreslåtte nye opplæringsplanen inngår også en fakultativ dag med fordypning i traume, vitne- og minnepsykologi) og bruk av landinformasjon (1/2 dag nettbasert gjennomgang). Intervjuet inneholder allerede noe om vitne- og minnepsykologi og dette anses tilstrekkelig. I et nytt kurs om bevisteori vil det gis opplæring i hvilken betydning disse funnene har for bevisvurderingen. Det minnes om at dette utgjør negativ kunnskap om mulig fare for feilslutninger. Det utgjør ikke kunnskap som bringer bevisvurderingen fremover og bidrar derfor ikke til effektivitet i saksbehandlingen. Utover at den kjennskapen som vil gis i intervjuet og bevisteorifaget vil kunne hindre at saksbehandler foretar rene feilslutninger, vil en fordypning i dette faget neppe sies å gi mer rettssikre vurderinger.

I Belgia er ikke dette en del av det regulære frivillige kurstilbudet, da det ikke anses å gi verktøy som fremmer bevisvurderingen. Samtidig ble det påpekt i intervjuene med Belgia at slike kurs, samt kurs om tverrkulturell kommunikasjon eller andre kulturelle forhold i søkerens hjemland, av og til ble tilbudt fordi de ga saksbehandlerne perspektiver til arbeidet.

Rapportskriver antar også at frivillig kurs kan være av interesse for saksbehandlerne, men det anbefales ikke at dette gis prioritet foran mer sentrale utfordringer som ikke er dekket av den obligatoriske opplæringen. Rapportskriver anbefaler derfor ikke at en fakultativ dag i minne- og vitnepsykologi gis prioritet.

Det bør imidlertid gis opplæring i traumepsykologi, enten som en obligatorisk eller en fakultativ del. Hvorvidt søker har blitt utsatt for tortur utgjør en vesentlig del av den juridiske vurderingen og saksbehandlerne bør ha trening i hvorledes å identifisere behov for videre medisinsk utredning av dette spørsmålet, herunder om søker kan ha et traume knyttet til torturopplevelser. Dersom traume blir påvist, kan det gis grunnlag for vurdering av om dette kan ha påvirket evnen til å forklare seg konsistent og sammenhengende.

Hvor omfattende en slik opplæring bør være er det vanskelig å si noe presist om. Som en illustrasjon tilbyr Juristenes Utdanningscenter i dag et 3 timers kurs i traumepsykologi for bistandsadvokater som har fått gode tilbakemeldinger.

I Storbritannia har det ikke vært noen kurstilbud for erfarne saksbehandlere. Fra og med 2013 vil det imidlertid gis et fakultativt kurs i troverdighetsvurderinger. Også i Sverige og Belgia er det i liten grad noe fast kurstilbud for erfarne saksbehandlere.

Det anbefales at når det utformes fakultative kurs for erfarne saksbehandlere i UDI så bør det prioriteres å gi en fordypning i bevis- og troverdighetsvurderinger knyttet til likebehandling, bevisenes robusthet og andre særlige spørsmål som oppstår i asylsaker, slik som betydningen av subjektiv frykt og søkers risikoatferd.

Opplæringen bør prioritere de fag som er viktige og hjelpsomme for de oppgaver som saksbehandlerne skal utføre

Innhold i obligatorisk opplæring:

Det samlede opplæringstilbudet bør reflektere at det brukes mest tid på de tema som er viktig for å bringe troverdighetsvurderingen videre. Relevante og vanskelige tema bør ha en tilstrekkelig stor plass og det bør benyttes tilsvarende lite med tid på det som ikke er egnet til å bringe troverdighetsvurderingen videre.

Opplæringen bør reflektere:

- At det sentrale for saksbehandlerne er å forstå flyktningdefinisjonen, særlig begrepet «velbegrunnet frykt for forfølgelse»
- At det gis grunnlag for en god forståelse for bevisteoretiske prinsipper knyttet til troverdighetsvurderingen, herunder vitne- og minnepsykologiens plassering i bevisteorien
- Vise hvordan intervjuet er et hjelpefag som skal sikre en god prosess, herunder kjennskap til vitne- og minnepsykologi (slik som i dag)
- At opplæring i traumepsykologi utgjør en viktig hjelpedisiplin da spørsmål om søker har blitt utsatt for tortur eller har et traume kan ha direkte relevans for vurderingen av risiko for forfølgelse og evnen til å forklare seg (eksisterende tilbud gjøres obligatorisk)
- Behovet for at de 2 praksisdagene bør ha et rettslig og ikke et intervjuet faglig hovedfokus.
- Innholdet i de ulike kursene må være samkjørt slik at alle fag trekker i samme retning.

Omfang og prioriteringer:

Opplæring i flyktningdefinisjonen og bevis/troverdighetsvurderingen bør komme først og utgjøre minst 3 dager. Det benyttes i dag 3 dager på intervjuet. Rapportskriver har ikke grunnlag for å si noe presis om hvor mye tid som bør benyttes på dette.

Rapportskriver antar imidlertid at det ikke grunnlag for at tidsbruken på intervjuet bør være like stor som på flyktningerettslige og bevisteoretiske fag, da de to siste adresserer det som ligger til saksbehandlerens hovedoppgave. Dette tilsier at det kan vurderes om opplæringen i flyktningrett og bevisteori bør utvides med mer enn 3 obligatoriske dager. Det bør settes av 3 timer til opplæring i traumepsykologi, slik som f.eks. det kurs som gis til bistandsadvokater i dag.

Tiden som brukes på opplæring av nye saksbehandlere i UDI i dag er noe kortere enn det som er tilfelle i Belgia og Sverige (noe mer enn 2 uker) og vesentlig kortere enn i Storbritannia (ca. 4 uker). I Sverige er flertallet av saksbehandlerne jurister.

Tilbud til erfarne saksbehandlere:

Et eventuelt tilbud om videre opplæring til erfarne saksbehandlere bør prioritere kurs i bevis- og troverdighetsvurderinger som vil ha et innhold som er egnet til å bidra til likebehandling og robuste vurderinger.

vii) Øvrige forhold

Noen forhold som utgjør en del av premissene for å kunne gjennomføre gode troverdighetsvurderinger har falt utenfor denne rapportens rammer.

Dette gjelder blant annet: kvalitet i tolketjenestene (presisert i utlysningen at skulle holdes utenfor), prosessbesparelser ved bruk av lydopptak, hvordan informasjon og råd som søker mottar kan påvirke saksbehandlers mulighet til å gjennomføre et godt intervju og vurdere troverdighet, søkers faktiske mulighet til å dokumentere traume eller andre psykiske forhold, og hvilken plass vurderingen bør ha i begrunnelsene i vedtaket. Det anbefales at disse og eventuelt andre tema tas med, og eventuelt utredes nærmere, ved utarbeidelsen av en helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen.

a) Prosessbesparelser ved bruk av lydfil

Bruk av lydopptak vil være prosessbesparende da det kan avklare en rekke anførsler fra både søker og UDI som i dag kan skape uklarheter og tvil. I saker der det er tvil om kvalitet på tolkning er det av verdi å ha lagret lydfil av intervjuet. En slik praksis kan virke prosessbesparende i klageomgangen.

b) Informasjonen som gis i bistand fra NOAS før intervju

Informasjon som gis på mottak og av NOAS bør kvalitetssikres bedre. Hva skal det veiledes om? Det bør utredes hvorvidt NOAS og mottaket gir råd knyttet til innholdet i forklaringen til søker, om søker bør si mer om enkelte forhold eller hva som er tilstrekkelig for å få beskyttelse. Bør det klargjøres at NOAS og mottakene eventuelt bør avstå fra å gi råd om innholdet i forklaringen eller anses dette som hjelpsomt for saksbehandlingen?⁴⁷

Innholdet i advokatens veiledning kan ha betydning for rekkevidden av forvaltningens utrednings plikt, særlig hva angår sårbare søkere og hvordan kan dette påvirke intervjuprosessen? Hvilken rolle mener UDI at advokaten bør spille i klagefasen?

c) Hvem har ansvar for tilgang til helsetjenester som kan vurdere anførsler om tortur og traume?

Dokumentasjon på traume, tortur eller andre forhold ved søker som kan begrunne at forklaringen mangler detaljer, er motstridende eller lite sammenhengende kan være utslagsgivende i noen saker. Det bør klargjøres hvordan slik dokumentasjon skal fremskaffes. Det ligger søker nærmest å opplyse om slike forhold. Det er også søker som må få dokumentert egen helsetilstand.

I dag er det derimot vanskelig å få tilgang til rette helsepersonell. Norge har forpliktet seg til å oppklare om påstått tortur har funnet sted, jf. Torturkonvensjonen Artikkel 3, jf. også

⁴⁷ <http://www.udi.no/Sentrale-tema/Asylmottak/Veileder-til-informasjonsmedarbeidere-i-mottak/>

Istanbulprotokollen. Norge vil derfor ha et visst ansvar for å legge til rette at visse søkere får dokumentert sine torturskader.

Utredningsplikten i fvl § 17 kan også forstås slik at UDI har et medansvar for at søker får dokumentert om han eller hun har et traume og om det er årsakssammenheng mellom traumet og evnet til å forklare seg i intervju. Hvordan dette nærmere bør gjøres kan bero på hvorledes UDI går frem med anbefalingene i Jan-Paul Brekke, Nora Sveaass og Vigdis Vevstads⁴⁸ rapport om sårbare søkere.

d) Bruk av troverdighetsvurderingen i begrunnelsen for avslag

Det er ikke et vilkår for å få beskyttelse at søker blir vurdert som troverdig. Troverdighet ender likevel med å bli et sentralt bevisstema, fordi det kan være vanskelig å vurdere gehalten av sentrale deler av asylgrunnlaget. Det bør utredes og vurderes hvilken plass troverdighetsvurderinger bør ha i vedtak, herunder i hvilken rekkefølge de bør komme i forhold til andre vurderinger, når det bør tas stilling til troverdighet og hvor mye som eventuelt skal skrives om troverdighet.

Andre forhold som bør inngå i en helhetlig tilnærming

Denne rapportens rammer har ikke kunnet gjøre rede for alle forutsetninger for gode troverdighetsvurderinger. Det som har kommet opp underveis kan likevel pekes på.

UDI bør *utrede* nærmere hvorvidt følgende fire forhold bør inngå i en helhetlig tilnærming:

- Vurdering av prosessbesparelser ved bruk av lydfil.
- Kontroll eller sikring av informasjon som gis førintervju, eventuelt også hva som forventes av advokaters rådgivning i klagefasen.
- Stillingtagen til hvem som har ansvar og hvordan søker skal kunne dokumentere påstått traume og tortur.
- Vurdering av hvordan best å skrive troverdighetsvurderinger inn i vedtak – hvor i vedtaket bør det stå og når er det nødvendig å ta stilling til troverdighet?

⁴⁸ Jan-Paul Brekke, Nora Sveaass og Vigdis Vevstad «Sårbare asylsøkere i Norge og i EU (2010.14)

DEL I - METODE

KAPITTEL 1: METODE	43
1.1	DET RETTSLIGE RAMMEVERKET 43
1.2	GJENNOMGANG AV PSYKOLOGISKE OG ANTROPOLOGISKE STUDIER 43
1.2.1	<i>Hvilke type arbeider og hvor mange som er vurdert</i> 43
1.2.2	<i>Metode for hvordan å vurdere funn fra psykologi og antropologi</i> 44
i)	Hvilken rettsvitenskapelig metode anlegges av psykologene/antropologene? 45
ii)	Premisser, forholdet premiss/konklusjon, «false friends» og andre feilslutninger 45
iii)	Norsk bevisteori og IARLJ-rapporten om betydningen av tverrfaglighet..... 46
1.2.3	<i>Metodiske funn</i> 46
1.3	OPPLÆRINGEN I BELGIA, STORBRIANNIA, SVERIGE OG NORGE 47
1.3.1	<i>En sammenstilling av «beste praksis» - ikke en sammenligning</i> 47
1.3.2	<i>Undersøkelsen sier ikke noe om hvordan praksisen faktisk fungerer</i> 48
1.3.3	<i>Hvor sammenligningsgrunnlaget er mest ulikt</i> 47
1.3.4	<i>Strategier for å få andre svar enn «det kommer an på»</i> 48
1.3.4	<i>Engelsk språk benyttes</i> 49

ADVOKATFIRMAET

HESTENES og DRAMER & Co

Kapittel 1: Metode

1.1 Det rettslige rammeverket

Troverdighetsvurdering er bevisvurdering og all bevisvurdering må følge de regler som er nedfelt i lov, jf tvisteloven § 21-1. Siden dette i hovedsak utgjør en henvisning til at vurderingen skal skje etter en konkret helhetsvurdering, er også tatt med ulike tilnærminger til helhetsvurderingen i nyere norsk bevisteoretisk forskning.

På utlendingsfeltet gis det også veiledning i forarbeidene til utlendingsloven og i norsk rettspraksis. Forarbeidene tar utgangspunkt i UNHCRs Håndbok av 1992. Håndboken begynner nå å bli noe utdatert, da det har funnet sted en utvikling internasjonalt. Det er derfor også sett hen til bestemmelsen i EUs kvalifikasjonsdirektiv (**EUQD**) Artikkel 4(5), den nye rapporten fra *the Association of International Refugee Law Judges (IARLJ)* som har søkt å kartlegge domstolpraksis i samtlige vestlige land (herunder EU27, Norge, USA, Canada, Australia og New Zealand) for å angi hva som kan sies å utgjøre en «lovlig» («lawful») troverdighetsvurdering. IARLJ-rapporten har også en veileder som er ment å ha samme funksjon som nasjonale veiledere (Storbritannia, Canada og Australia). Siden IARLJ-veilederen fremstår som den mest representative og oppdaterte har det vært tatt utgangspunkt i denne. IARLJ-rapporten omtaler også forholdet nasjonale domstoler har til funn i psykologien og antropologien, og også denne delen sammenholdes med norsk praksis og de nasjonale veilederne i den grad dette er omtalt her.

EU-direktivet og ulike veiledere og representerer ikke *regler* som norske myndigheter må følge. Rapportens formål er imidlertid å vurdere hvilken vekt som skal tillegges utviklingen internasjonalt, men heller å vurdere i hvilken grad disse innsiktene kan være hjelpsomme i den daglige saksbehandlingen i UDI.

1.2 Gjennomgang av psykologiske og antropologiske studier

1.2.1 Hvilke type arbeider og hvor mange som er vurdert

UDI har bedt om en gjennomgang av psykologiske og antropologiske studier av troverdighetsvurderingen i asylsaker som er publisert i internasjonale tidsskrift, antologier og bøker de siste 10-15 år. Noe i overkant av 40 arbeider har vært gjennomgått.

I hovedsak gjelder det artikler av psykologer og antropologer som vært publisert i internasjonale flyktningerettslige tidsskrift,⁴⁹ men det har også vært sett på artikler publisert av psykologer og antropologer i nasjonale juridiske tidsskrifter.⁵⁰ De toneangivende forfattere innen antropologi, psykologi og sosiologi har vært lest slik som: Walter Kalin, France Houle, Cécilie Rousseau, Patricia Foxen, Peace & Porter, Granhag & Strömwall & Hartwig, Hilary Evans Cameron, Lauri Berg & Jenni Millibank, Diana Bögner, Chris Brewin, Jane Herlihy, Kate Gleeson, Stuart Turner og C. Jobson. Noen

⁴⁹ *International Journal of Refugee Law* og *Journal of Refugee Studies*.

⁵⁰ *Vanderbilt Journal of Transnational Law*, *University of Miami Law Review*, *Michigan Journal of International Law*

Del I: Metode

av de toneangivende forfatterne har også publisert om samme tema i psykologiske og kulturteoretiske tidsskrift, og disse har derfor også vært sett på.⁵¹

Det finnes videre noen få artikler og bidrag i antologier der jurister har skrevet om de samme temaene som psykologer og antropologer tar opp.⁵² Dette hører imidlertid til unntaket, og omfatter ikke de jurister som skriver om troverdighetsvurderingen i de sentrale flyktningerettslige tidsskrifter eller utgir på etablerte, anerkjente forlag.⁵³

Det har falt utenfor rammene av denne rapporten også å gjennomgå den juridiske litteraturen, men fordi flere av de psykologiske arbeidene siterer en jurist, Gregory Noll, som har valgt å trekke psykologiske funn inn i sitt arbeide, har det vært nødvendig å vurdere hvilken tradisjon Noll synes å skrive ut fra. Noll og noen andre jurister som tar opp i seg psykologene og antropologenes kritikk synes å skrive innenfor tradisjonen *critical legal studies*.⁵⁴ Dette er en tradisjon som kjennetegnes ved at den ser loven og rettssystemet utenfra og søker å dekonstruere etablerte rettslige konstruksjoner. Den antatte hovedgrunnen til at den ikke har fått noe særlig fotfeste i norsk rettstradisjon er at den heller ikke operer med noe klart skille mellom hvordan retten er (de lege lata) og hvordan den bør være (de lege ferenda).

1.2.2 Metode for hvordan å vurdere funn fra psykologi og antropologi

Det sentrale metodiske spørsmålet har vært hvordan å vurdere nytten av funnene i psykologisk og kulturteoretiske arbeider, både med tanke på hvordan innsiktene kan benyttes til bedre å kunne teste/vurdere forklaringen i intervju situasjonen (oppfølgings spørsmål) og med tanke på hvordan bevisene vektet.

⁵¹ *Journal of the Australian and New Zealand Association of Psychiatry, Psychology and Law (ANZAPPL)*; *European Journal of Psychotraumatology*; *Journal of Appl. Cognit. Psychol*, *the British Journal of Psychiatry*, *Tidsskrift for Norsk Psykologforening*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, *International Migration Review* (1986), *The Journal of American Folklore*.

⁵² Thomas Spijkerboer (ed) *Fleeing Homophobia: Sexual Orientation, Gender Identity and Asylum* (2013) (troverdighet er ett av flere tema); Gregor Noll (ed) *Proof, Evidentiary Assessment and Credibility in Asylum Procedures* (2005); Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) (kun ett bidrag angår asylretten); Cecilia M Bailliet "Towards the Restoration of Individualized Assessment of Mental Health in Refugee Law" *Tidsskrift for Norsk Psykologforening* (2009) pp 1163-1168.

⁵³ Disse forfatterne gir funn fra psykologi og antropologi liten eller ingen plass. Det pekes eksempelvis på: Ida Staffans *Evidence in European Asylum Procedures* (2012); UNHCR/Migrationsverket *Kvalitet i svensk asylprøving* (2011); Nancy Amoury Combs *Fact-Finding Without Facts* (2010) (om troverdighetsvurderingen i folkemordssaker); Michael Kagan "Refugee credibility assessment and the 'religious imposter' problem: a case study of Eritrean Pentecostal claims in Egypt" *Vanderbilt Journal of Transnational Law* (2010); Robert Thomas "Consistency in Asylum Adjudication: Country Guidance and the Asylum Process in the United Kingdom" *Int J Refugee Law* (2008) pp 489-532; Tania Galloni "Keeping It Real: Judicial Review of Asylum Credibility Determinations in the Eleventh Circuit After the REAL ID Act" *Univ of Miami Law Review* (2008) pp 1037-1061; Steve Norman "Assessing the Credibility of Refugee Applicants: A Judicial Perspective" *IJRL* (2007) 273-292; Rosemary Byrne «Assessing Testimonial Evidence in Asylum Proceedings: Guiding Standards from the International Criminal Tribunals» *IJRL* (2007) p 609-638; James C. Hathaway and William S. Hicks "Is there a subjective element in the refugee convention's requirement of 'well-founded fear'?" *Michigan Journal of International Law* 26: 505-562; Guy Coffey "The Credibility of Credibility Evidence at the Refugee Review Tribunal" *Int J Refugee Law* (2003) 15 (3): 377-417; Michael Kagan "Is Truth in the Eye of the Beholder? Objective Credibility Assessment in Refugee Status Determination" *Scholarly Works Paper* 633 (2003); France Houle «The Credibility and Authoritativeness of Documentary Information in Determining Refugee Status: The Canadian Experience» *Intl J Refugee L* (1994) s 6; Deborah Anker and Corlyn Patty Blim "New Trends in Asylum Jurisprudence: The Aftermath of the U.S. Supreme Court Decision in *INS. Cardoza-Fonseca*" *IJRL* (1989) 67-82

⁵⁴ Se f eks http://www.law.cornell.edu/wex/critical_legal_theory. Critical legal studies er en amerikansk teoretisk tradisjon og er noe annet enn det som forbindes med *kritisk juss* i Norge. Den norske kritisk juss bevegelsen er i motsetning inspirert av tysk rettsteori.

Del I: Metode

Med unntak av Magne Strandbergs utredning av psykologiske og kulturelle arbeider for juryutvalget, er det få rettsvitenskapelige utredninger i Norge om betydningen av tverrfaglige innsikter for bevisvurderingen. Som i Strandbergs utredning, er det det i denne rapporten fokusert på hvilken nytte funnene kan tenkes å ha for jussen, og om det er samsvar mellom premiss og konklusjon.

I tillegg har rapportskriver sett hen til hvilke hovedretninger som finnes innenfor tverrfaglig vitenskapelig metode og i hvilken grad arbeidene har problematisert eget metodevalg.

Dette har ført til at følgende tilnærming i tre trinn ble anvendt:

i) Hvilken rettsvitenskapelig metode anlegges av psykologene/antropologene?

Det første skrittet var å kategorisere de ulike studiene ut fra *hvilken tverrfaglig metode som hadde blitt valgt av forfatterne*. Arbeidene ble vurdert ut fra de tre hovedretninger som er beskrevet i vitenskapsteorien:⁵⁵

- Skriver psykologene/antropologene om et tema som er felles med rettsvitenskapen, men foretar vurderinger av juridisk praksis ut fra *egne forutsetninger* og konfronterer jussen med sine funn (tverrfaglig metode)?
- Tar psykologene /antropologene utgangspunkt i en problemstilling som er definert i rettsvitenskapen der hypotesen er at *den selv ikke fullt ut kan løse spørsmålet ved hjelp av rettslig metode alene* og at det er behov for innsikter fra andre hjelpedisipliner («auxiliary method»)?
- Har jussen definert både problemstillingen og identifisert hvilket materiale fra andre fag som er relevant, og psykologene/antropologene vurderer hvordan jussen har bruket de andre fagene som kilde eller inspirasjon i det rettslige resonnementet (heuristisk metode).

Samtlige av de psykologiske og antropologiske studiene kan sies å ha anlagt en tverrfaglig metode, der det skrives om et tema (troverdighetsvurderingen) som også opptar jussen, men at de videre undersøkelser på eget fags premisser. Jussen konfronteres dernest med funnene og konklusjonene ved publisering i internasjonale juridiske tidsskrifter.

ii) Premisser, forholdet premiss/konklusjon, «false friends» og andre feilslutninger

Siden den tverrfaglige metoden som dominerte var at forfatterne har jobbet fullt og helt på egne fags premisser måtte det også vurderes om problemstillingene og forutsetningene som hypotesene bygger på er korrekte for å kunne si noe om konklusjonenes juridiske relevans.

I tillegg er det sett hen til de utfordringer den tverrfaglige metoden er assosiert med i vitenskapsteorien.⁵⁶ Særlig gjelder det spørsmålet om hvorvidt de psykologiske og antropologiske

⁵⁵ Bart van Klink and Sanne Taekema (ed) *Law and Method. Interdisciplinary Research into Law* (2011) side 10. Se også Mathias M. Siems "The Taxonomy of Interdisciplinary Legal Research: Finding the Way Out of the Desert" *Journal of Commonwealth Law and Legal Education*, Vol. 7, pp. 5-17, 2009

⁵⁶ Bart van Klink and Sanne Taekema påpeker hvordan denne tilnærmingen ofte er kritisert for ikke å skape funn som begge disipliner kjenner seg igjen i. Selv om undersøkelsene starter med en felles problemstilling og den ene disiplinen bruker begrepsapparatet og metoden til den andre disiplinen så er det ikke mulig å komme frem til enhetlige konklusjoner fordi metoden ikke angir hvordan den ene disiplinen kan oppgi sitt paradigme: «The conclusions will also be perspectivist: there

Del I: Metode

funnene kan anses som tverrfaglige (er av nytte for det andre faget) eller om de i realiteten ender med en konklusjon som er et uttrykk for egen disiplins ståsted. Det ses også på om det var begått andre logiske feilslutninger som tverrfaglige studier lett kan være heftet med, slik som «false friends» eller manglende sonndring mellom fakta og verdier.⁵⁷

iii) Norsk bevisteori og IARLJ-rapporten om betydningen av tverrfaglighet

De konklusjoner som rapportskrivere har trukket er til sist sammenholdt med uttalelser i norsk bevisteori og med de vurderinger IARLJ-rapporten har gjort om betydningen av psykologiske og kulturelle arbeider for troverdighetsvurderingen.

1.2.3 Metodiske funn

Det finnes svært få om noen arbeider der psykologer eller antropologer har benyttet seg av en vitenskapelig metode der jussen har fått definere problemstillingen og/eller hva som er interessant av arbeider fra psykologi/antropologi, dvs. «auxiliary» eller heuristisk metode. Resultatet er at funnene/konklusjonene i liten grad oppfattes som relevant for jussen, utover det som allerede er kjent om vitne- og minnep psykologien og allerede utgjør en del av domstolens forståelsesramme og UDIs implementering av intervju faglig metode. Arbeidene som er gjort spesifikt på asylrettens område gir således så langt ikke grunnlag for å konkludere med behov for nye særlige regler eller kriterier om hvordan å vurdere troverdighet. Dette kan som allerede påpekt ha å gjøre med at det ikke er anvendt en metode der psykologi/antropologi utgjør en hjelpedisiplin til jussen (auxiliary method).⁵⁸

Tverrfaglige studier om troverdighetsvurderingen bør ha en klart angitt tverrfaglig metode der problemstillingen defineres av jussen

Det anbefales at en *videre tverrfaglig studie* av troverdighetsvurderingen anbefales det at undersøkelsen relevans for jussen bør sikres ved at det anlegges en «auxiliary method», dvs. at fag som psykologi og antropologi forstås som et hjelpefag til jussen og der jussen definerer problemstillingen som det jobbes ut fra.

is not a coherent single answer, but a necessary co-existence of two disciplines. Neither discipline can provide the whole answer, nor can the disciplines give up their own framework.” Bart van Klink and Sanne Taekema «A Dynamic Model of Interdisciplinarity” *Law and Method. Interdisciplinary Research into Law s*

http://www.rechten.vu.nl/nl/Images/VanKlink2012ModelInterdisciplinaritySTBvK03_tcm22-302927.pdf

⁵⁷ I metodelitteraturen nevnes fem tilbakevendende problemer: “A. How to distinguish between true and false statements? B. Does science have to aim at explaining or at understanding phenomena? C. Can facts and values be separated? D. Is it possible to transfer concepts from one discipline to another? E. Is science a quest for knowledge for its own sake or does it have to be socially relevant?” Bart van Klink and Sanne Taekema (ed) *Law and Method. Interdisciplinary Research into Law* (2011) side 10. To av disse er fokusert på her: “false friends” og “fact/value separation.”

⁵⁸ Et eksempel på et slikt studie synes å være Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005). Forfatterne er hhv psykiater og antropolog. Forfatterne har intervjuet canadiske nemndledere (jurister) om troverdighetsvurderingen. Studiet fokuserer på å se om det er mulig å dele nemndlederne inn i kategoriene «skeptisk» og «åpen» ved å spørre dem om motstrid, utelatelser, utagering av følelser etc. Studiet forsøker på den måten å nærme seg psykologiske og antropologiske betraktninger om hvordan bevisvurderingen faktisk foregår.

1.3 Opplæringen i Belgia, Storbritannia, Sverige og Norge

1.3.1 En sammenstilling av «beste praksis» - ikke en sammenligning

Studiet av opplæringen i troverdighetsvurderingen er basert på intervjuer med nøkkelpersoner i første instans i Norge, Sverige, Belgia og England, samt eventuelle tilgjengelige veiledere, instruksjoner eller rapporter om temaet. I tillegg hadde UDI gjort tilgjengelig fra 27 saker som UDI hadde kategorisert ettersom saksbehandlerne opplevde at troverdighetsvurderingen var relativt enkel (avslag eller innvilgelse) eller om den voldt tvil og opplevdes som vanskelig. Disse sakene har blitt benyttet som illustrasjon på mulige problemstillinger ved utviklingen av en ny tilnærming til opplæring i UDI. Fordi utvalget har vært meget lite og ikke kan sies å være representative for UDIs saksomfang (UDI kan ha ca. 10.000 asylsaker per år), har de ikke kunnet benyttes som f.eks. grunnlag for praksisvurdering.

Det varierte i relativt stor grad hvor langt de ulike jurisdiksjonene var kommet i å utvikle en helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen, og det varierte hvor mange personer som jeg ble satt i kontakt med. Det varierte også om skriftlig materiale eksisterte/ble gjort tilgjengelig. For flere av problemstillingene var det derfor ikke noe sammenligningsgrunnlag, og det var ikke mulig å gjennomføre noen sammenligning innenfor den rettsvitenskapelige tradisjonen «comparative law».

Denne rapportens formål har heller ikke vært å foreta en fullt ut rettsvitenskapelig komparativ analyse. Formålet har i stedet vært å innhente *sammenlignbar informasjon* om ulike måter å nærme seg troverdighetsvurderingen på.

Fordelen ved å ha en slik noe mer pragmatisk tilnærming til stoffet er at rapporten kommer nærmere hvordan troverdighetsvurderingen faktisk foregår (en deskriptiv analyse), uten å måtte gjennomføre en kostbar og tidkrevende observasjon av intervjusituasjonen og saksbehandlerens bevisvurderinger. En komparativ undersøkelse i tradisjonell rettsvitenskapelig forstand er basert på formelle kilder (lovtekst og skrevne veiledere) og er neppe egnet til å gi funn som gir en beskrivelse av hvordan troverdighetsvurderingen faktisk foregår.⁵⁹

1.3.2 Hvor sammenligningsgrunnlaget er mest likt

Det var uproblematisk å finne frem til lovregler om troverdighetsvurderingen og i hvilken grad de tre EU-landene hadde implementert Artikkel 4(5) i EUs kvalifikasjonsdirektiv (EUDQ).

Det var videre uproblematisk å få svar på lengden av opplæringen. Det bød på en viss utfordring å få en god oversikt over innholdet i opplæringen, dels fordi den kunne være under revisjon og dels fordi detaljert læringsplan ikke var tilgjengelig. Storbritannia har dessuten en helhetlig tilnærming til opplæringen («holistic approach») som viste seg vanskelig å sammenligne med EACs moduler som er viet ett og ett tema.

⁵⁹ Ida Staffans bok utgjør et eksempel på et formelt/offisielt studie. Hun har ingen intervjuer med nøkkelpersonell og er ikke opptatt av å beskrive forvaltningenes policy i den daglige saksbehandlingen. Boken gir en meget solid «comparativ law» undersøkelse, men gir til tross for dens faglige styrke ikke noen god forståelse av hvordan troverdighetsvurderingen faktisk foregår.

Del I: Metode

1.3.3 Hvor sammenligningsgrunnlaget er mest ulikt

Mens Storbritannia har mange ulike skrevne anbefalinger og i liten grad formulert en policy som ikke er nedfelt i anbefalingene så var likevel den største forskjellen i hvilken grad de tre direktoratene som ikke hadde noen skriftlige veiledere muntlig var i stand til å formulere en helhetlig tilnærming til troverdighetsvurderingen. Belgia var forventet å ha den best utviklede uskrevne policy. Belgia har i de siste årene ledet og vært aktiv i utviklingen av det Europeiske initiativet *European Asylum Curriculum (EAC)*. Sverige er fortiden underveis med et forskningsprosjekt om troverdighetsvurderingen og ga derfor flere hypoteser enn svar. Noe av det samme kan sies om UDI i Norge.

Konkret ga dette seg utslag i at det var ulik tilgang på nøkkelpersoner å intervju og at det var store forskjeller i hva de ulike nøkkelpersonene kunne svare på. I *Belgia* og *Storbritannia* intervjuet jeg personene med ansvar for intervjuteknikker og for bevisvurderingen. I Belgia fikk jeg i tillegg intervju nøkkelpersoner ved to ulike asyldelinger, samt en seniorarbeider ved landinforkontoret og psykologen ved den frittstående psykologiske enheten. I *Sverige* intervjuet jeg to nøkkelpersoner, der den ene har ansvar for kursopplæringen og har særlig teoretisk kunnskap om bevisteori. Fordi de er underveis i utviklingen av sin tilnærming var det lite hensiktsmessig å gjennomføre flere intervjuer med nøkkelpersoner som kunne mene meget ulike ting. I *Norge* intervjuet jeg ansvarlig for opplæring i intervjuteknikk, erfarne saksbehandlere eller leder ved to asylenheter og en person som har gjennomført kvalitetsgjennomgang knyttet til bevisvurdering og troverdighet. Det empiriske grunnlaget når det gjelder UDI er således mer begrenset enn hva gjelder de tre andre direktoratene.

1.3.4 Undersøkelsen sier ikke noe om hvordan praksisen faktisk fungerer

En viktig begrensning ved å undersøke opplæring og hva direktoratene selv mener er dets egen «beste praksis», er at en slik studie ikke kan si noe om er hvordan den policy som er valgt faktisk fungerer for saksbehandlerne. Hvorvidt direktoratenes egne oppfatninger av at de har utformet en god opplæring og policy som svarer på utfordringene med troverdighetsvurderingene faktisk gir sikrere og mer effektiv saksbehandling, er et spørsmål for videre undersøkelser.

1.3.5 Strategier for å få andre svar enn «det kommer an på»

En utfordring for en undersøkelse om hvordan *troverdighetsvurderingen* best bør gjennomføres i praksis er at det grunnleggende utgangspunkt for enhver bevisvurdering er at den skal skje etter en konkret helhetsvurdering.⁶⁰ Dette innebærer at et spørsmål om hvordan problemer knyttet til troverdighetsvurderingen løses i praksis lett vil genere svar som «det kommer an på» eller «det varierer fra sak til sak.» Det var også erfaringen med de kvalitative intervjuene. Generelle og innledende spørsmål om hvordan f.eks å vekte bevis i en sak ble nettopp besvart med «det kommer an på.»

Dette gjaldt temaene som blir tatt opp i avsnitt 6.5-6.8 (om intervjuteknikker og oppfølgingsspørsmål) og kapittel 7 (vektingen av bevis). For å sikre resultater og funn i de kvalitative

⁶⁰ Jf. tvistemålsloven § 21-2.

⁶⁰ Reglen gjelder også på asylrettens område, jf Ot.prp.nr 75 (2007-2008), og antas at også vil gjelde i de fleste land, jf EUQD Artikkel 4(3).

Del I: Metode

intervjuene utover fra responser slik som "det kommer an på den enkelte sak" eller "det varierer" ble følgende design utformet:

I en innledende fase der nøkkelpersoner ble bedt om å respondere skriftlig på påstander om hva som kunne representere særlige utfordringer. Spørsmålene utløste svar som avkreftet, bekreftet eller lanserte alternativer til de ulike påstandene. Dette dannet grunnlag for hvordan å tenke ut spørsmål til de kvalitative intervjuene som kunne generere andre svar enn «det kommer an på».

Det ble forberedt eksempler for å sikre noenlunde like responser. Nøkkelpersonell ble også bedt om å tenke på eksempler fra saksbehandlingen som fremstod som særlig vanskelige. Dette for å kunne identifisere dilemmaer eller tilbakevendende problemer i troverdighetsvurderingen (eksemplene ville bli anonymisert i etterkant). Ikke alle nøkkelpersonene klarte å komme med slike eksempler. Det kom få eksempler fra samtaler med UDI. I Belgia hadde samtlige av de som ble intervjuet eksempler å vise til, noe rapportskriver antar er et uttrykk for at Belgia har lagt mye arbeid i å formulere en helhetlig tilnærming, mens UDI synes å mangle et felles språk for troverdighetsvurderingen.

Et tredje valg var å stille spørsmål om hvorvidt utlendingsmyndighetene hadde gjennomført en behovsanalyse av hvilken del av troverdighet vurdering saksbehandlerne fant mest utfordrende eller ønsket ytterligere instruksjoner eller støtte på. Dersom det var gjort var det neste spørsmålet hvordan organisasjonen hadde reagert på identifiserte behov. Hypotesen var at denne måten å tilnærme seg temaet vil være den mest effektive måten å gå nærmere inn i problemene. Samtlige jurisdiksjoner hadde en oppfatning av hva som var de største utfordringene og dette var en fruktbar måte å få mer informative svar på.

1.3.4 Engelsk språk benyttes

Av hensyn til at intervjuobjektene skulle kunne lese igjennom teksten er denne delen skrevet på *engelsk*. Tekstene er lest igjennom og kommentert av Belgia, Sverige og Norge. Storbritannia fikk tilbud om men hadde ikke behov for/ønske om å benytte ressurser til å lese igjennom å kommentere. Den britiske praksisen er også i stor grad forankret i skriftlige veiledere som er offentlig tilgjengelige. Det kom lite nytt ut av de kvalitative intervjuene. Øvrige opplysninger om opplæringen er gitt på eposter som er hos rapportskriver.

Del I: Metode

ADVOKATFIRMAET

HESTENES og DRAMER & Co

DEL II – REGLER, VEILEDERE OG TVERRFAGLIG LITTERATUR

KAPITTEL 2: DET RETTSLIGE RAMMEVERKET	53
2.1 BEVISREGLER OG PRINSIPPER TROVERDIGHETSVURDERINGEN	53
2.1.1 <i>Reglen om den frie bevisvurdering, jf tvml § 21-1 gjelder også i asylsaker</i>	53
2.1.2 <i>Å være troverdig er ikke et vilkår for å få beskyttelse</i>	54
2.1.3 <i>Nærmere om bevisbildet – er forklaringen det sentrale beviset?</i>	54
2.1.4 <i>Asylforklaringen som bevis</i>	55
2.1.5 <i>Skal hver del av bevisene vurderes og «tas om bord» før det foretas en helhetsvurdering?</i>	55
2.1.6 <i>Tvilsprinsippet og bevisbyrde – to konkurrerende tilnærminger</i>	56
2.1.7 <i>Ikke lenger et generelt beviskrav</i>	58
2.1.8 <i>Fra bevisteorien (I): Fortellermodellen og forklaringsmodellen</i>	59
2.1.9 <i>Fra bevisteorien (II): Forholdet mellom likebehandling, sannsynlighets- og robusthetskrav</i>	60
2.1.10 <i>Fra bevisteorien (III): Fordeling av bevisrisiko om søkers særlige sårbarhet og funn fra psykologien og sosialantropologien</i>	62
2.1.10.1 <i>Vitne- og minnepsykologiens betydning og plass i bevisvurderingen</i>	62
2.1.10.2 <i>Hvem har bevisrisikoen for å identifisere søkers særlige sårbarhet?</i>	64
2.1.11 <i>Opplæring og behov i UDI</i>	65
2.2 KRITERIER – ETTER NORSK RETT	66
2.2.1 <i>Motstrid</i>	68
2.2.2 <i>Plausibilitet</i>	69
2.2.3 <i>Rettidig inngitt søknad</i>	70
2.2.4 <i>Identitet</i>	70
2.2.5 <i>Generell troverdighet</i>	71
2.2.6 <i>Endret forklaring som et moment (en standard) til vurdering av generell troverdighet?</i>	71
2.2.7 <i>Tilstedeværelse</i>	72
2.3 KRITERIER – SAMMENLIGNING MED INTERNASJONAL RETT	73
2.3.1 <i>Artikkel 4(5)a.-e. i EUs kvalifikasjonsdirektiv (EUQD)</i>	73
2.3.2 <i>IARLJ-veilederen</i>	73
2.3.3 <i>Kriterier – sammenligning av norsk rett, EUQD Art 4(5) og veiledere</i>	74
2.4 STANDARDER I NASJONALE VEILEDERE	75
(i) <i>Den canadiske veilederen</i>	76
(ii) <i>Den britiske veilederen</i>	76
(iii) <i>Den australske veilederen</i>	77
(iv) <i>The nye svenske «Rättsligt ställingstagande» om troverdighet</i>	78
(v) <i>EAC-modulen</i>	78
2.5 IARLJ-VEILEDEREN	79
2.5.1 <i>Generelt om innhold, form og funksjon</i>	79
2.5.2 <i>Tretti måter (standarder) å løse bevismessige problemstillinger</i>	79
2.5.4 <i>Vurdering av sårbare søkere – kultur</i>	82
2.5.5 <i>Vurdering av sårbare søkere – psykologi</i>	82
2.6 OPPLÆRING OG BEHOV I UDI	83
2.7 FUNKSJON OG FORMÅL MED EN VEILEDER FOR UDI	84

KAPITTEL 3: PSYKOLOGISKE OG KULTURTEORETISKE STUDIER OM TROVERDIGHETSVURDERINGEN I ASYLSAKER 87

3.1 HVILKE TEMA TAS OPP AV PSYKOLOGIEN OG KULTURSTUDIENE? 87

3.2 KRITERIER FOR VURDERING AV STUDIENE 87

 3.2.1 *Hvilken vitenskapelig metode benyttes?* 87

 3.2.2 *Vurderingen av forholdet mellom premiss og konklusjon* 88

 3.2.3 *Andre feilslutninger – som «false friends» eller truth/value separation* 89

3.4 INTERVJUSITUASJONEN 89

 3.4.1 *Psykologi* 89

 3.4.2 *Antropologi* 90

 3.4.2.1 *Barrierer i tverrkulturell kommunikasjon?* 90

 3.4.1.2 *«Livshistorien» som verktøy i intervjusituasjonen* 91

 3.4.1.3 *Konstruerte fortellinger* 92

 3.4.3 *Opplæringsbehov i UDI* 92

3.5 BEVISVURDERING – BRUK AV MOTSTRID 93

 3.5.1 *Psykologi* 93

 Forholdet mellom premiss og konklusjon 93

 Problematiske funn om autobiografiske minnet og konsistensen i forklaringer om forfølgelse 94

 Problematiske påstand om at motstrid vektlegges dersom det er medisinsk indikasjon på at traume kan påvirke evnen til konsistent fremstilling 95

 Ikke empirisk støtte for at vektlegging av detaljer perifer til en hendelse utgjør et særlig problem 96

 Viktig påpekning om at kognitiv intervjuteknikk kan ha begrensninger i asylintervjuet 98

 Ikke empirisk støtte for at vurderinger av plausibilitet er foretatt på feil grunnlag 98

 Undersøkelse av asylsaksprosessen fra begynnelse til slutt vil ikke gi innsikt i hva som gjøres i troverdighetsvurderingen 100

 3.5.2 *Antropologi* 100

 3.5.3 *Opplæring og behov i UDI* 102

Kapittel 2: Det rettslige rammeverket

2.1 Bevisregler og prinsipper troverdighetsvurderingen

2.1.1 Reglen om den frie bevisvurdering, jf. tvml § 21-1 gjelder også i asylsaker

I norsk rett skal det foretas en fri, forsvarlig og helhetlig vurdering av alle av sakens bevis, jf. tvisteloven § 21-1.⁶¹ Dette innebærer at alle av sakens bevis skal tas i betraktning, men at også allmenne erfaringssetninger og objektiv kunnskap kan trekkes inn.

Det er ikke noe krav til at det må gis en fullt ut dekkende beskrivelse av bevisbildet, bare det som er nødvendig for å avgjøre saken behøver å trekkes frem.⁶² Forsvarlighetskravet innebærer at det ikke skal spekuleres i bevisene eller foretas usaklige vurderinger. Begrunnelsen må være konkret.⁶³ Den helhetlige vurderingen må fremstå som «rimelig».

At bevisvurderingen er fri betyr også at det ikke finnes regler som forhåndsvekker bevis. Hvilken vekt hvert bevis skal tillegges må avgjøres etter en konkret vurdering av *bevisets styrke* – sett opp mot andre bevis i saken.⁶⁴ Vurderingen av *troverdigheten* av en forklaring kan ses som et bevis tema (noe en tar stilling til), eller som navnet på resultatet av vurderingen av forklaringens styrke som bevis.

Reglen om fri, forsvarlig og helhetlig vurdering av sakens bevis gjelder også i asylsaker, både etter norsk rett, jf. Rt-2011-1481,⁶⁵ og i EU-retten, jf. EUs kvalifikasjonsdirektiv 2004/83 (EUQD) Artikkel 4(3).⁶⁶

⁶¹ Tvisteloven § 21-2: «*Bevisvurderingen* (1) Retten fastsetter ved en fri bevisvurdering det saksforhold avgjørelsen skal bygges på. (2) Bevisvurderingen baseres på det som framkommer om de faktiske forhold i det som skal utgjøre grunnlaget for avgjørelsen. De bevis som føres, er felles for alle parter i saken eller i saker forent til felles behandling. (3) I bevisvurderingen kan retten, uten at det er forhandlet om det, trekke inn faktiske forhold som er erkjent av en part, vitterlige kjensgjerninger og den viten og det erfaringsgrunnlag retten har generelt og på vedkommende fagområde. Hvis slik kunnskap kan være usikker eller omtvistet, gjelder § 11-1 tredje ledd.»

⁶² Begrunnelsen må inneholde hovedpunktene i vurderingen. Schei skriver at i saker etter barnelova «skal avgjørelsen baseres på fremtidsrettede vurderinger som kan sies å ha mer til felles med forvaltningsavgjørelser enn typisk dømmende virksomhet. I disse tilfellene må redegjørelsen for de faktiske forhold være så vidt utførlig at man i alle fall kan se at loven er riktig anvendt, se Schei mfl *Tvisteloven kommentarutgave* (2007) side 793.

⁶³ Bevisvurderingen til domstolen må være begrunnet på en måte som er tilstrekkelig for «å forklare avgjørelsen,» jf. tvistelovens § 19-6 femte ledd. Det saksforhold som avgjørelsen skal bygges på, jf. tvistelovens § 21-1 første ledd, danner grunnlaget for rettsanvendelsen. Dersom redegjørelsen ikke forklarer eller etterlater tvil om hvilken vurdering som ligger til grunn for domsresultatet, kan dette utgjøre en ankegrunn, jf. tvistelovens § 29-3 første ledd.

⁶⁴ Eckhoff (1943) s 10; Hov (2010) s 1132-1133; Schei mfl *Tvisteloven kommentarutgave* (2007) s 984; og NOU 2001:32 s 45 i Magne Strandberg *Beviskrav i sivile saker – en bevisteoretisk studie av den norske beviskravslærens forutsetninger* side 321: «Begrunnelsen for prinsippet er at hensynet til å nå frem til det riktige faktum best ivaretas når dommeren ikke er bundet til lovregler som angir bevismidlenes vekt og gjennomslag,» Strandberg poengterer at bevisvurderingsfriheten gir «et rom av rettmessige muligheter, dvs. at innehaveren av friheten kan velge mellom flere alternative handlinger, beslutninger, utsagn e.l. som alle er rettmessige» jf. s 322.

⁶⁵ Rt-2011-1481 avsnitt 37 med videre henvisninger til Ot.prp.nr.75 (2006-2007) på side 85. I Ot.prp.nr.75 (2006-2007) side 88 «... samlet vurdering av bevisene i saken, og utlendingens generelle troverdighet er ett av de elementene som det er naturlig å vektlegge...». Jf. også NOU 2004:20 side 392: «Ved bevisvurderingen foretas en helhetlig bedømmelse av alle relevante faktiske forhold og anførslers.»

Del II: Det rettslige rammeverket

Det spørsmål som har vært diskutert, både i forarbeidene til EUQD og i flyktingerettslig litteratur er om det er noen særtrekk ved bevisbildet i asylsaker som gjør at en stiller andre krav til bevisenes robusthet enn det som gjelder på andre rettsområder. Det har også vært reist spørsmål om hvilken plass eller betydning søkeres forklaring har i det totale bevisbildet og hvordan tvilsprinsippet og bevisbyrdereglene er å forstå.

2.1.2 Å være troverdig er ikke et vilkår for å få beskyttelse

Flyktingdefinisjonen inneholder ikke noe vilkår som angir at søker må være troverdig for å få beskyttelse. Troverdighet er et bevistema som likevel ofte oppstår underveis i saksbehandlingen. Det kan også angi resultatet av en bevisvurdering.

Det finnes imidlertid få sikre tall om *hvor hyppig* troverdighetsvurderingen inngår som en avslagsgrunn. I en nyere studie av det svenske Migrationsverket var det i 38 % av utvalget av saker som ble studert gitt avslag som følge av manglende troverdighet.⁶⁷ I en del av litteraturen som gjennomgås i kapittel 3 legges det til grunn at anførsler om at troverdighetsvurderingen er av stor betydning for utfallet av en asylsøknad. De tallene som det her vises til fremstår som usikre og er neppe relevant for norsk praksis.⁶⁸

Spørsmål for videre undersøkelser:

Det foreligger ikke noen oversikt over hvor ofte avslag (eller innvilgelser) er basert på troverdigheten av søkeres forklaring. Troverdighet utgjør ikke et vilkår for å få beskyttelse, og vurderingene kan være tidkrevende, problematiske og vanskelige å skrive gode begrunnelser for. I hvilken grad troverdighetsvurderinger preger og bør prege saksbehandlingen bør derfor kartlegges nærmere.

2.1.3 Nærmere om bevisbildet – er forklaringen det sentrale beviset?

Ett av bevistemaene ved vurderingen av en asylsøknad er i hvilken grad asylintervjuet, sammenholdt med annen informasjon, er egnet til å kaste lys over om det foreligger en «velbegrunnet frykt for forfølgelse.» Intervjuets styrke som bevis må vurderes, og resultatet av denne vurderingen vil handle om hvorvidt søker fremstår med svekket eller styrket troverdighet.

⁶⁶ Prinsippet kommer f.eks. uttrykkelig frem av den britiske utlendingsloven og i den nasjonale veilederen går det klart frem at en forsvarlig troverdighetsvurdering ikke kan baseres på spekulasjoner eller slutninger basert på subjektive oppfatninger, jf. UK APG «Considering Asylum Claims and Assessing Credibility».

⁶⁷ Sammenlign studie av svenske Migrationsverket indikerer at avslag ble begrunnet med manglende troverdighet i 38 % av de sakene som ble undersøkt, se Liv Feijen og Emelia Frennmark *Kvalitet i svenks asylpövning: En studie av Migrationsverkets utredning av och beslut om internationaellt skydd* (2011) side 192-3.

⁶⁸ Ingen systematisk oversikt over forekomst av troverdighet som avslagsgrunn, men enkeltstudier bekrefter dette inntrykket: M. Kagan «Is Truth in the Eye of the Beholder? Objective Credibility Assessment in Refugee Status Determination» (2003) *Geo Immigration Law Journal* pp 367-9 foretok en gjennomgang av UNHCRs vurderinger i Kairo våren 2002 var 77 % av sakene avslått med manglende troverdighet. D Anker «Determining Asylum Claims in the United States: An Empirical Case Study» *N.Y.U. J.L. & Social Change* (1992) p 433 viste at 40 % av avslag var basert på troverdighet. I C Roussau et al «The Complexity of Determining Refugeehood: A Multidisciplinary Analysis of the Decision-making Process of the Canadian Immigration and Refugee Board» *J Refugee Studies* (2005) s 22. Rosemary Byrne «Assessing Testimonial Evidence in Asylum Proceedings: Guiding Standards from the International Criminal Tribunals» *IJRL* (2007) anfører at 90 % av avslagene var begrunnet med troverdighetsproblemer. Et sted mellom 48 og 90 % av alle asylsøknader er avslått pga. manglende troverdighet i ulike regioner, herunder Nord Amerika og Nord Afrika.

Del II: Det rettslige rammeverket

Siden det å være troverdig ikke utgjør et vilkår for å få beskyttelse etter flyktningkonvensjonen er det heller ikke lovens system at det i begrunnelsen i et vedtak skal tas utgangspunkt i vurderingen av forklaringens troverdighet. Fra et forvaltningsrettslig perspektiv er det også nærliggende å se asylintervjuet (og PU-registreringen) og kvaliteten av denne først og fremst som *rammen* for søknaden, der det overordnede bevissspørsmål er hvorvidt det foreligger en risiko ved retur.

2.1.4 Asylforklaringen som bevis

I en sak som gjald beskyttelsesbehov ga Høyesterett i en dom fra 2011 en nærmere beskrivelse av den plass asylforklaringen har i bevisbildet:⁶⁹

”Ved vurderingen av om det foreligger en reell fare for forfølgelse, skal asylforklaringen legges til grunn så langt den fremstår som noenlunde sannsynlig, og søkeren selv har medvirket til å opplyse saken så langt det er rimelig og mulig. Asylsøkerens generelle troverdighet er et relevant moment som skal tas i betraktning. Det kreves ikke sannsynlighetsovervekt for at forklaringen er riktig. I den forbindelse må konsekvensene av en eventuell uriktig avgjørelse i asylsøkerens disfavør vurderes. Jo alvorligere konsekvensene fortøner seg, jo mindre skal det til for å gi vedkommende beskyttelse.»

Det skal således legges til grunn at det er et særtrekk ved bevisbildet i asylsaker at det knapt er mulig å bevise alle forhold i sin sak. Når det gjelder forhold som er egnet til å kontrollere opp mot f eks landinformasjonsrapporter skal forklaringen kunne legges til grunn, *dersom* den fremstår som noenlunde sannsynlig.⁷⁰

Forklaringen kan derfor på visse punkter i visse saker utgjøre det sentrale beviset i saken, men bare på visse punkter. Det gjelder derfor ikke noen presumpsjon for at forklaringen generelt sett er det sentrale eller viktigste beviset i asylsaker.⁷¹

2.1.5 Skal hver del av bevisene vurderes og «tas om bord» før det foretas en helhetsvurdering?

UNHCRs anbefalinger gir klart uttrykk for at saksbehandleren må vurdere troverdigheten av «each material fact,» noe som også følger av den engelske veilederen.⁷² I norsk rett er det nå klart at denne

⁶⁹ Rt-2011-1481 avsnitt 44. Saken gjaldt gyldigheten av Utlendingsnemndas vedtak om å avslå asyl og vern mot tilbakesending til Iran av et ektepar. Etter utlendingsloven av 1988, som fikk anvendelse i saken, jf. gjeldende lov § 28, gis det vern mot utsending til områder der det er fare for forfølgelse. Mannen påsto seg politisk forfulgt. Hans forklaringer endret seg fra at han ville få en dødsdom til at han allerede var dømt til døden. Høyesterett kom til at fremlagte iranske rettsdokumenter med stor sannsynlighet var forfalsket og at utviklingen i mannens forklaringer svekket hans troverdighet. Retten kom, som tingretten og lagmannsretten, til at avslagene var gyldige.

⁷⁰ Høyesterett viser i dommens avsnitt 38 til departementets gjengivelse av FNs Høykommissær for Flyktningers håndbok om prosedyrer for å fastsette flyktningers rettsstilling, der det heter:

«Etter at søkeren har gjort et oppriktig forsøk på å underbygge sin historie, kan det fortsatt være manglende bevis for deler av hans utsagn. Som forklart ovenfor (punkt 196), er det knapt mulig for en flyktning å 'bevise' alle forhold i sin sak. Skulle dette ha vært et krav, ville utvilsomt majoriteten av alle flyktninger ikke blitt anerkjent. Det er derfor ofte nødvendig å la tvilen komme søkeren til gode. Imidlertid bør tvilen komme søkeren til gode først når alt tilgjengelig bevismateriale er samlet inn og kontrollert og når saksbehandleren anser søkeren generelt for å være troverdig. Søkerens utsagn må være sammenhengende og troverdige, og må ikke være i strid med allment kjente fakta.»

⁷¹ I en dom fra den svenske Migrationsoverdomstolen fra 2007:12 gis det uttrykk for at det i bevisvurderingen må skilles mellom forklaringen (som ikke omtales som et bevismiddel) og sakens bevis. Denne dommen antas ikke å utgjøre noen presedens.

Del II: Det rettslige rammeverket

tilnærmingen føler av det lave kravet til sannsynlighetsovervekt som legges til grunn i Rt-2011-1481 avsnitt 45.⁷³ Dette ble illustrert i en sak om en homofil iraner fra Borgarting lagmannsrett av 8. juli 2013, der førstvoterende uttaler:⁷⁴

«Lagmannsretten har vurdert om forklaringen må ses i sammenheng, slik at når den siste delen av forklaringen ikke kan legges til grunn, smitter dette over på de første delene av forklaringen. Dette kan også støttes av at A ikke har tatt kontakt med B senere og ikke har hatt noen god forklaring på det. Når det gjelder dette siste, peker lagmannsretten på at B fortsatt kan være i Iran og være utsatt for fare for dødsstraff og at ankende part ikke på noen måte har ønsket å utsette ham for noe som kan påkalle politiets oppmerksomhet. Lagmannsretten ser ikke bort fra at A har forklart som han gjorde om flukten for å gi sin historie et dramatisk preg. På bakgrunn av de særlig milde krav til sannsynliggjøring som gjelder på dette området finner lagmannsretten å legge den første delen av forklaringen til grunn.»

Det er noe uklart i hvilken grad UDI praktiserer den samme tilnærmingen. Under et fokusgruppemøte der rapportskriveren deltok, ble det uttalt at en ikke så på hver del for seg, men at bevisvurderingen utgjorde en helhetlig vurdering.⁷⁵ Fremgangsmåten der en vurderer hvert bevis eller hver del av historien for seg kan være mer tidkrevende, men antas samtidig å sikre likebehandling av saker.

Spørsmål for videre undersøkelser:

Det bør vurderes om saksbehandlerne skal instrueres i at hvert bevis skal vurderes for seg. Søker kan mangle troverdighet om noe, men likevel anses som troverdig i forhold til andre og avgjørende deler av saken.

2.1.6 Tvilsprinsippet og bevisbyrde – to konkurrerende tilnærminger

Etter norsk rett gjelder det et tvilsprinsipp («benefit of doubt») i asylsaker som ses i sammenheng med at søker og forvaltningen anses å ha en delt bevisbyrde («shared burden of proof»), jf. Rt-2011-1481 avsnitt 39-41:

«Utvalget som forberedte 2008-loven konkluderte med at bevisvurderingen i beskyttelsessaker må foretas ut fra en konkret helhetsvurdering. Siden det ikke vil kunne angis en generell og fastlagt terskel for beviskravet, egner dette seg ikke for nærmere lovregulering. Departementet slutter seg til dette på side 88, og tilføyer at utlendingens generelle troverdighet er ett av elementene som det er naturlig å vektlegge i den samlede vurderingen.

Samtidig gir departementet uttrykk for at tvilen som utgangspunkt må komme søkeren til gode så lenge konsekvensene av en uriktig avgjørelse om retur kan innebære at søkeren blir utsatt for forfølgelse. Norske myndigheter har derfor bevisbyrden for at det er trygt å returnere.

⁷² Se f.eks. James a. Sweeney "Credibility, Proof and Eefugee law" *Int J Refugee Law* (2009) sidene 700-726.

⁷³ I Rt-2011-1481 avsnitt 45 fremgår at det ikke kreves sannsynlighetsovervekt, og av Ot.prp.nr.75 (2006-2007) side 88

⁷⁴ Borgarting lagmannsrett 2013-07-08 LB-2012-28456.

⁷⁵ Fokusgruppemøte i UDI der report forfatter deltok.

Del II: Det rettslige rammeverket

Videre er det ifølge departementet i utgangspunktet søkeren som har ansvaret for å sannsynliggjøre sine anførsler så langt det er mulig. Myndighetene må kunne kreve at han legger frem de opplysningene han kan om relevante forhold. Samtidig har myndighetene etter forvaltningsloven § 17 selv plikt til å påse at saken er best mulig opplyst før vedtak treffes.

Tvilsprinsippet skal etter dette ses i sammenheng med risikovurderingen ved retur, som staten har bevisbyrden for å sannsynliggjøre at ikke foreligger. Denne tilnærmingen til tvilsprinsippet og bevisbyrderregelen tilsvarer UNHCRs Håndbok avsnitt 195-197 og 203-204.⁷⁶ For øvrig kan søker pålegges å fremlegge opplysninger av betydning for vedtaket, jf. utl § 83(1) og § 93(4).

Den norske tilnærmingen deles av en del andre land, men utgjør *et alternativ* til den tilnærming som er lagt til grunn i strukturen i EUQD Artikkel 4. Her er utgangspunktet at det er søkers plikt å sannsynliggjøre sin sak. Tvil om holdbarheten av informasjonen som legges frem ("residual doubt") kommer bare søker til gode dersom forklaringen oppfyller alle kriteriene i 4(5)a)-e).⁷⁷ Tvilsprinsippet knyttes således ikke så nært til risikovurderingen og det er en klarere terskel før det kommer til anvendelse.

En forenklet måte å beskrive forskjellen på de to tilnærmingene på er at søker i utgangspunktet er troverdig etter UNHCRs tilnærming (som også skal gjelde i Norge) og at saksbehandlingen beveger seg derfra, mens det etter EUQD Artikkel 4 så begynner søknadsprosessen med at søker må godtgjøre sitt beskyttelsesbehov.⁷⁸

Opplæringen i intervjuet tilsier at saksbehandlerne i utgangspunktet skal anse søker som troverdig, men det er uklart om dette reflekterer (eller bør reflektere) saksbehandlingen i praksis. Det er, uavhengig av hvilken tilnærming som faktisk følges, et uavklart spørsmål hvilke dilemmaer som ligger i de to ulike tilnærmingene for søker og for forvaltning.⁷⁹

For helhetens skyld skal det til slutt nevnes at asylrettens tvilsprinsipp anvendes i en annen kontekst enn f.eks i strafferetten. I straffesaker gjelder det at påtalemyndigheten har bevisbyrden og må bevise at det ikke finnes noen rimelig og fornuftig tvil som gjør at tiltalte må frifinnes. Mens det utgjør et vilkår for å dømme at tvilprinsippet ikke kommer til anvendelse, utgjør ikke tvilprinsippet noe bestandig del av asylsaksvurderingen.⁸⁰

⁷⁶ Se NOU 2004:20 s 392: «Både asylsøkeren og utlendingsmyndighetene må gjøre det de kan for at saken skal bli så godt opplyst som praktisk mulig...».

⁷⁷ For en grundig innføring i forhistorien til EUQD Artikkel 4, se Kay Hailbronner *EU Immigration and Asylum Law – Commentary* (2010) s 1025-1032.

⁷⁸ E-post hos rapportskriver fra tysk forvaltning av 2012.

⁷⁹ AIRLJ side 48 fotnote 33. For en sterkere advarsel om at EUQD Artikkel 4 åpner for en heving av beviskravet fordi bestemmelsen er mer avhengig av korrekt anvendelse av prinsippene, se Gregory Noll *New Issues in Refugee Research Working Paper No. 117 UNHCR Evaluation and Policy Analysis Unit «Evidentiary assessment and the EU qualification directive»* (June 2005) side 12-3.

⁸⁰ Er beviskravet ikke oppfylt i en straffesak så vil det foreligge realistiske alternative forklaringer på det som aktoratet har ført av bevis for skyld, eller alternativ: dersom det er en rimelig mulighet for det tiltalte forklarer om egen uskyld er riktig så skal tvilen komme ham eller henne til gode. Dersom tvilsprinsippet kommer til anvendelse i asylsaker så gjelder det på samme måte at dersom søker har gitt en rimelig forklaring så kommer tvilen søker til gode.

Del II: Det rettslige rammeverket

Spørsmål for videre undersøkelser:

Anser UDI at søker i utgangspunktet er troverdig eller anses søker i utgangspunktet å måtte godtgjøre sin sak? Det er uklart hvilken tilnærming til tvilsprinsippet som gjelder og om tilnærmingen følges konsekvent. Stater har ulik praksis og det er behov for videre forskning på tvilsprinsippets anvendelse.

2.1.7 Ikke lenger et generelt beviskrav

I forbindelse med utarbeidelsen av ny utlendingslov gjelder det ikke lenger noe alminnelig krav til sannsynlighetsovervekt i asylsaker, jf. Ot.prp.nr.75 (2006-2007) side 414:

«Risikerer søkeren å bli utsatt for forfølgelse ved retur hvis anførselene i saken legges til grunn, kreves det ikke sannsynlighetsovervekt for at søkerens forklaring er riktig. Anførselene må likevel fremstå som noenlunde sannsynlige.» [min utheving]

At det ikke ble lovfestet noe bestemt beviskrav betyr i praksis at spørsmål om hva som skal være beviskravet i en sak sjelden vil utgjøre et selvstendig spørsmål.⁸¹ Hva som ligger i at sakens faktiske forhold, herunder troverdighetsvurderingen skal fremstå som «noenlunde sannsynlig» vil ses i sammenheng med tvilsprinsippet og risikovurderingen.⁸²

Denne endringen i loven av 2008 samsvarer med det IARLJ anser som «beste praksis».⁸³ I IARLJ-rapporten anbefales det også at et selvstendig fokus på hva som skal være beviskravet i en sak er egnet til å forvirre spørsmålet om hva troverdighetsvurderingen går ut på.⁸⁴

“Rather than allowing the differences of approach to the concept of standard of proof to cloud the issue of credibility assessment, we suggest that there is already much common ground between the national courts of MS, in the use of the concept of burden of proof, which has developed in asylum law. Both systems now include the concept of a ‘shared burden’ of proof, and particularly in the asylum law of the ECtHR, of the application of ‘the benefit of the doubt’ (or like relaxation of evidentiary standards) to those areas of the evidence which are not provable other than by the claimant’s assertions. In addition, as noted in Part III of this paper, the UNHCR Handbook has provided guidance to the assessment of credibility and acceptance of past and present facts which are, to a substantial degree, reflected not only in much EU and MS jurisprudence but also in legislative provisions – see, for example, Article 4 of the 2004 QD. We would further suggest that appropriate application of the criteria and standards contained in Part III of this paper will go far to ensure high quality and consistency across the EU in credibility assessment and the practical application of these concepts of proof in the full asylum assessment process.”

Det har i bevisteorien vært reist som en problemstilling at dersom det ikke gjelder et generelt beviskrav på et felt, så kan det representere en *utfordring* når det gjelder hensynet til likebehandling.

formuleres vanligvis negativt (som et fravær av frihet for at bevisvurder kan dømme) så kan det høres ut som det har en omvendt funksjon: dersom det finnes en rimelig og fornuftig tvil så skal tiltalte frifinnes). Tvilsprinsippet kan også formuleres positivt (det som det er handlingsfrihet til å gjøre).

⁸¹ Ot.prp.nr.75 (2006-2007) side 88 og Rt-2011-1481 avsnitt 40. Lovgiver sluttet seg med det til utvalgets vurdering av at det ikke kan opereres med noe generelt prinsipp om sannsynlighetsovervekt i bevismessig sammenheng, jf. NOU 2004:20.

⁸² Se også Øyvind Dybvik Øyens *Lærebok i utlendingsrett* (2013) på side 192-193.

⁸³ IARLJ-rapport side 82-3.

⁸⁴ IARLJ-rapport side 82-3.

Del II: Det rettslige rammeverket

For å sikre hensynet til likebehandling så har det vært antatt at bevislæren må gjøre klart hvordan bevisrisikoen skal fordeles.⁸⁵ For asylsaksbehandlingen reiser det blant annet spørsmål om hvilken beslutningsmodell som legges til grunn, om hvordan den delte bevisbyrde forstås og om det ligger søker eller saksbehandler nærmest å kartlegge søkers særlige sårbarhet (neste avsnitt 2.1.8-2.1.10).

2.1.8 Fra bevisteorien (I): Fortellermodellen og forklaringsmodellen

Lovregelen om at all bevisvurdering skal foretas etter en konkret helhetsvurdering gir ikke mye veiledning til hvordan å gå frem og strukturere bevisene i den enkelte sak. Bevisteorien er det fag som befatter seg med hvordan dommere rent faktisk får frem når de vurderer bevis (den deskriptive bevisteorien) eller hvordan de bør gå frem (den normative bevisteorien). I løpet av de siste fem-ti årene har særlig Eivind Kolflaath bidratt til å gjøre kjent ulike teorier om hvordan vi *strukturer og ordner bevisene* for å komme til et resultat.⁸⁶

Særlig har Kolflaath løftet frem *fortellermodellen* som går ut på at dommeren systematiserer bevisene slik de best passer sammen etter kriteriene kronologi, struktur og koherens, fått bred oppmerksomhet.⁸⁷ Han har pekt på at dommere ved norske domstoler noen ganger også søker *forklaringer* på enkeltbevis, gjerne ved at en søker ut til andre disipliner (tokologisk institutt for å avgjøre påvirkningsgrad, DNA-undersøkelser, eller i asylsaker f eks røntgenundersøkelser om alder), men at dette er en modell som langt sjeldnere avgjør utfallet av en bevisvurdering. Det er således fortellermodellen som dominerer ved domstolene.⁸⁸

Fortellermodellen har som bevisteori den fordel at den ikke oppstiller noe krav om en materiell sannhet slik som følger av sannsynlighetsmodellen, som er den andre dominerende bevisteorien internasjonalt. Etter sannsynlighetsmodellen så skal alle bevis og bevisutsagn gis en verdi mellom 0,1 og 1. F eks så vil et utsagn om at søker rett etter å ha fått sin dom ble pisket i tinghuset i Iran gis en verdi nær 0,1 da det er helt ukjent at dommen fullbyrdes i domstolens lokaler, mens et utsagn om at søker ble utsatt for en bestemt torturmetode som først i etterkant av intervjuet ble gjort kjent i en landrapport at var i bruk på det gjeldende tidspunktet vil kunne gis en verdi nær 1. Slike

⁸⁵ Magne Strandberg *Beviskrav i sivile saker* (2012) side 335-6. Magne Strandberg har pekt på at bevisteorien har fremhevet at «... *likhetsargumentet* er den viktigste grunn til at beviskravregler er generelle og ikke varierer fra sak til sak...». Han viser til at på de områder der bevisvurderingen er fries (uten noe bestemt beviskrav) – f. eks der dommeren skal dømme etter egen overbevisning – er de mest problematiske i forhold til målsetninger om likhet, forutberegnelighet og rasjonalitet.

⁸⁶ Se f eks Eivind Kolflaath «Bevisbedømmelse - sannsynlighet eller fortellinger?» *Jussens Venner* (2004) s 279; og Eivind Kolflaath «Bevisbedømmelse som slutning til beste forklaring *Tidsskrift for rettsvitenskap* (2007) s 171.

⁸⁷ Se f eks pensum for valgfaget i bevisteori som utgjør 10 studiepoeng (1/3 av et semester på fulltid i 2013) på juridisk fakultet ved UiO vies vitne- og minnepsykologi kun 32 sider (Svein Magnussen: «Årsaker til feilhukommelse og mottrekk» i *Vitnepsykologi - pålitelighet og troverdighet i dagligliv og rettsal* s.121-153.), se <http://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS5501/h13/pensumliste/index.html> og Magne Strandbergs utredning til juryutvalget.

⁸⁸ Kolflaath har pekt på at dette er en teori som antakeligvis ligger nærmere en beskrivelse av bevisvurderingen slik den faktisk foregår, og at Eckhoffs etter hvert synes å ha forkastet det konkurrerende «sannsynlighetsparadigmet» som noen reell bevisteori. Kolflaath JV (2004)279-303. Sannsynlighetsteorien angår å kvantifisere bevisene ut fra hvor sikre de er på en skala fra 0,1 til 1,0. Eckhoff anså uttrykk som «sannsynlighetsovervekt» mer som en hensiktsmessig tenkemåte enn en faktisk beregningsoperasjon. På 1980-tallet kom det også mer tydelig frem at Eckhoff anså at i praksis så fremstår bevisvurderingen som en skjønnsmessig operasjon, ved at det foretas en helhetsvurdering av «den informasjon som sammenhengen mellom [bevisene] gir.» Eckhoff beskrivelse kan anses som en presisering eller forklaring av reglen om fri bevisvurdering, og det blir lite igjen av sannsynlighetsparadigmet som anbefaling eller norm til hvordan bevisvurderingen bør foregå.

Del II: Det rettslige rammeverket

tallangivelser er for tanken og gjøres ikke i det daglige. Migrationsverket, som gir opplæring i sannsynlighetsmodellen, ber ikke saksbehandlerne gi verdier til hvert bevis i en sak, men ønsker at modellen bevisstgjør saksbehandler i å vurdere robustheten av hvert bevis.

2.1.9 Fra bevisteorien (II): Forholdet mellom likebehandling, sannsynlighets- og robusthetskrav

I bevisteorien fremheves det at vurderingen av styrken av et bevis (beviskravet) ikke kan løsrives fra en vurdering av hvor mye bevis en har til rådighet og hva som eventuelt kan tenkes å mangle, jf. punkt 1.1.2 ovenfor. Denne siden av beviskravet omtales som robusthetskravet, forstått som «fravær av skjørhet overfor ny relevant informasjon».⁸⁹

Robusthetskravet utgjør således noe annet enn en bevisbyrderegel, og er videre rettet mot hele bevissituasjonen – både de bevisene som taler for og imot – med tanke på *hvilken ny relevant informasjon som kan tenkes å dukke opp*.⁹⁰ Magne Strandberg beskriver forholdet slik at «[s]annsynlighetskravet *forutsetter* en bevissituasjon» mens «robusthetskravet *stiller spørsmål ved* denne bevissituasjonen.»⁹¹

Når en generell regel om beviskrav fjernes fra et rettsfelt så kan det skape utfordringer i forhold til hensynet til likebehandling. Bevisteoriens bruk av begrepet «robusthetskravet» antas å utgjøre et viktig ledd i å sikre likebehandling i fravær av en generell regel.

Robusthetskravet er et innarbeidet begrep i norsk rettstradisjon og antas også å gjelde på asylrettens område. Det antas at det er robusthetskravet det er snakk om når det gjelder et krav om at søker må underbygge sin historie «så langt det er rimelig og mulig» så gjelder det et slikt krav til bevissituasjonen som helhet.⁹² I UNHCRs Håndbok avsnitt 196 understrekes det også at:

«...an applicant may not be able to support his statements by documentary or other proof, and cases in which an applicant can provide evidence of all his statements will be the exception rather than the rule.»

Forarbeidene til utlendingsloven problematiserer imidlertid ikke hva som er forholdet mellom hensynet til likebehandling, robusthets- og sannsynlighetskravet. UDI har heller ikke problematisert dette i sin opplæring. Hvilke kriterier eller prosessuelle forholdsregler som kan øke likebehandlingen i asylsaker er uklart og krever en videre utredning. Det kan imidlertid pekes på noen mulige innfallsvinkler:

Det kan tenkes at det uavhengig av utarbeidelsen av en skreven veileder kan være behov for retningslinjer for hvordan å utforme begrunnelser i vedtak slik at likebehandling sikres. I det nyere

⁸⁹ Magne Strandberg *Beviskrav i sivile saker* (2012) side 542, med videre referanse til blant annet Heuman (2005) og Ekelöf/Boman (1992). Det er også gitt et sitat fra Alex Stein *Foundations of Evidence Law* (2005) side 48 der robusthetskravet omtales slik: «The greater the ability of a probability assessment to withstand potential changes in its informational base, the more resilient, more invariant, and correspondingly, more reliable a probability assessment it is.»

⁹⁰ Magne Strandberg side 595.

⁹¹ I bevisteorien ses gjerne beviskravs regel som en todelt prosess, der en først må oppfylle et robusthetskrav og så et gitt sannsynlighetskrav, jf Magne Strandberg *Beviskrav i sivile saker* (2012) side 594-5.

⁹² Rt-2011-1481 avsnitt 44; og FN's Høykommissær for Flyktingers håndbok om prosedyrer for å fastsette flyktingers rettsstilling avsnitt 203.

Del II: Det rettslige rammeverket

studiet av kvaliteten på asylsaksvurderingen ved Migrationsverket fra 2011 fremgår det at i de tilfellene der det forelå alvorlig motstrid i forklaringen så var det en klar tendens der saksbehandlerne tyr til spekulative argumenter i troverdighetsvurderingen. Videre peker studiet på at det kan være en tendens i de sakene der avgjørelsen fulgte «beste praksis» og ikke var basert på spekulasjoner (82 % av sakene) så er det nærmest en tilsvarende liten bruk av landinfo (70 %). Til sammenligning, i sakene der det forekom spekulasjoner (18 %) så var det en relativt høy forekomst av referanser til landinfo (mangler i 30 % av sakene i denne gruppen). Funnene tyder på at saksbehandlerne hopper over gjerdet der det er lavest og at dette kan føre til ulik standard for behandling av asylsakene.⁹³

Likebehandling kan også styrkes ved å gi opplæring i kriterier for hvordan å anvende landinformasjon i en sak, noe UDI ikke gjør i dag. IARLJ-rapporten angir 3 grunnleggende standarder:

- For å unngå å spekulere i fakta kan kun pålitelig landinformasjon benyttes.⁹⁴
- Oppmerksomhet om at landrapporter ikke gir en uttømmende liste av menneskerettighetsproblemer.⁹⁵
- En landrapport kan ha liten bevisverdi dersom tilfellet er at søker har modulert egen forklaring slik at den best passer med landrapporten.⁹⁶

I en interessant studie fra 2005 av Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» om bruk av landinformasjon i asylsaker viser forfatterne at det å vurdere «nye anførsler» som det ikke er kommet rapporter om utgjør en særlig utfordring.⁹⁷ Det kan f eks gjelde en søker som forklarer tilhørighet til en opposisjonell gruppe som ikke er nevnt i landrapporter eller forklaringer om forverring av forhold i hjemlandet der robusthetskravet. Funnene peker på hvordan saksbehandlingen kan være særlig sårbar for ulike vurderinger i slike tilfeller og at det bør gjelde en standard for når saksbehandler bør foreta nærmere undersøkelser.

Spørsmål for videre undersøkelser:

Det er ikke klart hvordan likebehandling ivaretas når det ikke lenger gjelder et generelt beviskrav i asylsaker. UDI bør vurdere videre undersøkelser om hvorledes et robusthetskrav kan ivareta kravet til likebehandling. Mulige innfallsvinkler kan være å se på begrunnelsene i vedtak og prinsippene for bruk av landinformasjon.

⁹³ Liv Feijen og Emelia Frennmark *Kvalitet i svensk asylprövning: En studie av Migraiotnsverkets utredning av och beslut om internationellt skydd* (2011) side 192-193.

⁹⁴ AIRLJ-rapporten punkt A.7: «Speculation», på side 36-7.

⁹⁵ IARLJ-rapporten punkt A.14. Use of COI på side 38-9.

⁹⁶ IARLJ-rapporten punkt A.14. Use of COI på side 38-9.

⁹⁷ Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) side 70.

Del II: Det rettslige rammeverket

2.1.10 Fra bevisteorien (III): Fordeling av bevisrisiko om søkers særlige sårbarhet og funn fra psykologien og sosialantropologien

Robusthetskravet kan også knyttes til ulike tverrfaglige problemstillinger knyttet til betydningen av funn fra antropologien, vitne- og minnepsykologien, samt spørsmål om hvem av forvaltningen og søker som det ligger nærmest til å avdekke forhold knyttet til søkers særlige sårbarhet? Hvem bør dernest ha ansvaret for å dokumentere slike forhold når det ligger rimelig grunn til å tro at søker f.eks. har vært torturert, er traumatisert eller det er behov for å utrede ulike kulturelle sider av det søker forteller om.

2.1.10.1 Vitne- og minnepsykologiens betydning og plass i bevisvurderingen

De siste 10-15 årene har det i *flyktningretten*, både nasjonalt og internasjonalt, vært stilt spørsmål om hvilken betydning innsikter fra antropologi, vitne- og minnepsykologi kan ha for troverdighetsvurderingen. Dette er ofte sett i sammenheng med implementeringen av intervjueteknikker basert på dialogbasert metode, PACE eller KREATIV, slik som blant annet UDI har gjort.⁹⁸

Det er grunn til å understreke at de problemstillingene som nå reises i internasjonale flyktningerettslige tidsskrift (se kapittel 3 nedenfor), i hovedsak er velkjente i jussen forøvrig. Innsikter fra vitne- og minnepsykologien har i lengre tid har vært diskutert på andre rettsfelt. Særlig innen *strafferetten* må det anses som avklart hvilken rolle disse samfunnsfagene anses å ha for troverdighetsvurderingen.

I domstolene anses det å ha en elementær kunnskap om vitne- og minne psykologi som en forutsetning for forsvarlig bevisbedømmelse. Kjennskap til sentrale temaer innen faget utgjør betingelser for korrekte vitneobservasjoner, egenskaper ved menneskets hukommelse og forestillinger om at det finnes kjennetegn som skiller sanne og usanne fremstillinger.⁹⁹

I bevisteorien anses dette som innsikter som *kan hindre feilslutninger*, i den grad troverdighetsvurderingen utelukkende baseres på f.eks en overdreven oppfatning av hva et menneske bør være i stand til å huske.¹⁰⁰

Samtidig følger det av sikker rett at dette anses som generell kunnskap, dvs. som bakgrunnskunnskap som dommeren skal ha i bakhodet og som normalt ikke får direkte anvendelse i den konkrete vurderingen i en sak.¹⁰¹ Domstolene har til nå også avvist begjæringer om å få en vitnepsykolog som

⁹⁸ Se rapporten avsnitt 6.4 nedenfor.

⁹⁹ Dette har f.eks kommet til uttrykk ved at Domstolsadministrasjonen og dommere anser det som nyttig at norske dommere gis en én dags opplæring i vitne- og minnepsykologi som en del av et seminar om bevisvurdering, jf Epost fra domstolsadministrasjonen hos rapportskriver.

¹⁰⁰ Se f.eks pensum for valgfaget i bevisteori ved UiO vies vitne- og minnepsykologi der temaet vitne- og minnepsykologi rubriseres under temaet «feilslutninger», <http://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS5501/h13/pensumliste/index.html> og Magne Strandbergs utredning til juryutvalget.

¹⁰¹ Høyesterett har i en rekke avgjørelser fastholdt domstolene bare helt unntaksvis vil oppnevne vitnepsykologer som rettens sakkyndige, se f.eks HR-2011-1738-U avsnitt 20:

«Utgangspunktet er at det er retten si oppgave å vurdere om vitna er truverdige og kor pålitelege forklaringar er. Det kan likevel vere enkeltsaker der det kan vere behov for å nemne opp sakkunnige for å hjelpe retten ved denne

Del II: Det rettslige rammeverket

rettsoppnevnt sakkyndig, fordi slik kunnskap ikke er nødvendig for bevisvurderingen retten skal gjennomføre. Dersom en part likevel ønsker å føre en vitnepsykolog som partsvitne for å uttale seg om troverdighetsvurderinger, må dette begrenses til å dreie seg om generelle uttalelser fra forskningen dvs. det dommerne allerede har kunnskap om. Uttalelser om hvordan vitnepsykologen vurderer bevisene i den enkelte sak avvises, jf. f eks Rt-2005-907 avsnitt 38.¹⁰²

At vitne- og minnepsykologi utgjør generell bakgrunnskunnskap har også den betydning at det er lite at en i troverdighetsvurderingen foretar rene feilslutninger. I et vedlegg til juryutvalget utredet professor Magne Strandberg spørsmålet om funn i kulturell og psykologisk forskning på troverdighetsvurderingen tilsa at en burde ha en bestemt juryordning, pekes det på hvordan de anerkjente studiene til Bennett/ Feldman og Pennington/ Hastie viser at bevisvurdering i liten grad handler om at en trekker slutninger fra *ett bevis* (f eks om et vitne lyver eller ikke). Disse anerkjente studiene gir i stedet indikasjon på at bevisvurdering i stedet handler om at bevisbedømmeren velger det bevisresultatet som gir den mest plausible og sammenhengende fortellingen faktisk foregår (fortellermodellen). Innsikter fra vitne- og minnepsykologi får derfor lite å si for hvordan en troverdighetsvurdering faktisk foregår.¹⁰³ Også en norsk studie av Kjuus (2008) støtter at vi i bevisvurderingen konstruerer fortellinger og at vurderingen i svært liten grad preges av formelle logiske slutninger (forklaringer på bevis).¹⁰⁴

Psykologers forskning på *asylsaksvurderingen* de siste 10-15 år må således vurderes opp mot om forskningen gir nye innsikter som kan være av verdi for bevisbedømmelsen (se litteraturgjennomgangen i Kapittel 3 nedenfor). Men det kan forskutteres at den generelle tilnærmingen i norsk rett samsvarer godt med funnene til *the International Association of Refugee Law Judges (IALRJ)*.¹⁰⁵ I rapporten beskrives tverrkulturell kommunikasjon og vitne- og minnepsykologi på den ene siden som et grunnleggende trekk ved gjennomføringen av en rettfærdig

vurderinga, jf. Rt-2005-907 avsnitt 38 der det heiter: « Spørsmålet om vitners troverdighet og påliteligheten av dommeravhør av barn hører under den dømmende retts bevisbedømmelse. Dette betyr imidlertid ikke at det ikke i enkelte saker kan være behov for å oppnevne sakkyndige til å bistå retten ved dens vurdering, jf. uttalelse i Rt-2003-383. Dette avhenger av om det i den enkelte sak finnes særskilt behov for dette. ... »

Etter rapportskrivners kunnskap har det *ikke* kommet opp saker der retten har funnet grunn til å oppnevne en vitnepsykolog som rettens sakkyndig. Se også avvisningene/begrensningene i Rt-2001-1465, samt i LE-2013-10608-2 (Vågås-saken).

¹⁰² Spørsmålet om vitners troverdighet og påliteligheten av dommeravhør hører under den dømmende retts bevisbedømmelse. Dette utgangspunktet kan bare fravikes dersom det i den enkelte sak er et særlig behov. Se også HR-2011-1738-U avsnitt 20.

¹⁰³ Strandberg skriver om disse psykologiske og kulturteoretiske studier at de dreier seg om hvordan bevisbedømmelser *generelt sett* foregår, dvs. hvordan dommere kommer til en konklusjon på bakgrunn av alle bevisene som er ført og hvilke metoder eller strukturer som preger slike bedømmelser: «De fleste konkluderer med at bevisbedømmelsen er en evaluering og konstruering av *fortellinger*. Dette ble lagt til grunn i en kulturteoretisk studie gjort av Bennett og Feldman, ble bygget ut og styrket av de psykologiske studiene til Pennington og Hastie og bekreftet i studien til Wagenaar. Den samlede empiriske tyngden av disse studiene er solid. Det er studier fra ulike fagfelt, med ulike metoder og der særlig studiene til Pennington og Hastie er tunge. Det kan riktignok være noe uklart hva disse fortellingsteoriene nærmere bestemt innebærer, noe som bl.a. skyldes at de ikke bygger på helt samme begrep om fortellinger, men det er likevel enighet om at bevisbedømmelser i straffesaker i grove trekk dreier seg om å vurdere og å konstruere fortellinger Magne Strandberg «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» *NOU-2011-13 Juryutvalget* Vedlegg 1 [http://websir.lovdato.no/cgi-](http://websir.lovdato.no/cgi-lex/wifzsok?bas=nou+prop+otprp+otmeld+pre+innst+inno+inns+innb+dok8+beso+besl&emne1=magne+strandberg&sok=f)

[lex/wifzsok?bas=nou+prop+otprp+otmeld+pre+innst+inno+inns+innb+dok8+beso+besl&emne1=magne+strandberg&sok=f](http://websir.lovdato.no/cgi-lex/wifzsok?bas=nou+prop+otprp+otmeld+pre+innst+inno+inns+innb+dok8+beso+besl&emne1=magne+strandberg&sok=f)
ast

¹⁰⁴ Magne Strandberg «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» *NOU-2011-13 Juryutvalget* Vedlegg 1, avsnitt 2.2.

¹⁰⁵ AIRLJ-rapporten.

Del II: Det rettslige rammeverket

høring, men at slike innsikter på den annen side i liten eller ingen grad, utover de innsikter om feilslutninger som er vel anerkjent, kan brukes i troverdighetsvurderingen i den konkrete sak. Rapporten har vurdert de toneangivende forfatterne innen psykologien og noen klassiske kulturteoretiske studier.

2.1.10.2 Hvem har bevisrisikoen for å identifisere søkers særlige sårbarhet?

Det kan reises spørsmål om kunnskap om tverrkulturell kommunikasjon, vitne- og minnepsykologi likevel får en særlig betydning i asylsaker fordi søkerne kan være særlig sårbare overfor problemer med hukommelse knyttet til traumer. Spørsmålet er da hvem som har bevisrisikoen for at slike forhold skal oppdages og dokumenteres.

I følge EUs prosedyredirektiv (**EUPD**) artikkel 13(3) a) som forplikter saksbehandler å ta hensyn til søkers emosjonelle sårbarhet og kulturelle bakgrunn også når troverdigheten av forklaringen skal vurderes, jf formuleringen om at intervjuer skal være:

«...sufficiently competent to take account of the personal or general circumstances surrounding the application, including the applicant's cultural origin or vulnerability...»¹⁰⁶

I delrapporten fra IARLJ er bestemmelsen referert til som en prosessuell rettighet, der stater «failure to take into account appropriately their specific vulnerabilities can lead to an error of law.»¹⁰⁷

Samtidig legges det til grunn at det gjelder en delt bevisbyrde ved ivaretagelsen av denne retten. I veilederdelen av rapporten under avsnittet om sårbare søkere, fremgår det at «the primary responsibility for identification of vulnerability lies with the claimant» men at dommeren «should be vigilant to recognize that such issues may follow from the nature of the totality of the claimant's personal file.»¹⁰⁸ UNHCR har i sammenheng revideringen av EUs prosedyredirektiv (**EUPD**) heller ikke hatt noen særskilte kommentarer til Artikkel 13(3) knyttet til troverdighetsvurdering.¹⁰⁹

Funnene i sammenligningen av tilnærmingen i de fire direktoratene i Del III nedenfor viser også at kunnskap om traumepsykologi er viktig for intervjusituasjonen, men hvorvidt det faktisk foreligger et traume er et medisinsk spørsmål. Det er imidlertid kunnskap om traumepsykologi som knyttes opp mot spørsmål om søkers særlige sårbarhet. Slik som Storbritannia og Belgia påpeker, så vil det at søker er traumatisert (i intervjusituasjonen foreligger det f.eks. sikre bevis for skader påført ved tortur) ikke nødvendigvis innebære at traumet påvirker evnen til å huske og å gjengi detaljer.

¹⁰⁶ Art. 13 (3) (a) of the EU Asylum Procedure Directive: “(3) Member States shall take the appropriate steps to ensure that personal interviews are conducted under conditions which allow applicants to present the grounds for their applications in a comprehensive manner. To that end, Member States shall: a) ensure that the person who conducts the interview is sufficiently competent to take account of the personal or general circumstances surrounding the application, including the applicant's cultural origin or vulnerability, insofar as it is possible to do so;”

¹⁰⁷ AIRLJ side 46-7. Faktorer som vurderes er: psykiske problemer, kognitive problemer (sosiale eller læringsutfordringer), seksuell orientering, etnisk, sosial eller kulturell bakgrunn, hemmelige, utdanningsmessige eller arbeidsmessige omstendigheter og fysiske handicap.

¹⁰⁸ AIRLJ-rapporten, side 47.

¹⁰⁹ Se f.eks. UNHCR *Comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards on procedures in Member States for granting and withdrawing international protection* (COM(2009)554, 21 October 2009) side 14. Når det gjaldt kravene til personlige intervjuet hadde de ingen kommentarer til troverdighetsvurderingen, se side 15 og 17.

Del II: Det rettslige rammeverket

Hvorvidt traumet påvirker måten søker fremstiller sin sak på (manglende detaljer, springende i fortellingen) er også et medisinsk spørsmål som det ligger til helsepersonell å vurdere (se avsnitt 4.2.4 og 4.2.7 nedenfor).

Norge har ingen forpliktelse til å implementere prosedyredirektivet. UDI har imidlertid lenge hatt fokus på søkers særlige sårbarhet gjennom sin satsning på opplæring i intervju faglige teknikker (se Del III kapittel 6 nedenfor) og i sine instruksjoner om asylsaksbehandlingen.¹¹⁰ UDI har ikke klargjort forholdet mellom søkers mulige særlige sårbarhet, bevisrisiko og hensynet til likebehandling.

Spørsmål for videre undersøkelser:

UDI antas å ha fokus på at asylsøkere kan være særlig sårbare gjennom sin satsning på intervju faglig metode. Det er i mindre grad klargjort hvordan spørsmål om særlig sårbarhet skal utredes med tanke på troverdighetsvurderingen, eller hvilken betydning eventuelle påviste forhold skal ha i den endelige bevisvurderingen. Hensynet til å sikre likebehandling tilsier at det er behov for å utrede hvordan å formulere hvordan bevisrisikoen skal fordeles mellom søker og UDI.

2.1.11 Opplæring og behov i UDI

UDI gir nye saksbehandlere en kortfattet obligatorisk opplæring i bevisvurderingsreglene.¹¹¹ Det vites ikke hvor tidkrevende troverdighetsvurderingen er for saksbehandlerne, eller om det er enkelte sider av den som kan gjøres på en mer hensiktsmessig måte. De kvalitative intervjuer med UDI reiser spørsmål om det ikke er skapt tilstrekkelig klarhet innad i UDI om at troverdighetsvurderingen er et juridisk anliggende.¹¹² Det går tydelig frem at saksbehandlerne *mangler et felles språk* eller overordnede standarder for hvordan å løse ulike bevismessige problemer utover det å henvise til helhetsvurderingen og det å vurdere forklaringens sammenheng og detaljer.¹¹³

Rapportskriver antar opplæringen i disse temaene vil kunne bedre effektiviteten i saksbehandlingen. I den grad en kan utvikle en tilnærming som også ivaretar likebehandling så vil dette også kunne styrke rettssikkerheten i saksbehandlingen.

I en opplærings situasjon vil reglene måtte problematiseres i tilstrekkelig grad for å kunne sikre refleksjon og at nyanser kommer frem.

Opplæringen bør også suppleres med en introduksjon til jussens pro-et-contra tenkning da saksbehandlerne ofte vil ha en annen bakgrunn enn i juss. Særlig bør det gjøres klart at troverdighetsvurderingen er et juridisk og ikke et samfunnsfaglig anliggende. Saksbehandlerne bør ha

¹¹⁰ Se f eks RS 2005-049: Retningslinjer for arbeidet med enslige mindreårige asylsøkere i ankomstfasen; RS 2010-075: Retningslinjer for høring av medfølgende barn i saker om beskyttelse; IM 2011-002: Håndtering av spørsmål knyttet til menneskehandel i asylsaker; 2012-003-GI: Retningslinjer om håndtering av utlendingssaker der kjønnslemlestelse er et tema; og RS 2011-007: Utlendingsforvaltningens ansvar for å legge til rette for å identifisere og gi oppfølging til mulige ofre for menneskehandel.

¹¹¹ Hos forfatter: Opplæringsplan for ASA for 2013 sammenholdt med power point presentasjon av Ingunn Thornes og Øyvind Dybvik Øyen.

¹¹² Rapportskrivers kvalitative intervjuer med nøkkelpersoner i UDI. Utvalget er meget lite.

¹¹³ Rapportskrivers kvalitative intervjuer og fokusgruppemøte.

Del II: Det rettslige rammeverket

god forståelse av hva jussen spør etter når troverdighet skal vurderes, og hva den ikke spør etter. Opplæringen bør gis en god forankring i rettskildene. Det antas at de ulike beslutningsmodellene i bevisteorien utgjør et godt verktøy til hvordan å strukturere bevisene.

Opplæringen i intervju faget antas å gi saksbehandlerne tilstrekkelig med kjennskap til funn innen tverrkulturell kommunikasjon, vitne- og minnepsykologi. I tillegg bør opplæringen i jussens bevisteori omfatte hvorledes disse innsiktene anses som er *viktige som generell bakgrunnsinformasjon*, men som *sjelden får direkte anvendelse* i bevisvurderingen i den konkrete sak. Betydningen av å klargjøre dette i opplæringen er å formidle forståelse for at denne type innsikter peker på faren for at det *kan foretas en bevismessig feilslutning*, men dette er en *lite praktisk situasjon*. Fordi bevis virker sammen så vil saksbehandler sjelden være i en situasjon der en f eks avslår en søknad alene utfra manglende evne til å gjengi egen historie på en tilstrekkelig konsistent og detaljert måte.

Saksbehandlerne bør derfor ha god forståelse av hvorledes slike innsikter *bidrar negativt til bevisvurderingen*. Ut fra et effektivitets og rettssikhetsspektiv er det derfor av stor betydning at det i opplæringen benyttes betydelig mer tid på de verktøy som kan drive bevisvurderingen videre. I dette avsnittet har jeg omtalt **det første sett av verktøy**, som er de grunnleggende prinsippene og ulike beslutningsmodeller for bevisvurdering.

I de neste avsnittene i dette kapitlet skal jeg omtale **øvrig verktøy** som er: kriterier som det antas saksbehandleren må innom i hver sak (2.2 og 2.3), måter eller standarder for hvordan å løse bevismessige spørsmål som ofte oppstår i asylsaker, herunder en sammenligning av ulike nasjonale veiledere (2.4), og til sist en vurdering av hvilke funksjoner og innhold en nasjonal veileder for UDI bør ha (2.5). I tillegg er det identifisert noen teknikker i det sammenlignende studiet i Del III, som UDI kan se hen til.

2.2 Kriterier – etter norsk rett

Så langt har dette kapitlet omtalt den gjeldende *bevisregelen* om at all bevisvurdering skal skje etter en helhetsvurdering, hvilke regler som gjelder særskilt på asylrettens område og hvordan bevisteorien har utarbeidet beslutningsmodeller som gir «den konkrete helhetsvurderingen» et nærmere innhold.

I dette avsnittet omtales et sett *kriterier* som det antas at saksbehandleren må innom i en hver sak for å sikre at det foretas en rimelig og forsvarlig troverdighetsvurdering.

De fleste av kriteriene vil gjelde for bevisvurdering generelt, men noen er utviklet for asylretten spesielt.

Spørsmålet om hvilken rettslig «status» slike kriterier har er noe uklart. Selv om de utvikles av domstolene er det noe omdiskutert om norske domstoler kan utvikle bevisregler på samme måte som de utvikler regler på andre felt. Asbjørn Strandbakken har argumentert med at når domstolene uttaler seg om bevisvurderingen så er det å anse som anbefalinger på linje med juridisk teori, fordi de

Del II: Det rettslige rammeverket

ikke har noen rolle som rettsutvikler på bevisfeltet.¹¹⁴ Andre teoretikere antar på den annen side at dette utgjør rettsprinsipper og er noe mer enn juridisk teori.¹¹⁵ Det kan også bemerkes at IARL-rapporten omtaler kriteriene som det som nasjonale domstoler anser at kjennetegner «lovligheten» (*the lawfulness*) av en troverdighetsvurdering.¹¹⁶

For denne rapportens formål antas det at det ikke er nødvendig presist å angi hva som er den rettslige statusen. Rapportens formål er å finne frem til tilnæringer som er hjelpsomme for å få til en mest mulig retts sikker og effektiv troverdighetsvurdering.

Rapportskriver har også lagt til grunn at nyere norsk forskning innen bevisteori har styrket grunnlaget for å anta at kriteriene benyttes av og utgjør en del av domstolenes begrunnelser. Særlig gjelder det de arbeidene til Eivind Kolflaath (2012) og Lisbeth Fullu-Skyberg (antatt at publiseres i 2014). Funnene i Kolflaaths doktorgrad bygger på tilstedeværelse i 110 hovedforhandlinger og 105 meddomsrettssaker i lagmannsrettene.¹¹⁷ Den kommende avhandlingen til Fullu-Skyberg støtter opp om hovedtrekkene i Kolflaaths funn i forhold til hvilke kriterier eller standarder domstolene bygger på i sine troverdighetsvurderinger.

Det skal til sist nevnes at både Kolflaaths og Fullu-Skybergs arbeider er videre av særlig interesse fordi de omhandler den *deskriptive* bevisteorien, dvs. at de søker å beskrive *hvorledes bevisvurderingen faktisk foregår* (motsetningsvis er den normative bevisteorien rettet mot *hvorledes bevisvurderingen bør foregå*). Denne tilnærmingen er godt forenelig med norsk juridisk metode som også er utpreget deskriptiv.¹¹⁸

¹¹⁴ Asbjørn Strandbakken har i *Uskyldspresumsjonen* (Bergen 2003) har avvist at uttalelser i Høyesterett om bevisbedømmelsen har rekkevidde utover den konkrete saken, fordi man ellers ville ha innført et legalt bevissystem gjennom høyesterettspraksis.

¹¹⁵ Lisbeth Fullu-Skyberg har i sin kommende doktorgrad foretatt en omfattende undersøkelse av 122 Høyesterettsdommer og tilstedeværelse i et større antall doms konferanser. Gjennomgangen gir en god indikasjon på at domstolene har en mer systematisk og helhetlig tilnærming til å fortolke bevis enn det Strandbakken legger til grunn. Se også: Eivind Kolflaath «Bokanmeldelse: Lena Schelin: Bevisvurdering av utsagor i brottmål. Norstedts Juridik, Stockholm 2007. 281 s.» *TfR* (2008) side 248 «... spørsmålet om i hvilken grad slike utsagn kan sies å ha prejudikatskraft - i den forstand at de i alle fall teoretisk kan tenkes å binde bevisbedømmeren i fremtidige saker - uten at man dermed bryter med prinsippet om fri bevisbedømmelse [er i] realiteten ... først og fremst et spørsmål om hva prinsippet om fri bevisbedømmelse egentlig går ut på.» Kolflaath påpeker at det finnes ulike oppfatninger om dette i Norden og viser til Strandbakken på den ene side, og svensk litteratur på den andre der Bengt Lindell viser til at prinsippet om fri bevisbedømmelse egentlig bare innebærer at *loven* ikke skal foreskrive hvordan bevisbedømmelsen skal foregå. Kolflaath påpeker også at det er en vesentlig forskjell på å angi en *struktur* for bevisbedømmelsen (f.eks. Diesens hypotesemodell), og å angi om og eventuelt i hvilken grad et bestemt kriterium skal *vektlegges* i bevisbedømmelsen - det siste vil gripe langt sterkere inn i bevisbedømmerens frihet enn det første. De fleste generelle uttalelser i rettspraksis må derfor vurderes etter som utsagn kan være betinget av sakstypen og beviskonstellasjonen i den konkrete saken, selv om det aktuelle kriteriet i og for seg *kunne* anvendes også i andre saker. Kolflaaths beskrivelse er kan hende ikke helt treffende. Bengt Lindells standpunkt er omdiskutert i Sverige, der andre vil ligge mer på linje med Strandbakken.

¹¹⁶ IARL *Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection under the EU Qualification Directives. Judicial criteria and standards* side 33 bokstav g. Delrapporten påpeker at den beskriver «the 'lawfulness' of credibility assessment». Det som beskrives er altså ikke rettsprinsipper eller rettsregler, men visse kriterier og standarder for hva som er «good practice» i folkerettslig sammenheng. Delrapporten er basert på en omfattende konsultasjonsprosess med 35 erfarne IARL medlemmer og andre europeiske dommere, UNHCR og en rekke andre organisasjoner og eksperter, jf. side 32.

¹¹⁷ Eivind Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

¹¹⁸ Torstein Eckhoff *Rettskildelære* (2001).

Del II: Det rettslige rammeverket

2.2.1 Motstrid

Høyesterett viste i en sak om beskyttelsesbehov fra 2011 tilet avsnitt i forarbeidene til utlendingsloven av 2008 der departementet gjennomgikk bevis- og risikokravene etter tidligere rett:¹¹⁹

«Det skal foretas en fri bevisvurdering. Innholdet av søkerens forklaring, om den er detaljert eller overflattisk, sammenhengende eller motstridende, og dens forhold til andre kjensgjerninger, vil ha betydning. Er det fremlagt dokumentasjon, må ektheten og betydningen av dette vurderes. Vurderingen blir så om søkerens anførsler etter en totalvurdering anses tilstrekkelig sannsynliggjort til å bli lagt til grunn, og om det dermed foreligger en tilstrekkelig grad av forfølgelsesfare.»

Høyesterett sluttet seg til dette og motstrid står således helt sentralt som vurderingstema i asylsaker. Motstriden kan være intern (selvmotsigende utsagn) eller ekstern (motsigende i forhold til andre kjensgjerninger). Det å utforske mulig motstrid i en asylforklaring vil derfor være en viktig del av forvaltningens utredningsplikt.

Videre viser saken at det er vanskelig å bli hørt med at motstrid utgjorde et resultat av misforståelser under intervju. Dersom uriktig informasjon tas ned under intervju antas det at søkeren må ta dette opp umiddelbart eller kunne vise til noe mer enn en ren anførsel om at det foreligger misforståelser.¹²⁰

Rapportskriver bemerker at en slik rettsforståelse nok burde forutsette en sikker og god intervjufraglig prosess. Ideelt sett burde kvaliteten på intervjuet også kunne etterprøves, f eks ved bruk av lyd eller billedfil. Anførsler fra asylsøkere om misforståelser under intervju er ikke uvanlig. Dersom intervjuene ble tatt opp på bånd kunne en ha en pålitelig måte å avklare disse stridsspørsmålene.

¹¹⁹ Rt-2011-1481 avsnitt 37 med videre henvisninger til Ot.prp.nr.75 (2006-2007) på side 85

¹²⁰ 2011-02-24 LB-2010-165331. Fra lagmannsrettens avgjørelse:

«Han har anført at han sa i asylintervjuet at han ikke var dømt ennå og at rapporten fra intervjuet bygger på misforståelser. Lagmannsretten finner dette lite sannsynlig. Det fremgår av rapporten at han, foranlediget av svaret på et annet spørsmål, blir spurt om han allerede er blitt dømt. Han bekrefter dette. På oppfølgingsspørsmål presiserer han at han er dømt in absentia. Den 16. mars sendte han tre rettsdokumenter til UDI hvor det dokumenteres at han er innkalt til fullbyrding av dommen. Som lagmannsretten skal komme tilbake til, kan det ikke anses sannsynliggjort at dokumentene er ekte. Han hadde tolk til stede under asylintervjuet. Han hadde ikke merknader til tolkingen eller måten intervjuet ble gjennomført på, og han har signert rapporten. Hvis A mente at det var feil i asylintervjuet, er det påfallende at han ikke påpekte dette verken i klage eller annen korrespondanse med utlendingsforvaltningen. Først da han forklarte seg i retten ble dette anført.

A har for lagmannsretten anført at han aldri har påberopt seg at han er anklaget for apostasi eller at han har fått dom på steining for dette. Det var feil å legge til grunn at han mener at det å ha en bibel og to bøker om Baha'i kan føre til dødsdom for apostasi, slik tingretten har gjort. Dette bygger også på en misforståelse. Til dette bemerker lagmannsretten at A både i egenerklæringen og asylintervjuet har forklart at han var anklaget for å være vantro og for å ha konvertert fra islam. Det vises til det som er sitert foran. På oppfølgingsspørsmål i asylintervjuet om han allerede er blitt dømt, svarer han bekreftende og sier at han er dømt in absentia til steining. A gir således relativt klare svar på presise spørsmål, og det er vanskelig å se at rapporten bygger på en misforståelse.»

Del II: Det rettslige rammeverket

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

Motstrid er et av de sentrale kriterier for å vurdere troverdighet. Bruk av kriteriet forutsetter en god intervjuprosess. Selv om det utvilsomt er et rettslig kriterium og selv om saksbehandler skal vurdere motstrid kan den konkrete anvendelsen i en sak likevel føre til kontroverser. Rapportskriver antar at det å gjøre intervjuprosessen mer etterprøvable ved bruk av lyd- eller billedfil vil gi større legitimitet til vektleggingen av motstrid, samt at det kan være prosessbesparende i en klageomgang.

2.2.2 Plausibilitet

De to nye doktorgradsavhandlingene om deskriptiv bevisteori til Lisbeth Fullu-Skyberg og Eivind Kolflaath benytter begge begrepet «plausibilitet» for å samle noen ulike måter som domstolene omtaler det som anses som «trolig» eller «mulig». ¹²¹ Kolflaath har i tillegg en gjennomgang er der han viser at «plausibilitet» kan omtales på tre ulike måter: ¹²²

- Generell plausibilitet:
 - Fortellingen henger godt sammen (intern plausibilitet)
 - Fortellingen er i samsvar med generelle erfaringssetninger (ekstern plausibilitet)
- Saksspesifikk plausibilitet:
 - Bevis om konkrete forhold kan tolkes slik at de passer med fortellingen

Kolflaath viser videre at han har registret et sett av momenter som går igjen for å vurdere (fravær av) intern plausibilitet: ¹²³

- Disharmoni mellom elementer
- Sentralt element med uklar rolle
- Diskontinuitet i det ytre hendelsesforløpet
- Atypisk atferd
- U hensiktsmessige handlingsvalg
- Urealistisk tidsforløp
- En aktør oppfatter, forstår eller husker for lite

Vurdering av om asylforklaringen er trolig eller mulig antas at utgjør et sentralt vurderingskriterium for saksbehandlerne i UDI. ¹²⁴ Hva som ligger i begrepet er imidlertid ikke selvforklarende og rapportskriver antar at en lik anvendelse av kriteriet forutsetter en systematisk tilnærming til hvordan å løse bevismessige problemstillinger i praksis. I systematikken til IARLJ som omtales nedenfor vil Kolflaaths funn antakeligvis anses som standarder, dvs. at det angir måter å løse bevismessige problemstillinger som kan dukke opp i en sak.

¹²¹ Begrepet «plausibilitet» er ikke et uttrykk som tradisjonelt har vært i bruk i norsk rettspraksis men synes å ha blitt mer vanlig i de siste årene, jf f eks LB-2012-28456. Plausibilitet antas at nå brukes synonymt med uttrykk som «trolig» eller «mulig». Begrepet vil benyttes i denne rapporten som det overordnede begrepet for å vurdere troligheten av en forklaring. Det er et internasjonalt innarbeidet begrep, jf f eks UNHCRs Håndbok og EUs kvalifikasjonsdirektiv artikkel 4(5).

¹²² Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

¹²³ Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

¹²⁴ Det empiriske grunnlaget er begrenset men i responser i fokusgruppemøte ble det vist til dette vurderingstemaet, samt at det var et gjennomgående vurderingstema i de 27 sakene som ble valgt ut av UDI. Temaet omtales også i den opplæringen som gis i dag, jf. power point benyttet i kurssammenheng som er hos rapportskriver. Se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1.

Del II: Det rettslige rammeverket

Et kriterium eller en standard som antas å kunne legges til i asylsaksvurderingen på grunn av de særlige bevistema som gjelder her er:

- Umotivert risikoferd¹²⁵

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

Vurderingen av om en asylforklaring er «trolig» eller «mulig» utgjør i dag en del av UDIs tilnærming til troverdighetsvurderingen. Opplæringen om hva som er begrepets nærmere innhold kan være mer systematisk og bør være oppdatert på funn i nyere norsk bevisteoretisk forskning.

2.2.3 Rettidig inngitt søknad

Utl § 93 første punktum angir at «[e]n søknad om beskyttelse etter § 28 skal fremsettes for politiet uten ugrunnet opphold.» At en søknad ikke er rettidig kan påvirke troverdighetsvurderingen til søkers ugunst.

I forbindelse med forslag om endringer til EUQD har UNHCR og ECRE i sine høringsuttalelser pekt på en mulig uheldig kobling mellom tilnærmingen i EU-direktivet og «timely submission», jf utlendingsloven § 93, som et eget troverdighetskriterium.¹²⁶ UNHCR påpeker at EUQD Artikkel 4(1) lest i sammenheng med Artikkel 4(5) kan føre til en økt bevisbyrde for søker som vil innebære en fravikelse av Håndbokens standarder dersom hva som er «timely» tolkes for strengt. UNHCR understreker at søkerens forutsetninger, slik som emosjonelle eller kulturelle vanskeligheter, kan forsinke fremleggelse av opplysninger ved registrering eller under intervju selv om søknaden i seg selv er «timely.»¹²⁷

Det vites lite om hvordan saksbehandlerne ser på betydningen av sent innkomne søknader.

2.2.4 Identitet

Søker har etter EUQD Artikkel 4(2) plikt til å sannsynliggjøre egen identitet. Av utl § 83(2) at søker plikter å medvirke til å avklare egen identitet,¹²⁸ se også om søkers opplysningsplikt i sammenheng

¹²⁵ Denne dukker opp som en standard i IARLJ-rapporten A:25 "Behaviour modification as a means of avoiding risk, as indicated by COI", på side 42-3.

¹²⁶ UNHCR *Comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted* (COM(2009)551, 21 October 2009) side 15; og ECRE *Comments from the European Council on refugees and exiles on the European Commission Proposal to recast the Qualification Directive* (March 2010) side 15.

¹²⁷ «The effectively increased burden of proof which attached to claimants who do not apply as early as possible (Article 4(1) read with 4(5)). The Directive in Article 4(1) sets out that the Member States may consider it the duty of the applicants to submit as soon as possible all elements needed to substantiate the application for international protection. Read together with Article 4(5), this could be interpreted in a manner prejudicial to the rights of an asylum applicant, depending on the meaning attributed to "as soon as possible," ibid side 15.

¹²⁸ Utl § 83(2): «Ved innreise, og frem til korrekt identitet er registrert, har utlendinger plikt til å medvirke til å avklare sin identitet i den grad utlendingsmyndighetene krever det. Utlendingsmyndighetene kan også senere pålegge utlendingen en slik plikt dersom det er grunn til å anta at den registrerte identiteten ikke er den riktige. En utlending kan ikke pålegges å medvirke til å avklare sin identitet på en måte som kommer i konflikt med et behov for beskyttelse.»

Del II: Det rettslige rammeverket

med asylsaksbehandlingen i utl § 93(4) første punktum.¹²⁹ Unnlattelse av å oppfylle bevisbyrden om egen identitet kan i noen type saker føre til at søkers asylforklaring ikke anses som troverdig.

2.2.5 Generell troverdighet

Begrepet "generell troverdighet" er mer fremmed i norske rettsavgjørelser, i det minste når uttrykt på denne måten. Dette er imidlertid et innarbeidet begrep i flyktningretten og er lagt til grunn av Høyesterett. I saken fra 2011 har førstvoterende satt begrepet i sammenheng med den måten som bevis vurderes på generelt:

«Konkret utleder jeg av dette at eventuelle selvmotsigelser, uklarheter og utelatelser i forklaringen, som ikke kan begrunnes på tilfredsstillende måte, kan få betydning for bevisvurderingen. Forklaringer som gradvis tilpasses, eller suppleres av nye forhold som tidligere ikke har vært nevnt, vil lett bidra til å svekke den generelle troverdigheten. Dette vil særlig være tilfellet der forklaringen endres etter at det grunnlaget som først ble påberopt, viser seg ikke å føre frem.»

I en avgjørelse fra Borgarting lagmannsrett anvendes begrepet på følgende måte:¹³⁰

«Lagmannsretten tar for sin vurdering utgangspunkt i at A og B, verken under asylintervjuene eller under ankeforhandlingen, har forklart seg på en måte som inngir generell troverdighet. Forklaringene har et generelt og ukontrollerbart innhold om forhold som det må kunne forventes vesentlig større detaljrikdom om. Lagmannsretten finner derfor ikke at A og B har medvirket til å opplyse saken så langt som det etter omstendighetene har vært rimelig og mulig, og dette svekker tilliten til deres generelle troverdighet.»

Det kan være noe uklart hva som bør legges i begrepet og hvordan begrepet formidles som et rettslig prinsipp i opplæringen i UDI. Det kan være et behov for at begrepets prinsipper og systematiske plass i troverdighetsvurderingen bør presiseres.

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

To tredjedeler av saksbehandlerne opplever at det byr på vanskeligheter å anvende kriteriet «generell troverdighet», og det er her like utfordrende å vurdere generelle forhold knyttet til søker som forhold knyttet til søkers asylforklaring. UDI bør styrke opplæringen slik at saksbehandleren kan nærme seg temaet på en systematisk måte.

2.2.6 Endret forklaring som et moment (en standard) til vurdering av generell troverdighet?

Fullu-Skybergs gjennomgang av Høyesterettspraksis, som gjelder uavhengig av rettsfelt, viser at «endret forklaring» også er et vurderingstema som ofte bidrar til å svekke troverdigheten, med mindre det kan gis en god forklaring.¹³¹

¹²⁹ Utl § 93(4) første punktum: «Søkeren plikter å gjøre sitt beste for å fremlegge nødvendig dokumentasjon og medvirke til innhenting av nødvendige opplysninger. For dette formålet kan søkeren pålegges å være tilgjengelig på et nærmere angitt sted.»

¹³⁰ LB-2012-200739.

¹³¹ Fullu-Skyberg kommende doktorgrad, se note 122 ovenfor.

Del II: Det rettslige rammeverket

Dette er også lagt til grunn på asylfeltet. I Høyesterettsdommen fra 2011, som var en sak om beskyttelsesbehov for en iraner som hadde endret sin asylforklaring fra å opplyse i registreringen at han var etterlyst til å opplyse under intervju at han hadde en dødsdom om steining. Endringen (eller «utviklingen») av forklaringen ble ansett sterkt å svekke søkerens troverdighet.¹³²

Endret forklaring er ikke nevnt eksplisitt i EUQD Artikkel 4(5). Det er heller ikke et kriterium i IARLJ-veilederen, men er her beskrevet som en standard. Standarden betoner, i motsetning til det som følger av Høyesterettsdommen fra 2011, at erkjente tidligere løgner, motsigelser eller uoverensstemmelser må vurderes nøye og kan føre til en positiv vurdering.¹³³

I lys av det som fremgår av andre lands praksis antar rapportskriver at det ikke er grunnlag for å forstå Høyesteretts dom slik at endringer eller glidninger i forklaring danner en presumpsjon for manglende troverdighet.

Det vites ikke hvordan saksbehandlerne i UDI vektlegger endringer i forklaringer mellom PU-registrering og intervju, eller mellom intervju og vedtaksfatting.

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

UDI bør klargjøre at endring i forklaring ikke gir noen presumpsjon for manglende troverdighet.

2.2.7 Tilstedeværelse

Fullu-Skyberg har i sin gjennomgang funnet at måten forklaringen avgis på eller vitnets «tilstedeværelse i forklaringen» er et kriterium for vurderingen av troverdighet, men at det skal mye til for at det trekkes inn i bevisvurderingen.¹³⁴ IARLJ-veilederen viser til en lignende formulering der søkerens «*personal involvement*» kan utgjøre et kriterium i troverdighetsvurderingen. Det refereres her til den tyske skrevne veilederen, som benytter begrepet «*Realkennzeichen*». Tilstedeværelse som «*demeanour*» utgjør også et bevisstema i den canadiske veilederen.

Det gis ikke opplæring i at «tilstedeværelse» kan utgjøre et mulig kriterium for vurdering av troverdighet. Gjennomgangen av 27 utvalgte UDI-saker kan gi en viss støtte for at saksbehandlerne problematiser søkerens tilstedeværelse og engasjement som en indikator på at søker er troverdig.

¹³² Rt-2011-1481 avsnitt 56-58:

«(56) Det er en klar utvikling i disse erklæringene. Mens A i ankomstskjemaet opplyste at han var etterlyst av myndighetene, og i egenerklæringen at han var anklaget, forteller han i asylintervjuet at han er anklaget og dømt in absentia for to forhold, til henrettelse og henrettelse ved steining.

(57) Jeg må legge til grunn at opplysningen om dødsdommen faktisk ble gitt. Det ble ikke reist innvendinger mot gjennomføringen av intervjuet, som på vanlig måte skjedde med tolk til stede, og slik at alt ble oversatt og opplest for A og deretter signert uten at han hadde merknader. Det er også på det rene at opplysningen ble fulgt opp og forsøkt dokumentert, ved en e-postsending 16. mars 2008, som jeg senere kommer tilbake til. Selv om det er riktig at det fremgår at opplysningene om dommer er noe han har fått indirekte fra vennen C, kan han likevel ikke høres med at han ikke selv sto inne for dem. A fastholdt erklæringen – i det minste slik at det kunne være tale om dødsstraff – helt frem til behandlingen i lagmannsretten, der han sa at svaret hans på dette punktet ikke var korrekt gjengitt.

(58) Som de tidligere instanser finner jeg det påfallende at en så sentral – og for det mulige utfallet av saken helt avgjørende – opplysning, først ble gitt på et så sent tidspunkt. Sammenhengen med det som nå anføres – at det foreligger en dom, men avsagt på et senere tidspunkt, og ikke for apostasi – og heller ikke til steining – er ikke overbevisende. Jeg er enig med lagmannsretten i at glidningen i As forklaring svekker hans generelle troverdighet.

¹³³ AIRLJ-veilederen A.22.

¹³⁴ Lisbeth Fullu-Skyberg kommende doktogradsavhandling, se også AIRLJ-rapport om «realkennzeihn»

Del II: Det rettslige rammeverket

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

UDI bør utrede og eventuelt inkludere i opplæringen bruk av «tilstedeværelse» som et kriterium for å vurdere troverdighet.

2.3 Kriterier – sammenligning med internasjonal rett

2.3.1 Artikkel 4(5)a.-e. i EUs kvalifikasjonsdirektiv (EUQD)

Artikkel 4(5)a.-e. i EUQD angir et sett av kriterier knyttet til søkers troverdighet som må være oppfylt for at tvilsprinsippet kan komme til anvendelse:¹³⁵

- a) the applicant has made a genuine effort to substantiate his application;
- b) all relevant elements, at his/her disposal, have been submitted, and a satisfactory explanation regarding any lack of other relevant elements has been given;
- c) the applicant's statements are found to be coherent and plausible and do not run counter to available specific and general information relevant to the application's case;
- d) the applicant has filed his or her application for international protection at the earliest possible time, unless the applicant can demonstrate good reason for not having done so; and
- e) the general credibility of the applicant has been established."

Med unntak av bokstav d) som gjelder hvor raskt en søknad er fremsatt, bygger Artikkel 4(5) på prinsippene i UNHCRs Håndbok.¹³⁶

I Norge har lovgiver bygget på Håndboken, jf. Ot.prp.nr. 75 (2006-2007).¹³⁷ Det følger av utl § 83 og § 93 at søker plikter å inngi rettidig søknad. Til forskjell fra EUQD Artikkel 4(5) er det å ha en rettidig søknad ikke et kriterium for at tvilprinsippet kan komme til anvendelse.

2.3.2 IARLJ-veilederen

IARLJ-veilederen har på grunnlag av undersøkelsen av praksis i vestlige land som tar stilling til beskyttelsesbehov at det gjelder et sett kriterier som saksbehandleren må innom i hver sak for at troverdighetsvurderingen skal anses som «lovlig» («lawful»):

- a. Internal consistency:** These are findings on consistencies or discrepancies within the statements and other evidence presented by claimants from their first meetings, applications, and personal interviews and examination at all stages of processing their application/appeal until final disposal.
- b. External consistency:** These are findings on consistencies or discrepancies between the statements of the claimants and all the external objective evidence, including duly weighted COI, expert and any other relevant evidence.

¹³⁵ Artikkel 4(5) er fakultativ og statene er derfor ikke forpliktet til å implementere den (jf. om tvilprinsippet i avsnitt 2.1.6 ovenfor). *Belgia, Storbritannia og Sverige* har likevel implementert hele Artikkel 4.

¹³⁶ «Etter at søkeren har gjort et oppriktig forsøk på å underbygge sin historie, kan det fortsatt være manglende bevis for deler av hans utsagn. Som forklart ovenfor (punkt 196), er det knapt mulig for en flyktning å «bevise» alle forhold i sin sak. Skulle dette ha vært et krav, ville utvilsomt majoriteten av alle flyktninger ikke blitt anerkjent. Det er derfor ofte nødvendig å la tvilen komme søkeren til gode. Imidlertid bør tvilen komme søkeren til gode først når alt tilgjengelig bevismateriale er samlet inn og kontrollert og når saksbehandleren anser søkeren generelt for å være troverdig. Søkerens utsagn må være sammenhengende og troverdige, og må ikke være i strid med allment kjente fakta.»

¹³⁷ <http://www.regjeringen.no/nb/dep/ad/dok/regpubl/otprp/20062007/otprp-nr-75-2006-2007-/5/2/3.html?id=474265> avsnitt 5.2.3.3 og 5.2.3.4.

Del II: Det rettslige rammeverket

- c. **Impossibility:** These are findings, which when set against objective internal or external evidence, show alleged “facts”, presented by a claimant, as impossible, (or near thereto) of belief. For example: relevant dates, locations, and timings, mathematical, scientific or biological facts.
- d. **Plausibility:** These are findings on the plausibility of the claims including explanations by the claimant of alleged past and present “facts”, and whether they add to or subtract from acceptance of those facts as being able to be believed. Within this criterion several specific issues may be relevant, such as: a lack of satisfactory or logical detail in explanation, explanations for the use of false or misleading documentation, delays in presentation of claims; and reasons given in previous claims and appeals. Plausibility will, to some extent, often overlap with external consistency findings.
- e. **“In the round”:** Overall credibility conclusions should not be made only on “non-material”, partially relevant or perhaps tangential findings only. Thus the substantive findings in the assessment of accepted credibility profiles, including the weight accorded to the above issues, should be made “in the round” based on the totality of the evidence and taking into account that findings on a, b, and c (above) criteria will logically have more weight than those solely relying on “implausibility”.
- f. **Sufficiency of detail:** With rare exceptions, based on a claimant’s incapacity, a claim should be substantively presented and sufficiently detailed, at least in respect of the most material facts of the claim, to show it is not manifestly unfounded.
- g. **Timeliness of the claim:** Late submission of statements and late presentation of evidence may negatively affect general credibility, unless valid explanations are provided.
- h. **Personal involvement(*persönliche Betroffenheit*):** If all the above criteria are met it is still important to ensure the claimant has been personally involved in the “story” or evidence presented (*Realkennzeichen*).

De første 7 kriteriene antas å sammenfalle med EUQD Artikkel 4(5), den Britiske¹³⁸ og den Canadiske¹³⁹ veilederen. Den Australske veilederen omtaler kun kriteriene motstrid, detaljer, rettidig søknad.¹⁴⁰ Verken EUQD Artikkel 4(5) eller de nasjonale veilederne omtaler ”personlig engasjement” som et kriterium.

IARJ-veilederen er også tydeligere på hierarkiet innenfor kriteriene, der de 3 første logisk sett vil ha mer vekt enn det fjerde kriteriet om plausibilitet, (jf bokstav e) om helhetsvurderingen. Det siste kriteriet om personlig engasjement er videre noe som bare det ses hen til dersom de 7 første er oppfylt.

2.3.3 Kriterier – sammenligning av norsk rett, EUQD Art 4(5) og veiledere

Det er **etablert enighet** om at en troverdighetsvurdering må omfatte en vurdering av:

- MOTSTRID (intern og ekstern)
 - F eks EDQD-c, AIRJ-a og b, Rt-2011-1481
- PLAUSIBILITET, men her er det noen forskjeller i fht. hvordan formulert:
 - Angitt men ikke forklart i EUQD-c;
 - I hovedsak om sammenheng i forklaring, en side til ekstern troverdighet (IARJ-d)
 - Bredt beskrevet (f eks intern, ekstern og saksspesifikk) i norsk praksis (Kolflaath)
- TID FOR REGISTERING AV SØKNAD (EUQD-d, IALRJ-g, Utl § 93)
- IDENTITET (EUQD-D, UTL § 83 OG § 93, UKAPG)

¹³⁸ UK APG «Determining asylum claims and assessing credibility”

¹³⁹ Canadian RPD Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection Legal Services

¹⁴⁰ Australian Refugee Review Tribunal “Guidance on the assessment of credibility” punkt 5 og 7.

Del II: Det rettslige rammeverket

Det er dernest visse kriterier som nevnes i bare noen av veilederne. Innenfor rammene av denne rapporten har det vært vanskelig å vurdere om det her gis uttrykk for forskjellige oppfatninger av hva som må være med i en troverdighetsvurdering, eller at om det kun er slik at det er noen av kriteriene som oppfattes som særlig viktige eller vanskelig. Der veilederne kan ha noe ulik begrepsbruk er det videre uklart om **kriteriene er ulike eller gir uttrykk for det samme men på en noe ulik måte**:

- UMULIGHETER (IALRJ-c)
 - Antas å følge av norsk praksis og innbefattet i EUQD. Kan utgjøre en viktig kontroll av bevisvurderingen i asylsaker.
- TILSTREKKELIG MED DETALJ (IALRJ-f), antas å være det samme som:
 - Sammenhengende, uklarheter/utelatelser (Rt-2011-1481),
 - «...søker har gjort et oppriktig forsøk på å begrunne sin søknad» (EUQD-a), evt. «koherens» (EUDQ-c);
- GENERELL TROVERDIGHET
 - Eget kriterium i EUQD-e
 - Noe uklart om selvstendig betydning, jf om endret forklaring (Rt-2011-1481);
 - Ikke nevnt i IARLJ, kan evt. være en del av «in the round» som omtales som vurderingen av «the overall credibility conclusion» (IALRJ-e)
- PERSONLIG ENGASJEMENT (IALRJ-h) fra den tyske veilederen
 - Minner om «tilstedeværelse» (Fullu-Skyberg);
 - Kan ligge i begrepet «oppriktig forsøk» (EUQD-a); evt UKAPG

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

Det bør utredes nærmere om IARLJ-rapportens funn om at det gjelder et sett kriterier som saksbehandleren må innom samsvarer med norske forarbeider og domstolpraksis.

2.4 Standarder i nasjonale veiledere

Domstolene har utviklet en rekke måter (eller standarder) for å løse bevismessige problemstillinger som vil kunne dukke opp under sakens gang. De nasjonale veilederne i Storbritannia, Canada og Australia har alle som funksjon å identifisere noen standarder, for med det å si noe mer om troverdighetsvurderingen.

De nasjonale veilederne har alle vært i bruk siden begynnelsen eller midten av 2000-tallet. Alle tre er offentlig tilgjengelige.¹⁴¹ For sammenhengens skyld skal det til slutt i dette avsnittet også gis en kort omtale av hvilke standarder som EAC-kurset bygger på i sin modul om bevisvurderingen.

¹⁴¹ Canadian Refugee Protection Division Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection Legal Services January 31, 2004, http://www.irb-cisr.gc.ca/Eng/brdcom/references/legjur/Documents/credib_e.pdf; UK APG "Considering asylum claims and assessing credibility" (sist revidert desember 2012) <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/guidance/considering-protection-.pdf?view%253DBinary.28357810ECEA7B1C20CBF76CF49144E.html>; og Australian Refugee Review Tribunal "Guidance on the assessment of credibility" (sist revidert mars 2012) <http://www.mrt-rrt.gov.au/CMSPages/GetFile.aspx?guid=df229896-7a1e-49c9-aa88-f42feeed0cde>

Del II: Det rettslige rammeverket

Det gis her kun en omtale av hvilke tema veilederne dekker, hvilken funksjon de antas å fylle og hvilken uttrykksform som er valgt (er veilederen f eks teoritung og rettet mot dommere eller er den pedagogisk utformet og rettet mot saksbehandlere med ulik fagbakgrunn). Fordi den nye veilederen til *the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)* fra april 2013,¹⁴² gir den mest oppdaterte, faglig gode og helhetlig bidraget beskrives denne mer i detalj i neste avsnitt.

(i) *Den canadiske veilederen*

Den *canadiske* veilederen er bindende for nemndledere. Det ligger imidlertid ikke så mye i det, siden den i stor grad er basert på gjengivelse av canadiske høyesterettsavgjørelser og andre sentrale avgjørelser. Veilederen er omfattende (108 sider) og synes å dekke de fleste bevismessige problemstillinger som kan oppstå i en asylsak. Den kan sammenlignes med et rettslig notat eller en rettsvitenskapelig fremstilling som samler og systematiserer rettspraksis.

Fordi den har et høyt presisjonsnivå antas den å være nyttig for erfarne saksbehandlere, dersom en har tid og kapasitet til å sette seg inn i den. Siden den er teoritung og uoversiktlig fremstår den som lite egnet for nye saksbehandlere, særlig med tanke på at saksbehandlere kan være uten juridisk bakgrunn. Fordi den samtidig er utpreget saksdrevet (case law) fremstår den som noe fremmed for den kontinentale rettstradisjon som Norge tilhører.

Den Canadiske veilederen inneholder: En generell del som gjennomgår de grunnleggende regler om beviskrav, kravet til individuell vurdering (ikke et likhetskrav), tvilsprinsippet, rettferdig høring, frihet til å føre bevis,¹⁴³ fravær av spekulasjon, samt en avsluttende liste om hvordan å vurdere en vitneforklarings troverdighet.¹⁴⁴ Del to beskriver reglen om at bevisvurderingen er fri. Del tre til fem angir standarden om at troverdighetsvurderingen må være klart angitt, at vurderingen må angå det sentrale i asylgrunnlaget og at vurderingen må være basert på pålitelige bevis (herunder forklaringen). Det gjelder en presumpsjon for at søker snakker sant. I de siste delene omtales plikten til å la søker kommentere motstrid og uoverensstemmelser, samt at det må tas hensyn til prosessen og søkers særlige omstendigheter.

(ii) *Den britiske veilederen*

Den *britiske* veilederen, som er skrevet for saksbehandlere i første instans, er til sammenligning ikke bindende men veiledende. Den er til forskjell fra den canadiske langt mer pedagogisk med sin «hands-on» tilnærming, og dermed også langt mer frigjort fra det som forventes av en rettsdogmatisk fremstilling uten at den mister det nødvendige presisjonsnivå. Veiledningen om troverdighetsvurderingen utgjør noe over 8 sider, og er et avsnitt i en lengre veiledning om hele saksbehandlingen. Den dekker noen, men langt fra alle bevismessige problemstillinger som kan

¹⁴² <https://www.iarlj.org/general/news/1/370-paper-on-guidance-on-credibility-assessment-in-the-eu>

¹⁴³ Det er ikke bevisføringsfrihet ved nemndsmøter i UNE, der nemndleder som hovedregel avskjærer begjæringer om å føre vitner, sakkyndige etc.

¹⁴⁴ Canadiske veilederen side 10. Listen kan fremstå som noe krevende: desire to be truthful; their motives; general integrity; general intelligence; relationship or friendship to other parties; opportunity for exact observation; capacity to observe accurately; firmness of memory to carry in the mind the facts as observed; ability to resist the influence, frequently unconscious, to modify recollection; capacity to express what is clearly in the mind; ability to reproduce in the witness-box the facts observed; demeanor while testifying.

Del II: Det rettslige rammeverket

dukke opp i en asylsak. Det er lagt vekt på at den skal være tilstrekkelig kort og oversiktlig til at den kan gi saksbehandleren en skrittvis veiledning gjennom troverdighetsvurderingen.

Veilederen er med sin pedagogiske tilnærming langt mer praktisk enn den mer drøftende og teoretiske Canadiske veilederen. Den gir her et godt eksempel på hvordan juridiske innsikter kan operasjonaliseres og formidles kort og presist uten å bli for overflatisk. I tillegg så tydeliggjør den noe ved juristers pro-et-contra tenkning som den canadiske (og IARLJs) tar mer forgitt, eller omtaler bare implisitt. Fordi den er poengtert og kortfattet gjør den ikke mer enn å pensle kriteriene ut i noe mer detalj. Det er derfor begrenset hva den omtaler av bevismessige problemstillinger og standard måter å løse disse på.

Den antas således å kunne fungere godt for å sikre at nye saksbehandlere får et oversiktlig og godt grunnlag til å vurdere troverdighet på en forsvarlig og effektiv måte, men den vil ikke dekke behovet til f eks en senior saksbehandler eller veileder ved asylenheten.

Den Britiske veilederen inneholder: 8 avsnitt som begynner med intern troverdighet (“the applicant’s own evidence”); ekstern troverdighet (er de sentrale fakta i overensstemmelse med objektive bevis); bruk av landinformasjonsrapporter; tvilsprinsippet og generell troverdighet; hva spekulasjoner er; plausibilitet; vurdering av dokumentbevis fra søker; vurdering av medisinske rapporter fremlagt av søker.

(iii) Den australske veilederen

Den *Australske veilederen* fra 2006 er, som den Canadiske, rettet mot nemndmedlemmer i klageinstansen. Ulikt den Canadiske veilederen utgjør den Australske ikke noen bindende instruks. Den er den mest kortfattede veilederen og utgjør kun 5 sider. Den omtaler kun noen, men ikke alle, av de grunnleggende kriteriene og fremstår derfor som fragmentarisk. Til tross for at den er utarbeidet for nemndene er den på flere punkter, rettslig sett mer overflatisk enn den britiske, som har flere referanser til rettspraksis. Den har heller ikke de pedagogiske fordelene til den Britiske veilederen, ved at den er refererende i formen istedenfor en ”skritt-for-skritt” tilnærming. Den gir derfor ikke veiledning mht. hvordan å strukturere troverdighetsvurderingen. Den eneste bevismessige problemstillingen den omtaler er knyttet til tverrkulturell kommunikasjon, vitne- og minnepsykologi.

Veilederens hovedfunksjon synes å være å beskrive forhåndsreglene knyttet til funn fra vitne- og minnepsykolog, men den setter ikke betydningen av innsiktene inn i en juridisk kontekst. Til sammenligning omtaler IARLJ-veilederen betydningen av psykologi og antropologiske arbeider men på en annen måte, se 2.4.2 nedenfor. Selv om funnene fra vitne- og minnepsykologien fremstår den som lite gjennomtenkt. Samlet sett fremstår den australske veilederen både i form og innhold som den som er minst egnet å modulere en veileder for UDI etter.

Den Australske veilederen inneholder: Et første avsnitt (2) som beskriver bevisbildet, bevisregelen (vurderingen er fri og forsvarlig), samt en omtale av tvilsprinsippet. I det neste avsnitt (3) omtales prinsippene for hva som er en forsvarlig og rettferdig høring (nemndsmøte). Dernest følger et avsnitt (4) som omhandler hva en kan forvente av en muntlig forklaring, herunder at klagers kulturelle og psykologiske sårbarhet må hensyn tas. De tre neste avsnittene (5, 6 og 7) omtaler

Del II: Det rettslige rammeverket

troverdighetsindikatorerne motstrid, uoverensstemmelser, utelatelser, fremtoning og forsinkelse i fremsettelse av søknad. De to siste avsnittene (8 og 9) omtales hvordan å vurdere sakkyndig og dokumentbevis.

(iv) The nye svenske «Rättsligt ställingstagande» om troverdighet

Den 10. Juni 2013 publiserte Migrationsverket sin nye veileder om troverdighetsvurderingen. Veilederen kom ut etter at denne rapporten ble ferdigstilt, men det skal gis en kort beskrivelse av dens innhold.

Veilederen peker på noen viktige verktøy for saksbehandleren, men kunne vært mer instruktiv. For eksempel så er kriteriene for hvorvidt forklaringen er «kontinuerlig eller fragmentert» ("sammanhängande eller splittrad") kan gi inntrykk av at en velformet historie er et kriterium for sannhet, noe som ikke støttes av forskning på feltet. En historie som er helt konstant og uendret over tid kan heller være et tegn på at en historie er innlært.¹⁴⁵

Selv om den er kun på 10 sider minner den i sin stil minner den mest om den canadiske, ved at den er teoritung og case-drevet.

Den svenske veilederen inneholder: En sammenfatning og et innledende avsnitt som beskriver det som kjennetegner bevisvurderingen i asylsaker. Neste avsnitt gir en gjennomgang av gjeldende rett, herunder henvisning til UNHCRs Håndbok og punktvis oversikt over relevante dommer fra Migrationsöverdomstolen og EMD. Dernest følger et avsnitt om bevisvurderingen som i hovedsak gir en gjennomgang av de opplistede avgjørelsene.

(v) EAC-modulen

EAC-modulen om bevisvurdering (modul 7) er et nettbasert kurs som er myntet på saksbehandlere i utlendingsforvaltningen. Formålet med modulen er å sikre like bevisvurderinger i de europeiske landene.¹⁴⁶ Videre er formålet med kurset å sikre at like begreper bevisvurderingen har det samme innholdet for medlemsstatene. Formålet er også å påpeke det særlige forholdet med asylsaker der ikke en kan forvente at alle av forklaringene skal kunne støttes opp om med bevis.¹⁴⁷

EAC-modulen inneholder: Første del setter troverdighetsvurderingen i kontekst, beskriver de to tilnærmingene til tvilsprinsippet og betydningen av sakens sentrale anførsler. Andre avsnitt beskriver intern og ekstern troverdighet og plausibilitet. Tredje avsnitt angår søkers personlige fremtoning og atferd, herunder «personlig troverdighet» som forklares som det som angår de individuelle omstendigheter i søkers sak, samt negative indikatorer slik som sen inngitt søknad og unnlattelse av å svare på spørsmål. I de siste avsnittene beskrives hvordan minnet kan fungere som følge av traume eller tortur og særlig sårbarhet (som følge av kjønn, alder og kulturell bakgrunn, utdanning, fremtoning og saksbehandlers egne fordommer).

¹⁴⁵ I intervju med Migrationsverket vises det til svensk forskning, f eks Sven Å Christianson og Marika Ehrenkrona *Psykologi og bevisvurdering*, se også bokanmeldelse i av Sverre Blandhoel i *TfR* nr 3 2013.

¹⁴⁶ Den Canadiske veilederen som avviser til sammenligning at lik behandling utgjør en «best practice» standard.

¹⁴⁷ EAC: «This requires a clear need for specific procedural norms in evidence assessment and the knowledge of these standards are essential requirements for a fair and effective decision making process.»

Del II: Det rettslige rammeverket

2.5 IARLJ-veilederen

2.5.1 Generelt om innhold, form og funksjon

IARLJ-veilederen utgjør en del av en større forskningsrapport på 74 sider. Rapporten har en omfattende innledende teoridel som beskriver bakgrunn for studiet og dernest en del om generelle forhold rundt det å avgjøre beskyttelsesspørsmål. Veilederen utgjør rapportens Del III, som går over 22 sider. Det er denne Del III som her skal sammenlignes med de nasjonale veilederne.

IARLJ-veilederen minner både i form og innhold mye om den britiske veilederen. IARLJ-veilederen har imidlertid ikke den samme steg-for-steg analysen til den Britiske, men en mer «teoretisk» og oppramsende form. Den fremstår som noe mer substansrik enn den Britiske, men ligger samtidig langt fra den teoritunge og akademiske formen til den Canadiske veilederen. Nyvinningen ved IARLJ-veilederen er inndelingen i kriterier og standarder, samt at standardene er fremstilt på en oversiktlige og kortfattet måte.

IARLJ-veilederen fremstår som den mest tilgjengelige, oppdaterte, dekkende veilederen, som også antas å ha en form som samsvarer godt med norsk rettstradisjon. Det kan være noe vanskeligere å tilegne seg for ikke-jurister enn f eks den britiske veilederen. For erfarne saksbehandlere burde den derimot både være forståelig og praktisk nyttig.

IARLJ-veilederen inneholder: Første avsnitt begynner med hvordan å håndtere «the substantive evidence» (A). Over 10 sider gis en utfyllende beskrivelse av kriteriene i EUQD artikkel 4(5). Den har et bredt forankret kildegrunnlag bestående av omfattende konsultasjoner med dommere fra EU og andre land (også én norsk dommer har vært med), samt sentrale rettsavgjørelser fra Europeiske land, Nord-Amerika, Australia og New Zealand. Andre avsnitt (B) består av to sider som gir en kort beskrivelse prosessuelle standarder, som ikke bringer noe nytt og ikke vil bli omtalt nærmere her. Tredje avsnitt (C), også på 2 sider, beskriver behandlingen av sårbare søkere og tar opp problemstillinger knyttet til kultur og psykologi.

2.5.2 Tretti måter (standarder) å løse bevismessige problemstillinger

IARLJ-veilederen nevner mer enn 30 standarder for hvordan å løse ulike problemstillinger i vurderingen av søkers troverdighet.

IARLJ-rapporten antar at det å ikke følge en eller flere av standardene vil i følge veilederen "often lead to an error of law conclusion on judicial review."¹⁴⁸ Listen over standarder er ikke uttømmende, men det er forsøkt å gi en så dekkende beskrivelse av de ulike problemstillingene som mulig. Den er delt inn i fire kategorier:

- A. Vurdering av sentrale ("substantive") bevis (25)
- B. Prosessuelle standarder (5)
- C. Vurdering av sårbare søkere (1)
- D. Tvilsprinsippet (1)

¹⁴⁸ AIRLJ-rapporten del III.

Del II: Nasjonale domstolers «beste praksis»

Standarder for vurdering av sentrale ("substantive") bevis

- A.1** Konsistens – tatt i betraktning søkers personlige forutsetninger skal forklaringen være internt og eksternt konsistent, og at søker må gis anledning til å kommentere motstrid.¹⁴⁹
- A.2** Plausibilitet – slike vurderinger er ikke i seg selv avgjørende eller noe mål med troverdighetsvurderingen, og objektivitet må sikres for at de ikke skal være basert på dommerens egne teorier om "sannhet" og "risiko."¹⁵⁰
- A.3** Koherens – tatt i betraktning søkers personlige forutsetninger skal forklaringen kunne fremstilles på en koherent måte, der mangel på koherens er en indikasjon på manglende troverdighet eller en dårlig innlært lånt historie, og der søker må gis anledning til å kommentere.¹⁵¹
- A.4** Jevnbyrdighet – søker må gis anledning til å kommentere bevis som er negative for søknaden.
- A.5** Begrunnelser i vedtak – må gi "substantive", objektive og logiske grunner, basert på sakens bevis, for å avslå søkers forklaring.¹⁵²
- A.6** Sentrale ("material") bevis – konklusjoner om troverdighet må være basert på fakta som er sentrale/avgjørende ("material") for søkers sak og som går til kjernen av "velbegrunnet frykt for forfølgelse," der det er en plikt for dommeren at høring av søker er fokusert på det som angår kjernen, og der identitet og nasjonalitet vil være sentrale i enhver sak. Spørsmål om perifere tema kan være egnet til å teste den generelle konsistensen av en forklaring, men kan ikke utgjøre avslagsgrunn med mindre uoverensstemmelsene medfører at det sentrale i forklaringen ikke lenger er troverdig.¹⁵³
- A.7** Spekulasjon – søkers unike situasjon skal vurderes opp mot landinformasjon, ikke generaliserte antakelser om den risiko andre i hjemlandet er utsatt for, eller egen vurdering av risiko og hvorledes en forventer at søker bør reagere i møte med fare.¹⁵⁴
- A.8** Objektiv tilnærming – helhetsvurderingen skal ikke reflektere verken en "culture of disbelief" eller en naiv aksept, som nødvendiggjør adekvat ("appropriate") spørsmålsstilling og referanse til landinformasjon.¹⁵⁵
- A.9** For mange (overdrevne) eller et urimelig krav til detaljer – hører inn under helhetsvurderingen og kan i noen saker føre til feilvurderinger, men som hovedregel forventes det at søker kan gi koherente detaljer om egen bakgrunn og særlig om hendelser som har vært viktige for søknaden (med mindre hendelsen er gammel eller søker hadde en liten rolle i hendelsen, eller alder, kjønn eller andre sårbarhetskriterier er relevante) men uten at disse fremstår som overdrivelser eller blir utflytende.¹⁵⁶
- A.10** Støttende ("corroborative") bevis – dokumentasjon (utover landinformasjon) må vurderes og enten aksepteres eller avvises.¹⁵⁷
- A.11** Forsinket fremsatt søknad – kan føre til svekket troverdighet, med mindre søker har unngått å søke på grunn av skam knyttet til kulturelle, familiære eller andre indirekte personlige "kostnader."¹⁵⁸
- A.12** Tidligere forfølgelse – plikt til å undersøke og vurdere, og hvis lagt til grunn så gir det en betydelig indikasjon på søkers profil og derfor på risiko for fremtidig forfølgelse.¹⁵⁹
- A.13** Fravær av tidligere forfølgelse – ikke i seg selv avslagsgrunn dersom ikke noen slike opplysninger eller dersom de blir sent fremsatt¹⁶⁰

¹⁴⁹ Kilder er bl.a. EMD R.C. v Sweden (2010), Rt.2011-1481.

¹⁵⁰ Kilder er flere nasjonale avgjørelser, herunder UK, Polen, Tsjekkia og New Zealand.

¹⁵¹ Kilder er EUQD Artikkel 4(5)c og avgjørelser om plausibilitet, da disse to standarder ofte er vurdert i sammenheng.

¹⁵² Kilder er flere nasjonale avgjørelser, sentralt er tre UK avgjørelser, der den ene er dommen som går igjen i den Britiske veilederen (Karanakaran v SSHD[2000]EWCA Civ 11), men også: German Code of Administrative Procedure s.108(1).

¹⁵³ Kilder er to britiske og en tysk dom.

¹⁵⁴ Kilder er en britisk, en tysk og en tsjekkisk dom.

¹⁵⁵ EUQD Artikkel 4(5)c og nasjonale avgjørelser fra UK, Tsjekkia, og New Zealand.

¹⁵⁶ Bare en dom fra Tsjekkia. Ser ut som en nyvinning i forhold til UKAPG.

¹⁵⁷ EUQD Artikkel 4(2) og 4(3), Singh and others v Belgium (2 October 2012) EMD, samt britisk og tsjekkisk dom.

¹⁵⁸ EUQD Artikkel 4(5)d, Jabari v Turkey (11 July 2009) EMD, samt to britiske avgjørelser, en tysk, en tsjekkisk og en fra New Zealand.

¹⁵⁹ EUQD Artikkel 4(4), tysk nasjonal lov.

¹⁶⁰ En dom fra New Zealand.

Del II: Nasjonale domstolers «beste praksis»

- A.14** Bruk av landinformasjon – bruk av landinformasjon bør følge eksisterende anbefalinger,¹⁶¹ der fravær av støtte i landinformasjon ikke nødvendigvis betyr at historien ikke har funnet sted og at mindre ærlige søkere kan tilpasse historien til landinformasjon
- A.15** Ekspert eller sakkyndig bevis – kan i stor grad avgjøre troverdighetsspørsmålet, men det er ingen prosessuell feil dersom domstolen beslutter at slike bevis ikke er nødvendig.¹⁶²
- A.16** Tidligere troverdighetsvurderinger – må tas med i betraktning, og er særlig relevant i sur place saker.¹⁶³
- A.17** Støtte ("corroboration") – det er ikke et eget krav til at forklaringen må støttes opp av andre bevis (på grunn av de særlige forhold ved asylsaker) i saker der det ikke er noen grunner til å betvile forklaringen, noe som også kan gjelde for deler av forklaringen, men der dette kan endre seg pga stadige oppdatering av landinformasjon.¹⁶⁴
- A.18** Delvis troverdige søkere – avvising av noen av utsagnene til søker betyr nødvendigvis ikke at hele forklaringen skal avvises, og der det er av stor betydning å begrunne utfallet av vurderingen når delvis troverdig.¹⁶⁵
- A.19** Vurdering av lignende søknader – bevisvurdering i lignende saker fra samme nasjonalitet gir ingen indikasjon på utfallet av søkers sak da en individuell vurdering er nødvendig.¹⁶⁶
- A.20** Vurdering av vesentlig forskjellige søknader – at en forklaring er uvanlig fra det land søker kommer fra er ingen indikasjon på at søker ikke er troverdig.¹⁶⁷
- A.21** Gruppe basert forfølgelse – til tross for A.19 og A.20 er det mulig for en søker å få beskyttelse kun som følge av felles karakteristikk som f.eks kjønn, alder, etnisk eller religiøs identitet.¹⁶⁸
- A.22** Vurdering av erkjente tidligere løgner, motsigelser eller uoverensstemmelser – innvirkningen på troverdigheten må vurderes nøye og kan føre til en positiv vurdering, særlig der det er medisinske bevis av betydning.¹⁶⁹
- A.23** Bruk av uttrykket "kan ha skjedd" ("may have happened") – det vil være en feil ved bevisvurderingen å si at et faktum kan ha skjedd, da det ikke er tilstrekkelig klart om dommeren mener at det er en mulighet for at forklaringen er korrekt eller om det er en større sannsynlighet for det, og innebærer at en verken legger faktumet til grunn eller forkaster det.¹⁷⁰
- A.24** Fremtoning ("demeanour") – burde ikke inngå i vurderingen i nær sagt alle saker, og dersom det vektlegges til søkers ugunst så må en "substantive" begrunnelse gis og må ta høyde for kulturelle, etniske, kjønns- og aldersmessige faktorer.¹⁷¹
- A.25** Atferdsendring for å unngå risiko, når landinfo tilsier det – det kan være lovanvendelsesfeil å legge til grunn at det er trygt å returnere fordi søker kan endre sin atferd.¹⁷² Denne standarden belyser viktigheten av å etablere "the applicant's personal circumstances" i troverdighetsvurderingen, og betydningen det som legges til grunn har for risikovurderingen.¹⁷³

¹⁶¹ AIRLJ, UNHCR eller EASO.

¹⁶² Bensaid v UK (6 Feb 2001) EMD; to britiske, to tyske, en polsk og en ungarsk dom. UNHCRs håndbok para 207 og 208.

¹⁶³ EUQD Artikkel 5. Fremstår som nytt.

¹⁶⁴ UK: Traore v SSHD [2006] EWCA Civ 1444; Tysk og New Zealands praksis; UNHCR Handbook para 203.

¹⁶⁵ UK: Karanakaran v SSHD [2000] EWCA 11; Tsjekkisk praksis

¹⁶⁶ EUQD Artikkel 4(3).

¹⁶⁷ EUQD Artikkel 4(3).

¹⁶⁸ Germany dom (for Sunni i Irak); Tsjekkisk praksis.

¹⁶⁹ Ingen autoritet. En nyvinning i fht UKAPG.

¹⁷⁰ EUQD Artikkel 4(3)a-d); German Code of Administrative Court Procedure, s 108. Nyvinning ifht UKAPG.

¹⁷¹ En UK dom DP (Israel) v SSHD [2006] EWCA Civ 1375; W. Kälin "Troubled Communication: ..." Angis at et hovedformål ved høringer er at dommer og søker kan se og høre hverandre.

¹⁷² Standarden utdypes slik: "It is vital for judges to make sound findings, on their past and present behaviour, and the depth of their current convictions. As the best indicators of future forms of behaviour ... will be found in the past and present behaviour ... This is probably the most vexed area of credibility assessment. ...," jf side 42.

¹⁷³ Nytt i fht andre nasjonale veiledere, eks på at standarder vil være dynamisk både overfor utvikling i jussen og nye problemstillinger i faktum, og spørsmål om hva som ligger i å etablere «personal circumstances»?

Del II: Det rettslige rammeverket

Delen om prosessuelle standarder ikke blir behandlet her. Synspunktene om tvilsprinsippet er tatt inn i omtalen av dette i punkt 1.1.3 ovenfor. Her skal det ses nærmere på de 30 standardene, og i neste punkt omtalen av sårbare søkere.

Avsnitt (A) om vurdering av sentrale bevis gir mer utdypende beskrivelser av ulike bevismessige problemstillinger knyttet til troverdighetskriteriene. Verdien av veilederen her ligger i selve inndelingen, som er en nyvinning i forhold til de nasjonale veilederne, og selve oversikten listen av de 30 standardene gir. De fleste av standardene er også dekket i den Britiske og den Canadiske veilederen, men IALRJ har også med noen standarder som disse to ikke omfatter. Den kortfattede Australiske veilederen omtaler bare noen få av standardene.

Standardene er gitt en kort beskrivelse, og dokumentet fremstår på den måten som lett tilgjengelig. Beskrivelsen av standardene er også fulgt opp med eksempler uten at disse gir så mye mer til forståelsen av hvordan standardene er ment å fungere.

De to forhold som IARLJ-veilederen nevner som spesielt vanskelige er vurderinger av søkers risikoatferd og forholdet mellom troverdighets- og risikovurderingen.

Den omtaler ikke nødvendigheten av å gi en uttrykkelig beskrivelse av søkers asylgrunn, jf EMD C mot Sverige. Den gir, i motsetning til den Britiske veilederen, ingen henvisning på hvordan å strukturere bevisene og forutsetter kunnskap om juristers pro-et-contra tenkning.

2.5.4 Vurdering av sårbare søkere – kultur

IARLJ-rapporten har et kort avsnitt om at tverrkulturell bevissthet er en norm i all kommunikasjon og i oversetting.¹⁷⁴ Rapporten påpeker at erfaringsmessig så kommer slike temaer sjelden opp når saker føres for nasjonale domstoler. Rapporten trekker imidlertid ikke noen konklusjoner om slike forhold burde trekkes frem oftere. Den britiske veilederen har en tilsvarende kort og generell anbefaling om ikke å basere troverdighetsvurderingen på subjektive vurderinger. Saksbehandler skal være følsom overfor kulturelle normer som kan innvirke på søkers fremtoning.¹⁷⁵

2.5.5 Vurdering av sårbare søkere – psykologi

Søkers personlige forutsetninger har også en dimensjon til den enkeltes *emosjonelle* forutsetninger til å forklare seg på en koherent og detaljert måte. IARLJ-rapporten viser til at det også er en grunnleggende norm at det ikke kreves en fullt ut koherent forklaring for at den skal kunne anses som troverdig.¹⁷⁶

I asylsaker kan det oftere være tilfellet at noen søkere er mindre i stand til å formulere sin historie som følge av traume, alder, kjønnsroller, seksuell orientering eller sosial bakgrunn eller

¹⁷⁴ I et eget avsnitt "Cross Cultural Awareness and Language Interpretation is the Norm" fastslås at tverrkulturelle fortolkninger vil oppstå i nær alle saker, noe som vil føre til et behov for å forstå subtile forskjeller knyttet til kultur, kjønn, fremtoning og språk, avsnitt 33.

¹⁷⁵ Avsnitt 4.3.1 siste punkt: "In making a credibility assessment, decision makers must not be influenced by subjective factors, for example if the applicant appears nervous or fearful at the interview, or entirely calm and rational. However, they should be sensitive to the gender and cultural norms which may affect an applicant's demeanor."

UK Border Agency "CONSIDERING ASYLUM CLAIMS AND ASSESSING CREDIBILITY".

¹⁷⁶ IARLJ Del III C side 46.

Del II: Det rettslige rammeverket

utdannelse.¹⁷⁷ IARLJ-rapporten slutter seg til at en må være seg bevisst den betydelige mengde forskning om begrensninger i menneskets hukommelse generelt og de aksentuerte problemer som ofre for forfølgelse har i den sammenheng. Den er imidlertid tilbakeholden men å anse dette som en standard for bevisvurderingen. Det påpekes at denne forskningen krever «the same scrutiny as to their objectivity and sourcing as would apply to an ‘expert’ evidence.»¹⁷⁸ Det gis derfor ikke noen generell tilslutning til psykologer som anfører at noen måter å slutte om bevis på i asylsaker (krav til detaljer, motstrid og plausibilitet) fører til uberettigede slutninger om søkers manglende troverdighet. Som det skal gjøres rede for i punkt 1.4.2 nedenfor er dette i tråd med norsk rettsoppfatning.

IARLJ-rapporten understreker, både når det gjelder kulturelle og psykologiske forhold, at «the primary responsibility for the identification of vulnerability lies with the claimant» men at en dommer (og saksbehandler) skal være oppmerksom og anerkjenne slike spørsmål.¹⁷⁹ I asylsaker pålegges saksbehandlere og dommere en særlig plikt til å oppklare hvorvidt søker er offer for tortur.¹⁸⁰ Rapporten gir i samme avsnitt til sammenligning en uforbeholden tilslutning til *Istanbulprotokollen* (om tortur) som den angir som «highly reputable.»¹⁸¹

2.6 Opplæring og behov i UDI

Det gis i dag obligatorisk opplæring som er innom en del men ikke alle av troverdighetsindikatorene som er identifisert i avsnitt 2.1 ovenfor.¹⁸²

Fokusgruppemøte og gjennomgangen av de 27 sakene gir en indikasjon på at saksbehandlerne mangler et felles språk for bevisvurderingen. Saksbehandlere uten juridisk bakgrunn kan ha problemer med pro-et-contra tenkning og at det ikke er klargjort at bevisvurderingen er et juridisk anliggende. Det er heller ikke klargjort at troverdighetsvurderingen er et juridisk og ikke et samfunnsfaglig anliggende.

Rapportskriver antar at saksbehandlerne kan dra nytte at det formidles en klarere systematikk i hvordan å gå frem i troverdighetsvurdering.

¹⁷⁷ IARLJ Del I om bakgrunnsinformasjon, på side 18.

¹⁷⁸ IARLJ side 18 avsnitt 24 med videre referanse til Jane Herlihy and Stuart W Turner «The Psychology of Seeking Protection» (2009) *International Refugee Law Journal* s 171-192. Dette omtales i den første delen av rapporten som gir bakgrunnsinformasjon. Det trekkes frem to anførsler fra psykologene Jane Herlihy og Stuart Turners. I artikkelen «The Psychology of seeking protection» fra 2009 skriver Herlihy og Turners at «[e]ach of the players brings their own assumptions to the process and ... that some assumptions are less correct than others; indeed some are not warranted at all when the empirical evidence is carefully examined.» Artikkelen presenterer ingen nye studier, men gir en oversikt over egne og andres studier av hvordan psykologi virker under rettslige prosesser, og beskriver hvilken kunnskap som kan tilbys i troverdighetsvurderingen i asylsaker.

¹⁷⁹ IARLJ side 47. Listen av forhold som anses å falle inn under «the vulnerability of the applicant» er: “mental health problems, social or learning difficulties, sexual orientation, ethnic, social and cultural background, domestic, education and employment circumstances, physical impairment or disability.”

¹⁸⁰ Det er et spørsmål hvorledes dette overholdes ved domstolene i praksis. Spørsmålet omtales ikke i forarbeidene til ny utlendingslov. I en ny dom fra svenske Migrationsoverdomstolen fra 2012, som gjaldt anførsler om FGM fra søker fra Somalia, oppheves en sak som følge av manglende undersøkelser knyttet til EMK artikkel 3.

¹⁸¹ IARLJ side 18. *Istanbulprotokollen* angir hvordan statene kan møte sin forpliktelse til å avdekke torturhandlinger.

¹⁸² Hos forfatter: Opplæringsplans for ASA for 2013 sammenholdt med power point presentasjon av Ingunn Thornes og Øyvind Dybvik Øyen.

Del II: Det rettslige rammeverket

Systematikken som følges i EUQD Artikkel 4(5), IARLJ-veilederen og den britiske veilederen vil alle kunne styrke saksbehandlernes forståelse av hva som kreves. Rapportskriver anbefaler imidlertid at systematikken i IARLJ-veilederen følges, dersom denne anses å samsvare med norsk rett.

Veilederen er den mest oppdaterte og er basert på en undersøkelse av praksis i samtlige vestlige stater som vurderer beskyttelsesbehov. Rapporten har også en nyvinning ved å skille mellom kriterier som saksbehandleren må innom og at det finnes et sett standarder for å løse bevismessige problemstillinger som kan dukke opp i en asylsak.

Det anbefales også at det gis opplæring i ulike beslutningsmodeller som er beskrevet i bevisteorien, herunder fortellermodellen og forklaringsmodellen for å styrke forståelsen av hvordan å strukturere bevisene etter at kriterier og standarder er vurdert.

Anbefaling:

Opplæringen i troverdighetsvurderingen bør styrkes ved at den gir en mer systematisert tilnærming. Saksbehandlerne har behov for et felles juridisk språk for hvordan å gjennomføre en troverdighetsvurdering. Dersom systematikken i IARLJ-veilederen anses å være i tråd med norsk rett, anbefales det legge denne til grunn i opplæringen.

2.7 Funksjon og formål med en veileder for UDI

Å ha en skreven veileder for troverdighetsvurderingen vil utgjøre noe nytt i norsk rett. Samtidig har det funnet sted en utvikling i norsk bevisteoretisk forskning som viser at domstolene tar i bruk et sett kriterier for å gjennomføre troverdighetsvurderingen. Det antas at en i dag derfor kan si noe mer om hvordan å vurdere troverdighet enn det som følger av forarbeidene.

Rapportskriver anser at en skreven veileder bør omfatte de sentrale prinsippene, eller de kriterier som saksbehandleren må innom, slik som IARLJ-veilederen uttrykker det. Veilederen bør ha en lengde og en form som er oversiktlig nok til at nye saksbehandlere får tilstrekkelig oversikt. Den bør også synliggjøre jurister pro-et-contra tenkning, slik som den britiske veilederen gjør.

Nye saksbehandlere bør som et minimum lære seg bevisreglene, bevisteorien og de grunnleggende kriteriene godt, og en veileder kan gi en punktvis gjennomgang av de sentrale temaene.

Det bør også gis noe opplæring til nye saksbehandlere i måter (standarder) for hvordan å løse bevismessige problemstillinger som ofte dukker opp i asylsaker. Rapportskriver antar at slike standarder ikke passer så godt i et offentlig dokument.

En skreven veileder bør også ha en innledende del om prinsipper som ligger til grunn for en forsvarlig saksbehandling, f eks etter modell av den britiske veilederen.

Rapportskriver anser at IARLJ-veilederen og den britiske veilederen er av en bedre kvalitet enn den australske veilederen, som verken gir en god systematikk eller gir illustrerende eksempler på hva som ligger i kriterier og standarder.

Del II: Det rettslige rammeverket

IARLJ-veilederen er videre den mest oppdaterte og fremstår som den mest dekkende. Ingen av veilederne angir imidlertid nødvendigheten av å ha en presis angivelse av søkers asylgrunn,¹⁸³ men som er noe som UDI bør vurdere å ha med.

Utfordringer knyttet til kulturell bakgrunn og psykologisk kunnskap om minnet utgjør grunnleggende normer knyttet til gjennomføring av intervjusituasjonen i alle veilederne. Innsiktene bidrar imidlertid negativt til troverdighetsvurderingen, de bringer den ikke fremover. IARLJ-veilederen sier uttrykkelig at det vil høre til unntakene at tvil knyttet til søkers forklaring har sin årsak i kulturelle forhold og at psykologisk forskning på bruk av f.eks. «motstrid» må underlegges samme kritisk granskning som all annen forskning.¹⁸⁴ En veileder for UDI bør også gi uttrykk for den begrensede betydningen disse innsiktene har i vurderingen av en konkret sak.

Som en oppsummering bør en veileder for UDI skille mellom kriterier som alle vurderinger må innom, og standarder som angir måter å løse bevismessige problemer i praksis, slik som AILRJ-veilederen. Den bør ivareta de pedagogiske fordelene til den britiske veilederen, og samtidig være tilstrekkelig presis og nyansert til å gi veiledning også til mer erfarne saksbehandlere.

En sammenligning av kvaliteten på de ulike veilederne kan fremstilles skjematisk slik:

	Pedagogisk	Teoritung/refererende
Fragmentert/ overfladisk	Australske Tyske	
Presis/dekkende	UK APG (8s) IARLJ (22s)	Canadiske (108s)

Etter rapportskrivers oppfatning bør veilederen tilstrebe å være mest mulig dekkende/presis og pedagogisk. Rapportskriver anser at den britiske og IARLJ-veilederen i best grad oppfyller disse hensynene. Mens den britiske har noen pedagogiske fordeler kan den bli noe generell. IARLJ-veilederen er litt mer krevende å benytte fordi den er skrevet for og av jurister, men er samtidig tilstrekkelig konkret til at den bør kunne oppleves som hjelpsom for saksbehandlerne.

¹⁸³ R.C. v Sweden

¹⁸⁴ Avsnitt 2.4.2.3-5 ovenfor, som samsvarer med det som følger av norsk rett, se punkt 2.1.8 ovenfor.

Del II: Det rettslige rammeverket

Utarbeidelsen av en eventuell veileder bør se hen til at UDIs Praksisnotater ofte inkluderer et avsnitt om hvordan landinformasjon kan benyttes i en troverdighetsvurdering. Praksisnotatene, som beskriver og anvender fakta på flyktningdefinisjonen, tematiserer forholdet mellom bevisvurdering og regelanvendelse og mellom tolkning og subsumsjon. I Storbritannia er det eksplisitt sagt at praksisnotater ikke skal benyttes til veiledning i troverdighetsvurderingen.¹⁸⁵

UDI bør vurdere hvor viktig disse avsnittene er for saksbehandlerne i saksbehandlingen og hvordan de vil forholde seg til de grunnleggende kriterier og standarder som er gjengitt i de ulike veilederne gjennomgått ovenfor.

¹⁸⁵ Det formuleres et standardavsnitt om troverdighet i alle OGNs, se f eks OGN om Iran avsnitt 2.3.1 <http://www.bia.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/countryspecificasylumpolicyogns/iran-ogn?view=Binary>

Kapittel 3: Psykologiske og kulturteoretiske studier om troverdighetsvurderingen i asylsaker

3.1 Hvilke tema tas opp av psykologien og kulturstudiene?

Gjennomgangen av litteratur gjelder de psykologiske og antropologiske studier som har tatt for seg troverdighetsvurderingen i asylsaker som er publisert i internasjonale tidsskrift, antologier og bøker de siste 10-15 år. Noe i overkant av 40 arbeider har vært gjennomgått. De fleste av arbeidene er publisert i flykningerettslige tidsskrifter, antologier og rapporter. Noe er også hentet fra medisinske og antropologiske tidsskrifter.¹⁸⁶

3.2 Kriterier for vurdering av studiene

3.2.1 Hva utgjør premissene for disse arbeidene?

I hovedsak så skriver de psykologene/antropologiene om et tema som er felles med rettsvitenskapen, men foretar vurderinger av juridisk praksis ut fra *egne forutsetninger* og konfronterer jussen med sine funn.¹⁸⁷ Dette illustreres ved å undersøke forholdet mellom premiss og konklusjon.

Et representativt eksempel på dette forholdet mellom premiss og konklusjon kan finnes i Herlihy, Gleeson og Turner «What Assumptions About Human Behaviour Underlie Asylum Judgements?» der det fremgår:¹⁸⁸

“In order to claim recognition as a refugee ... [decision makers must ... decide on the truthfulness of the account, and whether the person fits the legal definition of a refugee. Decision makers often have little corroborating evidence, and must make an assessment of credibility, largely a subjective response, involving a reliance on assumptions about human behaviour, judgements, attitudes, and how a truthful account is presented.

This article describes a study of the assumptions in judgments made by UK immigration judges. ... raising the question of whether assumptions used in asylum decision making are in line with current empirical evidence about human behaviour. The article recommends cross-disciplinary research to build an evidence base in order to help inform the decision making process in this crucial area of law.”

Premisset utgjør at konstatering av motstrid eller manglende plausibilitet (for ofte) er basert på *kulturelle eller psykologiske antakelser eller «bias» som saksbehandleren ikke er seg bevisst at er uriktige* (f eks somfølge av uriktige forestillinger om vår evne til å huske eller hva en forventer bør med i en historie). Slutningen som trekkes er at troverdighetsvurderinger som ikke er basert på kunnskap fra antropologisk, vitne- eller traumepsykologisk forskning utgjør feilslutninger og som

¹⁸⁶ Se metodekapitlet for en nærmere oversikt, jf. 1.2.1.

¹⁸⁷ Arbeidene ble vurdert ut fra de tre hovedretninger som er beskrevet i vitenskapsteorien, metodekapittelet avsnitt 1.2.2.

¹⁸⁸ Herlihy, Gleeson og Turner «What Assumptions About Human Behaviour Underlie Asylum Judgements?» *International Journal of Refugee Law* Vol. 22 No. 3 pp. 351–366 på side 351.

Del II: Det rettslige rammeverket

derfor antas å utgjøre et rettssikkerhetsproblem. *Konklusjonen* som trekkes er at *økt kunnskap om menneskelig atferd vil gi en riktigere/mer korrekt troverdighetsvurdering*.

Dette forholdet mellom premiss og konklusjon gjør seg gjeldene i en rekke av de psykologiske arbeidene som er publisert i flyktningerettslige tidsskrifter,¹⁸⁹ og i alle fall ett av de antropologiske arbeidene.¹⁹⁰

3.2.2 Vurderingen av forholdet mellom premiss og konklusjon

Et sentralt kriterium for vurdering av funn i forskningen er hvorvidt det er en god nok sammenheng mellom premiss og konklusjon. Dersom forskningen er basert på et uriktig premiss, vil konklusjonen lett miste sin relevans.

Som vist ovenfor er de fleste av de psykologiske arbeidene som er publisert i flyktningerettslige tidsskrift basert på et premiss om at det som påstås at er en feilslutning om et utsagn i en asylforklaring (f eks kulturelle eller psykologiske antakelser eller «bias» som saksbehandleren ikke er seg bevisst at er uriktige) også innebærer at troverdighetsvurderingen inneholder en feilslutning.

Dette resonnementet er neppe korrekt. Vitne- og minnepsykologiens funn har bare gyldighet for det ene utsagnet (gyldighet på det atomistiske nivået). Det vil si at den bare kan si noe om kvaliteten av ett bevis eller ett utsagn.¹⁹¹ Bevisvurdering utgjør sjelden et spørsmål der det står og faller med utfallet av ett bevis.¹⁹²

Annen psykologisk forskning har også vist at bevisvurderingen i svært liten grad preges av formelle logiske slutninger,¹⁹³ noe som gjør det noe problematisk at forfatterne som publiserer i flyktningerettslige tidsskriftene ikke peker på disse funnene fra den mest anerkjente forskningen om psykologi og bevisvurderinger.

¹⁸⁹ Jane Herlihy, Kate Gleeson and Stuart Turner «The Psychology of Seeking Protection» *Int J Refugee Law* (2009) pp 171-192; Jobson, L. "Cultural Differences in Specificity of Autobiographical Memories: Implications for Asylum Decisions" (2009) 16(3) *Journal of the Australian and New Zealand Association of Psychiatry, Psychology and Law (ANZAPPL)*; Laurie Berg and Jenni Millibank "Constructing the Personal Narrative of Lesbian, Gay and Bisexual Asylum Claimants" *Journal of Refugee Studies* (2009) pp 195-223; Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005); C. Rousseau, F. Crepeau, P. Foxen and F. Houle, "The Complexity of Determining Refugeehood: A Multidisciplinary Analysis of the Decision-making Process of the Canadian Immigration and Refugee Board" (2002) 15 *Journal of Refugee Studies* 43-70; Granhag, Strömwall & Hartwig "Granting asylum or not?" *Migration board personnel's beliefs about deception* *Journal of Ethnic and Migration Studies* (2005) sidene 29-50.

¹⁹⁰ Kalin, Walter "Troubled Communication: Cross Cultural Misunderstandings in the Asylum Hearing" *International Migration Review* (1986) s 230-41; og Nienke Doornbo «On being heard in asylum cases evidentiary assessment through asylum interviews» Gregor Noll, ed. *Proof: evidentiary assessment and credibility in asylum procedures* (2005).

¹⁹¹ Se avsnitt 2.1.7 ovenfor.

¹⁹² Se Eivind Koflaath *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

¹⁹³ Magne Strandberg Magne Strandberg «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» *NOU-2011-13 Juryutvalget Vedlegg 1*, avsnitt 2.2. Strandberg viser til de kjente undersøkelsene og teoriene til Bennett/ Feldman og Pennington/ Hastie, som viser at bevisvurdering dreier seg i praksis om å konstruere fortellinger og i liten grad å trekke logiske slutninger: «I Norge støttes disse undersøkelsene av *Kjus 2008* som er en kulturteoretisk studie av 'hvordan beviser presenteres, håndteres og vurderes i norske straffesaker.' Siden studien angår straffesaker i førsteinstans, viser den at både fagdommere og lekdommere bruker fortellinger i bevisbedømmelsen. Et poeng i studien er at alle aktørene i en straffesak gir, konstruerer eller evaluerer fortellinger - alle aktørene er fortellere». Se også Audun Kjus *Sakens fakta* (200). Den grunnleggende innsikt hos Kjus er at det er feilslått å tenke at ett bevis beviser noe. Bevis sier bare noe i sammenheng med andre bevis.

Del II: Det rettslige rammeverket

3.2.3 «False friends» og andre feilslutninger

En tredje utfordring er hvorvidt de funn som den tverrfaglige forskningen har er *signifikante og sikre nok* til å kunne ha betydning for hvordan rettssystemet bedømmer bevis. Noen av de tverrfaglige arbeidene har utført egne studier på asylfeltet. Det må her vurderes hvor sikre de konklusjonene fremstår å være, f eks om funnene kan forklare nærmere hva som ligger i at en person som har opplevd traumer «ofte» har problemer med å gi en «konsistent» fremstilling.

3.4 Intervjusituasjonen

Utgangspunktet er at rettssystemet har en mange hundre år lang tradisjon for at de som forklarer seg for en dommer først skal forklare seg fritt (fri forklaring) og at spørsmål som stilles til vitner skal være åpne og ikke ledende.¹⁹⁴ Antropologer har lenge befattet seg med metoder for å sikre seg informasjon gjennom tverrkulturell kommunikasjon, f eks Paul Radins bruk av livshistorier på 1920-tallet.¹⁹⁵ Siden 1950-tallet, med fremveksten av vitnepsykologien, har begge fag befattet seg med kognitiv intervjuteknikk, som også har fri forklaring og åpnespørsmål som sentrale prinsipper for hvordan å hente ut best mulig informasjon.

3.4.1 Psykologi

Tidlig på 2000-tallet tok norsk politi i bruk en britisk avhørsmetode som var en videreutvikling av den kognitive teknikken tilpasset etterforsknings situasjonen.¹⁹⁶ UDI tok i bruk mange av disse prinsippene på begynnelsen av 2000-tallet,¹⁹⁷ og den kognitive intervjuteknikken (dialogbasert intervju metode – DCM) antas å være i bruk i de fleste vestlige land som vurderer asylsaker. I UDI er opplæringen i intervjuteknikker i dag også styrket med tanke på at søker kan være traumatisert.¹⁹⁸

The Journal of International Refugee Law har med sin artikkel fra **Herlihy, Gleeson og Turner** en omtale av betydningen av bruk av kognitiv intervjuteknikk, uten at det her vises til noe nytt utover det som allerede er kjent i norsk sammenheng.¹⁹⁹ Forfatterne gir imidlertid en viktig påminnelse om metodens begrensninger i asylsituasjonen, fordi metoden med å gi stikkord for å få minnet i gang i en viss grad forutsetter felles kulturelle referanserammer.²⁰⁰

¹⁹⁴ Lisbeth Fullu-Skyberg kommende doktorgradsavhandling.

¹⁹⁵ Julia Powels «Life history and personal narrative: theoretical and methodological issues relevant to research and evaluation in refugee contexts» *New Issues in Refugee Research Working Paper No 106* (2004) side 2.

¹⁹⁶ Asbjørn Rachlew «Norske politiavhør i et internasjonalt perspektiv» *Tidsskrift for Strafferett* 4 (2003) s. 400 – 439.

¹⁹⁷ KREATIV som intervjumetode dekker ikke alle behov i asylsaksbehandlingen. F eks så har politiet i sin etterforskning et større behov for å nedtegne detaljer om den kriminelle handlingen enn det UDI har i asylsaken.

¹⁹⁸ Hos rapportskriver: Opplæringsplan for ASA for 2013 som inneholder en egen modul 13 om intervjumetoder og en modul 14 om traumer (fakultativt).

¹⁹⁹ Jane Herlihy, Kate Gleeson and Stuart Turner «The Psychology of Seeking Protection» *Int J Refugee Law* (2009) side 171-192.

²⁰⁰ Jane Herlihy, Kate Gleeson and Stuart Turner «The Psychology of Seeking Protection» *Int J Refugee Law* (2009) side 171-192 på side 183. Det poengteres at den kognitive metoden har sine begrensninger i konteksten av et asylintervju «... One of the theories of memory underpinning the Cognitive Interview is Schema Theory. This model describes how we develop and then draw on schemata, or generic mental models of common events. For example an individual may have a schema of going out to dinner in a restaurant – the waiter, the perusal of the menu, ordering food, eating, paying and leaving. If they are asked to remember a specific event involving dining out, they will expect there to have been a moment when they paid the bill, and if pushed for more details of their memory, will ensure that this is something that they try to recall. This increases the chance that they will reconstruct a memory of something which 'probably happened'. This is not a process of which they are aware. Refugee claimants who have experienced a series of similar events will also be particularly prone to filling in gaps in this way, under the pressure of a crucial interview.» UDI synes også å praktisere en mer generell måte å få

Del II: Det rettslige rammeverket

Av større interesse er et arbeid av **Peace and Porter** publisert i et medisinsk tidsskrift som omtaler betydningen av at traumer kan gi et annet minne av hendelser og hvordan å intervju en traumatisert person.²⁰¹ Artiklene bygger på etablert kunnskap, og som bør være kunnskap som saksbehandleren besitter.²⁰² Også IARLJ-rapporten gir klart uttrykk for at kunnskap om traume (og andre virkninger av tortur) er den tverrfaglige kunnskapen som fremstår som særlig viktig å kunne noe om. Kunnskap om virkningene av tortur følger også av Istanbul-protokollen.²⁰³

Det er viktig å poengtere at det må anses som ukontroversielt å skulle ta hensyn til mangler ved en forklaring til en traumatisert person, dersom traumet har gitt slike utslag. Utfordringen i asylsaker ligger i å konstatere om det foreligger et traume. Her vil det i utgangspunktet være søker som er nærmest til å gi slike opplysninger, men at saksbehandleren må forutsettes å være oppmerksom på og fange opp symptomer og at det i den sammenheng er viktig å ha et traumekurs. Hvorvidt det foreligger et traume og om det kan være en sammenheng mellom traumet og søkers hukommelse må vurderes av helsepersonell.

3.4.2 Antropologi

3.4.2.1 Barrierer i tverrkulturell kommunikasjon?

Innenfor dette temaet er det en artikkel av **Walter Kalins** fra 1986 som synes å være det ledende arbeidet på asylfeltet.²⁰⁴

I en nyere artikkel fra **Nienke Doornbo** «On Being Heard In Asylum Cases Evidentiary Assessment Through Asylum Interviews» fra 2005, pekes det på tre forhold som kan hindre kommunikasjon i asylintervjuet: bruk av tolk, søker blir tillagt gruppekaraktistikker (slik som utfra yrke, kjønn, bosted) som saksbehandleren har fordommer mot, og den byråkratiske strukturen rundt møtet.²⁰⁵ I tillegg til egne funn kan Doornbo vise til flere undersøkelser over lignende tema fra Nederland, Storbritannia, Canada, USA og Sveits.

Utgangspunktet her er at det idealet Doornbos beskriver at bør følges for tverrfaglig kommunikasjon (om å innta det tredje perspektivet) er i tråd med det som anses som «beste praksis» i intervjusituasjonen i EAC modulen og samsvarende med UDIs nåværende opplæringstilbud:

«Literature on intercultural communication often stresses that intercultural encounters gain significance when ... one's own cultural background or the cultural background of the 'other' does not have to be the starting point for the interpretations of behaviour, but a 'third perspective'. By adopting a 'third perspective', people are receptive to new ideas and experiences. They are able to better understand the other's position and may try to describe incomprehensible behaviour

søkeren til å fortelle, slik som "fortell mer..." eller "kan du si mer om hva som skjedde...", jf. utvalg av 27 saker fra UDI (se metodekapitlet om grunnlaget for utvelgelsen av sakene i punkt 1.3.1).

²⁰¹ Peace and Porter «Remembrance of Lies Past: A comparison of the Features and Consistency of Truthful and Fabricated Trauma Narratives» *Journal of Appl. Cognit. Psychol.* (2010) sidene 414-423.

²⁰² I den foreslåtte opplæringsplan for ASA for 2013 er traumepsykologi en del av kursbeskrivelsen. Juridisk Utdanningscenter (JUS) som har ansvaret for videreopplæring av jurister tilbyr et 3-timers kurs i hvordan å snakke med traumatiserte klienter som holdes av professor ved UiO Annika Melinder som antas å dekke behovet.

²⁰³ IARLJ side 18. Istanbulprotokollen angir hvordan statene kan møte sin forpliktelse til å avdekke torturhandlinger.

²⁰⁴ Kalin, Walter "Troubled Communication: Cross Cultural Misunderstandings in the Asylum Hearing" *International Migration Review* (1986) s 230-41. Den er bl.a. sitter at IARLJ-rapporten og en rekke andre arbeider.

²⁰⁵ Nienke Doornbo «On being heard in asylum cases evidentiary assessment through asylum interviews» Gregor Noll, ed. *Proof: evidentiary assessment and credibility in asylum procedures* (2005).

Del II: Det rettslige rammeverket

instead of automatically judging it negatively. Furthermore, they are less ethnocentric; meaning that they are less inclined to value their own culture as superior. Empathy and role taking are considered important methods to improve intercultural competence.”

Det er imidlertid noe vanskelig å se at Doornbos har empiri som viser at disse prinsippene ikke er godt ivaretatt i utlendingsforvaltningen. Hans studie av asylintervju i Nederland gir ikke noen klare eksempler på at det oppstår kulturelle misforståelser av betydning for asylsaken, eller at de ikke oppklares underveis i intervjuet. Det er også en svakhet ved studiene at bare misforståelser kodes. Det er derfor ingen koding for hvor mange ganger i løpet av et intervju kulturelle barrierer overkommes. Det problematiseres derfor ikke i hvilken grad ett eller to eksempler på brister i kommunikasjon i løpet av et intervju, og som det er uklart om har hatt betydning for troverdighetsvurderingen, kan sies å utgjøre en *kulturell barriere*. Det er heller ikke tatt høyde for om misforståelsene som er registrert kan også ha andre årsaker, som f.eks. uriktig landinformasjon.

Det største tverrfaglige arbeidet om antropologi og asylsaksbehandlingen kommer fra **Anthony Goods** med boken *Anthropology and the expertise in the asylum courts* fra 2007. Her gis en bred fremstilling av utfordringer ved kommunikasjonen mellom antropologi og juss i asylsaker. Det gis flere eksempler på hvordan jurister kan være sårbare for å trekke forhastede slutninger om årsaksforhold som kan være annerledes i bestemte kulturer,²⁰⁶ men det er få eller ingen eksempler på at det foretas direkte feilslutninger som følge av barrierer i kommunikasjonen.

3.4.1.2 «Livshistorien» som verktøy i intervjusituasjonen

Antropologen **Julia Powles** og **Robert Deakin** peker i en rapport fra 2012 på hvordan bevissthet om livshistorien og den personlige narrativ kan gjøre det lettere å forstå helheten i søkers forklaring.²⁰⁷ Poenget her er ikke så mye at kulturelle forskjeller representerer en barriere for kommunikasjon,²⁰⁸ men at livshistorie-perspektivet gir lettere tilgang til å fange opp kompleksiteten i søkers erfaringer når han eller hun skal fortelle om hendelser som har funnet sted langt borte fra søker landet.²⁰⁹

Problemstillingen er interessant i et rettssikkerhetsperspektiv. Selv om den frie forklaring og bruk av åpne spørsmål vil ivareta mye av søkers behov for å sette sin fortelling inn i egen livshistorie, kan det tenkes at forvaltningenes interesse for verifiserbare fakta gjør at mer personlige aspekter ved hvem søker er kommer i bakgrunnen. Det subjektive elementet i vilkåret om at søker skal ha en «velbegrunnet frykt for forfølgelse» kan tenkes at kommer bedre frem dersom søkers behov for å forankre forklaringen i egen livshistorie styrkes. Hvem som står nærmest om å opplyse om slike forhold må imidlertid utledes av prinsippet om den delte bevisbyrde.

²⁰⁶ Se f.eks. Anthony Good *Anthropology and the Expertise in the Asylum Courts* (2007) side 198-203.

²⁰⁷ Julia Powel og Robert Deakin «Seeking meaning: an anthropological and community-based approach to witchcraft accusations and their prevention in refugee situations» NEW ISSUES IN REFUGEE RESEARCH Research Paper No. 235 (May 2012) side 2.

²⁰⁸ Se f.eks. motsetningsvis i de kvalitative intervjuene. Det er stilt spørsmål om hvorvidt det fantes ulike forteller-tradisjoner som gjorde det vanskelig å vurdere troverdighet. Som en uttaler så kan det være riktig, men «det har ikke mye å si for troverdigheten,» Intervju 1 side 3. Se også intervjuet på side 19 og toppen av side 22.

²⁰⁹ Julia Powles, side 1.

Del II: Det rettslige rammeverket

3.4.1.3 Konstruerte fortellinger

Et tema som antropologen og juristen **Amy Shuman and Carol Bohmer** har identifisert i artikkelen «Representing Trauma: Political Asylum Narrative» fra 2004 er hvordan misforståelser eller ønske om å tilpasse seg intervjusituasjonen kan føre til at asylforklaringer blir kulturelt konstruerte.²¹⁰

Forfatterne gir her uttrykk for en bekymring som også er kjent blant ulike aktører i asylprosessen i Norge, der det oppstår en mistanke om at søker på grunn av kulturelle eller sosiale forhold velger eller ikke klarer å fortelle sin «egentlige» historie.²¹¹

Det er funn som støtter noe opp om en mulig bekymring for at søkers forklaring ikke er i fokus og at de subjektive forhold i historien ikke kommer godt nok frem, jf om søkers subjektive frykt i avsnitt 2.6 ovenfor.

3.4.3 Opplæringsbehov i UDI

UDI gir i dag kurs om kognitiv intervjuteknikk som en obligatorisk del av opplæringen av nye saksbehandlere. Kognitiv intervjuteknikk behandler også tema innen vitne- og minne psykologi. UDI har per d.d. et begrenset opplæringstilbud i traumepsykologi som ikke er obligatorisk²¹² UDI gir i dag enkelte kurs om tverrkulturell kommunikasjon som heller ikke er obligatorisk.

Det var noe overraskende at ingen av de psykologiske studiene angikk hvordan å bruke oppfølgingsspørsmål i intervjusituasjonen. Den delen av intervjuet som går med til oppfølgingsspørsmål er den som er mest utfordrende, både for saksbehandler og søker. Fraværet av slike studier gir en påminnelse om nytten av å benytte en vitenskapelig metode som sikrer at hjelpefagene befatter seg med problemstillinger der jussen har definert en problemstilling som den fullt ut ikke klarer å svare på alene («auxiliary method»), jf. avsnitt 1.2 ovenfor.

I dag gis søkere informasjon både av UDI på transittmottakene og av NOAS. Det gis informasjon om viktigheten av å snakke sant, men for øvrig gis ingen informasjon om hvordan UDI vurderer troverdighet.

Det ligger en felles interesse i at søker er godt forberedt og har en realistisk forståelse av hva som kreves i intervjusituasjonen. Det kan tilsi at gode troverdighetsvurderinger også krever tiltak rundt informasjonen som gis forut for intervju. En skreven veileder for troverdighetsvurderingen kan også tenkes å bidra til færre konstruksjoner på søkers hånd.

Observasjoner og spørsmål for videre undersøkelser:

Litteraturstudiet gir grunnlag for å anbefale at UDI gir obligatorisk opplæring i hvordan å samtale med traumatiserte personer, jf. bl.a. intensjonene i Istanbul-protokollen. Det anbefales at et kurs i tverrkulturell kommunikasjon også gjøres obligatorisk, eventuelt at det gjøres til en del av kurset om kognitiv intervjuteknikk.

²¹⁰ Amy Shuman and Carol Bohmer «Representing Trauma: Political Asylum Narrative» Journal of American Folklore (2004 s 394-414. Shuman er professor i antropologi og Bohmer er advokat og sosiolog.

²¹¹ Dette er en bekymring eller en observasjon hos saksbehandlere i UDI, se f.eks fokusgruppemøte våren 2012 der rapport forfatter deltok. Det er også noe som kan observeres i advokater arbeid med klager eller omgjøringsbegjæringer der søker kan bygge ut eller endre sin historie underveis.

²¹² UDI vil foreta en helhetlig vurdering av opplæring for saksbehandlerne i etterkant av dette prosjektet.

Del II: Det rettslige rammeverket

Bruk av antropologiens begrep om livshistorie kan tenkes å utgjøre en teknikk som vil gi mer relevant informasjon i intervjuet ved at teknikken antas å gi bedre forståelse av søkers situasjon, samt gi grunnlag for oppfølgings spørsmål som kan teste/vurdere søkers historie på nye måter.

3.5 Bevisvurdering – bruk av motstrid

3.5.1 Psykologi

Som vist til innledningsvis under avsnitt 3.2 har de psykologiske studiene som er publisert i flyktningerettslige tidsskrifter en hypotese om at troverdighetsvurderinger basert på uriktige oppfatninger av hvor konsistent vi bør kunne forklare oss og hva som er plausible handlemønstre utgjør et rettssikkerhetsproblem for asylsøkerne. Når disse studiene tegner et så negativt bilde av måten begrepene plausibilitet og særlig motstrid brukes på, så kan det virke som den har sterk empirisk støtte som tilsier at praksis bør endres. Studiene har imidlertid flere svakheter som gjør at empiriske funnene ikke er overbevisende.

3.5.1.1 Forholdet mellom premiss og konklusjon

I sitt innledende kapittel tar **Jane Herlihy og Stuart W. Turner** i «The Psychology of Seeking Protection» fra 2009, utgangspunkt i juristen Gregory Nolls slutning om at fordi bevisvurderingen er skjønnsmessig, så kan vi ikke «know the basis of the assessor’s decision.»²¹³ Herlihy og Turner stiller på denne bakgrunn spørsmålet om hvordan vi da kan være sikre på at bevisvurderingen har lik kvalitet eller i det minste følger samme standarder? Forfatterne foreslår bruk av vitnepsykologiske innsikter som ett svar på Nolls etterlysning av «‘yardsticks’, by which to examine asylum decisions» slik at myndighetenes bevisvurdering bedre kan etterprøves. En tilsvarende påstand finnes i psykologene **Willén og Strömwall**s artikkel «Offender’s lies and truths: an evaluation of the Supreme Court of Sweden’s criteria for credibility assessment» fra 2011.²¹⁴

Det er uklart hva som ligger i Herlihy og Turners påstand om at en ikke kan kjenne til grunnlaget for en bevisvurdering fordi den er skjønnsmessig. Det antas at det som kan menes er at det alltid vil være et subjektivt element ved en bevisvurdering og denne vil ikke inngå i en etterprøvbar begrunnelse. Når disse også kan være ubevisste så vil de heller ikke være kjent for saksbehandleren.

Dette er kontroversiell juss å ta utgangspunkt i. Det er også uklart hvilken rolle forfatterne forestiller seg at de eventuelle uriktige subjektive vurderinger har i troverdighetsvurderingen. Rene subjektive vurderinger kan *ikke* brukes når et vedtak skal begrunnes, og det uttalte vil i desto mindre grad

²¹³ Påstanden fremstår som overdrevet og uriktig i norsk kontekst. At både bevisbedømmelse og regelfortolkning har innslag av skjønnsmessige eller subjektive elementer fører ikke til at vi ikke kjenner grunnlaget for det som er relevant for avgjørelsen. At bevisvurderingen angivelig er noe som en ikke kan kjenne grunnlaget til fordi den er skjønnsmessig er heller ikke underbygget nærmere.

²¹⁴ Rebecca M. Willén and Leif A. Strömwall «Offender’s lies and truths: an evaluation of the Supreme Court of Sweden’s criteria for credibility assessment» (2011) *Psychology, Crime & Law* 1-14, på side 4: “Despite its importance, credibility-based decisions in refugee and asylum cases are frequently based on personal judgment that is inconsistent from one adjudicator to the next, unreviewable on appeal, and potentially influenced by cultural misunderstandings.” Dette er en påstand som mangler støtte i empirien, også hva gjelder svensk praksis. I rapporten til Liv Feijen og Emelia Frennmark *Kvalitet i svensk asylprövning: En studie av Migratjonsverkets utredning av och beslut om internationellt skydd* (2011) side 192-193 fremgår det at selv subjektive vurderinger kan representere en utfordring i troverdighetsvurderingen så har funnene at i 82 % av sakene undersøkelsen så var vurderingen ikke basert på spekulasjoner. Forfatterne fant at troverdighetsvurderinger var basert på spekulasjoner i 18 % av sakene de studerte.

Del II: Det rettslige rammeverket

være et tema for spørsmålet om gyldigheten av *begrunnelsene* i et vedtak. Dersom det skal være sammenheng mellom premiss og konklusjon basert på en oppfatning av at en hver ubevisst antakelse (f eks en fordom) vil ha betydning for resten av vurderingen.

Forfatterne presenterer imidlertid ikke forskning som viser *om* og eventuelt i *hvilken grad* innslag av ubevisste feil fører til uforsvarlige resultater. Slik forskning vil også være oppsiktsvekkende, jf de anerkjente studiene til Pennington og Hastie, jf Magne Strandbergs vedlegg til NOUen om juryordningen.²¹⁵

Mange av eksemplene som gis i Herlihy og Turners artikkel tyder dessuten på at slike mulige feil *ikke* har hatt betydning for resultatet, enten ved at det som er kodet av psykologene som en «bias» antakeligvis gir uttrykk for noe annet eller ved at en sleivete uttalelse vanskelig kan sees å ha innvirket på utfallet (se nedenfor).

Forfatterne har heller ikke kommentert hvordan det er godt mulig å kunne ha en fordom eller uriktig antakelse (f eks at den som har et flakkende blikk snakker usant) og likevel komme til et forsvarlig resultat.

Det er derfor dårlig samsvar mellom premiss og konklusjon når Herlihy og Turner etter å ha gjennomgått et titalls sentrale bidrag fra psykologisk forskning (autobiografisk minne, traumer og vitnepsykologi) i nyere tid konkluderer med at det foreligger «biases and lack of understanding of psychological processes» hos forvaltningsmyndighetene i Storbritannia og Canada. Konklusjonen er i stedet basert på en form for sirkelargumentasjon og gir ikke noe godt grunnlag for å påstå at begrunnelsene i asylsaker er basert på subjektive vurderinger og ikke rettslige standarder.²¹⁶

Det skal likevel gis en nærmere omtale av noen av de arbeidene Herlihy og Turners fremhever i sin oversiktsartikkel fra 2009. Det gjelder arbeid om det autobiografiske minnet, det traumatiske minne og minnet når en er vitne til en hendelse:

3.5.1.2 Problematiske funn om autobiografiske minnet og konsistensen i forklaringer om forfølgelse

Når det gjelder vårt *autobiografiske minne*, som er beholdt som verbale narrativer med en begynnelse, midtre del, og en slutt, viser forskning at dette ikke er så pålitelig som er vanlig å anta. Relevant for asylsaksbehandlingen er en undersøkelse i **Herlihy, Scragg og Turner** «Discrepancies in Autobiographical Memoires – Implications for the Assessment of Asylum Seekers: repeated interviews study» fra 2002, der 27 Kosovo-Albanere og 16 Bosniere i to omganger ble bedt om å gjenfortelle en traumatisk og en ikke-traumatisk erfaring fra sin asylsak. I Herlihy og Turners artikkel fra 2009 gjengis konklusjonen om at motstriden mellom første og andre fortelling kunne forklares med at “the impact of mood on recall would suggest that a more likely explanation would be that the claimant was in a different mood state at the different times he was interviewed.”²¹⁷ Av artikkelen fra 2002, fremgår det at den første forklaringen som gis på forskjellene er det informantene selv

²¹⁵ Magne Strandberg «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» *NOU-2011-13 Juryutvalget Vedlegg 1* avsnitt 2.19.

²¹⁶ Herlihy og Turner side 192.

²¹⁷ Herlihy og Turner side 176.

Del II: Det rettslige rammeverket

rapporterte om, og som har med at det var vanskelig å måtte gjenta seg selv i den samme settingen.²¹⁸

Det er også flere andre forhold ved både studiet og forklaringsmodellene som ikke fremstår som gode. Studiet har validitetsproblemer ved at det konstruerer en setting som er ganske ulik intervjusituasjon, og som også kan skape dårligere forutsetninger for å få korrekt informasjon enn som vil være tilfellet i et asylintervju.²¹⁹ Det er derfor uvisst om den motstriden som oppstår i undersøkelsen ville ha oppstått eller ville ha blitt oppklart i en intervjusituasjon. Studiet har til formål å undersøke tilfeller av motstrid i forklaringene til personer som har fått innvilget flyktningstatus. Det er noe uklart hva som har begrunnet valget om å høre fra personer som har fått opphold, i motsetning til de som har fått avslag.²²⁰

Til sist har forfatterne ikke oppstilt noe kriterier eller funn som tilsier at det de finner av motstrid *ville bli vektlagt av forvaltningen i negativ retning*. F eks så fremheves hvordan en hadde fortalt i intervju at når han var i arresten i hjemlandet så var han «badly beaten» mens han to år senere under forsøket med forfatterne sa at han var «slapped around.»²²¹ Det er vanskelig å forestille seg at forvaltningen skulle legge vekt på en så liten uoverensstemmelse ved to forklaringer (særlig to år etterpå), og om det skulle skje ville det ikke være «rimelig» at det skulle kunne legges noe avgjørende vekt på dette.

3.5.1.3 Uriktig påstand om at motstrid vektlegges dersom det er medisinsk indikasjon på at traume kan påvirke evnen til konsistent fremstilling

I sin omtale av hvordan *traumatisk minne* er vesentlig annerledes enn autobiografisk minne, peker forfatterne på at traumatiske opplevelser ikke nødvendigvis kan hentes frem fra hukommelsen på forespørsel men kan bli utløst av en lyd eller følelse (f eks av skyld). De er i mindre grad verbale fortellinger som binder elementene i historien sammen, men mer «snapshots of events.» De oppleves heller ikke som noe som hører fortiden til. Elementer kan bli gjenopplevd når minnet er utløst. Fordi slike minner kan være vonde kan søker unngå å snakke om det («avoidance») eller at det oppstår dissosiasjon.

²¹⁸ I undersøkelsen som ble publisert i British Medical Journal er konklusjonene mer nyansert. Det står: «Our research cannot provide a causal explanation but it can point to some possibilities. A common difficulty reported was related to the experience of repeated events that are similar. This may have led to the recall of an event similar in type but different in detail at the second interview, or to the mixing up of two or more events.» Etter å ha pekt på den forklaring som informantene selv har rapportert om, kommer eksempelet med «slapped» i motsetning til «beaten» som forklares med at han «may simply have been in a different mood state» og det foreslås videre undersøkelser som tar høyde for søker humør ved hvert av de to intervjuene.

²¹⁹ Under asylintervjuet blir søker bedt om å fortelle fritt, mens informantene her ble bedt om å rapportere om to løsrevede hendelser. Den frie forklaring legger opp til at historien kan legges frem som en narrativ, mens dette forsøket ikke synes å gripe så godt forhold ved det autobiografiske minnet. I studiet ble også 15 ferdig formulerte spørsmål stilt, f eks om dato for hendelsen. Dette er veldig annerledes enn intervjusituasjonen der det ikke benyttes ferdig formulerte spørsmål fordi det strider mot prinsippene til kognitiv intervjumetode, som psykologer har utviklet for å sikre innhenting av best mulig informasjon. Asylintervjuet vil også inneholde mange oppfølgings spørsmål som kan avklare motstrid.

²²⁰ Forfatterne angir at en ønsket å registrere motstrid i en situasjon der informanten ikke har noen egeninteresse av å fortelle den på en bestemt måte. Dersom premisset her er at en da kan teste frekvens av motstrid hos personer som en vet snakker sant om sine opplevelser, vil det være forfeilet. På grunn av bevisreglene vil det at en person har fått flyktningstatus ikke være en sikker indikasjon på at forfølgelse faktisk har funnet sted.

²²¹ Herlihy og Turner side 176.

Del II: Det rettslige rammeverket

Forfatterne påstår at søkere som er traumatisert på uriktig grunnlag vil fremstå med svekket troverdighet dersom detaljer fremkommer sent i prosessen. Det er ikke forklart hvilket grunnlag forfatterne har for å hevde at de britiske myndighetene har en slik praksis. Påstanden er også vanskelig å forstå.

Storbritannia, har egne veiledere for hvordan å gå frem i en intervjusituasjon for å ivareta mulige traumer (se figur neste side).²²² Dersom det er påvist et traume vil det *ikke* være i tråd med «beste praksis» i Storbritannia å vurdere søker som lite troverdig alene fordi opplysninger knyttet til dette kommer sent i prosessen. Utfordringen ligger i å identifisere hvorvidt det foreligger et traume. Tvert i mot antas det at det vil være relativt kontroversielt dersom motstrid tillegges vekt i saker der det er dokumentasjon for at traumet kan ha påvirket evnen til å forklare seg konsistent.

En annen studie av **Peace og Porter** publisert i artikkelen «Remembrance of Lies Past: A comparison of the Features and Consistency of Truthful and Fabricated Trauma Narratives» fra 2010 omhandler hvorvidt det kan være lettere eller vanskeligere å opprettholde en usann historie over tid. Studiet har interessante funn som indikerer at tidsnære sanne fortellinger om traumer inneholder mer detaljer og flere kontekstuelle og emosjonelle detaljer enn tidsnære fabrikkerte traumer. Samtidig kan det være like vanskelig for den som snakker sant og den som lyver å være konsistent over tid. Ifølge forfatterne kan det som kjennetegne en sann historie ikke utledes fra en bestemt type informasjon men muligens fra en helhetlig vurdering av minne og narrativ.²²³

I den grad studiet er representativt gir det et sterkt initiativ for forvaltningen å opprettholde praksisen med å intervju søkerne kort tid etter ankomst. Funnene gir også en begrunnelse for at dersom det skal gjennomføres oppfølgingsintervjuer bør det avklares så snart som mulig. Jo lengre tid det går, jo vanskeligere vil det være å oppdage motstrid hos en som ikke snakker sant.

3.5.1.4 Ikke empirisk støtte for at vektlegging av detaljer perifer til en hendelse utgjør et særlig problem

Herlihy og Turner peker også på mer velkjente funn fra *vitnepsykologien* viser at vi er dårligere på å huske enn det som er vanlig å anta. Det er i tillegg vanskelig å vurdere forklaringsverdien av de eksemplene fra praksis som forfatterne viser til, siden de er løst fra bevisvurderingen for øvrig. Eksemplene er fra mer enn 10 år gammel praksis.²²⁴

Dersom eksemplene skulle gi uttrykk for det sentrale i troverdighetsvurderingen, vil de imidlertid ikke være uttrykk for noen «beste praksis,» verken da eller nå. Særlig gjelder det detaljer som er perifere til en hendelse, slik som f.eks datoer ofte kan være.²²⁵

²²² API the Asylum Interview avsnitt 4.3 og 4.4

²²³ Kristine A. Peace and Stephen Porter «Remembrance of Lies Past: A comparison of the Features and Consistency of Truthful and Fabricated Trauma Narratives» (2010) *Applied Cognitive Psychology* 414-423 på side 421.

²²⁴ Herlihy og Turner viser her til en nå mer enn 10 år gammel britisk praksis som klart ikke utgjør «best practice» (verken da eller nå) og ville ha blitt endret i klageomgangen, se Herlihy og Turner side 179 med videre henvisninger i fotnote 23 til *Asylum Aid Still no Reason at All* (London: Asylum Aid 1999), 28.

²²⁵ Herlihy og Turner mener at det britiske Border Agency begrunner avgjørelser i strid med slik vitnepsykologisk kunnskap. De viser til en britisk studie fra 1999 som har pekt på en sak der en kurder angivelig fikk avslag fordi han ga motstridende opplysninger om datoer, blant annet om at det tyrkiske militærkuppet fant sted i 1979 og ikke 1980, samt at en annen søker skal ha fått avslag fordi han påstod at en hendelse fant sted den 30. oktober mens landinformasjon tilsa at det fant sted den 31. oktober

Del II: Det rettslige rammeverket

Den britiske UK API om asyintervjuet (bindende for saksbehandlerene):

4.3 Victims of torture or other trauma

Victims of torture or other forms of violence may have difficulties in recounting the details because of the sensitive nature of those experiences.

Nevertheless, where an applicant claims to have been tortured or the victim of other forms of serious ill-treatment, it is important that the applicant is asked for detailed information about when, where, how, and by whom the torture was inflicted. Interviewers should phrase their questions carefully, so as to get as full an account as possible, while taking care not to cause undue distress. The following questions are suggested as a guide:

- the method of torture used;
- any equipment employed;
- the place where the torture took place;
- the duration of the ill-treatment;
- the frequency of abuse;
- the purpose of the torture or abuse;
- the number and sex of the individuals involved;
- which agency of the state (if applicable) carried out the torture;
- the immediate effects of the torture on the individual;
- any ongoing effects of torture.

The applicant should also be asked if he or she received medical or NGO assistance in the country of origin at any point following the torture or other forms of violence, and about any continuing treatment in the UK for the physical and/or psychological effects. The applicant should be informed that it is open to him to submit medical evidence and asked if he is in the process of obtaining a medical report about the torture.

For victims of rape or other forms of sexual violence, obtaining precise details about the act itself is unnecessary, but it is important that information is obtained regarding the events leading up to, and after, the act, together with the surrounding circumstances at the time it took place, as well as the motivation of the perpetrator, if known.

4.4 Applicants with scars

If the scars are on a visible part of the body, for example lower arms or legs, the interviewer may accept an offer to see the scars. However the applicant should be told that the interviewer is not qualified to form an opinion as to how the scars were obtained and whether they are consistent with the claimed causes. If the interviewer sees the scars, the interview record should be noted as to where the scars are on the body. If the interviewer does not consider that it would be appropriate to look at the scars this should be recorded.

Del II: Det rettslige rammeverket

Forfatterne overser igjen at bevis virker sammen og at det ikke er «rimelig» å avslå alende som følge av en slik forglemmelse. Dette vil særlig gjelde forglemmelse av dator som er perifer til det en søknad om beskyttelse dreier seg om.

3.5.1.6 Viktig påpekning om at kognitiv intervjuteknikk kan ha begrensninger i asylintervjuet

Herlihy og Turner mener også at de velkjente funn fra vitnepsykologien som viser at evnen til å huske detaljer i en hendelse kan avhenge av om personen får anledning til å konstruere en narrativ også utgjør et problem for britisk forvaltning. Forfatterne mener at den detaljfattige forklaringen som gis ved registrering gjør det vanskeligere for søker å fremstille sin sak fordi det ikke inviteres til en narrativ. Dette er en anførsel som nok er basert på en uriktig forståelse av prosessen, registreringen av denne informasjon har til formål at saksbehandler kan forberede seg temamessig til intervjuet.²²⁶

Forfatterne mener at det samme også skjer under intervju «although arguably in a less transparent way,» fordi søker er under press til å forklare seg på en sammenhengende måte og at «the entire social context ... has a part to play.»²²⁷

Forfatterne peker på at kognitiv intervjuteknikk kan ha sine begrensninger i et asylintervju fordi denne teknikken blant annet bygger på «Schema Theory,» der «skjema» for hvordan sedvanlige hendelser utspiller seg benyttes for å trigge hukommelsen (f eks at under et restaurantbesøk vil det komme et øyeblikk der maten betales for). Intervjuer kan derfor komme til å spørre etter spesifikke hendelser som ikke nødvendigvis har funnet sted og at det blir en kilde til feilinformasjon. Dette peker på en problemstilling som det hadde vært interessant å undersøke nærmere omfanget av i UDIs praksis.

3.5.1.7 Ikke empirisk støtte for at vurderinger av plausibilitet er foretatt på feil grunnlag

Herlihy og Turner peker i sin artikkel fra 2009 på to tommelfingerregler som kan føre til at troverdighetsvurderingen er basert på spekulasjoner – referanse til egne erfaringer og forenkling av komplekse situasjoner slik at de blir gjenkjennelige.

Dette er også temaet for **Herlihy, Gleeson og Turner** i «What Assumptions about Human Behaviour Underlie Asylum Judgments?» i en artikkel fra 2010.²²⁸ Artikkelen presenterer en ny undersøkelse angående britiske nemndlederes bruk av antakelser om hva som er plausibelt ved en gjennomgang av begrunnelsene for vedtak (written determination) i 20 klagesaker i perioden 2001 og 2007 (både avslag og innvilgelser) med mange ulike grunnlag og opprinnelsesland.²²⁹

²²⁶ Herlihy og Turner anfører for det første at den korte tid som benyttes til å nedtegne asylgrunn ved registrering kan forlede søker til å gi «an impersonal, thinly described inventory of events....» Formålet med registreringen er imidlertid ikke å gi en detaljert beskrivelse og fravær av detaljer vil ikke bli holdt mot søker, Herlihy og Turner 2009 side 180.

²²⁷ Herlihy og Turner 2009 side 180. Det er vist til en del forskning som gjelder bruk av ledende spørsmål og fordømmende holdninger, og at dette lettere vil gi feil informasjon hos individer som f eks er deprimerte.

²²⁸ Herlihy, Gleeson og Turner i «What Assumptions about Human Behaviour Underlie Asylum Judgments?» *International Journal of Refugee Law* 3 (2010) 351-366.

²²⁹ Studiet tar utgangspunkt i en rekke rettsvitenskaplige studier: R Thomas «Evaluating tribunal adjudication: administrative justice and asylum appeals» (2005) *Legal Studies* 462-98; C. Jarvis «The Judge as Juror Re-visited» *Immigration Law Digest* (2003) 7-23; Independent Asylum Commission «Fit for purpose yet? The independent Asylum Commission's Interim Findings (London 2008) 34; R. Graycar «The Gender of Judgments: An Introduction» I M. Thornton (ed) *Public and Private Feminist Legal Debates* (Melbourne 1991) 262-82; A Macklin «Truth and Consequences: Credibility

Del II: Det rettslige rammeverket

Studiet skal være det første som gir en data-drevet «grounded» analyse, med det mål å identifisere og fullt ut beskrive hvilke antakelser eller «sunn fornuft vurderinger», jf UNHCRs Håndbok avsnitt 203-204, som ligger til grunn for begrunnelsene. Det ble identifisert 117 eksempler på antakelser. Disse var underlagt en induktiv, tematisk analyse. Både i utvalgsdelen og i analyse delen er studiet således basert på et visst innslag av subjektive vurderinger. Hypotesen var at nemndledere har et sett arbeidshypoteser om hvordan verden ser ut (det som jurister kaller alminnelige erfaringssetninger) som forfatterne mente hadde blitt utviklet «through judicial knowledge and experience».²³⁰

Undersøkelsen forklarer ikke på hvilken måte den har forholdt seg til at (hvorvidt?) all bevisvurdering er basert på at sakens ulike bevis er sett under ett. Forfatterne kunne f eks ha sett bort fra saker der avgjørelsen om manglende beskyttelsesbehov ble tatt helt eller delvis på grunnlag av pålitelig landinformasjon, for så å konsentrere seg om utsagn som ikke er kan kontrolleres på annen måte (intern plausibilitet).

Forfatterne har begått mange feilkodinger («false friends»). En av kategoriene som ble identifisert som «antakelser» var vurdering av hvordan hjemlandets myndigheter ville ha forholdt seg gitt den historien som var presentert. Det ble gitt fire eksempler, der tre representerer risikovurderinger eller vurdering av forklaringens eksterne troverdighet,²³¹ ikke intern plausibilitet som forfatterne sier at studiet skal gjelde. I det tredje eksemplet er det vanskelig å få øye på en antakelse, da vurderingen synes å peke tilbake på en helhetsvurdering ut fra det som søker har forklart eller utgjør en spekulasjon i faktum.²³²

En annen av kategoriene – hvordan søker handlet i en faresituasjon – utgjør helt klart antakelser. Men også her er analysene basert på uklare eller uriktige premisser. Eksempler som angår sannsynligheten for at en familie som lever i frykt går og undersøker hva som ble kastet over gjerdet og inn i hagen, kan klart handle om referanser til hvordan nemndlederen selv tror han eller hun ville ha handlet.²³³ Men et slikt utsagn gir liten mening dersom det ikke ses i sammenheng med bevisene for øvrig. Det kan således være forankret i rene slutninger fra bevisene, alternativt kan det være en henvisning til at søkers bevisbyrde ikke er oppfylt.

En tredje kategori angikk atferd i asylsøkerlandet. Som eksempel mente forfatterne at vurderinger av de valg søker gjorde da han eller hun forlot hjemlandet (vurderinger av om det f eks var sannsynlig

Determination in the Refugee Context" IARLJ (1998); A. Macklin "The truth about Credibility" *International Association for Study of Forced Migration* (Canada 2006); G. Coffey "The Credibility of Credibility Evidence at the Refugee Review Tribunal" *IJRL* (2003) 377-417; M. Kagan "Is truth in the Eye of the Beholder? Objective Credibility Assessment in Refugee Status Determinations" *Georgetown Law Journal* (2003) 1-68; P.A. Granhag "Granting asylum or not? Migration board personnel's beliefs about deception" *Journal of Ethnic and Migration Studies* (2005) 29-50.

²³⁰ De viser her også til det Graykar kaller «speil» i sitt studie av jurymedlemmers fordommer i seksuell trakasseringssaker, Herlihy, Gleeson og Turner side 357.

²³¹ Eksempelvis: «...if the authorities wanted to know anything about the appellant and his family they could have easily made discrete ... enquiries [instead of arresting him]»; eller "I do not find it credible that a public prosecutor who did not know the appellant at all would swear at him, at Kurds generally and at the appellant's mother," eller "his previous alleged association with the MDC would significantly compound that vulnerability," Herlihy, Gleeson og Turner side 359.

²³² «I find that the appellant had no activities at that time other than playing [traditional Kurdish] music and attending meetings».

²³³ Herlihy, Gleeson og Turner side 358.

Del II: Det rettslige rammeverket

en mor etterlot seks mindreårige døtre med en nabo og at hun og hennes mor – som var den som var mest risikoutsatt – flyktet).²³⁴

3.5.1.8 Undersøkelse av asylsaksprosessen fra begynnelse til slutt vil ikke gi innsikt i hva som gjøres i troverdighetsvurderingen

Herlihy og Turner avslutter sin oversiktsartikkel med å påpeke at det mangler en psykologisk undersøkelse av asylsaksprosessen «from start to finish», for å se hvordan saksbehandlerne kan komme til å konstruere en historie om hva som har skjedd med en annen person dersom de fra begynnelsen danner seg en oppfatning av personen.²³⁵

Som det fremgår ovenfor vil det ha liten eller ingen interesse for utformingen av en bedre «best practice» for troverdighetsvurderingen, som er temaet for dette prosjektet. En slik undersøkelse kan bare si noe om hvordan saksbehandlerne tenker om troverdighetsvurderingen, ikke hvordan den gjøres.²³⁶ Undersøkelsen kan imidlertid ha sin verdi dersom en ønsker å vurdere hvor godt en forvaltning har implementert innsikter autobiografisk minne, traume og vitnepsykologi.

3.5.2 Antropologi

Anthony Good har i sin bok om det å være ekspert ved britiske asylrettsdomstoler en rekke erfaringer om hvorledes dommere vurderer landinformasjon. Antropologi kan således ha en side til prinsippene for fortolkning og vektning av forhold knyttet til ekstern troverdighet. Han gir flere eksempler på hvorledes antakelser og feilslutninger fører til uriktig landforståelse.²³⁷ UNHCR har i en rekke av sine fortolkende uttalelser berørt lignende problemstillinger, se f eks GIP om heksekunst, æresdrap etc.

Donald Galloways artikkel «Proof and Narrative: 'Reproducing Facts' in Refugee Claims» fra 2011 har som utgangspunkt at narrativen understreker det subjektive elementet i beskyttelsesspørsmålet, der søkers personlige erfaring og perspektiver kan spille en rolle i hvordan saksbehandleren oppfatter hans eller hennes troverdighet.²³⁸

Det er opplagt at det oppstår en spenning mellom plikten som pålegges søker å gi en fullstendig og riktig forklaring, samtidig som at denne skal finne sted i løpet av tiden som settes av til intervju. Det er lett å se at dette nødvendigvis gir en norm om en «bare bones account,» som Galloway skriver. De

²³⁴ Se f eks britisk studie som viser problemer med bruk av saksspesifikk landinformasjon: Natasha Tsangarides «The Refugee Roulette» (2010).

²³⁵ Herlihy og Turner 2009 side 190 med videre henvisning i fotnote 69 til Graycar «The Gender of Judgements: An Introduction» i M Thornton (ed) *Public and Private Feminist Legal Debates* (Melbourne 1991). Undersøkelsen gjelder juryers stillingtagen til skyldspørsmålet. Det vises til ett studium der det er påvist at dommere i for stor grad tyr til sunn fornuft, men det gjelder kjønn og er fra 1991 før anbefalingene om kjønns sensitiv saksbehandling kom til. For øvrig vises det til studier om fordommer og stereotyper som fremstår som lite relevant for den profesjonaliserte asylsaksbehandlingen. Se f eks studie av juryers oppfatning av retten til å føre seksuell trakasseringssøksmål og hvordan det påvirket bevisbedømmelsen, Herlihy og Turner side 190 med videre henvisninger.

²³⁶ Disse begrensningene ved vitne- og minnepsykologiske studier er beskrevet av Magnus Stranberg i «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» *NOU-2011-13 Juryutvalget Vedlegg 1*.

²³⁷ Anthony Good *Anthropology and the Expertise in the Asylum Courts* (2007) Kapittel 11.

²³⁸ Donald Galloway «Proof and Narrative: 'Reproducing Facts' in Refugee Claims» i *Storied Communities: Narratives of Contact and Arrival in Constituting Political Community* (red) Lessard, Johnson and Webber (2011). Eastmonds utgangspunkt er at selv om omstendighetene og bruken av fri forklaring gir inntrykk av respektfulle og generøse rammer rundt intervjuet problematiseres det at i realiteten så dreier det seg om «a written interrogation that demands specific answers to someone else's questions,» jf s 308.

Del II: Det rettslige rammeverket

ulike måter som fokuset i intervjusettingen medfører at historien løsrives fra sin kontekst og personlige mening for søker, vil kunne gjøre at historien fremstår som mer utvendig eller generell enn den nødvendigvis er. Undersøkelsen støtter funnene til **Julia Powles og Robert Deakin** (2012) i undersøkelsen som vist til ovenfor.

Det er vanskelig å se hvordan forvaltningen kan bøte på dette problemet, da det er mange gode grunner for at intervjuet skjer kort tid etter ankomst. Det kan tenkes at måter å bringe søker raskere inn i intervjusituasjonen for å få ut mer relevant informasjon kan gi en mer fylldig forklaring, f eks ved at det gis mer informasjon om hva som forventes av innhold forut for intervjuet.

Det kanskje mest interessante og avanserte studiet kommer fra Cécilie Rousseau (psykiater) and Patricia Foxen (antropolog) med artikkelen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee».²³⁹ **Rousseau og Foxen** har intervjuet canadiske nemndledere (ikke-jurister) om troverdighetsvurderingen. Studiet beskriver at nemndmedlemmers holdning til troverdighet kunne deles inn i de som så etter løgn (de skråsikre) og de som så etter kompleksitet (tvilerene). Oppfatningene er knyttet til at asylsaker er et meget politisert og omstridt område.

Studiet viser at begge leire hadde problemer med å forholde seg til sakens faktiske opplysninger og hadde tendenser til å se etter bekræftelser på hver sine utgangspunkter.²⁴⁰ Studiet har dernest identifisert fem måter å kategorisere argumenter om troverdighetsvurderingen som kan knyttes til forutinntattheten om den gode (idealiserende) eller dårlige (løgneren) asylsøkeren:

- Er historien lånt?
- Motsigelser
- Utelatelser
- Fremvisning av følelser
- Forsøk på å tilpasse «sannheten» ut fra sympatier/antipatier

Forfatterne har valgt å se på rettssystemet innenfra på dets egne premisser, i stedet for å legge an til konfrontasjon på egne fags premisser som gjør mye av de psykologiske arbeidene av liten nytte for jussen. Studiet forsøker på den måten å nærme seg noen psykologiske og antropologiske forklaringer på hvordan bevisvurderingen faktisk foregår blant legfolk.

Forfatterne konkluderer med at hvorvidt nemndmedlemmene tilhørte den skråsikre eller den tvilende leiren, så hadde begge leire vanskeligheter med å ta inn kompleksiteten i asylsøkerens erfaringer. Begge leire manglet forståelse for hvordan å vurdere troverdighet og ønsket (derfor?) å finne noe som var «sant» i historien. Som forfatterne påpeker har asylsøkerforklaringen mer å gjøre med attestasjoner enn sannhet.²⁴¹

²³⁹ Cécilie Rousseau and Patricia Foxen «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) side 56-91. Dette er det eneste studiet som problematiserer metodisk innfallsvinkel og har henvisninger til vitenskapsteori knyttet til troverdighet (Van Dijk).

²⁴⁰ The board members who tried in every possible way to discover the liar and who felt they got better and better at it, who at the same time felt a good deal of anger towards liars and who thought that truth was an exception to the rule they discovered by that it felt overwhelming (page 63). In the other camp were board members who focused on the complexity of the task and recognition of how difficult it is determining who is a liar (page 63). This latter camp accused the other camp of treating the hearing as a trap by asking questions out of chronology and therefore confusing the applicant (page 64).

²⁴¹ Side 87, med videre henvisning til Ricoeur: «attestation inspires belief or arouses suspicion».

Del II: Det rettslige rammeverket

Det foreligger ikke noen sikker empiri på hvorvidt slik polarisering utgjør et problem i UDI. Det er imidlertid et faktum at asylsaksbehandlingen er gjenstand for offentlig debatt også i Norge. Det er derfor grunn til å anta at saksbehandlerne kan ha et behov for at polarisering tematiseres i opplæringen.

Selv med en styrket opplæring i regelverk, kriterier og standarder, er det nærliggende å tenke seg at saksbehandlere i asylavdelingene kan preges (uavhengig av fagbakgrunn) av at saksfeltet de arbeider med er politisert og stå i fare for å falle inn i en av de to beskrevne leirene.

3.5.3 Opplæring og behov i UDI

Tverrkulturell kommunikasjon, kulturelle forhold i søkers hjemland, vitne-, minne- og særlig traumepsykologi er viktig for saksbehandlingen i UDI og i bevisteorien generelt.

Særlig i lys av de intensjonene som ligger i Istanbul-protokollen fremstår det som en prioritert oppgave å gjøre opplæring i traumepsykologi obligatorisk.

Kurs i tverrfaglig kommunikasjon antas å oppleves som nyttig. Det er mer usikkert om det er nødvendig å gjøre det obligatorisk, da det kan tenkes at dette er et kurs som det uansett er populært å delta på, jf også funnene i Del III avsnitt 5.2.

Arbeidene som er publisert i de internasjonale tidsskriftene er ikke av en slik kvalitet at de kan benyttes som grunnlag for et behov for mer opplæring om vitne- og minnepsykologi knyttet til bevisvurderingen. Det er derfor mer uklart hvilket behov det er for mer opplæring i vitne- og minnepsykologi utover det som følger av kurset om kognitiv intervjuteknikk. Jeg nøyer meg her med å peke på at i bevisteorien anses vitne- og minnepsykologi som et viktig, men lite og oversiktlig tema.²⁴²

Flere kulturteoretiske arbeider med ulike innfallsvinkler peker på problemet med å få frem asylsøkerens livshistorie, identifisere den subjektive frykten eller gripe kompleksiteten i asylsøkerens forklaring. Selv om det ikke foreligger noen sikker eller enhetlig grunnlag, antyder disse studiene at UDI har et potensiale for å kunne tenke nytt om hvordan å få ut mer relevant informasjon fra intervjusituasjonen.

Observasjoner:

Gjennomgangen av den tverrfaglige litteraturen gir ikke grunnlag for anbefalinger om behov for endringer i nåværende opplæringen om hvordan å vekte bevis.

²⁴² Se f eks pensum for valgfaget i bevisteori som utgjør 10 studiepoeng (1/3 av et semester på fulltid i 2013) på juridisk fakultet ved UiO vies vitne- og minnepsykologi kun 32 sider (Svein Magnussen: «Årsaker til feilhukommelse og mottrekk» i *Vitnepsykologi - pålitelighet og troverdighet i dagligliv og rettssal* s.121-153.), se <http://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS5501/h13/pensumliste/index.html>

DEL III - Credibility assessments in Belgium, the UK, Sweden and Norway asylum applications – policy and “best practice”

CHAPTER 4: PRESENTATION OF THE DIRECTORATES IN BELGIUM, GB, SWEDEN AND NORWAY	107
4.1 KEY FIGURES – VOLUME, RECOGNITION RATES AND EFFICIENCY	107
4.1.1 <i>Volume of applications, decisions and recognition rate</i>	107
4.1.2 <i>Differences in migration flows</i>	108
4.2 BASIC ORGANIZATIONAL TRAITS AT FIRST-LEVEL OF DECISION-MAKING	108
4.2.1 <i>Independence</i>	108
4.2.2 <i>Responsibilities of the protection officer and supervisor</i>	108
4.2.3 <i>Country of origin information (COI) support units</i>	109
2.2.3.1. <i>Size</i>	109
2.2.3.2 <i>Products</i>	110
4.2.4 <i>The use of COI-reports to assess credibility</i>	111
4.2.4.1 <i>The frequency of use of verifying “case specific” COI</i>	111
4.2.4.2 <i>Use of “facts” and cultural information during the interview</i>	112
4.2.4.3 <i>Use of “facts” and cultural information in the credibility assessment</i>	114
4.2.4.4 <i>COI and the role of the interpreters – the case of Belgium</i>	115
4.2.5 <i>The use of “policy instructions” in the assessment of credibility</i>	116
4.2.6 <i>Second interviews</i>	117
4.2.7 <i>Belgium’s psychological support section (PSS)</i>	117
The functions of the Belgian PSS support unit (interview with the PSS-section)	119
4.2.8 <i>Profiling the case load and quality audits</i>	120
4.2.9 <i>The power of review during the appeals procedure</i>	122
CHAPTER 5: TRAINING RELEVANT TO THE CREDIBILITY ASSESSMENT	126
5.1 THE EUROPEAN ASYLUM CURRICULUM (EAC)	126
5.2 TRAINING DESIGN FOR NEW AND ADVANCED PROTECTION OFFICERS	127
5.2.1 <i>Time spent on training new officers</i>	127
5.2.2 <i>Content of introductory courses</i>	127
5.2.3 <i>Advanced courses – volume and content</i>	129
CHAPTER 6: THE INTERVIEW – COMMON PROCEDURE AND VARYING TECHNIQUES	132
6.1 INTRODUCTION.....	132
6.2 THE EAC MODULE 6.....	132
6.3 REGISTRATION AND PREPARATION	132
6.3.1 <i>Registration of the asylum application</i>	132
6.3.2 <i>Mental health screening</i>	133
6.3.3 <i>Preparing a list of topics or a list questions?</i>	134
6.3.4 <i>Gathering factual information (COI)</i>	135
6.4 A COMMON INTERVIEWING STRUCTURE.....	135
6.4.1 <i>A common five-part structure</i>	135

6.4.2	<i>Introduction, warning</i>	136
6.4.3	<i>Personal data, documentation and travel route</i>	136
6.4.4	<i>Asylum motive</i>	136
6.4.5	<i>Discussion</i>	138
6.5	COMPARISON OF MAIN APPROACHES IN THE PROBING PHASE OF THE INTERVIEW	139
6.5.1	<i>Belgium: Correct legal understanding, ask many questions and develop highly professional approach to interviewing</i>	139
6.5.2	<i>The UK: Detail and explanations for apparent contradictions</i>	140
6.5.3	<i>Sweden: The scientific approach</i>	140
6.5.4	<i>Norway: Ask many questions based on caseworker's detailed knowledge of COI, and combine responsibility of interview and writing decision</i>	141
6.5.5	<i>Discussion</i>	142
6.6	ADDITIONAL PROBING TECHNIQUES	143
6.6.1	Rephrasing credibility as "reliable explanations"	143
6.6.2	Focus on risk at return (when high risk profile)	144
6.6.3	Thinking out of the box when COI is lacking	144
6.6.4	Perspective of the persecutor (state or non-state actor)	145
6.6.5	Telling the story in reverse.....	145
6.7	COMPARISON OF HOW TO DEAL WITH CONTRADICTIONS AND ELUSIVE RESPONSES.....	146
6.7.1	<i>General approach and legal obligations: request for detail and clarifications</i>	146
6.7.2	<i>Use of information in the registration document</i>	147
6.7.3	<i>Internal contradictions – significance of personal circumstances</i>	148
6.7.4	<i>External contradictions – use of COI to probe</i>	149
6.7.4.1	Case specific COI	149
6.7.4.2	Information that cannot be verified during the interview	150
6.7.4.3	Principles for correct use of COI.....	151
6.7.5	<i>External contradictions – significance of cultural knowledge</i>	152
6.7.6	<i>Common sense</i>	154
6.8	NON-DESIRABLE AND CONTROVERSIAL TECHNIQUES	156
6.8.1	<i>Probing as means for producing information that can prove lack of credibility?</i>	156
6.8.2	<i>Type of questions to avoid</i>	156
6.8.3	<i>Questions regarding risk taken by the applicant</i>	156
6.8.4	<i>The use of question lists in torture and gender cases</i>	157
6.8.5	<i>Limiting the interview</i>	158
6.8.6	<i>The use of "general credibility"</i>	158
6.8.7	<i>Summing up or rephrasing the claim at the end of the interview</i>	159
6.9	MONITORING THE QUALITY OF THE INTERVIEWS BY THE SUPERVISOR	159
CHAPTER 7: CREDIBILITY ASSESSMENT AND HOW TO STATE REASONS IN THE DECISIONS		162
7.1	A PERCEPTION OF A PROBLEM?.....	162
7.1.1	<i>Belgium: The challenge is more about being time consuming than being unmanageable</i>	162
7.1.2	<i>The UK: Challenge inconsistencies</i>	163
7.1.3	<i>Sweden: no methodological structure and the problem of uncertain knowledge</i>	163
7.1.4	<i>Norway: Assessment in the round</i>	164
7.2	WAYS TO IDENTIFY AND MEET CHALLENGES IN INDIVIDUAL CASES.....	165
7.2.1	<i>Claims representing high risk and where reliable COI is lacking represent real difficulties</i>	165
7.2.2	<i>Profiles concerning conversion and social groups represent real difficulties</i>	165
7.2.3	<i>Simple claims with not much to test</i>	166
7.2.4	<i>Duties placed on applicants given the benefit of the doubt</i>	166
7.2.5	<i>A question of being up to date and prepared for new types of claims</i>	167

7.2.6	<i>Ad hoc working groups or continuous registration of profiles?</i>	167
7.3	DOES AN APPROACH TO HOW TO <i>WEIGH</i> THE EVIDENCE EXIST?	167
7.3.1	<i>How may we, or should we at all, learn more about the weighing of evidence?</i>	167
7.3.2	<i>Identity</i>	168
7.3.3	<i>Detail – when are internal inconsistencies significant</i>	168
7.3.4	<i>Thresholds – when is external inconsistency significant?</i>	169
7.3.5	<i>Structure, coherence, fluency and demeanor</i>	170
7.3.6	<i>General credibility</i>	171
7.3.7	<i>Expert evidence and medical documentation</i>	172
7.4	STATING REASONS FOR THE CREDIBILITY ASSESSMENT IN DECISIONS	173
CHAPTER 8: TRACKING OF THE APPEALS		176
	<i>Belgium</i>	176
	<i>The UK</i>	176
	<i>Sweden</i>	177
	<i>Norway</i>	177

Chapter 4: Presentation of the directorates in Belgium, GB, Sweden and Norway

This part of the study aims to describe how the credibility assessment actually is carried out. This part questions how first level decision making in Belgium, the UK, Sweden and Norway prepare and carry out the interview with the asylum seeker, and how they approach the weighing of the evidence. Training, policy and existing written guidelines will be described. The study cannot comment on or verify how the credibility assessment is actually carried out, the study will only make note of what is deemed “best practice” within the jurisdiction. For more on the methodology of the research, see Chapter 1 section 1.3.

4.1 Key figures – volume, recognition rates and efficiency

4.1.1 Volume of applications, decisions and recognition rate

Three of the jurisdictions in this study rank high on the EU-average in terms of absolute figures of asylum seekers registered in 2011, where **Belgium** ranked 4th (31.915 applicants), **Sweden** 5th (29.670) and **the UK** 6th (26.430).²⁴³ **Norway** ranked 11th of the 31 EU/EØS countries (8.995 applicants).

In 2011 *Belgium* first level decision-making handled a total of 19 825 asylum applications.²⁴⁴ 17 496 initial decisions were made in *the UK*,²⁴⁵ 26 720 in *Sweden*,²⁴⁶ and 9 545 in *Norway*.²⁴⁷

The Belgian statistics should be viewed in the light of an unusually high number of applications (it received five times the European average number of asylum seekers compared to its own population).²⁴⁸ According to national reports, it almost doubled its efficiency compared to 2010, due to contributions of additional staff and organizational measures, including measures pertaining to credibility assessments.²⁴⁹

²⁴³ According to national reports of the Norwegian Directorate of Immigration (UDI). In comparison Norway registered 9.100 applicants in 2011, UDI Årsrapport. 2011 page 3, (Yearly report 2011) http://www.udi.no/Global/UPLOAD/Publikasjoner/Aarsrapport/2011/Udi_arsrapport_web.pdf. The UNHCR figures vary some: Sweden with 29,600 applications, Belgium with 26,000 and the UK with 25,400, <http://www.unhcr.org/4e9beaa19.html>.

²⁴⁴ The Eurostat report of June 2012 counting 19 825 initial decisions http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_PUBLIC/3-19062012-BP/EN/3-19062012-BP-EN.PDF The figure was a little lower in Belgium’s national report for 2011, counting 16,828 initial asylum applications.

²⁴⁵ The Eurostat report of June 2012.

²⁴⁶ The Eurostat report of June 2012.

²⁴⁷ The Eurostat report of June 2012. According to national reports the number was 10 493

<http://www.udi.no/arsrapport2011/Statistikk/Tabell-16-Vedtak-om-beskyttelse-asyl-etter-statsborgerskap-og-utfall-2011/>

²⁴⁸ The CGVSRA 2011 Annual Report page 1, http://www.cgra.be/en/binaries/AR2011_CGRS_ENG_tcm266-187188.pdf

²⁴⁹ The CGVSRA 2011 Annual Report page 2 and 16. One such measure was to shift focus on individual objectives of each caseworker to the realization of monthly collective objectives. Decisions were also taken shortly after interview, and restrictions were put on the length if the motivation (“begrunnelse”) of a decision. Also more support was provided from the support services, particularly the COI-unit, by limiting and postponing other projects. Other priorities were also made: In order to curtail and dissuade the rising number of applications from the Balkans, decisions were made within three months after an application was registered. Most were refused.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

4.1.2 Differences in migration flows

k

4.2 Basic organizational traits at first-level of decision-making

4.2.1 Independence

First level decision-making is handled in *Belgium* by The Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons (**CGRS**). The CGRS is an independent governmental agency, but is subject to the instruction of the Minister for Migration and Asylum Policy. It employs approximately 450 people. The CGRS asylum division is organized in 5 different geographical sections: Africa, Middle-East and Asia, The Balkans (also including Iran), Eastern Europe and a Project Section (that may contain different countries where there is an influx of applications).²⁵⁰

In *the UK*, first level decision-making is handled by the independent UK Border Agency (**Border Agency**), which is an agency of the Home Office.²⁵¹

In *Sweden* the Immigration Board (**Migrationsverket**) is an independent agency that handles first level decision-making.

In *Norway*, the Directorate of Immigration (**Utlendingsdirektoratet/UDI**) is also an independent governmental agency under the Ministry of Justice.

4.2.2 Responsibilities of the protection officer and supervisor

In all four jurisdictions, the person interviewing (**protection officer** or **caseworker**) normally also drafts the decision. All have a system where a supervisor or senior caseworker reviews the evidence of the case and the draft decision before it is finalized.

As a general rule, the supervisor gives feedback on individual cases and assesses on a regular basis the competence and functioning of each protection officer. Protection officers and supervisors communicate, as a rule, orally.

In *Norway* the caseworker and the supervisor (“første hand” og “annen hand”) also communicate by written comments discussing the protection need. It often includes assessments regarding credibility assessment, and may reflect doubt of the caseworker and may run over several pages. Due to a L.E.A.N. initiative, caseworkers now receive negative comments if their written comments are not kept brief (a few paragraphs).²⁵²

In *the UK*, there is a broad range of communication between the protection officer and the supervisor, through global e-mail messages, face-to-face staff events and advanced training. The Senior Management Team in the UK Border Agency regularly visits the asylum teams across the

²⁵⁰ Årsrapport 2011 CGRS http://www.cgra.be/en/binaries/AR2011_CGRS_ENG_tcm266-187188.pdf

²⁵¹ The Home Office may instruct the decision-makers and the Border Agency reports jointly to the Home Secretary and the Chancellor of the Exchequer, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk>.

²⁵² Based on author's interview with Quality Audit team.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

country. They hold interactive online forums and telephone conferences to discuss a range of topics affecting the case handling, including credibility issues.²⁵³

4.2.3 Country of origin information (COI) support units

All four jurisdictions have support units providing Country of Origin information: CEDOCA (Belgium), COIS (the UK) and Landinformatjonsenheten (Sweden) and Landinfo (Norway)

In *Belgium*, within the CGRS **CEDOCA** is an independent unit. It's independent also in the drafting and writing of case specific responses, in addition to several other forms of support for the processing of applications.²⁵⁴ CGRG has a say in the decision regarding which reports to write, but this is not thought to detract from the independence and the neutrality of the reports.

In *the UK* **COIS** is located within the Research, Development and Statistics branch, within the Border Agency. It was established in June 2005 as a discrete unit, replacing the first COI-unit established in 1997.²⁵⁵

In *Sweden* **Landinformatjonsenheten** was established by internal decisions of the Migration Board in 2006. The head of the COI-unit (enhetschef) reports to the legal director (**Rättschefen**) of the Migration Board, which reports to the General Director of the Migration Board. Sweden is the only of the four jurisdictions where the legal unit and the COI-unit are under the instruction of the same office.²⁵⁶ The **database LIFOS**, which has existed for more than ten years, publishes LIFOS (and others' reports). Unlike the Norwegian database that only contains COI, LIFOS also has a searchable database on court decisions and rules and regulations.

In *Norway* **Landinfo** is an independent agency. It provides services to both the directorate and the appeals board.

2.2.3.1. Size

CEDOCA is one of the biggest research units in Europe in terms of staff.²⁵⁷ CEDOCA employ 25 researchers, each specialized in 1-3 countries. For countries where Belgium is the receiving country for a large influx of asylum seekers, such as Iraq, Afghanistan and Congo there are several researchers. The researchers do not alternate but stay specialized in their area, unless a large influx demands a change.

COIS consists of 20 staff. The unit is rather small compared to the case load of the UK. However this is due to the fact that the COIS compiles information written by others and does not generate their own information. It is a special feature of the British system that the country reports are reviewed by the Independent Advisory Group on Country Information (IAGCI), which receives instructions from

²⁵³ An example of a recent Team Brief was provided. The topics discussed at these meetings seem fairly general.

²⁵⁴ An organizational chart is provided at http://www.cgra.be/en/binaries/Organigramme_2011_ENG_tcm266-155956.jpg

²⁵⁵ Until 1997, there was no dedicated COI resource in the Home Office. In 1997, the Country Information and Policy Unit (CIPU) were set up to provide COI and country-specific policy advice to Home Office asylum decision-makers on conditions in countries of origin.

²⁵⁶ The Migration Board's legal director (Rättschefen) has the final say regarding which countries or issues the COI-unit should write reports on and which fact finding missions to conduct. It is presumed as evident however, that Rättschefen cannot instruct the unit regarding the design and content of the reports.

²⁵⁷ Gábor Gyulai and Tudor Rosu page 17 footnote 31. CEDOCA employed 25 researchers in 2012.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

the Independent Chief Inspector of the UK Border Agency.²⁵⁸ The existence of IAGCI underscores the emphasis in the UK on the importance of having accurate and up-to date COI. In comparison with Belgium, the UK focus having up-to-date general COI-reports seems to take precedence over a possible need for case specific COI.

Landinformationsenheten, in Sweden, presently staffs 13 people that include the head of the unit, one librarian, one administrative coordinator, five COI researchers (informationspecialister) and five COI- analysts (landanalytikere).

Landinfo, in Norway, presently staffs 25 COI-consultants or experts (landrådgivere).²⁵⁹ The consultants work independently, but take requests from government agencies on which topics and countries to prioritize when writing new reports.

2.2.3.2 Products

Unlike many other jurisdictions, *Belgium's* CEDOCA has as of now no duty to produce general COI-reports on the human rights situation in a refugee producing country. Its main function is to assist the protection officers in deciding asylum applications by producing case specific-information. The CGRS is therefore different than the other three jurisdictions as having not published any CEDOCA-products on the Internet.

CGRS furthermore distinguishes between COI-reports that go into the file ("external" documents but for the one case only and not published), and those that do not (internal documents that are not published).

In their assistance to the protection officers CEDOCA yield two main products:

- CEDOCAs subject related briefings (**SRB**) intended to guide the protection officers as to the general practice when handling certain claims that. These "general practice notes" are comparable to the Operational Guideline Notes (**OGNs**) produced by the UK Border Agency (not the COI-unit). Unlike in the UK, the CGRS does not publish their notes and they produce notes only for a few countries.
- Much of CEDOCAs resources go into responding to case specific questions (**Q&As**) that is put on the file. Because there may be a Q&A on each file, it is believed that the Belgian protection officers use COI in a different manner than in at least some other European countries that may to a large extent rely on general COI-reports.

The subject related briefing may also be internal or go on the case file and thereby become "external" (but not getting published). The internal subject related briefing differs in that, in addition to the updates that are part of the external briefings, it may also contain information that responds to recent events in the country of origin or changes in the case load. The content might also reveal the identity of contact persons or other particular sources. It may also at times include information pertaining to culture.

²⁵⁸ The IAGCI reviews the efficiency, effectiveness and consistency of approach of COI material collated by the COIS and assesses the sources, methods of research and quality control used by the Agency to help ensure that these support the production of COI material which is as accurate, balanced, impartial and up-to-date as possible. The IAGCI makes recommendations to the Independent Chief Inspector of the UK Border Agency about the content of material produced by the COIS as well as recommendations of a more general nature.

²⁵⁹ <http://www.landinfo.no/id/409.0>

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *the UK*, the primary and most important product of COIS is the writing of the Country Reports. It reports on the general human rights and security situation in the top 20 refugee producing countries, and these reports are thus of a more general nature than the Belgian SRBs. These Country Reports are regarded by many jurisdictions as yielding particularly accurate, up-to-date, objective and balanced information.²⁶⁰ (The “practice notes” the OGNs, are as mentioned above not produced by COIS, but by the UK Border Agency.)

In *Sweden* the most important documents produced by Landinformationsenheten are the country profiles (“landprofil”), and the thematic reports that may cover a region, such as the report on honour related killings in the Middle East. They also produce Q&As (frågor och svar), which are posted on LIFOS. Presently 152 frågor och svar are posted.²⁶¹

In *Norway*, Landinfo produces topical reports and country reports (“Rapporter” and “Temanotater”), in addition to responses. It also administers the database (“landdatabasen”).²⁶²

4.2.4 The use of COI-reports to assess credibility

4.2.4.1 The frequency of use of verifying “case specific” COI

In *Belgium*, it exist a norm that for each case at least one piece of evidence that is unique to that case should be verified by sending a Q&A to the COI-unit. In the view of the directorate, this allows for testing of the external credibility of each part of the asylum claim. It is also believed that this norm affects the way the interview is conducted, because the protection officer feels assured that the specific information will be possible to verify after the interview.

The Q&A is used to verify case specific facts and is therefore perceived to be of direct relevance to the credibility assessment. For instance, the Q&A may give response to a question regarding the street address of a certain party headquarters, which in turn may strengthen or weaken the external credibility of the statement. The value of the information to the evidence assessment presupposes the use of written, open non-biased questions.²⁶³

The CGRS has had this case-by-case verification system since the 1990s. The frequent use of Q&As for each file is however demanding on resources. Presently, there is a shift away from the heavy reliance on Q&As towards a greater reliance on general COI in subject related briefings.²⁶⁴ The use of subject related briefings is now believed to ensure that COI will stay fairly case specific, compared to

²⁶⁰ Cecilie Schjatvet *The making of UNHCR guidelines* UDI FoU series (2010).

²⁶¹

<http://lifos.migrationsverket.se/sokning.html?baseQuery=landinformationsenheten&searchSessionId=99025ab3162d45238063fa4765e142b5&category=1124>

²⁶² <http://www.landinfo.no/id/449.0>

²⁶³ If the question is about extra-judicial killing, the question must be posed as to whether there have been any. A question of for instance “when was the last extra-judicial killing” will diminish the quality of the response, as it may be held that the biased question has pointed the researcher in a certain direction.

²⁶⁴ Subject Related Briefings are reports on particular aspects of the country of origin (i.e. on the Iranian legal system, honor killing in Iraq or FGM).

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

a mere reliance on general COI-reports.²⁶⁵ There is a concern, however, that this shift in policy may lead to a greater use of the principle of the benefit of the doubt as the protection officer may have to accept the applicant's uncorroborated statements in more cases.

In *the UK*, COIS also offer a request service for the protection officers. However, unlike in Belgium where the protection officers may approach CEDOCA directly, in cases where COI is lacking in they must consult their supervisors (Senior Caseworker) who might know the answer. In some sections of the Border Agency the supervisor must approve the sending of a request to COIS if they are not able to clarify the issue.

In *Sweden*, COI-products are used to assess the likelihood of the statements of the applicant. There is no set policy to aim at always having case specific COI. Compared to Belgium, Migrationsverket has a perhaps lower expectation as to how much of the applicant's statement is suitable for verification through COI. It recognizes that methods of gathering COI are difficult, and there may be weaknesses in the validation or sourcing of the responses. This is however under review, as it's presently developing its policy on credibility.

In *Norway* Landinfo produces responses that are posted on its website.²⁶⁶ It also produces case specific responses in emails to the caseworkers, which may be used in particular cases. For some large portfolios, such as the Somali-portfolio, an intranet page with most recent decisions and relevant COI is about to be established.²⁶⁷ Each caseworker may request verification through the local embassy. This is done in some but not in the majority of the cases.

4.2.4.2 Use of "facts" and cultural information during the interview

This section deals with different types of COI in compiled COI-reports, not COI specific to a particular asylum seeker that is verified by the COI-unit or by an embassy.

In *Belgium*, the CGRS makes a clear distinction between objective and verifiable COI and knowledge of cultural practices. The former is regarded as hard facts, useful in decision-making, while the latter is not regarded as "factual" in the same way.

In its use of COI, CEDOCA stresses the importance of hard facts rather than cultural aspects related to a case. This is possible, in part due to the luxury of having case-by-case Q&As. They operate on the premises that with these kinds of reports available, the Protection Officer is better positioned to carry out the interview even when confronted with information not mentioned in general COI-reports. It is believed that in this way, the protection officer is better able to conduct the interview when presented with new information, for instance when an applicant claims to be a member of an underground political party. During the interview the protection officer can assume that for many countries it will be possible to verify whether the information in the case is true or not. Cultural

²⁶⁵ The subject related briefings are more geared towards the risk assessments on topics such as the legal process in Iran or the phenomena of honor killings among Kurds. It may also be used to assess credibility at the end of the interview, but is more often used to assess the plausibility of the story in the initial stages of the handling of the case.

²⁶⁶ Search on LIFOS indicate that Landinfo has publicized about 150 Responses, <http://lifos.migrationsverket.se/sokning.html?baseQuery=respons+landinfo&searchSessionId=7e4c3de9aab1421f9edd83a3ce43905c&page=16>

²⁶⁷ UDIs Quality Evaluation (Kvalitetsgjennomgang) 2012 på side 6.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

components of the case that are difficult or impossible to verify, are not the focus of the protection officer's attention.

Sometimes there is a cultural component in what to normally expect in terms of what would be considered common knowledge of past events in the country of origin. Asylum seekers are normally expected to know dates of recent events, unless the person is impaired or illiterate.²⁶⁸ There is also an expectation that the asylum seeker is able to remember details that may be regarded as commonplace in the culture. For instance, Iranian applicants who claim exposure due to political activities before and after the 2009 election are expected to know the day they started to demonstrate and to be able to identify their actions as related to key events during the election.

However, questions regarding whether a certain practice is commonplace in the country of origin is seldom subject to an assessment of external credibility in the same manner as what are perceived as "facts." Cultural information is regarded more as background information, and in any event not something that usually is well suited to be included in the motivation of a decision.

For instance, when asked geographical questions regarding the local market, a common defense of female asylum seekers from Islamic countries is that they were not allowed to venture outside the house. They claim, therefore, that they cannot give an answer and this raises questions regarding their credibility. Such questions regarding whether a certain practice is commonplace in the country of origin is seldom subject to an assessment of external credibility in the same manner as "hard facts" are assessed.

It is the perception of CGRS that cultural aspects are not so well suited for COI reports. COI-reports should be factual and brief. It would be very difficult to give accurate descriptions of a cultural trait among i.e. Iranians in Teheran as the city is very big and diverse. As COI-reports are used to assess external credibility, such information is also regarded as being too vague to be able to be used as motivation for a decision.

Factual descriptions of cultural practices may sometimes be found in the external subject related briefings. As an example, key personnel at CGRS referred to a Belgian internal brief on honor crimes in Turkey, which describes the nature of the phenomena, the victims and the typical family reaction. The descriptions are based on statistics and other factual information, and not on human or group traits. For instance, statistics show that, contrary to what one may presume, honor killing is more prevalent in Istanbul than in rural areas, which is regarded as a fact that may be relied upon in a credibility assessment if useful. Information on honor killings being more prevalent in Istanbul may be useful to correct a possible cultural presumption that such practices for the most part take place in rural areas.

If CEDOCA were to be asked a question pertaining to culture, the researcher would first contact sources within the respective country, or if not possible (for instance as often is the case in Iranian matters), sources outside the country with close ties to internal events. Any further research would

²⁶⁸ The Belgian screening system (profiling) may identify such problems, and the caseworker may always request the services of the Psychological unit to determine impairments.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

concentrate on statistics, i.e. a question on how Iranian society reacts to divorced women may instigate a search for statistics on divorced women working.

Cultural country of origin information is on the other hand regarded as valuable information for the protection officers' *professionalism*, as well as their *own sense of expertise* as it enhances an understanding of the country in question. The CGRS-courses pertaining to the different geographical divisions will therefore often have a cultural component, consisting of documentaries, presentation of studies on certain cultural traits and lectures on cross-cultural communication. For instance new officers who will be interviewing applicants from Iran are made aware of how this group is very atypical from most asylum applicants, as they tend to be highly educated and have a tradition of giving long answers. How to approach taboo issues, such as homosexuality may also be included in the training.

In addition, cultural information has the value of giving the protection officers in the CGRS a *greater sense of understanding and meaning* in their everyday tasks. Additional cultural information is therefore also requested and well received by the protection officers in their training and updates.

The UK, Sweden and Norway have a similar approach to Belgium, in terms of viewing cultural information as being general and therefore difficult to apply to individual cases. Their different COI-reports seldom contain information on cultural practice.

4.2.4.3 Use of "facts" and cultural information in the credibility assessment

As a corollary to its policy on why it distinguishes so clearly between "facts" and cultural information, in *Belgium* the CGRS has also developed a detailed policy for what this entails when it comes to assessing credibility.

First of all, it seems that caseworkers do not request Q&As on cultural practices very often. For example, at the time of the interviews for this report, CEDOCA completed a search through their databases covering the Middle-East and Asia on whether there were any Q&A-responses pertaining to the question of whether women are able to go outside their house. No such Q&A was found.

Second, the *function* of cultural information in the credibility assessment serves as a guide to the interview. The protection officers are taught to regard such cultural assertions, or the possibility of such assertions, as openings to ask questions. Preferably they will cover such topics in the first part of the interview, for instance with questions regarding the daily routines of the household (i.e. who gets the groceries, what happens if a child becomes ill).²⁶⁹

In *the UK*, cultural information is also regarded as difficult to use in the assessment of credibility. It follows from the Asylum Policy Guideline that caseworkers are instructed not to speculate in stated

²⁶⁹ In *Norway* caseworkers now ask detailed personal information at the end of the interview. One senior caseworker in UDI informed that the altering of this routine was for reasons of it running counter to the principles of interviewing techniques and that it is not needed in all cases. It was unclear whether the change in practice had considered whether or how this detracted from the case workers ability to make sound credibility assessments.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

facts.²⁷⁰ Since cultural information is general, any attempt to draw inferences from general information to the particular case will most likely lead to speculation.

Sweden clearly distinguishes between facts and information on cultural practices that are mere generalizations, due to their emphasis on weighing evidence according to its scientific certainty.²⁷¹ If information on cultural practices is to be sufficiently relevant, it must be sufficiently prevalent (such as clan lineage, language, marriage rituals etc.).

In *Norway* UDI recognizes the difficulty in applying generalized statements of cultural practices on a particular case. Some statements from caseworkers indicate that whereas cultural information may not be relied upon directly, it may be figured into the assessment of the whole.²⁷²

Observations:

UDI should include in its policy on credibility assessment, a specific explanation on the different functions of cultural information. Whereas it is correct to rely on certain cultural information that is sufficiently specific and may serve as a point of reference in a decision, in the opinion of this researcher it is probably not correct to include generalized statements on cultural practices in the free assessment of facts (den skjønsmessige helhetsvurderingen).

4.2.4.4 COI and the role of the interpreters – the case of Belgium

The role of the interpreter in *Belgium* at the CGRS is not regulated in the same manner as in Norway, Sweden or the UK. In Belgium interpreters are not mandatory for each interview, but in the 2011-report the CGRS state that it aims for more widespread use. Because Belgium is a multi-lingual country, the protection officers are expected to be able to handle translations into Dutch, French and English. Whereas their limited use of interpreters may not amount to a “best practice,” it is suggested that in the Belgian cultural context, language barriers and translation seems to be less of an issue.

For example, it may be accepted that the translator explains concepts to the protection officer after the interview. An example cited was that of an Iranian applicant who claimed to be a member of Mujahedin but who used the word “monafeqin,” which is a word people use to express hatred

²⁷⁰ UK APG CONSIDERING ASYLUM CLAIMS AND ASSESSING CREDIBILITY section 4.3.5, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

²⁷¹ New caseworkers are introduced to the probability evidence theory (sannsynlighetsparadigmet), which maintains that information on cultural practices is of little use in the evidence assessment. Under this theory all evidence is given a value between 0 and 1, where 1 indicates the highest degree of certainty. Information on cultural practices will usually be given the value of 0,5 due to its general and perhaps vague nature, and will therefore not likely advance the evidence assessment of the case.

²⁷² Focus group meeting in UDI which reporter attended. During the focus group several caseworkers agreed that certain kinds of cultural information of a general nature may be valuable to the credibility assessment, for example information that Somali women do venture outside of the house and statements from the applicant to the contrary arouses suspicion. Such information may figure in to the reasoning of the decision by referring to “according to UDIs knowledge.” Cf. transcribed notes from the meeting by Tone Maia Liodden (PhD student, UiO): «Vi bruker ofte formuleringen ‘UDI kjenner til...’. Men informasjon om kultur som står i motstrid til det søkeren forteller er ikke det sterkeste avslagsmomentet, det kommer bare i tillegg til andre ting. For å oppklare kan man stille spørsmålet: ‘Vi vet at det ofte skjer på denne måten – hvorfor var det annerledes med deg? Kan du forklare?’...» (trnsl. : where it was stated that they in such instances may refer to in the decision «according to UDIs knowledge... ”. Such knowledge cannot be used to decide in the applicant’s disfavor, but must be used in addition to other reasons for rejecting the application.)

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

towards Mujahedin. It indicated that the applicant is not Mujahedin as members would not use this word to refer to themselves. As this detail was not detectible to the protection officer, the translator enlightened the protection officer after the interview was completed (not considered best practice). Such information can be used as background for further inquiries, but cannot be used in the motivation of the decision.

4.2.5 The use of “policy instructions” in the assessment of credibility

All four jurisdictions produce “policy instructions” (UDIs Praksis Notater) where the refugee definition is applied to COI. The purpose of such policy instructions is to aid the decision maker in deciding the claim and to ensure like treatment of different claims.

In *Belgium* the CEDOCAs subject related briefings do not contain passages regarding how to assess credibility.

In *Sweden* Migrationsverket produces guidelines called Rättsliga ställningstaganden.²⁷³ The policy instructions did not include guidelines on credibility applied on COI, but it frequently reminded caseworkers of the rules of evidence pertaining to credibility²⁷⁴

In *the UK* country specific Operational Guidance Notes (**OGNs**) clearly state that the guidance notes cannot be used to assess credibility,²⁷⁵ and that each case shall be assessed on its individual merits. The reason why the OGN has this explicit statement is due to the experience that caseworkers did not make individual assessments but instead depended on the OGN.

In comparison, the *Norwegian* the policy instructions (Praksis Notater) state the direct opposite, by often including a section on how to assess credibility as part of the guidance. These sections often spell out topics where the applicant is expected to give a thorough answer. Even if the caseworkers are also instructed to give an individual assessment of each case, there is no statistics as to whether the policy instructions hinders an individual assessment, cf. the rationale for not having credibility guidance in the UK OGNs.

To give general guidance to caseworkers on how COI can be used to assess credibility in a particular case may also run counter to the principles for interviewing, which presuppose that a question list is not prepared and these policy instructions may read as a list of questions to ask the applicant.²⁷⁶

²⁷³ General recommendations (Rättsliga ställningstaganden) on the interpretation of law or administrative acts within the responsibility of Migrationsverket.

²⁷⁴ I.e. «Rättschefens rättsliga ställningstagande» angående myndighetskydd i Irak. RCI 12/2011: “Det kan sökanden göra antingen genom att åberopa bevisning eller genom att lämna en trovärdig berättelse som framstår som sannolik»

²⁷⁵ I.e. the OGN on Somalia section 3.5.1: “This guidance is not designed to cover issues of credibility. Case owners will need to consider credibility issues based on all the information available to them. For guidance on credibility see establishing the facts of the claim (material and non-material facts) in the Asylum Instruction Considering the protection (asylum) claim and assessing credibility.”

²⁷⁶ Not all practice notes have a section on credibility, i.e. PN 2013-002: Asylpraksis - Somalia of 4th March 2012 on Somalia. Others, such as PN 2012-002: Asylpraksis - Pakistan make frequent references to how the credibility assessment is to be carried out, such as in 6.2.4 on conversion/apostasy. “...UDI legger til grunn at søkere som har konvertert fra sunni-Islam til en av de ovenfor nevnte gruppene, eller andre trosretninger, som utgangspunkt kan ha en velbegrunnet frykt for forfølgelse ved retur. Saksbehandleren må vurdere søkerens troverdighet grundig. Søkeren må være i stand til å forklare seg troverdig om hvordan overgangen skjedde, og hvorfor han eller hun valgte å slutte å være sunni-muslim, i lys av at dette er et svært lite utbredt fenomen. Søkeren må også utvise kunnskap om den trosretningen han eller hun har valgt å gå inn i og peke på ulikheter mellom de to retningene og hva som tiltalte dem ved den retningen de har gått inn i.”

Observations:

UDI should consider whether it is necessary to not rely on the credibility guidance in the policy instructions (Praksis Notater) as it may run counter to the principles of interviewing techniques.

4.2.6 Second interviews

In *Belgium* second interviews are conducted on a needs basis. Usually the supervisor is the one who determines whether the interview is insufficient as a basis for a decision. Interest in efficiency is not supposed to affect the decision about conducting a second interview.

In *the UK*, second interviews may be conducted if it is considered necessary in the individual case, but in comparison to Belgium no specific instructions determine that it is useful to hold a second interview or that reasons of efficiency should not bar someone from holding a second interview. There are no statistics as to how many second interviews are given. The vast majority of applicants are only interviewed once, in accordance with the Interviewing Asylum Instructions.²⁷⁷

In *Sweden* and *Norway* second interviews are not prioritized and seldom conducted. In Norway, it is more likely that if a second interview is held, it is done at the initial stage of the asylum procedure when the applicant is still in the Oslo-region and not transported to an asylum reception center in a different part of the country.

4.2.7 Belgium's psychological support section (PSS)

A distinguished feature of the organization of the CGRS is its use of a Psychological Support Section (**PSS**). The PSS advises protection officers on asylum seekers' mental and psychological states. It may give oral advice by way of giving explanation about certificates and reports and helping to prepare for or continue with a specific interview. It may also conduct a personal meeting with the applicant with the purpose of writing a report on the applicant's emotional state. It was established in 2000-2001 and has always been a support unit consisting of one psychologist.

Only staff at the CGRS may ask the PSS for assessments and only on questions pertaining to the assessment of the mental capacity of the applicant during the investigational phase of the application. The PSS does not provide regular psychological treatment to the applicant (or to the CGRS staff).

The role of the PSS in the evidence assessment is to give additional information (oral advice or written reports) for the protection officer to work with.

The oral advice (interpretation of medical documents or how to conduct a particular interview) is not part of the file. However, all contact between the PSS and the protection officer is registered in the CGRS internal database.

²⁷⁷<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

The written report (assessment of the applicant's emotional state after a personal meeting) is external and part of the file. Individual meetings usually take place after the first interview, or after a decision by the Aliens Litigation Council have been annulled.

The PSS started registering all of its activity in the CGRS internal database in January 2012. In the third quarter of 2012, it had produced about 50 reports from individual meetings with the applicants.

The functions of the Belgian PSS support unit (interview with the PSS-section)

The engagement of the PSS.

The supervisor of the protection officer has an important role in engaging the PSS. Contact with the protection officer is often induced by his or her supervisor. The reason to make contact is often that the protection officer may have linked information in the interview to the applicant's psychological stage. For instance, there might be a question as to the actual source of a suffering that has been detected. In other instances, the protection officer may have had a hard time engaging the applicant, or wonders if certain observations stated in medical reports can still be confirmed in a meeting with the PSS.

The PSS is requested to give advice that can yield additional information in the assessment. The decision to meet with the applicant is always taken in consensus with the protection officer. The PSS may give an opinion as to whether the problem warrants a meeting, or whether oral advice will suffice. Torture victims or applicants with psychological disorders are not automatically invited by the PSS for a meeting. In these cases much information is already available in the file (i.e. extensive, credible, detailed reports of MD/psychologist) and there will be no need to meet the applicant only to confirm the information.

Oral advice

The PSS-unit may give oral advice that interprets psychological reports in a case file (obtained by lawyers, guardians or MDs at the reception center) may require of the PSS to contact the author of the report for additional information or clear conclusion.

Oral advice on how to approach a particular applicant during an interview, may concern what to expect from the applicant and how to deal with certain behavior, for instance how to react, possible questions to explore on a certain topic related to psychology or emotions.

Questions regarding topics as rape or homosexuality are handled by coordinators who are specialists on gender issues, and who have developed elaborate guidelines on how to address related topics in an interview.

A written report from the meeting with the applicant is produced based on observation and information gathered during the meeting and psycho-medical information in the file. The PSS may also contact the psychologist or MD treating the applicant, in order to gather additional information.

The PSS has the opportunity to meet the asylum seeker once for about 3-4 hours.

The working method of the psychologist during the meeting is to probe into perception of the applicant, and try to gain an understanding of the emotions and suffering the applicant experiences and to explore symptoms. The PSS does not probe into the reasons for leaving the country of origin. The main interest for the PSS-report is the feelings of the applicant, indications and counter-indications for certain diagnoses, and potential cognitive implications because of those diagnoses.

The meeting always includes anamneses of the applicant (i.e. an analysis of psychological, emotional, social, and cognitive factors, as well as an analysis of the applicant's ability to function before leaving the country of origin and current functioning).

No tests are conducted as the limited time does not allow for the use of testing. If tests are conducted by a treating psychologist, the validity and reliability of the test results are carefully considered, as no references pertaining to the applicant's culture are available.

The writing of the report

The written report integrates and assesses all the psychologically relevant information available after the meeting with PSS. The report also offers a conclusion as to whether there is an indication or counter indication of any reason for the suffering of the applicant. The conclusion is based on an assessment of what is probable. In the descriptive part of the report detailed information on the asylum seekers mental function is provided for. The report will attempt to reply to questions regarding whether the applicant's perceived mental health problem, such as depression or indicators of PTSD, is related to a particular event in the applicant's life. For instance, is the perceived depression related to the mourning of loss of beloved ones, or is it rather linked to the applicant's mental functioning?

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

As an estimate it is thought to represent less than 1 % of the total case load. In 2012 the PSS has received requests to evaluate applicants with a mix of nationalities, where no one country is significantly more represented than another.

With regards to the *evidence assessment*, the protection officer is obliged to take into account the information provided by the PSS, but the advice does not impact the protection officer's right to make autonomous decisions based on all of the evidence in the file.

The PSS report on a specific applicant represents one of many pieces of evidence, and it cannot be used to confirm the applicant's *credibility or lack of credibility*. The reports do not pronounce on the plausibility or veracity of the applicants' asylum story.

The report can only be relevant in the assessment of what to expect from a particular applicant's ability to provide details, consistency and chronology, or whether contradictions can be expected because of the applicant's psychological state.

Whereas the report pronounces upon a particular applicant's capability to present for instance a consistent story, it does not state to what extent contradictions should be expected.

The PSS can only provide indications or probabilities that may give a better understanding of the case. The PSS reports may provide evidence of such probabilities in regard to whether there is a causal link between an event and observed suffering of the applicant, but existence of such a link cannot be determined by the report alone. In the jurisprudence from the Council it is held that "an MD/psychologist can never confirm with 100 % certainty that a certain physical/psychological condition is the consequence of certain specific event as stated by the applicant.

4.2.8 Profiling the case load and quality audits

The four jurisdictions differ in terms of how they handle change in influx of claims, or profiles of asylum seekers and its quality audit work.

In *Belgium*, the head of each geographical section has the task of screening all incoming applications. Based on a reading of the asylum applicant's registration information and responses given in the CGRS questionnaire (if any), the head of section registers the type of asylum motive along with any specific needs of the applicant. Starting in the fall of 2012, the asylum motive is also coded in the database, making it possible to gather statistics on i.e. the frequency of Iranian applicants claiming conversion, homosexuality or political profile.

The screening enables the section to keep track of sudden influx of certain profiles or when new stories pop up. When a certain new profile is identified the head of section is expected to identify whether there is a particular reason in the country of origin which can explain the sudden increase of a new claim. For example recently, Belgium had a considerable influx of Iranian Kurds that had been in Turkey for a while and who were recognized by UNHCR. CEDOCA research findings indicated that this had to do with a change in regulation in Turkey forcing them to leave.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

CEDOCA may also be requested to research the basis for new stories, or the prevalence of stories that reoccur many times. Even if some countries represent a challenge in terms of gathering reliable information on new stories or finding causes of sudden influxes, it is the general perception of CGRS that CEDOCA manage to be sufficiently precise in its research to warrant the resources spent on profiling.

Neither *the UK* nor *Sweden* profile their case loads. The function of the UK Border Agency Quality Audit Team does however provide information on development of claims that may inform the general policy for the credibility assessment. The Quality Audit Team is a centralized function which conducts individual feedback sessions with asylum decision makers following each assessment and which holds regular regional meetings to discuss general areas of concern and best practice.

The UK Border Agency Quality Audit Team audit 10% of interviews made each month and report back via regional dashboards and a National report on the quality of interviews. These reports highlight trends, best practice and areas for improvement with recommendations on how to improve the issues identified in the quality of interviews with reference to UKBA guidance and instructions.

However, the Border Agency keeps track by gathering monthly statistics for the Quality Assessment, which also monitors the progress of credibility assessment during interviews and in decision making. These statistics enable the Border agency to explore and identify which areas of the credibility assessment that still require development. They may inform the training and policy and guidance teams of any issues that remain unclear regarding the credibility assessment. This enables changes to be made to guidance and / or procedures in order to facilitate the credibility assessment.

The Quality Audit Team conduct feedback sessions with protection officers where they ask what guidance they used when conducting the interview and when making the decision. They then inform the Asylum Policy and Guidance Team on what guidance needs improving or clarified. The team promotes new guidance or guidance updates on credibility in the regional and national reports.

In *Norway*, quality assessments indicate that disciplined search for COI is a key skill for high quality and efficient case handling. While some caseworkers lack knowledge of relevant COI, others are not able to sort out the vast array of reference points and thereby waste valuable time searching for information not pertinent to the case.²⁷⁸ Ensuring the efficient and correct use of COI is the responsibility of the unit leader.

In *the UK*, where the caseworkers mainly rely on their own COI-reports and OGNs and the use of responses is more restrictive and individual COI-search is discouraged, in *Norway* the caseworker has easier access and is encouraged to search for and assess COI-reports themselves. Compared to *Belgium*, the caseworkers are free to do independent searches but encouraged to make use of the COI-unit.

²⁷⁸ Authors interview with the Quality Audit Team.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *Norway* most units use profiling, but some do not. Profiling may to some extent trigger new COI-research. The most valuable effect was however the ability to register how claims were altered in certain directions, sometimes parallel to changes and new events in the home country.

4.2.9 The power of review during the appeals procedure

The four jurisdictions vary in terms of the extent of review at the appeals stage.

First it is worth mentioning that it is a shared characteristic of *Belgium*, *Sweden* and *the UK* that they are the only EU-27 countries that have a *court* that specialized in asylum and migration.²⁷⁹ The two-tier immigrant court system in Sweden and the combination of an appeals board (Immigration and Asylum Chambers) and Court of Appeal in the UK has full jurisdiction to overturn all aspects of the lower-level decisions, including the credibility assessment. The appeals board, Council for Aliens Law Litigation, (CALL) and the court (Council of State) in Belgium only hear issues pertaining to law.

In *Norway*, the appeals board (Utlendingsnemnda) has only partially implemented the civil procedure that signifies a court of law.

In *Belgium*, decisions of the CGRS can be appealed to the Council for Aliens Law Litigation, which has full jurisdiction. The Council can uphold, overturn or in the case of substantial error annul the decision of the CGRS. Decisions of the Aliens Litigation Council can be appealed on points of law only before the Council of State. The CEDOCA may assist both Councils (both the appeals board and the court) with case specific Q&As.²⁸⁰

Unlike its predecessor, (the Permanent Refugee Appeals Commission, which handled appeals until 2007), the CALL doesn't have the legal competence to perform background research on the facts of the case itself (e.g. by searching for country of origin information or by contacting a third party). Therefore it has to rely on the facts and evidence presented by both parties. However, the Council has full jurisdiction (in most cases, see below), which involves an *ex nunc* assessment of both points of law and of facts. Therefore it has the power to revise or annul the decision when it wants more information from the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons (CGRS) or when the decision has a flaw that cannot be corrected by the Council.

However, the judges can rely on 'general knowledge' without violating the prohibition to make investigations. Some judges tend to stay as close as possible to the disputed decision (just confirming the arguments of the decision) while others tend to use their full jurisdiction by taking a partial or a whole new decision, sometimes stretching the concept of 'general knowledge'.

Given the fact that the Council has full jurisdiction, the asylum seeker can also bring forward new elements (which he couldn't produce beforehand) up until the court session. The Council examines the credibility of these new elements. Both parties also have the opportunity to ask that CGRS to examine the new elements (though it is rare that anyone takes advantage of this opportunity). When

²⁷⁹ Hungarian Helsinki Committee, *Structural Differences and Access to Country Information (COI) at European Courts Dealing with Asylum*, July 2011, ISBN: 978-963-88228-9-5, available at:

<http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ebbc872.html>

²⁸⁰ Gábor Gyulai and Tudor Rosu page 20 footnote 40 and page 21 on cooperation between the Council and CEDOCA.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

it comes to the reasoning of the decisions by the Council, there is no general line: sometimes the Council affirms the lack of credibility as it is mentioned in the disputed decision, in other cases the Council examines the credibility on other grounds.

In *the UK*, it is possible to appeal decisions of the Border Agency to the Immigration and Asylum Chambers (first (IAA) and upper (AIT) tribunal) and further on to the Court of Appeals.²⁸¹ There is no automatic right of appeal, and one can request that a decision made at IAA be handled by the Asylum and Immigration Tribunal (AIT).²⁸² The Asylum Chamber has its own Legal and Research Unit (LRU) which maintains an intranet library. The judges may in addition to consulting the library, also approach the LRU with queries.²⁸³ Rejections from AIT may be tried in the regular court-system. Both the asylum-seeker and the Home Office may bring a case before the courts. The UK courts play an important role in delivering particularly sophisticated decisions, and directly influence the administrations' approach to implementation of credibility assessments. In the UK, there is also the long tradition of close cooperation with UNHCR at first level decision-making through the Quality Initiative Project.

In *Sweden* decisions of Migrationsverket may be appealed to one of the three Migration Courts, and further on to the Migration Court of Appeals.²⁸⁴ The judges rely on the legal officers to present relevant and sufficient COI, in addition to what is already present in the file.²⁸⁵ The Migration Courts have full power of review. However, in the opinion of Migrationsverket it would be difficult to circumvent a thorough and high quality interview that goes against the applicant's credibility. In such instances the will carry great weight as evidence in the case before the Migration Court.

Belgium is the only one of the three jurisdictions which only allows new evidence at first level of the decision-making process.²⁸⁶ However this relatively unusual rule in relation to introduction of new evidence is mitigated with a more frequent and regulated practice where a case may be annulled and sent back to the CRSG if not sufficiently investigated.

In comparison, in *Norway*, there is no specialized immigration court. Decisions of the Appeals Board (**Utlendingsnemnda - UNE**) may be taken into the regular courts which have full power of review at the local and regional level. Issues pertaining to law may be tried by the Supreme Court. According to recent Supreme Court decisions, an applicant may petition for review before UNE any time, also after a final decision by the courts. If new information is presented, UNE must consider the merits.²⁸⁷

The three specialized courts in Belgium, the UK and Sweden are very different in terms of how they gather COI. At one end of the extreme, in Sweden, the court as a main rule relies on the parties (the applicant and the Migrationsverket) to present evidence, but on occasion the court gathers its own evidence as well.²⁸⁸ The Belgian court may be said to have the closest relation to the CGRS COI-

²⁸¹ Gábor Gyulai and Tudor Rosu page 28.

²⁸² The AIT has a screening process. If the appeal is allowed, an oral hearing with three board members will be held.

²⁸³ Gábor Gyulai and Tudor Rosu page 18.

²⁸⁴ Migration Court of Appeal page 28.

²⁸⁵ Migration Court of Appeal page 18.

²⁸⁶ Gábor Gyulai and Tudor Rosu page 13.

²⁸⁷ Rt-2012-1985.

²⁸⁸ MIG-2012.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

service. In the UK, there is a mix where the tribunal has internal capacities (it has its own COI-service), whereas the court relies on the input from the applicant and the state, as is the case for Sweden.

In a best practice perspective, when considering the pros and cons of these structural differences in the tribunal and the courts access to COI, the preferable standard is believed to be that the tribunal or court has its own COI-unit, where the research is preformed by professionals with the necessary language skills.²⁸⁹ Even if Belgium falls a bit short of this best practice standard at the appeals stage, it should be seen in light of the fact that new evidence must be presented at the first stage of the decision making process. Also the CGRS appear to have invested the most, compared to the other jurisdictions in this study, in ensuring that all protection officers have the opportunity to always request case specific corroboration of the applicants' statements.

If the presumption of the Belgian CGRS is correct, that its systematic use of case specific COI ensures more objective, more correct and less demanding credibility assessments, it might be worth exploring further into how different jurisdictions rationalize the power of review at the appeals stage. It may be that the Belgian appeals system, where new evidence is only admitted in the first (initial) stage of decision making and their practice of annulling decisions not based on adequate information (Swedish courts may also annul), makes better use of the competence of first level decision making.

In *Norway* UNE has full power of review. There is no statistics available as to which extent it uses its full power of review to make independent credibility assessments, or how often it merely agrees with the assessment of UDI.

Observations:

UDI/UNE should consider exploring the extent to which the power of review is used in UNE.

²⁸⁹ Gábor Gyulai and Tudor Rosu point out in their conclusions at page 23, that in the jurisprudence of the ECHR, a standard is established "according to which national authorities (including courts) must compare their own COI materials with other reliable sources (e.g. NGO and international reports, etc) in cases assessing a risk of refoolment," cf inter alia Salah Sheekh v The Netherlands, Council of Europe: ECHR para 136, 11 January 2007. See also Council Directive 2005/85/EC 1st December 2005 article 8(2) b.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Chapter 5: Training relevant to the credibility assessment

5.1 The European Asylum Curriculum (EAC)

The European Asylum Curriculum (EAC) is a training system that facilitates the work of the protection officers. It is the result of the joint effort of 33 EU General Directors and the cooperation of the European Council, UNHCR and various NGOs.²⁹⁰

The EAC was developed by the European Asylum Support Office (EASO) and aims to enhance quality and harmonization in the area of refugee law. The EAC covers core aspects of the asylum procedure in interactive modules by combining online e-learning format and face to face sessions. There is a separate course for trainers that are to teach protection officers nationally. EASO also plans to develop a training curriculum for members of courts and tribunals.²⁹¹

The whole EAC-course consists of the following 13 modules:

- Interview Techniques
- Evidence Assessment
- Inclusion
- Interviewing Children
- Dublin Regulation
- Drafting and Decision Making
- Country of Origin Information
- International Refugee Law & Human Rights
- Interviewing Vulnerable Persons
- Exclusion
- Interview Techniques
- End of Protection
- Common European Asylum System

The training of new protection officers in *Belgium* and *Sweden* consists of a combination of the whole EAC-course and some in-house courses.

In Norway, UDI has so far has sent 7 experienced caseworkers on the EAC-course for *trainers*, intended for persons teaching EAC to the caseworkers on the national level.²⁹²

In *the UK*, the Border Agency provides its own courses; the Foundation Training Program (**FTP**).²⁹³

²⁹⁰ The EAC is based on the existing EU legislation and the underlying international norms. It will educate the targeted officers in the EU on asylum as well as on best practices of different national approaches. It also reflects the developments of international law.

²⁹¹ <http://easo.europa.eu/support-expertise/training-quality/>

²⁹² <http://easo.europa.eu/wp-content/uploads/EAC-Trainer-courses-2013.pdf>

²⁹³ In comparison, *Norway* has engaged in the EAC-module on interviewing children, but for the most part conducts their own courses.

5.2 Training design for new and advanced protection officers

5.2.1 Time spent on training new officers

In *Belgium*, the total training consists of EAC and own courses over a period of 15 days which takes place during the caseworker/protection officer's first weeks of employment, and includes interviewing techniques and evidence assessment. Subsequent to these 15 days, the new officers spend one month in training with a supervisor. At the end of the approximate 6 weeks of training the protection officers must pass a test before they can continue to process cases.

In *the UK* FTP is a 25 day introductory course for those who conduct asylum interviews and write asylum decisions. The FTP course follows a holistic rather than modular format. This means that it looks at credibility continuously and in light of a number of legal areas as well as skills and techniques.

In *Sweden* the new protection officers complete all the modules in EAC. It is part of the "Migrationsprogrammet" which is a training program that can be completed on-the-job. In addition to the web-based course, Migrationsverket has an additional introductory 2 day seminar that covers inter alia the scientific approach to the evidence assessment. The whole course takes a total of 17-18 days.

In *Norway* the course for new protection officers consists of a two-tier program that is to be completed within the first 3 months of employment. It has a total of about 15 days of seminars, internet learning and practical training.

It is obligatory to follow the courses in all four jurisdictions. In *Belgium, the UK* and *Sweden* a test must be passed at the end of the course.

5.2.2 Content of introductory courses

In *Belgium*, the CGRS has been very involved in developing the EAC-training module on interviewing techniques and evidence assessment. In the training of its own protection officers however, it uses a combination of the EAC-modules and its own courses.

The first leg of the initial training of new caseworkers at the CGRS consists of modules that are somewhat altered from that of EAC, it includes:

- Belgian asylum procedure (in-house course)
- Inclusion (EAC Module)
- Motivation of decisions (in-house course)
- Credibility assessment (mix of EAC module evidence assessment and in-house course)
- Interview techniques (mix of EAC module interview techniques and in-house course)
- COI (mix of EAC module COI and in-house course)
- ICT (in-house course)

The second leg of training consists of having the new protection officers attend interviews conducted by experienced protection officers. After a total of 1 month of training, a test is taken. This training model was developed specifically for the recruitment of about 100 new caseworkers in 2011.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *the UK*, in 2009 a major overhaul was done to the training of new protection officers. The Border Agency went from modular courses done by external trainers to a holistic in-house training that concentrates much more on the *actual work* of the protection officers. The holistic format of the FTP integrates the knowledge of legislation, documents, case law, questioning techniques, the effects of trauma, the capacity of human memory, cross-cultural communication, decision writing, interview techniques and credibility assessment. There will be a second rewrite of the courses in 2013.

The course starts with the legal requirements, including analyzing the concept of “well founded fear.” The Border Agency spends a day on interview theory, including how to challenge credibility issues in an interview, and then allocates further days actually putting those theories into practice. The course also includes practice consisting of 3 full interviews where credibility is investigated and full decisions are written for each of those interviews.

During training, the role of credibility assessment during the interview is defined as a matter of identifying the material claims of the applicant. No policy exists where the protection officer is told to rephrase credibility as being a question of whether *the statement* is reliable, which some jurisdictions do to ensure that the credibility of the story and not the person is evaluated. Instead, the Border Agency stresses that the question of credibility seldom is a case of either/or.

The credibility session includes training in how to answer the questions of what credibility entails, and why credibility assessment is important. The point of departure is that, if the Border Agency was to accept everything the applicants say, the majority of the claims would be accepted as refugees. The main task of the protection officer is therefore to find out whether what is described really happened to the applicant or not.

A breakdown of the principles of credibility is also provided by presenting a theory of credibility. The theory includes the use of mitigating factors, the profile of the individual, whether discrepancies are material, and the concept of “benefit of the doubt.” The relationship between the principle of the benefit of the doubt and the credibility assessment is described as a matter of assessing the applicant’s “wider” or general credibility.²⁹⁴

Credibility is also discussed during case studies, which are presented and analyzed throughout the course. The participants have to go through a large number of case studies. For each study they have to consider credibility for any given material issue. These case discussions also cover the types of questions and level of detail one should pursue before making credibility findings.

There are specialist’s days that focus on gender related claims, such as women’s claims and LGB claims, where there is a specific emphasis on the particular credibility issues that arise in those types of cases.

In *Sweden*, the purpose of the additional 2 day seminar at the end of EAC is for the protection officers to ask questions and clear up any misunderstandings. The content varies, depending on the issues raised by the participants. The 2 day seminar may also teach an alternative approach to the

²⁹⁴ Section 8 Norwegian Immigration Act of 2004.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

EAC-module on evidence assessment, where how evidence assessment should be based on scientific assessments (*sannsynlighetsparadigmet*) is recommended and taught.

In *Norway*, the introductory courses cover most of the topics in the introductory modules of EAC. The obligatory courses are module based and have two levels. Level one consists of a total of 10 days of seminars and Internet courses. The first two modules (3 days) concern the legal criteria for protection and evidence assessment, including credibility assessments (2 hours). Module 4 concerns how to search for and use COI, and is taught as an internet course where all the answers need to be correct, but where the participant may go back and correct wrong answers. Module 5 consists of a 3 day seminar on interviewing techniques. It includes sub-topics such as what persons are capable of remembering and how to identify vulnerable applicants. The module also consists of 1 day sitting in on interviewing and 1 day interviewing with a supervisor. Other topics are covered in the one-on-one guidance of a supervisor when a new protection officer starts processing cases.

Level two, which also is obligatory, is now revised to start with module 6 on evidence and credibility assessment. The course is in part defined as a legal topic, and in part as a question of having cultural, psychological and interviewing knowledge.

It is difficult to compare the content and time spent on credibility assessments in UDI with the UK course.

In *the UK* the Border Agency has a holistic approach and the topic reoccurs throughout the introductory program. Judging from the sheer volume of cases and examples that the lectures go through, the topic seems to be dealt with in much greater detail than in UDI. Moreover there is a difference in content. In the UK, credibility is defined mainly as a legal issue. An important interdisciplinary sub-topic is how to identify vulnerable applicants. Memory psychology is dealt with only very briefly (in a manuscript of 50 pages, it is given 2 pages). Issues concerning cross-cultural communication are dealt with in relation to the interviewing techniques. Issues concerning cultural differences are dealt with under the topic of plausibility.

5.2.3 Advanced courses – volume and content

In addition to the introductory courses, the three jurisdictions Belgium, Sweden and Norway offer advanced courses on thematic issues.

In *Belgium*, the CGRS has developed a training plan which includes advanced courses. The topics are developed on the basis of a needs analysis; the needs of the protection officers are identified with the help of a tool called “development circles” which is based on feedback from the caseworkers. The need of the caseworkers and the organization is subsequently expressed in CGRSs management plan. It is the combination of the organization’s and the protection officers’ needs that form the basis for the training plan for advanced courses.

In response to the protection officers’ needs, in Belgium, the CGRS has had seminars relevant to the credibility assessment, such as seminars on cross-cultural communication.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Courses pertaining to the different geographical divisions also have a cultural component, consisting of documentaries, presentation of studies on certain cultural traits and lectures on cross-cultural communication. For instance, new officers who will be interviewing applicants from Iran are made aware of how this group is very atypical from most asylum applicants, as they tend to be highly educated and have a tradition of giving long answers. Also, how to approach issues that might be taboo in some cultures may be included in the training, such as homosexuality.

The cultural component also may include information on what can be expected to be common knowledge of past events in the country of origin.²⁹⁵

A cultural component may also have to do with what to expect from communication with the applicants. For instance, applicants from Iran also represent a challenge to the goal of completing a focused interview within one day, due to their high level of education relative to most other applicants, and due to their tradition of giving wordy and lengthy replies that affect the protection officers' ability to steer the interview.

Inter alia, the CGRS offers on a regular basis country specific trainings on intercultural communication, which also include aspects of credibility assessment.

Presently in *Belgium*, the CGRS does not operate with an exact target for how much time should be spent on advanced training.

In *the UK*, there is at the present time no particular program for advanced courses. The Border Agency is, however, currently developing a specific standalone credibility assessment course for experienced protection officers. In the preparation of this course, the Border Agency has closely considered the work of psychologist and researcher Jane Hierly.²⁹⁶ However, the Agency has found that there is a tendency in her research to assume that an applicant actually has experienced trauma/ is traumatized. For this reason The Border Agency has decided that her findings can not be used to shape the advanced credibility course. The research says nothing about the difficult question of how to identify a traumatized person, or how to assess whether a particular traumatic experience actually affects the applicant's ability to present the story.

In *Sweden*, Migrationsverket offer a few advanced courses. Some years ago a psychologist with experience from war zones held a lecture on witness and trauma psychology for advanced protection officers. Albeit interesting, the insights were not considered something that spurred a need to alter policy or training.²⁹⁷ In part, some of the insights were already covered by the EAC-module. In part,

²⁹⁵ See also section 4.2 above for a description of the value of such non-fact based courses.

²⁹⁶ For an introduction to her work, see section 3.4 above.

²⁹⁷ Interview with key person responsible for the training of evidence assessment at Migrationsverket. The reason given was that many of the findings in witness psychology may be given a value close to 0,1. That the applicant e.g. is crying during the interview does not constitute any indication of whether the statement is true, and therefore does not bring the evidence assessment any further. (If the officer on the other hand would assume that, for example, crying is a sign of credibility and determines the outcome of the application will constitute an evidential fallacy.) Findings from memory psychology are neither always appropriate to bring evidence assessment on. A conflicting statement about a central detail in the applicant explanation is not in itself suitable to affirm or dispel its value as an indicator of credibility. It is unlikely that the weighting of conflicting information about key aspects of the story as non-credible should constitute a fallacy, even if findings in memory research point to the limited ability of human memory.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

some of the findings of witness- and memory psychology were considered as weak or not sufficiently significant to be able to influence the way evidence was to be assessed.²⁹⁸

In *Norway*, UDI regularly offer courses to experienced protection officers on recent and key topics such as: interviewing techniques, credibility, witness psychology, trauma, cross-cultural communication, trafficking or LHBT. The courses are voluntary and the protection officers do not receive specific benefits for participation.

²⁹⁸ As mentioned above in section 4.2 above and as will be elaborated on below, in Migrationsverket caseworkers are taught to base their evidence assessment on scientific findings, according to the probability model for evidence assessment. Knowledge with low or no certainty is given the value of 0, and knowledge with near certainty is given the value of 1 (Diesen and Eklöf). From this scientific perspective Migrationsverket has taken note of that research in witness psychology often does not come up with findings as to whether someone lies or not. On a probability scale such “non-findings” can be set at zero or near zero. Within the paradigm of the probability theory findings with little of no certainty are not of interest in the evidence assessment. However, Migrationsverket has also identified some findings from American witness psychology pointing to certain techniques that may indicate whether a person lies or not.

Chapter 6: The interview – common procedure and varying techniques

6.1 Introduction

First level decision-making has been subject to reform in all four jurisdictions within the last years. In the case of *Belgium* and *the UK*, in terms of interviewing techniques, in the 1990s interviewing was more about asking as many questions in as short a time as possible. Early or mid 2000 interviewing technique became more professional in all jurisdictions. Up to this time the interview had been more important than the applicant. With the dialogue based interviewing technique, one main change was that now the applicant would be at the center of attention, and there was more attention on how different types of questions may affect the quality of the information the applicant gives. The training of the protection officers also became more professionalized.

The different elements of the asylum interview and the dialogue-based communication methods seem now to have become a standard in Europa, and are shared characteristics for the four jurisdictions.

6.2 The EAC module 6

Many of the basic standards for interviewing techniques are now to be found in the European Asylum Curriculum (**EAC**) module 6.

- Preparation, including how to prepare to test credibility
- Establish trust as interviewer
- Practicalities
- Preliminaries and opening
- Conducting and closing the interview
- Cultural awareness
- Handling difficult situations
- The use of interpreters
- Questioning techniques, including five questioning techniques (open, closed, probing, clarifying, reflective)
- Effective questioning models
- Dealing with credibility
- Example of testing discrepancies
- Note taking

6.3 Registration and preparation

6.3.1 Registration of the asylum application

In *Belgium*, applications for asylum are lodged with the Immigration Department, not with the police. The Immigration Department registers the personal data of the applicant and assists the applicants in filling out a questionnaire on their asylum motives when needed.

The application form contains information on identity, language, nationality, family composition, itinerary documents (identity and others). The questionnaire contains questions on identity, nationality, ethnic group, religion, profession, current address and on the fear or risk upon return (questions on past persecution, detention, judgements, political activities etc.) The applicant is

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

allowed to fill out this questionnaire by themselves, but in most cases they are assisted by a caseworker of the Immigration Department and an interpreter.

In *Belgium*, in Somali cases, before interview the protection officer prepare on both topics and questions. Nationality questions may take as much as half of the interview, as those from central and south Somalia will receive protection. Information is gathered about clan, the places where the applicant used to live etc. The protection officer then looks for facts for questions regarding geography, politics (such as warlords, militias) and clan. If the applicant is from Mogadishu, the protection officer usually also know district before the interview.

In *the UK*, all asylum cases are registered at the Asylum Screening Unit (ASU) or a Local Enforcement Office (LEO), not with the police. The asylum claim is then considered by staff in the UK Border Agency (UKBA), not the police.²⁹⁹

In *Sweden*, a brief asylum interview is held by Migrationsverket's application units ("ansøkningsenheter") at the time when the application is registered. A brief statement on the type of claim and the reasons for the claim is documented.³⁰⁰

In *Norway*, the registration of new asylum seekers is a shared responsibility between the Immigration Police (Politiets Utlendingsenhet – PU) and the UDI. The police register information pertaining to identity and traveling route. The reception unit ("ankomstenheten") at UDI then conducts a brief interview with an interpreter to document type of asylum claim and very briefly about the reasons ("ankomststamtale").³⁰¹

6.3.2 Mental health screening

In all four jurisdictions, questions are asked during the registration, on the health of the applicants. This also includes questions on mental health. Any further examination and documentation of mental health issues is the responsibility of the applicant.

In *the UK*, the submission of medical documents relating to torture is preferably to be handled by specialized centers (the Medical Foundation). During the interview, the caseworker has instructions Information that he or she may give to the applicant.

In *Belgium, the UK, Sweden and Norway*, information to the applicant before the interview is provided in pamphlets and information sheets. In addition, the applicant may receive assistance from an NGO or receive legal aid before the interview on how to approach claims concerning torture or trauma.³⁰² The caseworker also has instructions on how to assess medical reports on torture from The Medical Foundation for the Care of the Victims of Torture (UK) and from others.³⁰³

²⁹⁹

<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

³⁰⁰ Liv Feijen and Emelia Frennmark *Kvalitet i svensk asylprövning: En studie av Migrationsverkets utredning av och beslutt om internationellt skydd* (2011) UNHCR series, at page 24-5.

³⁰¹ IM 2012-019 <http://www.udiregelverk.no/no/rettskilder/udi-interne-meldinger/im-2012-019/>

³⁰²

<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

³⁰³

<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In UNHCRs review of the *Swedish* practice, it has commented on that information about which documents should be submitted and on the shared burden of proof between the applicant and the immigration authorities.³⁰⁴

None of the jurisdictions provide information about what is expected of the applicant during the interview. In *Sweden*, a lawyer is assigned the case and it may be presumed that legal information of this nature is usually provided by the lawyer to his/her client prior to the interview. UNHCR has pointed out that the law does not regulate the specific task of the lawyer, but that this should be regulated. This corresponds to the findings in a study on the quality of legal aid provided during the appellant stage in Norway. The authors of the study have pointed out that it is unclear which tasks the lawyers aiding the complainant are expected to fulfill.³⁰⁵

Observations:

To inform the applicant of what is expected during the interview may be identified as an area of improvement, i.e. by making the criteria and standards for the assessment of credibility transparent and foreseeable.

6.3.3 Preparing a list of topics or a list questions?

In all four jurisdictions the information in the registration form serves as a guide for how the protection officer can prepare for the interview. There is universal agreement that it the best practice is to prepare topics and not to limit oneself to specific questions ahead of time.

Conducting interviews by using topics has the advantage of the protection officer having to adapt their way of questioning during the interview to the particular subject(s) and the particular situation of the applicant (e.g. psychological or physical problems). However for applicants of some nationalities, particularly where nationality is tantamount to receiving protection, specific questions may be prepared.

In *Belgium*, the protection officer receives the application form and questionnaire well in advance of the interview and after the head of the section has reviewed and coded the protection profile of the applicant and noted if there are any special needs.

Within the CGRS, the protection officers also have a list of questions relevant to the case profile in the country of origin (i.e. monarchist from Iran) to use. These lists make up interview guides or questionnaires. These internal questionnaires are designed by the geographical section, which handles the asylum applications. The questionnaires include profiles of refugees such as, political oppositional parties, conversions, and ethnic groups. For instance, for conversion cases the guide contains about 50 questions. More than half of these pertain to knowledge of the bible, the Koran or the church the applicant frequented. Some questions concern conversion activity. For political profile

³⁰⁴ Feijen and Frenmark page 29-30.

³⁰⁵ Oxford Research «Evalueringen av advokatordningen i asylsaker» (2012)

http://www.oxfordresearch.no/media/134495/evaluering_av_advokatordningen_01.11.12.pdf

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

cases, there are several guides. The guides for Iran cover different topics such as monarchists, Kurds and the green revolution.

The questions in the guides are mostly (but not exclusively) closed questions phrased with the purpose to test knowledge. The main function of the guides is to bring new protection officers and protection officers who have not worked with a particular country before, up to speed. The lists provide guidelines, suggesting questions that may be asked during an interview.

The guides are updated regularly on a needs basis. The identification of a need results from the screening of the files or by the reception of new COI, such as for instance increased risks for converts in Iran.

In *the UK*, whether a question guide or list of topics will be prepared will depend on the individual case but usually they practice a combination of both.

In *Sweden* and *Norway* question lists are not in use.

6.3.4 Gathering factual information (COI)

In all jurisdictions preparation consists of reading the jurisdictions' own policy instructions (Praksis Notater), subject brief or OGN, if not already familiar with the issue at hand. The jurisdiction's own COI-products are the primary source of information and prioritized in the preparation stage. No existing studies provide *comparable* data on how frequently COI-products of other jurisdictions, organizations or NGOs are consulted.

6.4 A common interviewing structure

6.4.1 A common five-part structure

Belgium, *the UK* and *Norway* use interview templates. The details of standard structure for interviews is also described in the UK Asylum Instruction – Interviewing.³⁰⁶ In *Sweden* the Migrationsverket is in the process of standardizing new interview templates.³⁰⁷

Whereas the order of appearance is somewhat different, the interviews nevertheless share the same basic structure of having five different parts: a) introduction b) personal data c) documents d) travel route e) asylum motives. The direction and aim of the interview is to discover all of the details related to the applicant's reason for fleeing from country of origin.

³⁰⁶<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

³⁰⁷ Förslag till kompetensutvecklingsplan för verksamhetsområde asylprövning PM 2012-06-18. The aim of the project is described to better efficiency and legal security («För att snabbt höja kompetensen bland verkets handläggande personal inom verksamhetsområde asylprövning (Vo AP), föreslås ett strukturerat treårigt kompetensutvecklingsprogram där huvudaktiviteten är en certifiering av samtliga verksamhetsområdets handläggande personal genom *European Asylum Curriculum* (EAC). Certifieringen kan inledas direkt eller genom en pilotfas då kompetensutvecklingens effekter på slutprodukten analyseras (detta benämns nedan som ett valideringsprojekt efter ambitionen att bevisa eller validera kompetensutvecklings positiva effekter på produktion och kvalitet). Därutöver föreslås ett antal stödande aktiviteter som framtagande av ett standardiserat och för Vo AP anpassat rekryteringspaket och en genomarbetad introduktionsutbildning för nyanställda. Slutligen föreslås att det tas fram en ny modul inomsom riktar in sig på ledare och chefers arbete i en organisation som arbetar mot hög rättslig kvalitet. Flera av de föreslagna delarna samordnas med projekt Den Lärande organisationen»).

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

6.4.2 Introduction, warning

In all four jurisdictions, in the introduction, the role of the interpreter, the caseworker and other persons that assist the interview (lawyers, persons of trust) are explained. The applicant is informed of the possibility to request breaks, and that statements made are treated with confidentiality. It is also mentioned that all evidentiary and other documents must be presented during the interview.

In *Belgium* and *Sweden* the applicant has the duty to collaborate and *to tell the truth*. This is handled somewhat differently in *the UK*. No warning of this duty is stipulated at the start of the interview. Instead a warning regarding the criteria and standards for credibility is stated:

“Your actions since leaving (NN country) will be taken into account when your claim is considered. If I think that anything you have done makes it hard to believe your claim for asylum, I will give you the chance to explain. It may harm your asylum application if you cannot provide a reasonable explanation for your actions.”

In their report, UNHCR recommends that Swedish protection officers explain the shared burden of proof along with the duty to tell the truth at the start of the interview.³⁰⁸

6.4.3 Personal data, documentation and travel route

The three middle sections concern personal data, documentation and travel route. This is often a replica of the information taken down in the asylum application registration.

In *Belgium*, *the UK* and *Sweden*, if the applicant's credibility depends on establishing their nationality, these sections may be supplemented with extensive questions regarding the applicant's knowledge of local places, the people residing in his or her home area etc.

Protection officers in *Belgium* may also prepare particular questions pertaining to geography and culture, in addition to the thematic list. They also have available a list of questions pertaining to some profiles, such as conversion and gender issues. Focusing on this section is believed to be an important tool in extracting relevant information from the interview.

In *Norway*, the introductory section on personal information is now kept very brief in many but not all cases. For reasons of interview techniques, the function of the introductory section is primarily to confirm whether the information given during registration is correct. A more in-depth documentation of the applicant's family, educational and professional background is believed to run counter to the principles of interviewing techniques as the free explanation should come at an earliest possible time. In addition, this information is not always needed and keeping this part of the interview brief is also seen as a way to shorten the time spent on interviewing.

Documents are asked for at the end of the interview. Probing about or asking for confirmation of the travel route is no longer a standard component of the interview.

6.4.4 Asylum motive

In the last section concerning the asylum motive, in *Belgium*, *Sweden* and *Norway*, the protection officers are instructed to always give the applicant an opportunity to freely explain the reasons for

³⁰⁸ Feijen and Fennemark page 59-61.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

seeking asylum in his or her own words. However, the protection officers may intervene if the applicant tends to speak for too long or on irrelevant matters. This part of the interview is flexible and different interview strategies are used, depending on the country of origin and the profile. In *the UK*, the instructions are not that strict and a free narrative is not considered an absolute necessity.³⁰⁹

All jurisdictions follow the principle that this main section of the interview shall not be conducted as a traditional police interrogation, and should instead be based on a good dialogue with the applicant. In EAC this is described as the DCM (Dialogical Communication Method) which emphasizes open questions and the use of silence. In the EAC-course, the DCM method is summarized as follows:

The Free Narrative Phase emphasizes in particular the use of open questions, for instance “Tell me why you left your country of origin” or “Explain to me what happened to you after your arrest?” The use of open questions is an ideal throughout the interview.

In *Belgium*, the funnel method is used during the interview. The funnel is used for each subject in the applicants’ story. The protection officer begins with open questions (“Tell me why you left your country of origin”) and ends with probing and closed questions.

In *the UK* the funnel method is also advised, but as one of several possible techniques. The general instruction is that asylum interviews are conducted on a case-by-case basis.

In *Sweden* Mirgrationsverket has since the beginning of 2000 used Dialogue Communication Method (DCM) or cognitive interview techniques (see section 6.6.4 below).

In *Norway* cognitive interviewing techniques were introduced in 2001, by giving courses to caseworkers based on the research of Gamst and Langballe.³¹⁰ In 2005 UDI had a great influx of new caseworkers and established a separate administrative section for developing new skills. Aspects of the interview method developed by the police (K.R.E.A.T.I:V.) were also taken in use. The main difference from the DCM is that K.R.E.A.T.I:V. combines the first and second phase into one phase, and the third phase is not part of K.R.E.A.T.I:V. UDI has now decided to use the DCM with its expanded phases.³¹¹

The four jurisdictions also have standard sub questions or topics pertaining to the asylum motive. In Sweden these break down to four standard sub-questions: why did you leave your home country,

³⁰⁹ Section 4.1 “General principles” in The Asylum Instruction, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

³¹⁰ Doctoral dissertation Kari Gamst and Åse Langballe *Children as Witnesses* (2004)

³¹¹ Interview with Linn Krane, key personell at UDI 2012 and 2013.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

what are the reasons for the need of protection, what are you risking upon return, and whether there are any reasons for not being able to relocate or questions about exclusion?

In Norway the use of a list of topics is considered as being in line with DCM. However the topics prepared before the interview tends to be broad. The caseworker runs the risk of being steered by his or her own hypotheses, which is not ideal. Therefore two lists of topics are prepared, one before the interview and one after the applicant's free statement.

When asking further probing questions, all jurisdictions advise against loaded, multiple-choice and leading questions as well as a cluster of questions as much as possible. Certain subjects demand a particular way of questioning, e.g. female genital mutilation, sexual orientation etc.³¹² The protection officer should always be aware of cultural difficulties with discussing certain topics, and should at all times show respect to the applicant.³¹³

In *Belgium*, the protection officers who interview adults borrow techniques from the module on how to interview children. For instance, they do not use a cluster of questions (e.g. three questions in one question: "Tell me where, when and why you left your country?"), either with adults or children.

In *the UK*, open questions are not necessarily considered an ideal. It depends on the individual aspects of the claim. Protection officers are encouraged to use a variety of questioning techniques depending on the evidence being gathered and the responses from the applicant. However, the rule of thumb based on psychology, is that it is easier to recall a story if open questions are used.

In *Sweden* the ideal is to ask open questions after the free narrative.

In *Norway* questions shall be put in an open and neutral manner. The caseworker is instructed to display curiosity towards the story of the applicant. Follow up questions should not be too broad, but focus on specific topics. This may be difficult to put into practice, as it is not always entirely clear to the caseworker whether the follow up questions should be defined as one concerning consistency or concerning plausibility. Caseworkers are instructed not to make a general comment and not to confront the applicant when raising issues regarding consistency or plausibility.

As to the further techniques of how to probe into the applicant's story, there are some variations on these basic principles which will be addressed in the next subsection 4.5.

6.4.5 Discussion

Belgium and Norway have different approaches when it comes to focusing on personal information pertaining to general credibility, such as questions regarding traveling route or family relations. In Norway UDI no longer avails itself of strategies which explore the general credibility of the applicants.

In Sweden, the Migrationsverket is also somewhat reluctant to rely on the general credibility of the applicant.

³¹² EAC and the UK APG

³¹³ EAC and the UK APG

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In international refugee law is not entirely clear whether focus on the applicant's general credibility is part of best practice or not. Whereas it is explicitly referred to in the UNHCR Handbook, there are several concerns regarding the certainty of the assessments. However, it may be a legitimate, efficient and relevant way to produce information

6.5 Comparison of main approaches in the probing phase of the interview

In the following three subsections differences in the use of follow-up questions in the probing phase will be compared by first asking about the main approach (see 4.5). A comparison of the additional probing techniques will be given (see 4.6). How the jurisdictions deal with inconsistencies and implausibility are postponed to a separate section (see 4.7) as this solely focuses on the material elements of the claim. Finally which techniques the jurisdictions view as non-desirable (4.8) are compared.

The four jurisdictions differ in terms of how they describe their policy in sections 4.5 and 4.6. The approach is more similar in dealing with contradictions or lack of response in 4.7. More surprisingly, there is no agreement on which techniques are regarded as non-desirable (4.8).

For a description of the methodology used for identifying topics asked, see section 1.2 above.

6.5.1 Belgium: Correct legal understanding, ask many questions and develop highly professional approach to interviewing

The CGRS believes that the best way to ensure that all interviews meet the same standard of quality is to ensure that the caseworkers have a very good understanding of the refugee convention. In the experience of CGRS, in the initial training there is a particular difficulty in understanding the concept of "well founded fear," or the risk assessment. As the interview techniques now are taught after the session on inclusion criteria of the convention, the CGRS believes this has improved the ability of the protection officers to distinguish relevant from irrelevant facts.³¹⁴

Whereas all jurisdictions emphasise the need to ask many questions, the reason for doing so differs somewhat. It is a priority to ensure thorough interviews and even encourage second interviews if facts are doubtful. The emphasis on asking many questions is seen as a guarantee for the legal security of the applicant. Also, in Belgium, new evidence is only allowed at first level decision-making.

The CGRS believes that achieving like quality in case handling may to a great extent depend on the individual ability of the protection officer to quickly detect elements of importance from elements of lesser importance. This will particularly be true in cases with elements that are unexpected or difficult to grasp. In order to meet this need, the head of section screens each file to ensure that new types of claims are registered and researched ahead of the interview.

³¹⁴ The lecture on this topic was not available; however it is similar to the approach in the EAC, which CGRS has contributed to course development.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Also, the CGRS noted a general improvement after having included roleplay in the initial training. During the roleplay, an interpreter plays the applicant, another interpreter plays him or her self, and the new employee plays the protection officer. The interpreter playing the applicant adds some elements that are completely irrelevant, and thus is testing whether the protection officer makes a correction or not. During such roleplay the protection officer is also taught how to interrupt without giving the applicant the impression of being cut off. The protection officer is instructed to do this by diverting the applicant's attention by phrases like "Just to make sure, you say x, y, z, and am I still following you, yes – can you please elaborate on x, y, z," and thus pretending that the irrelevant passage did not happen.

6.5.2 The UK: Detail and explanations for apparent contradictions

In *the UK*, it is believed that details are necessary in order for a story to be credible. It's important for the protection officer to assess what kind of detail to expect. The policy is to expect more detail in terms of what should be common knowledge based on facts related to the claim (i.e. in a case of political persecution knowing the aims of the oppositional party would be relevant).

An applicant should be expected to provide information at a level of detail which a person who experienced a given incident or undertook particular activities should reasonably be expected to recall. It is also important that allegations of torture or ill-treatment are fully investigated during the interview with appropriate sensitivity.

If, during the interview, a claimed material fact appears to be inconsistent with either the applicant's previous evidence or with generally known facts, or if what is being said appears to make no sense, the applicant must be asked to explain or clarify this. If the applicant is not asked to explain and the application is then refused on credibility grounds, it will make for a weaker argument at the decision and appeal stage.

6.5.3 Sweden: The scientific approach

In addition to having adopted the practices advocated in the EAC (training program), Migrationsverket is distinguished in its emphasis on the scientific approach.³¹⁵

The purpose of using the scientific approach to questioning techniques is to ensure a focus on extracting the most relevant information from the interview. It is meant to ensure a rational basis for the choice of questions.

The theoretical basis of the approach is that it is possible to rate the likelihood of the statements from 0,1 to 1,0. For instance, statements alleging that Iranian authorities have issued a death sentence against the applicant merely based on proven homosexual activity, has a low likelihood close to 0,1. However a statement that the death sentence was issued for some other reason, but that it was motivated by among other things homosexual activity, has a higher likelihood. How high, will depend on further research.

³¹⁵ To apply this approach is, in the view of key personnel in Migrationsverket, a necessary precondition for the free evidence assessment that is that the point of departure for the free evidence assessment is the "rule of science," and that this is part of Swedish legal system both in civil and criminal law. Migrationsverket aims to have all its caseworkers to apply this scientific approach by offering courses.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Whereas the exercise of rating the likelihood of a given statement may seem somewhat meaningless at first, it is believed this practice will induce a way of thinking about which information is important to gather from the interview. This kind of thinking will help the protection officers establish an effective bar against irrelevant information and speculative questions.

For instance, in a case where it is important to decide whether the applicant is from Mogadishu and there are not many geography questions that may bring the evidence situation forward, an alternative line of questioning may be to ask the applicant to describe the everyday life in Mogadishu. Now, from the perspective of the scientific approach, it is not certain that this line of questioning will be of much help. Its evidentiary value may be 0,5, if information cannot be held up against “facts” and can only be considered as generalities in a given culture. The protection officer is therefore instructed to take care by assessing the evidentiary value of the cultural information.

The scientific approach therefore tends to marginalize any scientific statements that describe general attributes of human beings whenever its evidentiary values cannot be rated closer to 0,1 or 1. For example, within the discipline of witness psychology certain findings may be rated close to 0,1 because they reject the possibility of a given assessment, and others may be rated 0,5 due to expressing generalities. Assessments of medical personnel that concern the *individual attributes* of the applicant, for instance a psychological evaluation, would on the other hand be possible to give a high or low rating and would therefore be of greater interest.

However, the protection officer may on his or her own initiative ask questions regarding cultural practices that are considered a form of torture, such as FGM, if prevalent in an area. This is regarded as part of the protection officers’ duty to reveal acts of torture.

Whereas Migrationsverket teaches the value system to the protection officers in order to enhance their understanding of the importance of having a “rule of science” approach to evidence assessment, the use of values from 0,1 to 1 is not in use in the everyday case handling.

Within the framework of this study, it was not possible to locate any research comparing the efficiency of this approach to other approaches. On the face of it, the scientific approach may be a useful tool in making at least some parts of the interview more relevant and shorter. Compared to the other three jurisdictions, Migrationsverket also uses the least amount of time on interviewing, cf. section 4.1.3 above.

6.5.4 Norway: Ask many questions based on caseworker’s detailed knowledge of COI, and combine responsibility of interview and writing decision

In UDI the basis for asking many questions has a singular focus on detailed COI-knowledge, which in practice often depends on the knowledge held by the caseworker in addition to Landinfo. It is also emphasized how experienced caseworkers are well equipped to identify possible contradictions and implausibility early on in an interview.

Interviews with key personnel in different asylum sections of the UDI indicate a difference of opinion as to whether correct legal understanding is an essential skill when assessing credibility. Some rejected the notion that the credibility assessment is also a legal skill.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

It was also emphasized that the change in practice where the person interviewing also made the decision in the case, was perceived as representing a great improvement in terms of developing the professional abilities of the decision maker.

UDI has the possibility of screening claims, but the asylum sections differ as to whether they do or not.³¹⁶

This knowledge was supposed to be developed in the different asylum sections, in cooperation with Landinfo. How to assess the quality of COI was seldom mentioned as of equally important value.

6.5.5 Discussion

To **extract relevant and necessary information** is recognized as the main challenge in all of the jurisdictions. In turn, this also represents the challenge of having **the same quality in all interviews**. The four jurisdictions differ when asked to identify the most important skills or techniques needed to meet this challenge.

Everyone mentioned the personal capacity of the caseworker and case specific COI as important in making credibility assessments, but they differed in whether knowledge of COI should rest with the individual caseworker or mainly with the COI-unit. Only Belgium emphasizes the importance of the caseworker having good command of legal knowledge, and the COI-unit supporting the caseworker specializes in COI. Sweden is the only one that mentions and emphasizes the understanding of the scientific method of assessing evidence.

In Norway there is a tendency to refer to the value of asking neutral questions also when asked to define the main approach in the probing phase of the interview, after having stressed the advantage of the caseworker having detailed knowledge of COI. Although existing empirical data on this topic is limited, it is clear that UDI highly appreciates experienced caseworkers with detailed knowledge of COI.³¹⁷

Because this skill is developed at the asylum section (in cooperation with Landinfo), this strategy raises questions as to whether it is a **rational, efficient** and **sustainable** way for UDI to develop and give value the caseworkers interviewing skills in the probing phase.

First, it might be argued that knowledge of COI should in principle be the task of the COI-unit, both for reasons of efficiency and for reasons of quality. In order for caseworkers to gain sufficient knowledge of COI, this is a skill that clearly must be developed over time. Caseworkers who have not reached this level of proficiency may spend too much time researching COI-issues not central to the

³¹⁶ The DIFFAS (differentiation of asylum applications) is now revised and is expected to reappear as EDIF. The section that had made use of DIFFAS reported it to be beneficial as it allowed for viewing many similar cases together, which in turn allowed for a more in-depth study of COI. Changes in claims are more easily identified and may quickly be reacted upon by requesting new COI or questioning strategies. In addition similar cases could more easily be channeled to one particular caseworker.

³¹⁷ The 2012 focus group interview where this report author attended. Also, statements were given in additional interviews conducted in March/April 2013 by this author.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

claim, which the Quality Audit Team also has commented on as a practice that is not desirable for reasons of efficiency and quality.

Some has also reported on difficulties in motivating caseworkers to gain more in-depth COI-knowledge. It must be considered whether such resistance is a reaction to a too strong emphasis on this skill that may be too demanding and perhaps not entirely rational.

Also, the great focus on the caseworkers detailed COI-knowledge includes a freedom to make own COI research. However, this is not paired with a focus on training of the caseworkers ability to assess the reliability of the COI the caseworker collects him or her self. At the same time, educating the caseworker in how to compile and asses COI would give them a competence that is likened to that of the staff of Landinfo, which in turn raises a question of whether this represent a rational way to distribute task within UDI.

Second, caseworkers cannot be good at everything at once. It is likely that the emphasis on knowledge of detailed COI may suppress the ability to be proficient in legal issues and the legal criteria of credibility assessment.

Observations:

UDI may want to consider whether caseworkers own search for case specific COI rather more often or always make use of Landinfo (responses) being the proficient unit on how to compile and assess the reliability of COI. It seems more rational to rather increase the caseworkers proficiency in evidence assessment and other legal skills.

6.6 Additional probing techniques

This section describes additional interviewing techniques or strategies. The different jurisdictions share some of the same techniques, but they have also have techniques that are substantially different. Some are also alike, but may still have a somewhat different value and function in the four jurisdictions.

6.6.1 Rephrasing credibility as “reliable explanations”

In *Belgium* there is a policy of thinking in terms of “reliable explanations” instead of the story’s credibility while in the interview situation. The CGRS instructs the protection officer not to focus on the applicant’s credibility in the interview setting, but to reflect more on whether or not he or she gives reliable explanations to the questions presented. It is believed that the protection officer will pay less attention to whether the statement is true or not if they rephrase the credibility issue as a question of reliability.³¹⁸ Focusing on reliability is also believed to reduce the tendency to ask loaded or multiple questions when the applicant is not responding as one reasonably may expect.

³¹⁸ The policy reflects a well known principle in witness psychology of distinguishing between that which is reliable (“pålitlig”) and credible (“troverdig”), where the intention is to make the caseworker assess on the basis of (reliable) facts and not subjective assessment of a persons credibility, se i.e. Svein J Magnussen *Vitnepsykologi. Pålitelighet og troverdighet i dagligliv og rettsal* (2004).

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

The CGRS recognizes that any protection officer will make credibility assessments automatically, and this cannot be totally avoided. However, the CGRS believes that when the DCM, with its open questions and emphatic approach is used, the technique ensures sufficient distance to such assessments.

The reliability of the statement is assessed both in terms of whether it is coherent with COI, and in terms of the fluency of the answer. Lack of fluency is understood as for instance lack of response or elusive replies that may require further probing, or the assistance of the PSS-unit.

In *Sweden*, as in *Belgium*, there is also a matter of the protection officer having to make a decision of what may reasonably be expected of the applicant. It is a subjective assessment of whether for instance an applicant should be able to describe the area in a prison where meals were eaten or other areas outside the cell. If she cannot, maybe she was only in the prison for a very short while and not for months as she claimed, and the protection officer may move on to the next topic.

In *Norway*, caseworkers are also taught how to focus on the credibility of the story and not the credibility of the applicant.

6.6.2 Focus on risk at return (when high risk profile)

In *Belgium*, the structure of the interview may be influenced by profiles that are at high risk of persecution (i.e. converts from Iran). In such cases less attention will be paid to probing into past events. For instance, in the case of a convert from Iran, it is more important to probe into the applicant's conversion than making an assessment of the plausibility of his statement of past persecution. *Sweden* follows a similar approach; however their policy is under review.

In *the UK*, the approach is different. There is a clear policy that the protection officer cannot judge consequences upon return unless they know the facts about what has happened in the past. Whereas the emphasis on a conversion case may be upon risk upon return, the Border Agency still wants to be sure about past events because if a conversion has not taken place, then religious prosecution will not be grounds for asylum.

In *Norway*, there is a development in the direction of focusing more on causality between an event(s) that made the applicant leave his or her country of origin and the risk upon return. Questions pertaining to why the applicant left are emphasized. This approach *may* run counter to the principles applied in *Belgium*, where such questions quickly may be perceived as judgmental.³¹⁹

6.6.3 Thinking out of the box when COI is lacking

In *Belgium*, in cases where no reliable COI is available, or when COI will not determine the issue, the protection officers are instructed to find other elements in the case file that it still is possible to ask questions about.

For instance, in cases concerning sexual orientation, the use of COI will always remain difficult. There are no general rules for how homosexuals conduct their lives. The protection officer can try to probe

³¹⁹ Empirical data lacks as to which type of follow up questions that UDIs caseworkers avail themselves of in the probing phase. To focus on causality and reasons for leaving is however taught in the introductory courses.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

into how the applicant discovered he or she was gay and on how the applicant lived. However, it is usually not possible to assess the external credibility of the replies. A way to think outside of the box is to ask whether the applicant has been sexually active in Belgium, or how the applicant has experienced his or her sexual orientation in Belgium. Whereas there still can be no real expectation of what kind of answer to expect, the applicant has to be convincing in the way he or she explains themselves. A fair explanation of why the applicant has not been active may be that he or she has been put in a reception center far away from the metropolis and not had opportunity.

In *the UK*, there is no similar policy for such a strategy for questioning techniques. The protection officer is instructed to look at each individual, and the Belgian questioning technic *may* end up drawing attention away from the individual. If there is no information on lesbians in the country of origin, for instance, the protection officer has to focus on the individual experience, not check other ways of asking questions that may be verified by COI. If the story is coherent, then lack of COI does not matter.

6.6.4 *Perspective of the persecutor (state or non-state actor)*

In *Belgium*, protection officers are encouraged to pose questions from the point of view of the persecutions (i.e. how the government perceives the applicant/the group the applicant belongs to), but preferably by using open, non-suggestive questions.

In *the UK*, the protection officers may ask if the applicant is aware, based on previous contact with the persecutor, of the reasons behind any persecution. However, this is often not known by the applicant so in those cases this is not relevant.³²⁰ They always ask why the applicant cannot go back. Often the response of fear of persecution is respected. To avoid forcing the applicant to speculate, it is preferable not to ask questions like why the authorities did not come to the applicant's house earlier. Ultimately, there is no point in asking them to guess. Also, the answer has little evidentiary value.

In *Norway*, the perspective of the persecutor does form a basis for questioning, particularly in the context of why the applicant left the country.

6.6.5 *Telling the story in reverse*

In *Sweden* there is no established policy on additional probing techniques that is taught to all protection officers. However, in the experience of key personnel it may be effective to ask the applicant to tell the story in reverse.³²¹ The purpose of posing the question in this manner is to find out if the story is memorized or made up. It is a technique that is borrowed from memory psychology, stating that if a story is self experienced it is much easier to jump in and tell it in reverse. If the story is memorized or made up, the person has no memory bank where he or she can pick information.

³²⁰ Guidance questioning techniques

<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>

³²¹ A technique developed by US psychologist in the interview method that preceded the British technique that the Norwegian K.R.E.A.T.I.V. is based upon.

Observations:

UDI seem to lack a comprehensive policy on how to approach the probing phase of the interview. UDI has a basic understanding of the probing phase as a matter of testing consistency and plausibility; however more perspectives may be employed.

6.7 Comparison of how to deal with contradictions and elusive responses

6.7.1 General approach and legal obligations: request for detail and clarifications

In all jurisdictions, when there are certain issues that are not clear or contradictory (internally in the statement or externally when considering COI), the protection officer must take several steps in order to clarify the applicant's statement, look for possible explanations to a contradiction and to confront the applicant with the duty to cooperate if no acceptable reasons are given.

When statements remain unclear or contradictory, all four jurisdictions instruct their protection officers to confront the applicant with these findings and ask for an explanation. If the applicant repeatedly does not reply to the questions, the protection officers must first try to find out why the applicant is unwilling to reply. If the applicant cannot give an acceptable reason, the protection officer needs to confront them with their duty to give their full cooperation and with the possible consequences of their unwillingness to cooperate. They have to consider whether the lack of response is personal circumstances, such as trauma.

In dealing with elusive responses, all four jurisdictions employ enhancing communication techniques such as the use of silence, non-verbal communication such as nodding, the repetition of the last word (i.e. "arrested mm continue") or summing up of last info. The use of present tense also makes memory work better.

In *the UK*, the protection officers are instructed in the same manner, and the legal consequences of not investigating explanations for contradictions are also stipulated.³²² The protection officers are also guided as to how to assess the level of detail that may be expected of the applicant.³²³

Interviewers are encouraged to point out inconsistencies to the applicant during the course of the interview in order to provide them with the opportunity to provide an explanation though it is not a legal requirement, it is preferred that they do so. The Interviewing Asylum Instruction states the following:

"If, in the interview, a claimed material fact appears to be inconsistent with either the applicant's previous evidence or with generally known facts, or if what is being said appears

³²² UK Border Agency APG "Conducting the asylum interview" section 4.1: "If, in the interview, a claimed material fact appears to be inconsistent with either the applicant's previous evidence or with generally known facts, or if what is being said appears to make no sense, he must be asked to explain or clarify this. If the applicant is not asked to explain and the application is then refused on credibility grounds, it will make for a weaker argument at the decision and appeal stage."

³²³ Of particular interest is section 4 concerning the investigation the asylum claim at the interview, which includes questioning techniques, and how to deal with victims of torture or other trauma. Regarding level of detail it states in section 4.1: "An applicant should be expected to provide information to a level of detail which a person who experienced a given incident or undertook particular activities should reasonably be expected to recall." In the same section, to ensure the extraction of relevant and sufficient facts: "The investigation should focus on potentially externally verifiable details such as published facts, key dates and locations of events or incidents, but it should also probe the context in which the individual lived and worked in the country of claimed persecution, as well as (for example) the reasons for their conversion to one particular religion over others, or their involvement in one political party over others and so on."

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

to make no sense, he must be asked to explain or clarify this. If the applicant is not asked to explain and the application is then refused on credibility grounds, it will make for a weaker argument at the decision and appeal stage.”

In the UK it is felt that interviewers should not hesitate to invite an applicant to submit supporting evidence which he may reasonably be expected to be able to obtain, and to do so within a specified timescale, normally five working days. This should be clearly recorded on the interview record.

In *Belgium* the protection officer is legally obligated to deal with contradictions and elusive responses. In a separate regulation on the functioning of the CRSC, article 17 states that, when contradictions occur during the interview, the protection officer is obliged to confront the applicant with these contradictions in a sincere effort to enable the applicant to clear up the matter.³²⁴ In Belgium the PSS-unit may also have an important function in giving guidance in cases where an applicant’s mental condition can explain their inability to provide details. However, requests for guidance are rare, also concerning this issue (PSS gives guidance in less than 1 % of the cases).

In *Sweden*, this obligation is also expressly stated in the law, Utlänningslag (2005:716) chapter 13 § 3.³²⁵ In its assessment of Migrationsverkets practice, UNHCR commented the caseworker often gave their remarks to the applicant about inconsistencies in his or her story at the end of the interview when there was no opportunity to make corrections, and sometimes such remarks were lacking completely.³²⁶

In *Norway*, the same principle is presumed to flow from general principles of administrative law, but it is not explicitly regulated in the Immigration Act or its regulations. The caseworkers are well coursed and instructed to give the applicant an opportunity to clarify possible contradictions, implausibility or lack of detail.

6.7.2 Use of information in the registration document

In all jurisdictions, the caseworkers may use the brief statement on asylum ground given during the registration of the asylum application (“ankomstsamtalen”) as part of the preparation for the interview. It is used to identify the motivation for seeking asylum. However, all four jurisdictions emphasize that contradictions between information in the registration form must be of significance if to be raised as a concern during the interview.

None of the jurisdictions consider that the personal information (such as place of birth, education, next of kin) which also is contained in the registration document as very useful for the preparation of topics of questions. In terms of having the possibility of confronting the applicant during the interview, this information is not regarded as very useful.

³²⁴ Article 17 of the Royal Decree on the functioning of the Office of the Commissioner General for Refugees and Stateless Persons.

³²⁵ The principle is also applied in MIG 2006:7. The principle also flows from the Administrative Act § 17 and § 18, see Feijen and Frennmark page 78.

³²⁶ Feijen and Frennmark page 78.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In addition practice notes and COI-documents are read in order to identify relevant topics or questions.

In *Belgium*, the policy of the CRSG is that the protection officers should regard the interview room as a blank page. On this day it is the interview that matters and not the information given in at the registration of the application. If there are significant differences between statements made during the interview and that taken during registration, as for instance, if the applicant has stated medical

The function of the Belgian PSS-unit in a case concerning the level of detail to be expected from an applicant with epilepsy:

In a case concerning an applicant where it existed on file a report from an MD from the reception center containing some general information on the applicant's epilepsy, the protection officer approached the PSS in order to gain more information on psychological state of the applicant. During interview the applicant did not respond a lot to questioning. During the free narrative the applicant had not provided much information at all. The MD-report was not very clear on the impact epilepsy may have on the applicant's general memory, and this was important for the protection officer. In this case, the appeals board (the Council) had also canceled the initial decision and returned the case to CGRS for further investigation.

The PSS conducted a meeting with the applicant and received more information regarding the epilepsy. The applicant also opened up more and disclosed that her suffering was linked to the loss of two family members. The PSS concluded that no further psychopathology noted (such as psychosis or dilutions). No indication of PTSD was found in the anamneses or symptoms presented at the meeting. The meeting revealed that the applicant had difficulty with the direction of attention and clearly difficulty situating events in time.

reasons for fleeing during registration but claims political opinion as a persecution ground during the interview, a note should be made on the inconsistency.

6.7.3 Internal contradictions – significance of personal circumstances

All four jurisdictions follow the practice of assessing whether the explanation to the applicant's lack of response may be due to a trauma or any other personal circumstances that are relevant to consider.

In *Belgium*, the protection officer is also legally obliged to take into account the personal circumstances of the applicant, such as age, gender, occupation, education, culture, stress or trauma. The CRSG does not teach any specific techniques in this regard, however, prior to each interview the protection officer can ask for case- specific guidelines on interviewing from the psychologist at the PSS-unit when there are serious indications that the applicant has mental disabilities or is suffering from PTSD.

In addition, as referred to in the section above, in cases where it is difficult to ascertain the reason for an applicant's lack of response during an interview setting, the protection officers of the CGRS may also contact the PSS-unit in order to get more information as to the possible reasons behind the applicant's suffering.

In *the UK* protection officers are instructed to address any inconsistencies to the applicant as part of the interview. They also have a particular assessment tool in the guidelines on questioning

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

techniques and how victims of torture/trauma may react to questions and how to evaluate their responses.³²⁷

In *Sweden* discrepancies between i.e. dates should be treated by asking the question in a different way. If information about the applicant being shot in 2008 is not consistent, the protection officer may ask: “how old were you when you were shot” and in this manner attempt to gather evidence in two ways.

In *Norway*, a discrepancy in statements that cannot be verified, i.e. statements on family relations are treated differently depending on the country of origin of the applicant. In Somali cases, it is very

seldom that a case is dismissed solely on the basis of the applicant’s inconsistent statement. The internal inconsistency has to be significant.³²⁸ In cases where reliable COI is available, such as Afghanistan or Iran, smaller inconsistencies on material issues may render the applicant not credible.

In a cited example from the **Belgian CGRS**, for a country like Somalia where nationality is key, the protection officers ask questions such as: who was in charge, name of warlords. “We may not know the exact answer, but when we ask we observe whether the reply is fluent and plausible. For instance, we can expect knowledge of mosque or market, even if we ourselves do not know the exact answer.”

6.7.4 External contradictions – use of COI to probe

All four jurisdictions instruct their caseworkers not to confront the applicant’s contradictions with COI in a manner where the COI is presented as an absolute truth. If for instance, an applicant states the al-Shabab was in Mogadishu in 2012, the approach would be to probe into the reasons for why the applicant believes this (for instance has he or she been told by someone else or is it due to own observations). As this seems to be an agreed upon standard, UNHCRs evaluation of the actual practices of Migrationsverket reveals that this might well pose a challenge in practice.³²⁹

6.7.4.1 Case specific COI

As an additional support to the protection officers’ tools for interviews, in *Belgium* the case specific Q&A is supplemented by internal Subject Related Briefings (SRB) and “noon meetings” which discuss specific profiles in the caseload.³³⁰ Even if CEDOCA cannot provide accurate answers, the protection officer may still ask questions with a common sense expectation of what is a reasonable answer.

In comparison, in *the UK*, the assessment of whether a statement is externally coherent is seldom made with the benefit of case specific COI. In the Border Agency guideline (APG) the caseworkers are instructed to send a response to COIS if case specific information is lacking, stating that relevant detailed information will strengthen the principle of equal assessment.³³¹ However in a research

³²⁷ <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/theasyluminterview/>. Also of relevance is the UK APG “Considering the claim – Asylum”

³²⁸ Interview head of regional section (enhetsleder).

³²⁹ Feijen and Frennmark page 78.

³³⁰ The regularity of the “noon meeting” depends on the caseload from the country of origin. For some countries there are “noon meetings” each week, whereas for others the meetings are once a month and where Researchers from CEDOCA are responsible for the presentations.

³³¹ The UK APG “Considering the claim – Asylum” section 4.3.3:

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

report from 2010, a fairly infrequent use of case specific COI was reported, due to conflicting departmental guidelines and particularly strict targets for processing time.³³²

Also, even if the APG states that the use of case specific COI is an ideal, as it strengthens legal security in terms of ensuring a like basis for the credibility assessment, the same report documented that even if all requests are archived and available via the Agency's intranet, it is very difficult to search and find potentially relevant requests.³³³ The report also indicated that lack of case specific-COI potentially lead to a risk of incorrect assumptions (speculation), because without relevant COI there are no other ways to make a sound assessment of the applicant's external credibility.³³⁴ Other reports indicate that the utility of COI may be overstated, as caseworkers regularly find that they end up not using the information anyway.

In *Sweden*, the UNHCR assessment of the practice of Migrationsverket show frequent use of COI when assessing risk, which was in part is attributed to a very well functioning database (LIFOS).³³⁵

In *Norway*, caseworkers conduct their own COI-searches on a regular basis. Landinfo may be freely used to request Responses. The caseworkers are also free to conduct own research. For certain large portfolios (such as the Somali-portfolio in 2012), regular meetings and additional COI-support are offered.³³⁶ In comparison to Migrationsverket, the UDI has not made any assessments as to the extent risk assessments are based on information from Landinfo web page, other information given by Landinfo or own research.

6.7.4.2 Information that cannot be verified during the interview

The applicant may present information during the interview that the protection officer is unfamiliar with and that is not possible to verify on the spot.

In *Belgium* the protection officers are instructed that they cannot do much more than to probe standard questions, and rely on the possibility of posing questions to the research center after the

"Using researching and referencing Country of Origin Information effectively is vital in ensuring that decisions are supported by up-to-date, accurate information, relevant to the individual claim. ... If existing COIS products do not provide the information required, decision makers should consult local colleagues and their [supervisor] to see if information is held locally. If COI is not available locally, Decision Makers should send an information request to COIS (See instructions on making a COI Request).

Using the COI request service ensures consistency and will be used by COIS to further develop existing products. Relevant sources may also be found via existing products or from the COIS Useful Sources list. Databases such as UNHCR's Refworld and ACCORDs „ecoi.net“ that collate useful, relevant and usually reliable material can also be consulted.

³³² UK APG "The use of COI – training manual" page 12. COIS responded to more than 1600 specific requests from protection officers

³³³ UKAPG "The use of COI – training manual" page 15 makes the following comment on the indexing of responses in the database:

"...although they were indexed by a key word, they were not indexed by theme and Case Owners could not therefore use the intranet search facility to find answers to a specific query. For example, queries about the availability of medical treatment were variously indexed under 'A' for 'Availability', 'D' for 'Drugs for [the condition]', the particular condition (e.g. diabetes) or the actual drug (e.g. insulin). In other instances, queries about specific key people in country-specific events were indexed under the first name rather than the family name, or, in the case of army members, by their rank rather than name."

³³⁴ UK APG "The use of COI – training manual", page 18.

³³⁵ Feijen and Frennmark page 193 and 197-200. In half of the cases no specific COI-reports were referred to because the facts were considered well known.

³³⁶ UDI Quality Review ("Kvalitetsgjennomgangen") 2012, page 6.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

interview. However, in practice the protection officers tend to probe at least some types of issues, even if they do not know the precise answer.

In an example from the Somali-section, probing does take place even if reliable COI is not available. This may illustrate how protection officers in practice may develop techniques in order to respond to challenges in their caseload. These practices are then necessarily adopted in the training of new officers.

In *Sweden* the main approach is to give guidance to the applicant by making sure that she understands that it is important to clear up information that appears contradictory to available COI. When the applicant is given guidance, or a warning, the interviewer has no other instructions than to ensure enough detail (or the inability to give detail) to make a decision.

6.7.4.3 Principles for correct use of COI

In *Belgium* no known study was completed on how COI is assessed and applied within CGRS.

In *the UK*, several reports are available about the use of COI by the Border Agency, most notably *the Refugee Roulette*.³³⁷ Existing reports indicate that COI-research beyond own COI-reports, is not done by the protection officers on a regular basis. The protection officers in the UK may have limited access to case specific COI compared to some of the other jurisdictions. One report indicates that the Border Agency routinely relies on COI of a more generic character for their credibility assessments. In one report it is noted differences in how COI-search by caseworkers is valued in the credibility assessment, from very important to not so important because seldom used after all.³³⁸

The UK Border Agency has regardless of these reports *not* identified a need to improve the use of case specific COI. The COI that is available to the caseworker under the present system is regarded as sufficient.

In *Sweden*, the UNHCR assessment shows that in the cases where COI was referred to, 89 % of the cases used up to date and relevant COI.³³⁹

Due to its approach to the evidence assessment the protection officers have a general instruction to use COI with a certain caution. The protection officers are also told that there is a great deal of uncertainty with any COI-report, as they pronounced on general trends that may and may not fit the individual in the particular case. A COI-report's evidentiary value must be seen in relation to the particular case.

The step-by-step approach is to first go to LIFOS³⁴⁰ in order to assess whether the reports express any degree of certainty on the particular issue. Then more information should be gathered, in order to

³³⁷ Natasha Tsangarides *The Refugee Roulette: The Role of Country Information in Refugee Status Determination* Immigration Advisory Service Research, Policy & Information Unit (2010)

³³⁸ Independent Chief Inspector of the UK Border Agency inspection reports *The use of country of origin information in deciding asylum applications: A thematic inspection (2010-2011)* page 14.

³³⁹ Feijen and Frennmark page 200.

³⁴⁰ The database LIFOS publish reports from the Swedish COIS-unit.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

assess whether the LIFOS report's conclusion and certainty is warranted. Often, the information in the report is valid (true), but says nothing about how representative (certain) the information is.

This strict guideline for when to use of COI is more elaborate than practices in the UK and Belgium, but it is based on the presumption that one can not expect to rely on COI having a decisive value in a case.

In *Norway*, the Quality Audit Team has indicated that a wrong decision (usually wrong status) often is due to insufficient knowledge of COI. No studies have been done, however, as to whether the COI used is relevant, up to date and reliable.

Observations:

UDI may be advised that there is little agreement between the four directorates on the need of COI to make sound credibility assessment. Belgium's emphasis on the benefit of verifying case specific information (the verification is produced by CEDOCA) is partly refuted by the UK who use verification and searches for other types of case specific COI to a lesser degree. Although the main reason for the UK is to keep costs down, their experience does suggest that the assumption of the Belgian CGRS may be incorrect. Sweden has an alternative reason for why Belgium may overstate the need for having verified/specific COI in order to make a sound credibility assessment. Migrationsverket point to that even if the COI often is reliable and certain, many times it ends up being irrelevant. In Norway, UDI focus on the need for detailed knowledge of COI in order to pose good follow up questions, but has no assessment on the extent to which the risk assessments are based on COI or on the caseworkers own perceptions.

It is recommended that UDI conducts a research on how the caseworkers use COI in the credibility assessment to and to which extent this affect the risk assessment (and application of the principle of the benefit of the doubt).

6.7.5 External contradictions – significance of cultural knowledge

In some cases the applicant makes statements about cultural practices that may be held up against information in COI reports. For instance, in cases with female applicants from Somalia, a reoccurring response to questions pertaining to geography is that the woman lacks knowledge because women allegedly are not allowed to go outside.

In *Belgium*, cultural information is regarded more as background information and something that often non-factual and therefore not well suited to be included in the motivation of a decision. If for instance the applicant invokes lack of knowledge on the grounds of cultural practices, the protection officers must first consider that cultural information is not fact-based, in the same sense as the information contained in the SRB. However, in the case of Somalia the CGRS relies on information that in Somali society women have important family tasks outside the house and this information may for the basis for a follow up question. Therefore claims about not being able to go outdoors, would create a question of the applicant's external credibility. Also, the protection officers will expect some knowledge, such as the kind of things one would be acquainted with inside the house, especially in an oral society as the Somali culture. The CGRS may also rely on decisions from the

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

courts that agree with their interpretation of the COI and which argue that in Somali society women have important family tasks outside the house.

Because it is important to ascertain the identity of the applicant, the CGRS advises the protection officers to ask many questions in the beginning under the section for personal information in order to probe into statements pertaining to culture. The response may show that the applicant has in fact traveled or that the husband worked in different parts of the town for many years. Such information could indicate whether a woman at least knew some basics about the husband's route to work.

Within the CGRS, cultural information is in addition regarded as valuable for the protection officers' training and sense of own expertise, as it enhances an understanding of the country in question.

In *Sweden*, where the main approach is to gather sufficient knowledge about all issues raised during an interview and to assess the validity and certainty of COI, the Belgian general approach is considered "best practice" as much cultural information is not regarded as having a potential to reach sufficient certainty to be used in a decision.

In *Norway*, caseworkers may use cultural information both as basis for follow up questions and as a basis for the credibility assessments. However, there is no policy that ensures the systemic use of such information in the probing face.

Also, it is not clear whether the caseworkers distinguish between cultural information that may be regarded as factual and may be relied upon in the evidence assessment and non-factual cultural information. In a Focus Group session experienced caseworkers held that even non-factual cultural information may factor in to the assessment of the whole and referred to in the decision by referring to "The experience of UDI..."³⁴¹ Compared to the policy of the UK, this would amount to speculation and should not be part of a decision.

Observations:

UDI may want to consider clarifying the actual value and function of cultural information in the process of determining credibility. Cultural information has an important function as a foundation of DCM (i.e. to make the caseworker aware of possible misconceptions due to cultural differences). Also, all jurisdictions use factual information, such as clan lineage, in their assessment of the applicant's external credibility. However, information that is of a more generalized nature about cultural practices, or non-factual information, may have several uses and functions where some of them might not be regarded as "best practice." In Belgium non-factual cultural information is regarded as useful in forming a basis for follow-up questions that enables the interviewer to explore new areas of the applicant's statement. UDI may want to consider using such information more systematically. Also it may be beneficial to introduce concepts like "facts" and "non-facts" in order to remind the caseworker of the significance of different types of COI.

³⁴¹ See the transcripts of the meeting by Tone Liodden (PhD student v/ UiO) as referred to in note 272 in section 4.2.4.4 above.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

When it comes to its role in the evidence assessment, Belgium, Sweden and the UK all emphasize (for different reasons) that such information cannot be part of the assessment on the whole. UDI is less clear on this issue. The function of non-factual cultural information in the evidence assessment should be clarified.

6.7.6 Common sense

Questions may also be formed as a result of reasoning based on commonsense. Whereas all jurisdictions regard such questions as more difficult and more vulnerable towards bias, they all engage in them.

In *Belgium*, common sense may come into play when the caseworker needs to meet and assess an assertion of being subject to certain cultural practices. If the applicant invokes culture and a COI-report or a Q&A on the matter is likely to yield non-factual information,³⁴² the caseworker may instead probe into the matter by asking questions based on common sense.

For instance, if the applicant has informed the protection officer that her husband worked 10 years at a particular market, but she cannot give any information about his route to the market this may be probed into on the basis of common sense. Such discrepancies and assessments may also be used as part of the motivation. If the applicant gives a nonsensical reply, it may then be held together with general non-factual cultural information provided elsewhere to strengthen the assessment of the nonsensical reply not being credible.

Also, in Belgium the application of common sense temper the potential significance of misconceptions due to cultural differences. In the view of CRSG, cultural differences do not prevent the use of common sense. When considering whether someone may have a different understanding, the protection officers are instructed to ask the question in a different way.

In *the UK* questions pertaining to common sense are treated in the same manner as questions pertaining to plausibility. Specific instructions are set out in AIG section 4.3.6, which also instruct not to engage in speculation. Reference to case law provides a detailed description of what is meant with plausibility, common sense and speculation.

In the case of MM (DRC) Democratic Republic of Congo a permissible reasoning on an assessment of plausibility (and common sense) was held to be:³⁴³

“16. ... We do not regard "implausible" or "inherently unlikely" as meaning "beyond human experience or possible occurrence", nor do we regard that latter phrase as the relevant benchmark for an adverse conclusion as to plausibility or credibility.”

“25. [The decisionmaker’s] conclusions as to its implausibility relate to inferences and her judgment as to what was likely or possible, in the circumstances of the alleged escape where no background material was of assistance and where it was for the Appellant to provide evidence as to why and how matters happened in the way in which he said they did in the light of the challenge to his credibility.

³⁴² As referred to in section 6.7.5 above, if the applicant makes a cultural claim that in general clearly is not correct this gives the caseworker a reason to probe into the matter, but the non-factual cultural information cannot in and of itself form a bases for a negative credibility assessment.

³⁴³ MM (DRC) Democratic Republic of Congo [2005]

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

26. It is not sufficient to try to unpick individual stages in the conclusions by proffering a sequence of possibilities. It was the sheer improbability of one individual wresting himself from a guard, leaving his clothes in the guard's hand, then evading another five of them, vaulting a two-metre wall, with no one shooting at him, even to wound him, or shouting for others to come, which caused the Adjudicator to reject the story. She was fully entitled to do so, and to reach in consequence the overall credibility conclusion which she did.

27. The explanations proffered by [the applicant] are not persuasive alternatives. There was no evidence that his or any family was to be taken alive so pressingly that no chance was to be taken that a shot fired to prevent escape might kill rather than wound. The story was that the government wanted to capture them. It takes time to wrest oneself away from a guard so vigorously that clothes are left in his hand and to scale a two-metre wall – yet none of the six soldiers outside intervened to prevent it or to shout for assistance even just from those already outside the house. It was for the Appellant to give such evidence of the disposition of the soldiers, and of the layout of the house, exterior grounds, wall and entrance that might explain how it all might have happened. The more improbable a story, the more cogent the evidence necessary to support it, even to the lower standard of proof. In that light, the Adjudicator's comment about the absence of support for the claim about the Appellant's father is not an impermissible requirement for corroboration, but a reflection of the fact that taken at face value the story was untrue and there was nothing else to shift that conclusion.”

In the case of *Y v Secretary of State* it would on the other hand amount to speculation if:³⁴⁴

“25. ... there is a considerable risk that he will be over influenced by his own views on what is or is not plausible, and those views will have inevitably been influenced by his own background in this country and by the customs and ways of our own society. It is therefore important that he should seek to view an appellant's account of events ... in the context of conditions in the country from which the appellant comes. ...

26. None of this, however, means that an adjudicator is required to take at face value an account of facts proffered by an appellant, no matter how contrary to common sense and experience of human behaviour the account may be. The decision maker is not expected to suspend his own judgment....
He then added a little later:

27. ... In essence, he must look through the spectacles provided by the information he has about conditions in the country in question. ...

30. ... Perhaps inevitably some of those reasons [of the decision maker] are more convincing than others. I can see that it is not impossible for a soldier to have negligently left a rifle in a lorry, despite the seriousness with which such carelessness would no doubt be regarded in Iran. But the adjudicator's finding on credibility was based on an accumulation of points. He looked at the issue of credibility in the round. He was entitled, in my judgment, to take the view that it was incredible that a high-ranking member of the intelligence agency would intervene on behalf of someone suspected of terrorist activity. Even more so the alleged fact that such a person would put up his home as security for someone facing such a serious charge, where it was highly likely that the latter would flee.”

In *Sweden*, Migrationsverket does not regard the use of common sense as contrary to its scientific approach to evidence, and may use it to assess plausibility.

In *Norway*, questions relating to common sense form part of the practice in the different asylum sections, however this approach is not taught in the introductory courses.

³⁴⁴ *Y v Secretary of State* [2006] EWCA Civ 1223]

Observations:

UDI should include in its training in evidence assessment how to address and use common sense, both in questioning and in the evidence assessment.

6.8 Non-desirable and controversial techniques

6.8.1 Probing as means for producing information that can prove lack of credibility?

None of the jurisdictions state that they have a policy of using probing as a means to produce information that may be used to reject the applicant.

Example of bad quality interview – Belgium:

For instance, the protection officer may not have followed up a statement such as “we Roma are being bullied at school” with questions that probe in the generalization or how the applicant reacted to the alleged bullying.

In *Belgium*, probing as a means for producing information merely to prove lack of credibility is not desirable. The CGRS believes that when using the DCM interview technique, in the end it will be clear whether statements are truthful or not. In their experience the interview method they advocate is so sound that the protection officers to a much lesser degree look for contradictions. The purpose of probing questions is a matter of making sure of the veracity of the story, and not a tool where the protection officer deliberately looks for contradictions. Particularly, if the probing includes questions regarding the applicant’s feelings tied to the experiences material to the claim, the protection officer will be certain that in most cases, the result of the credibility assessment will be evident at the end of interview.

6.8.2 Type of questions to avoid

All jurisdictions instruct their protection officers about the inherent dangers of inappropriate questions – such as leading or judgmental questions – may wrongly direct or manipulate the applicant.

The standard of the DCM-approach does not allow for probing into why the applicant made his or her choices. Why-questions quickly become critical. Judgmental questions should also be avoided.

In *the UK*, questions around rape are to a certain extent permitted. The protection officer can ask questions related to the incident, i.e. the time of day, where they were, how many people, what happened afterwards and how the victim escaped.

6.8.3 Questions regarding risk taken by the applicant

In *Belgium*, probing into why the applicant has exposed him or herself to risks is a particular type of “why-question” that very easily becomes critical and will amount to blaming them for their said actions, and therefore should be avoided.

However in *Belgium*, the protection officers do ask for instance “why did you join this particular organization,” or “did you consider joining a different one?” If a permanent risk is attached to a certain organization it can be difficult to extract useful information regarding the applicant’s personal choices in order to assess them in terms of/ in relation to objective proof. Therefore, if the applicant

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

has sufficient information about the organization according to his or her education, it is the policy of the CGRS to give the applicant the benefit of the doubt.

In *Belgium*, the protection officers may probe into the date for leaving, but the questions are carefully put, such as for instance, “can you explain the reasons for leaving when ...?”

In *the UK*, questions on why the applicant did not take other actions are not preferred. In their experience, a lot of times such questions only produce standard responses, such as the applicant was told that the UK is a safe country. Sometimes however, they do get interesting answers. As one cannot assume the answer before presenting the question, it may be important to also ask such questions.

In *Norway*, questions about the applicant’s choice of action, both regarding risks taken and the decision to flee, are posed during interview.

6.8.4 The use of question lists in torture and gender cases

In *Belgium*, *Sweden* and *Norway*, there are no specific guidelines pertaining to interviewing victims of torture. In the CRGS, Migrationsverket and the UDI, lack of probing into allegations of torture is not regarded as a weakness of the quality of the interview. In comparison, in *the UK*, the protection officers are given a detailed list of questions if the applicant claims torture among past events.³⁴⁵

UNHCR has commented on the Migrationsverkets practice recommending an explanation to the applicant about the importance of telling about abuses, and that the immigration authorities have a responsibility to examine claims where there is a real possibility of past torture.³⁴⁶

In *Belgium*, a guide with a list of questions pertaining to gender issues is available to the protection officers. In *the UK*, the protection officers are advised that it is not necessary to ask about details about rape.³⁴⁷ Similar guidelines exist for Migrationsverket³⁴⁸ and for UDI.³⁴⁹

³⁴⁵ In the APG section 4.3 the following questions are suggested as “a guide: the method of torture used; any equipment employed; the place where the torture took place; the duration of the ill-treatment; the frequency of abuse; the purpose of the torture or abuse; the number and sex of the individuals involved; which agency of the state (if applicable) carried out the torture; the immediate effects of the torture on the individual; any ongoing effects of torture. The applicant should also be asked if he or she received medical or NGO assistance in the country of origin at any point following the torture or other forms of violence, and about any continuing treatment in the UK for the physical and/or psychological effects. The applicant should be informed that it is open to him to submit medical evidence and asked if he is in the process of obtaining a medical report about the torture.”

³⁴⁶ Feijen and Frennmark page 71-76, in particular references to EMD R.C. v Sweden, the UNCAT General Comments and the UNHCHR’s Istanbul Protocol, at page 72-3.

³⁴⁷ APG section 4.3.

³⁴⁸ Feijen and Frennmark page 113-116.

³⁴⁹ [2012-008-G: Retningslinjer om kjønnsrelatert forfølgelse \(01.07.2012\)](#), [RS 2011-007V1: Veiledning for samtale med mulige ofre for menneskehandel \(19.04.2011\)](#), [2012-003-GI: Retningslinjer om håndtering av utlendingssaker der kjønnslemlestelse er et tema \(04.06.2012\)](#), [IM 2011-027: Kvalitetssikring av tolking ved søknader om beskyttelse \(asyl\) \(25.10.2011\)](#) and [IM 2011-026: Bestilling og honorering av tolk ved søknad om beskyttelse \(asyl\) \(24.10.2011\)](#)

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Observations:

UDI should consider amending its practice related to whether to enquire about torture and other forms of abuse or not. The caseworker should clearly inform the applicant about the importance of describing alleged torture, and other forms of abuse. UDI should review whether the caseworker has a duty to investigate (and document) allegations of past events of torture when a case gives real indication to do so, as is for instance part of Swedish law.

6.8.5 Limiting the interview

None of the jurisdictions have a policy for how to safeguard against the interview becoming too extensive. This should also be viewed along with how the jurisdictions probably differ in the significance placed on the interview. In *Belgium* for instance, great significance is put on the interview and the importance of extracting relevant information. To conduct follow up interviews is preferred if the caseworker otherwise must make a credibility assessment on insufficient evidence.

Sweden uses the shortest amount of time on the interview. However, they themselves have pointed out that this is often a shortcoming. Nevertheless, using the scientific approach may have resulted in a perception that the relevance of the interview is limited in some ways.

Observations:

UDI may want to consider whether and how the time spent on the interview can be shortened. This rapport has not found any principles that may guide such a research, but it is possible that the shared burden of proof, the significance of the summary given in the asylum registration, and the information given to the applicant before the interview may serve as points of departure.

6.8.6 The use of “general credibility”

The four jurisdictions differ in how they apply the concept of general credibility. *Sweden* and *Norway* adhere to the UNHCR approach and *Belgium* to the approach in Article 4(5) of the EUQD, cf Part I.

The UK APG on assessing credibility applies the UNHCR approach, but in addition, the Norwegian immigration act has enumerated several instances which stipulate that criminal or non-desirable conduct shall detract from the applicant’s general credibility. General credibility may be applied to any illegal activity the applicant has committed. The caseworker may also include other elements in the applicant’s profile, such as whether the application was not submitted promptly or whether the applicant has travelled to any other countries before coming to the UK.

Empirical data lack in terms of how UDI apply the concept of general credibility, and commenting on UDIs practices fall outside the framework of this project. Interviews conducted by the report author indicate that UDI applies the concept broadly. Also, it is not entirely clear whether UDI consistently applies the related principle of the benefit of the doubt according to the UNHCR approach, or whether it also applies the method in EUQD Article 4(5).³⁵⁰

³⁵⁰ The concept may be difficult to apply a consistent manner, cf. the AIRLJ-report. This topic may warrant further research.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Observations:

UDI may want to explore potential difficulties the caseworkers have in assessing general credibility correctly, as it has bearing on correct application of the principle of the benefit of the doubt. A structured approach to the assessment of general credibility should be part of a written guideline.

6.8.7 Summing up or rephrasing the claim at the end of the interview

In *Belgium*, the protection officers are taught to summarize during different parts of the interview as well as at the end, as this is regarded as preferable for reasons of DCM. This is not a rule they have to follow, neither is it included in the interview template.

In *the UK*, the protection officers are instructed not to summarize the claim at the end of the interview. Instead the protection officers are instructed to end the interview with: “you told me reasons for why you can’t go back, is there anything else you would like to tell me?”

In *Norway*, caseworkers routinely summarize the claim at the end of the interview. The purpose is not to test consistency, but to test the caseworker’s understanding of the material claim of the applicant. The value of the practice is doubtful.

First, the applicant can hardly be expected to give full corrections if the summing up is incorrect on several accounts, but rather be expected to pick one erroneous part of the statement.

Second, the value of summarizing must have to do with how the different elements of the claim are related. Otherwise, the exercise is pointless. Therefore even if the elements are correctly rendered, the applicant cannot possibly be expected to respond fully to the many complex ways the events of his or her life may be interrelated.

The exercise of examining how the different parts of the claim are related may on the other hand be extremely valuable in the process of making an efficient and correct decision. Instead, if the applicant were asked a few questions about how the elements of the interview may relate to each other, the caseworker can expect to extract new relevant information concerning the applicant’s subjective fear, some of the reasoning behind his or her actions and also information relevant to the risk assessment.

Observations:

UDI may want to consider altering the practice of having the caseworker summarize the asylum ground during the last section of the interview and subsequently asks the applicant to confirm the quality of the interview. Rather, UDI may consider having a practice of asking a few questions as to how the different material elements of the claim relate to each other.

6.9 Monitoring the quality of the interviews by the supervisor

In all four jurisdictions the protection officer who conducts the interview is normally the same person who drafts the decision, and a supervisor then reads through the whole file. The standards by which the supervisor assesses the interview differ somewhat.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *Belgium*, a good interview is described as having all necessary information obtained by using open questions and by showing respect for the applicant. To ensure sufficient quality of all interviews, the supervisor identifies insufficient interviews and indicates where it went wrong. The supervisor also makes note of interviews not showing sufficient respect for the applicant. This may be shown by anything that signals disbelief and especially if disbelief is expressed several times in a row, such as with the use of exclamation marks. Another indication of disbelief is if the protection officer has summarized the statement instead of writing down every sigh or comma, or if many questions in a row begin with “but, didn’t you say.”

If the quality of the interview is deemed inadequate, the same protection officer may call in the applicant again. The protection officer may then make a list of elements (topics and questions) to use in the interview. In addition to providing sufficient information to make a decision, it is also a beneficial learning experience for the protection officer.³⁵¹

Around 10% of the interviews conducted are second (or third) interviews.³⁵²

In *Sweden* Migrationsverket has a yearly quality audit. Migrationsverket’s policy is that the interview normally should be around 2-4 hours, but that it may be extended as deemed necessary at the time. A common fault that is found is that the interview was too short and that the possibility to extend should have been used. The quality analysis also shows that the 19 administrative units located throughout Sweden do not have one common interview approach. In the next quality analysis to be conducted in 2013 a few administrative sections will be compared in order to identify whether they also practice the credibility assessment differently.³⁵³

In *the UK*, the Border Agency adheres to the policy that interviews should only be as long as needed to fully investigate material facts pertinent to the decision and not because questions must be asked to achieve a high quality score irrespective of relevance. Whilst decisions need to ensure that all relevant evidence is properly considered and sound reasons are provided explaining the decision, there is no requirement to quote large volumes of country information or case law not relevant to the particular circumstances of the individual claim. Asylum instructions are constantly reviewed to streamline processes and procedures as well as having clear and concise guidelines at hand for the decision maker that in turn will improve efficiency of decision-making.

In *Norway*, experienced caseworkers offered no clear statement on what signifies a good or bad interview, other than stating that it must not be “insufficient.” In a UDI focus study group one participant offered the characteristic that the interview can only be interpreted in one manner however there was no agreement on this issue.³⁵⁴ This might be attributed to how UDI has defined the purpose of the interview mostly in terms of procedural rights of the applicant and the

³⁵¹ The analysis of CGRS differs somewhat from the other jurisdictions tending to see the challenge as a matter of lack of precise COI or of the inclination of the protection officer to dislike having to assess whether another person is truthful or not.

³⁵² This number does not include cancellations of interviews due to administrative errors, or illness of applicant.

³⁵³ In an example from a pilot study, one unit in Gothenburg and one in Stockholm had great discrepancies in the Iraqi portfolio (14% and 45-50% acceptance). A reasonable explanation may have been that many from the Stockholm unit were mandeer (Christians) while many from the Gothenburg unit were Kurds who have a lower acceptance rate.

³⁵⁴ Based on a focus group meeting in 2012 which report author attended.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

directorate's duty to examine the claim.³⁵⁵ Unlike Belgium, UDI has not identified the main purpose of the interview is to extract relevant information.

Observations:

UDI may want to consider developing a policy or written standard as to what is considered a high quality interview. It should consider revising its definition of the purpose of the interview. The main purpose of the interview should be to extract as much relevant information as possible.

³⁵⁵ UDI-IM 2010-022V avsnitt 1.7 gives a three-part definition of the main purpose of the interview: to explore the facts of the case, that the applicant can put forth his or her reasons and to ensure the quality of the information given by adhering to the standards of interview techniques. («Formålet med asylintervjuet er å opplyse asylsaken (jf. utlendingsloven § 81 [om utlendingens rett til å uttale seg], jf. utlendingsforskriften § 17-2 [om intervju faglige prinsipper], forvaltningsloven § 17 [om forvaltningens utredningsplikt].»)»

Chapter 7: Credibility assessment and how to state reasons in the decisions

7.1 A perception of a problem?

In all four jurisdictions the credibility assessment is perceived as one of the main challenges in determining the outcome of an asylum application. In their analysis of the reason why this represents a challenge, substantial differences appear, as to whether credibility assessment is seen as something that is “manageable” as opposed to something that is “difficult,” “elusive” or even a matter of “guesswork.” The jurisdictions also differ in how they have met the challenge.

7.1.1 Belgium: The challenge is more about being time consuming than being unmanageable

CGRS point to the fact that a big part of the challenge of credibility assessment is that it is a **time consuming task**. The CGRS reported that:

“It is very clear that in general, credibility assessments are difficult, very challenging and time consuming. Checks of origin represent a considerable part of the workload. For applicants from some countries, most of the assessments are based on a check of origin, for example for Afghanistan. These checks on nationality are even more challenging.”

Also in cases where the risk upon return is high and it might be more difficult to access reliable COI, such as for instance in Iranian cases, the assessments themselves are also time-consuming.

In meeting the challenge, CGRS has identified four main values in case handling:

(i) An important reason for why credibility assessments are perceived as manageable (albeit time consuming) is its stated policy of using **verified/case specific COI in all cases**. The use of this resource is justified by the philosophy or assumption that most credibility assessments can be determined by the use of facts and probing questions based on these facts. As to aspects of the story that may not be subject to a factual assessment, the assessment *will* represent a problem, but it is still not perceived as unmanageable (see 5.2 below).

(ii) For the same reasons of not wanting to end up with caseworkers perceiving credibility assessments as unmanageable, Belgium advocates the use of **second and possibly third interviews** if there is a lack of vital information. This practice makes it possible for the caseworkers to get it right. As an additional effect, second interviews also provide important learning experiences for the caseworker.

(iii) The CGRS has the impression that among the caseworkers the issue of **primary concern is making the correct decision**. Whereas this must be presumed to be a shared characteristic of the caseworkers in all four directorates, the point made by CGRS is how to put this ambition in to best use in the organization of the case handling. In the opinion of the CGRS, their caseworkers became more self-confident when introducing the prioritizing of having verified/case specific COI in each file, and the encouraged use of second interviews if needed. In Belgium, the caseworkers’ confidence and

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

their sense of mastery thus becomes a third value when its leadership decides on its approach to the credibility assessment.

(iv) Lastly, the possibility of receiving support and additional information from the PSS also represents an educational element that may instill confidence, although the PPS does not exist for this reason alone. Although PPS handles less than 1 % of the cases, it's perceived as a valued support office that also gives the caseworkers an enhanced sense of confidence and mastery.

7.1.2 The UK: Challenge inconsistencies

The Border Agency is aware that some protection officers find credibility assessments challenging. However, in their perception, the majority have a clear understanding of the **correlation between gathering sufficient evidence** during the interview and drafting well reasoned sustainable decisions.

Decision makers are aware of **the need to challenge inconsistencies** during the interview and investigate facts in sufficient detail in order to avoid producing an inadequate assessment of credibility at the decision stage. All decision makers are aware that failure to address any material fact thoroughly may have an adverse impact later at appeal where apparent credibility issues can be simply clarified in oral evidence. Decision makers are also aware of the potential impact of evidence already submitted by an applicant prior to the asylum interview.

Some challenges remain. The Quality Audit Team recommends that decision makers should pay greater attention to the 'Practical Assessment of Credibility' section of the UK APG on assessing credibility, which is the Border Agency's written guideline on credibility (Annex I).³⁵⁶ The Border Agency therefore concludes that **existing guidelines meet the needs** of the protection officers.

The value of the UK approach is based on similar ideas as in Belgium, but the Border Agency uses fewer resources. The value of its approach is difficult to assess. Some studies indicate that caseworkers struggle with the credibility assessment, in particular with finding relevant COI.³⁵⁷ The overall impression of the author of this report is that the UK may have decided on putting greater emphasis on deterring incidents of "worst practice," rather than ensuring a "best practice."

7.1.3 Sweden: no methodological structure and the problem of uncertain knowledge

Migrationsverket emphasizes that it does not regard the credibility assessment as requiring anything different than evidence assessment in general.

At present Migrationsverket train the protection officers in how to use a **methodological approach** or the "rule of science" in the evidence assessments. The first step is to gather as much COI as possible. The caseworker should read the reports of LIFOS and identify the degree of certainty it attaches to the information gathered according to an evidence theory that ascribes scientific values to all pieces of evidence ("the theory of probability" or "sannsynlighetsparadigmet"). Based on what we know, i.e. about what is possible to remember from torture, a statement of an applicant of how

³⁵⁶

<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

³⁵⁷ Natasha Tsangarides "The Asylum Roulette: The role of Country of Origin Information in Refugee Status Determination" *the UK Border Agency Research, Policy and Information Unit* (2010)

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

many lashes she was given when held in a prison cell, will be rated on a probability scale from 0,1 to 1,0.

The second step is to search for other COI and assess whether it supports or confirms the degree of certainty the LIFOS reports have attached to the information.

Migrationsverket has identified as a reoccurring challenge that the problem with the application of COI is not whether the content of the report is correct, but how representative COI is when applied in a particular case.

In most cases the decision has to be made on the basis of general, reliable COI, as well as more representative but less reliable COI. Migrationsverket recognize another challenge in that it will always be difficult to determine the certainty of vague non-fact based information (“vage erfaringhetssatser”). In its review of its credibility policy Migrationsverket **would like to develop a manageable methodological approach** to all parts of the credibility assessment, if possible. However, as the scientific method is demanding, this has so far proven difficult.

Migrationsverket has noted a misconception among the protection officers that credibility assessments are believed to be a skill or an art that is acquired over time. It has also registered that too many protection officers perceive it as something “almost mystical.” In order to dispel such misconceptions, it emphasizes that the credibility assessment is **not an art, but a logical scientific thought process**. Even if no methodological approach is possible to develop for non-fact based information, it is nevertheless not rational to believe that we can get better at assessing such information over time.

In Sweden the evidence theory is also regarded as a useful tool in the weighing process. However, its weighing approach consists of complex calculations that are not so useful or easy to handle in the every day work of the protection officers. Therefore Migrationsverket limits the training to teach the protection workers more simple formulas that may work as rules of thumb.³⁵⁸

7.1.4 Norway: Assessment in the round

UDIs policy is to emphasize the legal principle of assessment in the round (“helhetsvurdering”) after having tested contradiction and plausibility. Caseworkers are instructed to assess discretionary credibility indicators, such as fluency of story or the applicants’ “presence” (“levd liv”), that require the caseworkers’ subjective assessment. One often repeated phrase is the need for the caseworker to test whether the story really has happened to the applicant, or whether it is borrowed.³⁵⁹ This indicates a **need to distinguish between credibility criteria** which must be assessed (such as plausibility and consistency), **and standards** which may be assessed, and that other indicators are of little relevance.³⁶⁰

³⁵⁸ For instance: $P(bv1) + P(bv2) - P(bv1) \times P(bv2)$ = (En Samverkansformel som baseras på logiskt-matematiskt tänkande), see i.e. Stening *Bevisvärde* (Uppsala 1975); Ekelöf *Rättegång* fjärde häftet, 6 upplagan; and Halldén/Stening “Bevisvärdering vid flera bevisfakta” *Tidsskrift for Rettsvitenskap* 86 (1973) page 55–86.

³⁵⁹ Compared to the standards of AIRL, the evidentiary issue should be reframed as a question of whether to accept a story because it is corroborated. It does not venture on and suggest that the judge should assess whether a corroborated story is borrowed. Instead the judge should apply other standards, cf section 2.5 above

³⁶⁰ See section 2.5 above with further reference to the AIRLJ-report.

Observations:

UDI may want to consider developing a comprehensive policy for the credibility assessment that aims at having ways to solve most evidentiary issues, cf. the Belgian approach. A structured approach and common terminology that all caseworkers can adhere to should be adopted. UDI may want to consider looking into contemporary evidence theory, such as research on the use of the narrative theory in the Norwegian legal system, as a supplement to the development of a comprehensive policy.

7.2 Ways to identify and meet challenges in individual cases

7.2.1 Claims representing high risk and where reliable COI is lacking represent real difficulties

The four jurisdictions all find that applicants from brutal regimes that claim persecution due to gender may represent real difficulties. In such cases objective criteria may be difficult to discover, and the credibility assessment runs the risk of being subjective and arbitrary.

7.2.2 Profiles concerning conversion and social groups represent real difficulties

The jurisdictions differ somewhat in terms of whether all or only some profiles represent a challenge to the goal of having objective and like treatment of applicants.

In *Belgium*, the CGRS reported that “of the profiles they were faced with, in general, the credibility assessment is considered extremely difficult in gender related files, such as files of homosexuals from extremely oppressive regimes such as Iran or FGM-cases. Cases of religious conversion are often also considered very difficult to assess.”³⁶¹ To meet this challenge, the CGRS has no other policy than to ask as many to-the-point questions as possible.

In *the UK* there is a one day course that solely addresses sexual orientation claims. The course focuses on which questions to avoid and which questions to ask. The preferred questions are those that focus on emotional issues. This may touch upon topics such as how the applicant discovered his or her sexual orientation, how it was hidden, and how others reacted to its discovery. If the applicant has had a partner, questions may be asked about what is the attraction? The questions will not venture into what they physically have done but rather on how they feel.

However, the assessment of the answer is difficult and will easily engage the subjective opinion of the protection officer. The approach is then to generally accept the answers when the applicant offers one. However, if the applicant replies that he or she cannot describe their feelings, or a vague basic answer may detract from the credibility of the application. The function of such questions is thus to rule out the obvious false applicants.

Other social group cases, such as those concerning domestic violence and where there is no physical evidence and no medical reports, are also difficult to decide. The protection officers are instructed to look at background, where the applicant is from, family, education, in order to establish a general

³⁶¹ This was reported both by the Asian section and the African section of the CGRS.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

picture of the person. It is also important to consider whether the applicant can relocate in a safe area. The protection officer is also instructed to ask many open questions and ask for details.

In *Norway* the same profiles are also perceived as difficult.³⁶² This challenge is met by issuing policy instructions or topical COI-reports. Also, emphasis is put on asking many questions.

7.2.3 Simple claims with not much to test

In the experience of *the UK* Border Agency, the most difficult cases to decide are the simple claims where there is not much to test. In many of these cases the risk emanates with someone else (usually a close relative) and where the applicant has not been informed of this person's activity. For instance, "my cousin got arrested, I am linked and had to flee." Or, "my father was involved with the opposition party; he never told us what he did but one day he said my life was in danger." Many of the Iranian applicants present this type of claim to the Border Agency.

The instruction to the protection officers is to ask as much as possible. Whereas the protection officer may not be able to ascertain if a claim is not true, it is still of interest to ask the applicant as much as possible about their family (to look for names to see if it is possible to check against available information), if the applicant has been in contact with anyone at home to see if anyone is safe, the applicant's level of education (if the relative at risk is a high-ranking politician then the children are usually well educated), or if the family has travelled anywhere.

If the statement comes out with no flaws and the applicant has general credibility (prompt application and documents) the Border Agency usually gives the applicant the benefit of the doubt.

The Border Agency does not believe their approach ensures correct decisions in these claims (or in the social group claims described above). These cases are perceived as frustrating by the caseworkers, but at the moment it does not have plans of making any changes to their practices and routines.

7.2.4 Duties placed on applicants given the benefit of the doubt

In *Belgium*, the CGRS may give conditional permission for an applicant to stay, contingent on that the applicant refrains from actions he or she claims to fear in the application. Whereas this does not form part of the credibility assessment, it was mentioned as an option the protection officers are aware of when granting protection.

All jurisdictions include such clauses in certain types of cases, regardless of doubts concerning credibility. I.e., in FGM-cases if an applicant receives protection on grounds of fear that his or her daughter might be subjected to FGM, the refugee signs a declaration where he or she accepts a follow up-regime and is informed of the consequences and punishment if the daughter is ever circumcised.

³⁶² Focus group meeting which report author attended. Also, of the 27 cases that were made accessible to the author and categorized by UDI as representing examples of an evidence assessment that were either difficult or obvious, the difficult cases were mainly concerning conversion or sexuality. For an explanation of the basis for the selection of these cases, see the method chapter in section 1.3.1 of the report.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

7.2.5 A question of being up to date and prepared for new types of claims

Within the CGRS, the challenge with credibility assessments are sometimes described as a matter of being alert and prepared to deal with new types of claims, or new stories. The stories may be so new that no up to date COI-report has yet to cover the issue, or the claim may be unusual for other reasons. New or unusual claims make preparation and probing more of a challenge than well-known claims from countries where information is merely uncertain or lacking.

7.2.6 Ad hoc working groups or continuous registration of profiles?

In *Belgium*, the CGRS has not seen the need for initiating projects or working groups to analyze profiles that present themselves as particularly difficult or doubtful. The basic organizational structure where each geographical section is led by a geographical coordinator ensures that information about (new) difficult profiles will easily be identified. If needed, the geographical sections will, in cooperation with CEDOCA, develop specific interview and/or decision guidelines.³⁶³ For instance, the recognition of gender cases as representing particular difficulties, has led to the establishment of a separate coordinator function that can aid the protection officers on a needs basis.

Observations:

UDI should consider developing a particular strategy for the use of follow up questions in difficult claims (claims that leave little to test or where the applicant's state of mind is a central part of the evidence). If a strategy leads to that more relevant information is extracted from the interview, the caseworker would to a lesser degree consider to apply the principle of the benefit of the doubt and to a greater extent be able to conclude on credibility.

7.3 Does an approach to how to weigh the evidence exist?

7.3.1 How may we, or should we at all, learn more about the weighing of evidence?

The rule of free assessment of evidence entails that all evidence be taken into account and after a concrete assessment of the strength of each piece of evidence, all evidence should then be seen as a whole and an assessment in the round ("helhetsvurdering") should be made. This well-established doctrine raises the question of whether it is possible to say anything more about weighing evidence.

In *Sweden*, due to its use of an evidence theory with a scientific approach, the concept of discussing weighing evidence is difficult when it comes to credibility. Any discussions about different credibility indicators are difficult to defend on a scientific basis. The credibility indicators identified in Swedish court practice all end up far down on a scale of certainty ("sikkerhetsskalaen") between 0,1 and 1,0.³⁶⁴ Any discussion about how to attach weight to the level of detail, consistency or fluency of a story will therefore lack a scientific basis.³⁶⁵ As mentioned in section 5.1 above, this part of the evidence theory has limited acceptance in Sweden, and plays no role in the Norwegian legal tradition.

³⁶³ The CGRS were not at liberty to disclose any of the internal documents mentioned.

³⁶⁴ Interview with personnel from Migrationsverket responsible for the courses on evidence assessment in June 2012.

³⁶⁵ Lena Schelin *Bevisvärdering av utsagor i brottmål* (2007).

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *the UK*, for any further discussion on the weighing of evidence, they refer to the UK APG which offers a step-by-step approach to how to start and organize the weighing process. The introductory course examines many cases and the weighing of evidence is discussed. However, the Border Agency has not formulated a comprehensive policy that explains the process in full, because the weighing will always depend on the particulars of each case.

In *Norway*, the response to initial questions on how to weigh evidence was that the approach depends upon the individual case. The caseworker must consider the different credibility indicators and decide whether “there is enough evidence” to reject the case.

In *Belgium* the first point the caseworkers are told to bear in mind when weighing evidence is to recognize that it requires a sound factual basis for the decisions, partially obtained from a professionally conducted interview, as well as a good understanding of the refugee definition. Considerable resources have been allocated in order to achieve the ideal of having verified/case specific COI for all cases. Relevant COI contributes to minimizing the attention given to the subjective part of the credibility assessment. Whereas the CGRS acknowledges the usefulness of interdisciplinary insights when posing follow up questions and in giving the caseworker a greater sense of security in handling cases, generalizes statements on cultural practices or human behavior has little or no part in the weighing of evidence.

The following subsections probe further into how the directorates teaches their caseworkers to assess the significance and weight of evidence pertaining to: identity, detail, external credibility, structure/coherence/fluency, general credibility and expert evidence.³⁶⁶

7.3.2 Identity

In all four jurisdictions identity is an important criterion for assessing credibility set out in national law. The second section under the interview, personal information, is important in order to extract relevant information concerning identity.

7.3.3 Detail - when are internal inconsistencies significant

All jurisdictions consider that it is reasonable to expect, subject to mitigating circumstances, that an applicant relating an experience that occurred to them will be more expressive and include sensory details such as what they saw, heard, felt or thought about an event, than someone who has not had this experience.

All jurisdictions also share the policy never to reject something based solely on not remembering a date or length of arrest, unless the dates given are impossible to believe.

In *the UK*, even if the Border Agency emphasises that the protection officers must look at all evidence, two different types of thresholds may be applied.

For one, the protection officers may expect a higher level of detail on “things in life that we should get right” The Border Agency may indicate for the protection officers that on such topics they may expect the applicant to get 9 out of 10 right, and if the applicant gets one wrong they can not forget

³⁶⁶ Cf. the AIRLJ-report Part III on the criteria that all credibility assessments must include.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

that 9 were right. Well aware that psychological research on autobiographical memory claims limited capability of people's memory bases, the Border Agency still believes it reasonable to heighten the expectation of the statement to be coherent in these areas, because the study of autobiographical memory poses problems due to the difficulty in proving whether the events took place as reported.

The second threshold concerns an expectation of what is reasonable to know about one's home country, for instance about the currency in the country. The applicant shall always be given an opportunity to explain. The assessment of the explanation, for instance that the applicant does not know the currency because she never went out of the house would probably not be accepted as reasonable. Other types of knowledge the protection officers may expect is how the applicant survived in the home country, for instance how the applicant got food. The protection officer is instructed to accept that applicants sometimes may draw a blank, but not for the general part of the interview.

In *Sweden*, Migrationsverket instructs the protection officers to regard details as a criterion for a credible statement, unless it is established that the applicant suffers from a trauma. Even if criteria such as detail and consistency are doubtful criteria in a scientific sense, the protection officers nevertheless look at these elements for support of the decision. As of now no particular strategy is taught in terms of thresholds. Neither does Migrationsverket practice a threshold based on insights from witness psychology, as they don't believe that that science yields findings that assist in ascribing a high or low value in evidence assessments (all assessments from witness psychology is be given 0,5).

As in Norwegian Courts, Migrationsverket regards the insights of witness psychology as a form of cautionary rule, and not something that actually adds to and brings the evidence assessment forward. As explained in 2.1.9 above, the significance of such insights is limited to hindering the drawing of incorrect conclusions ("feilslutninger") on one part of the evidence in the case. However, unlike the significance of i.e. fingerprints where science dictates a particular conclusion of a question,³⁶⁷ insights from witness- and memory psychology is general and cannot be applied directly to determine whether a particular applicant for instance should be expected to remember a particular date or place in time.

7.3.4 Thresholds – when is external inconsistency significant?

In evidence assessment the immigration authorities may reasonably demand that the applicant has knowledge of certain issues. For instance, a much cited example in practice is that all Somalis have knowledge of the clan system.

Such issues may represent thresholds that the applicant must overcome, if no particular circumstances (such as education or mental functioning) may explain why the applicant cannot give this information.

³⁶⁷ I.e., fingerprints may positively confirm or dispel whether the applicant has previously applied for asylum in another Schengen country under a different name.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In the context of weighing evidence, the use of thresholds may give the immigration authorities an opportunity to better organize the work of the protection officers, for instance by instructing the protection officer to focus on questions pertaining to nationality.

CGRS: «There is a big difference in terms of demands of knowledge between majority and minority clan, because we have more COI on majority. For me it is important that the applicant also know other clans where they have been living, not only own clans. We have noticed that if not really Somali, they do not know so much about other clans. It also seems difficult for people from other cultures, i.e. people from Djibouti, to learn about clan. In such instances we may write in the motivation that, due to COI, it is not plausible that the applicant doesn't have knowledge of the clan system. The situation for me now is that we get second and third applications from people I refused many years ago, that now say that they actually were not from Somalia, but from Djibouti. So it proves that we did right.” – Supervisor of the Africa Section in CGRS.

In *Belgium*, the protection officers may use thresholds or material criteria (for instance knowledge of clans in Somalia) when making the assessment of external credibility. If COI confirms that every Somali should be able to provide details on their own and other clans, and the applicant is not able to give answers, this will be used as a negative credibility indicator when assessing the fact whether the applicant is really of Somali origin.

It might be of interest to further explore how such thresholds function as a fixed point in the evidence assessments, particularly in case profiles that otherwise are plagued with lack of reliable and specific COI. It might be expected that supervisors or protection officers have developed strategies for identifying COI (or other information) that can be used as thresholds.

In *the UK* the external inconsistency on material criteria may be seriously detrimental to the applicant's credibility.³⁶⁸

In *Sweden* one issue to be studied in Migrationsverket is whether more knowledge of country of origin and culture has any positive effect on casework efficiency and legal certainty.³⁶⁹

7.3.5 Structure, coherence, fluency and demeanor

Structure has to do with how the different elements of the statement hold together. It points to an expectation of a causal link of different pieces of evidence, or the expectation of a sense of narrative. It speaks of the quality of the statement as a whole, and is thus different than consistency or any of the other credibility indicators mentioned in the national guidelines (and the EUQD). Coherence (“sammenhengende historie”) was frequently mentioned by one UDI focus group, and is part of Norwegian jurisprudence.

Theories on how to assess cause and effect have gained significant acceptance and represent important contributions to the probability theory. The more broadly accepted narrative theory is another evidence theory that is particularly concerned with how courts often give considerable weight to a statement's coherency.

³⁶⁸ UK APG on internal and external credibility 4.3.1, see also definition of “material fact”.

³⁶⁹ Migrationverkets kvalitetsprosjekt «Den lærnde organisationen (DLO)».

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

In *Sweden*, focusing on causality is thought to be a good way to ensure certainty in the credibility assessment. By calculating the values assigned to different parts of the story it offers an approach to how to assess different evidence together. In one example given, an applicant may present a verdict from the country of origin that the local embassy verifies as genuine. The evidence is given the value of 1. However, the applicant has no ID and no reasonable explanation as to why. The value attached to the evidence on identity is 0. When calculating the two together the evidentiary value of the verdict becomes 0.

Calculating values attached to evidence is foreign to the Norwegian legal tradition. Whereas the causal link of different pieces of evidence is assessed, it will most likely be dealt with in a different manner, for instance by looking for the existence of lack of narrative (see part I).

In *Sweden*, there has also been a focus on the narrative of the story, but not as an approach that gives scientific certainty to the credibility assessment. To test whether a story is memorized, the protection officers are told that cognitive psychology suggests that an applicant who has not actually experienced the story personally, may have a perceived need to “know” every detail of a story. While an applicant who in fact has personally experienced the story may have a greater inclination to state that there are details that he or she cannot remember. A credible applicant may also make an effort to remember, but admit if he or she is not able to and give a reason. However, such assessments cannot be used as a reason for a negative decision.

In *the UK*, the protection officers do pay attention to the general quality of the story, for instance its coherence and fluency. A fluent story is one that is consistently detailed. If it isn't, the protection officer needs to look at why, whether it is because of trauma, a long time has elapsed or maybe the applicant is scared.

None of the jurisdictions state that much value can be placed on demeanour. In an interview context it is rather to be expected that the applicants may feel reluctant or uncooperative. Whether this is an indication of the statement being true or not can only be found out by probing further into the story.

7.3.6 General credibility

Both *Belgium* and *the UK* attach importance to the applicants' general credibility in line with the EUQD Article 4(5).³⁷⁰

In *Sweden*, general credibility is part of the Migration Court's practice. However, Migrationsverket is considering whether to use it at all. The concept has little or no merit with a scientific approach to evidence assessment. If the applicant has lied about the travel route or why he or she filed a late application, any attempt to add weight to these facts will amount to speculation.

Migrationsverket has not made use of questions concerning general credibility, such as the travel route or identification, since early 2000. Also, loss of credibility due to lack of general credibility is

³⁷⁰ See section 2.3 above.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

something that sticks with the applicant for a long time, and with the risk of the assessment being based on speculation, the caseworkers are told to refrain from focusing on it.

In addition, the Migrationsverket emphasize that the purpose of the interview is not to judge the applicant's character, as even a liar may still tell the truth about persecution.³⁷¹ Some caseworkers may still be influenced by having caught the applicant in an obvious lie, even if peripheral to the case. One way to discourage such assessments is to encourage caseworkers to emphasize real challenges, such as not drawing conclusions on incorrect assumptions of facts (uriktige erfaringsatser).

The concept of general credibility was revived in a verdict from the Swedish Migration Court of 2007. However, Migrationsverket prefers not to make use of the concept; all the same, Migrationsverket has registered that it is a popular tool among some protection officers.

7.3.7 Expert evidence and medical documentation

In *Belgium*, the CGRS presume that the protection officers take notice in the motivation of reports from PSS such as the one previously described concerning the applicant with epilepsy. In the cited case, it would be proper for the protection officer not to take small contradictions on key events as an indication of negative credibility.

The PSS is used in only a limited part of the total case load, cf. section 2.2.7 above. The PSS is only used in cases where the protection officer is truly convinced that there is a real psychological problem or there is great doubt that further probing of questions cannot eliminate.

In *Sweden*, the scientific approach to evidence assessment instructs that the aim of the process of gathering evidence is to collect evidence that is useful in confirming an evidentiary issue (receives a high number on the scale from 0,1 to 1.0). The assessment of competent health personnel on whether the applicant has a trauma or has been tortured is likely to be given a high value.

Observations:

The UK principled step-by-step approach has the benefit of giving a pedagogical explanation of how to organize and structure the weighing process, which neither Belgium nor Sweden offers. Thereby, the UK guidance gives a useful point of departure, but it stops short of giving a description of the whole weighing process.

When it comes to how to weigh the different criteria for the credibility assessment – such as identify, coherence, plausibility, detail, fluency – none of the jurisdictions have developed a detail instruction for how to apply these concepts. The Belgian policy tends to revert to “what not to do” instead of taking an affirmative position. In this regard, the written guideline from the Association of International Refugee Law Judges seems to be of greater interest.

³⁷¹ It has rejected the evidentiary rule in use in some US jurisdictions. Some circuits use the principle of “falsus in uno, falsus in omnibus,” which is a Roman legal principle indicating that a witness who willfully falsifies one matter is not credible on any matter. It is also the underlying motive for attorneys to impeach opposing witnesses in court: the principle discredits the rest of their testimony if it is without corroboration.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

None of the jurisdictions employ the narrative evidence theory. The author of this report consider this theory to be instructive on how to structure to the weighing process, and also on this point the findings in the policy of the directorates may be of lesser interest.³⁷²

7.4 Stating reasons for the credibility assessment in decisions

When a positive decision is made in the *UK*, *Belgium* or *Norway*, the authorities provide no reasons for the decision.³⁷³ In *Norway*, the caseworkers produce internal notes regarding the evidence assessment that document their reasoning to the senior caseworker. However, upon recommendation of UDIs Quality Audit team under the L.E.A.N. process, any notes of this nature are now to be kept very brief.

In all jurisdictions **negative decisions** must be based on well-founded reasons. In *Sweden*, reason are stated in both affirmative and negative decisions («motiveringskrav») in asylum cases. In the three other jurisdictions, no reasoning are given for an affirmative decision.

In all jurisdictions, there is no requirement to include a credibility assessment in the decisions. This author knows of no study indicating frequency of reference to and importance of the credibility assessment to the writing of rejections.

In *Belgium*, no written guidance and no policy exists about how to draft the reasoning of a negative decision in a case. It is not obligatory to include a credibility assessment, but the impression of CGRS is that credibility findings are used in the majority of the decisions.

In comparison, in *the UK*, the protection officers are given detailed written guidance on how to structure the motivation when writing negative decisions, which is comparable to the requirements under the *Norwegian* Administrative Act and the different UDI-regulations.³⁷⁴ In the *UK*, policy recommends always including credibility assessments in the negative decision in a case.

In *Norway*, *Belgium* and *the UK*, for reasons of efficiency, the motivations are to be kept as short as possible. One of the issues being reviewed at the moment, in *Sweden*, is whether to limit the reasons given in the decision in a case. Their caseworkers indicate the need for more training on issues concerning credibility and evidence assessment. They also report that it represents a problem that the interview does not yield sufficient relevant information.

³⁷² See section 2.18 above.

³⁷³ See for instance the UK APG "Considering Asylum Claims and Assessing Credibility section 11.1, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

³⁷⁴ *Considering the claim Asylum Instruction*
<http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Observations:

UDI should explore why the reasons why the UDI caseworkers experience difficulties with writing motivations, in particular whether it may be due to having to make decisions on an unsound factual basis (not enough relevant information from the interview, not enough relevant reliable COI), cf. the Belgian approach, or that interviewing and decision-making end up being too disconnected.

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

Chapter 8: Tracking of the appeals

Belgium

The CGRS keeps track of the number of times a decision is overturned by the appeals board and the reasons hereof. In addition, quality is also monitored by the feedback of persons external to the CGRS, such as the UNHCR, lawyers and tutors.

The legal service of the CGRS has appointed coordinators (one Dutch-speaking and one French-speaking) who keep track of all the judgments pronounced by the Council for Alien Law Litigation (CALL).³⁷⁵ On a weekly basis the directorate and the heads of service are informed (by e-mail) of every decision that has been reviewed or annulled that week. The reasons for reviewing or annulling the decisions are also explained.

The CGRS is also able to calculate the percentage of reviewed and/or annulled decisions (if desired in combination with other parameters like countries of origin or specific profiles) for any given period by using the program Business Objects in combination with the CGRS database. It can be mentioned here that the percentage of annulments by the CALL is very low (less than 5%).³⁷⁶ In comparison, in Norway around 10 % of the UDI-decisions are overturned in the Immigration Appeals Board (UNE).³⁷⁷ There is however, few conclusions that can be made based on such statistics, as in many of the cases it is likely that new information is presented to the appeals board and UDI is not informed about whether new evidence has been within the control of the UDI or the applicant.

As mentioned above, in some cases the Council (CALL) doesn't have full jurisdiction (*vis-à-vis* (?) asylum seekers from EU-countries or countries considered to be safe). In those cases, it can only examine the legality of the decision by the CGRS. The Council can't examine the credibility of the asylum seeker apart from the arguments of the disputed decision.

The UK

In *the UK*, the Border Agency has incorporated analysis of "allowed appeals" (appeals that are not rejected but are referred and will be considered on their own merits by the appeals board) as part of their business as usual quality assurance processes. The Border Agency is currently developing a revised reporting mechanism that also aims at systematically linking quality with appeal outcome under their Next Generation Quality project with the national roll-out planned for April 2013.³⁷⁸

This project came about in response to a recommendation given by the Independent Chief Inspector.³⁷⁹ To ensure that key aspects of the decision making process were given appropriate weight and all issues impacting quality were identified, the Border Agency started to build an appeals analysis into its assurance framework as a business as usual function. This will ensure that they are able to point out the impact of a decision sent to the appeals board to caseworkers, as part of the

³⁷⁵ For the function of CALL, see section 2.2.9 above.

³⁷⁶ For the powers of review of CALL, see section 2.2.9 above.

³⁷⁷ Klagerne har helt eller delvis fått medhold i 11 prosent av asylsakene. I 2011 ble tidligere vedtak omgjort i 12 % av asylsakene, se Behandlede saker, <http://www.une.no/Statistikk/Behandlede-saker/>

³⁷⁸ <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/aboutus/workingwithus/chief-insp/a-thematic-review>

³⁷⁹ The role of the Independent Chief Inspector of Borders and Immigration was created to provide an independent, external assessment of the UK Border Agency and Border Force, both in the UK and abroad. The Chief Inspector is independent of both the UK Border Agency and Border Force and the Home Office, and reports directly to the Home Secretary, <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/aboutus/workingwithus/indbodies/chiefindicator/>

Del III: Opplæring i troverdighetsvurderingen i Be, GB, Sve og No

regular feedback process. The focus is on building a comprehensive understanding of the reasons why appeals are allowed (referred), including whether use of COI was a contributing factor. The Border Agency has also linked quality scores to appeal outcomes and is currently undertaking further analysis of all referred appeals where the decision was considered well reasoned. Early indications are that *post decision evidence* is a significant factor in such cases.

Sweden

Migrationsverket keeps track of cases by having its in-house lawyers plead the case in the Migration Courts. In addition each caseworker receives feed back in about 10 cases per year.

Norway

UDI and UNE have several meeting points for how to approach credibility, such as planning COI-reports and research projects. UDI has, however, no tradition of tracking appeals. In 2011, 8,5 % of the appealed cases were overturned in UNE.³⁸⁰ In comparison, in the city courts judges are always informed of the outcome their own cases have in the appeals and Supreme Court.

Observations:

UDI may establish a tracking system for the appeal stage, in order to follow-up the outcomes of appeals, either as a quality measurement or to provide feedback to the caseworkers.

³⁸⁰ Of the 12 % of cases where UNE met with the applicant, 47,5 of the cases were overturned. In 2010, 5 % of the asylum cases were overturned, <http://www.une.no/Statistikk/Statistikk-artikler/UNE-statistikker-for-2011/Behandlede-saker/>

**DEL IV – VEDLEGG, ENGELSK
OPPSUMMERING OG LITTERATURLISTE**

Vedlegg: Utkast til nasjonal veileder

"KRITERER FOR TROVERDIGHETSVURDERINGEN"

Innledning: Rettskildemessig status, henvisning til forarbeider, UNHCRs Håndbok og Høyesterettspraksis.

- Del I: Bevisregler (fri bevisføring, bevisbyrde, tvilprinsippet), norsk bevisteori/argumentasjonslære (forholdet juss/faktum, hvorfor er bevisvurdering et juridisk anliggende), evt. forholdet til vitne- og minnepsykologi
- Del II: Utredningsplikt, krav til bruk av landinfo, krav til forberedelser og intervju
- Del III: Troverdighetsvurderingen grunnleggende kriterier og noen standarder (det anbefales at den britiske veilederen eller AIRLJs veileder følges, eller en kombinasjon av de to). Hvordan å gå frem skritt-for-skritt, herunder hvordan å kontrollere for spekulasjoner og uriktige slutninger.
- Del IV: Krav til begrunnelser i vedtak – troverdighet ikke et vilkår for å få beskyttelse, hvilke deler av bevisvurderingen må beskrives, hvordan bør vektingen av bevis omtales.
- Del V: Eventuelt vedlegg som omfatter alle standarder for hvordan å løse bevismessige problemstillinger.
-

English Summary

Introduction

This study describes what *training and guidance* are assumed to represent the "best practice" when the credibility of asylum statements is to be assessed. What legal criteria and standards apply in addition to the general rules of evidence? How can the use of follow-up questions in interviews best safeguard a correct application of the rules of law, and what importance can findings from other disciplines, such as psychology and anthropology, have?

This report is based on a comparison of published written guidelines for the assessment of credibility: three national guidelines (UK, Canada and Australia), as well as the new guideline of the International Association of Refugee Law Judges (**IARLJ**). The goal of this study has been to compare these guidelines with existing legislative background and legal practice of Norway, in order to determine their relevance to Norwegian law. The guidelines are also assessed in terms of how lucid they are in explaining the principles for the assessment of evidence, and how they are communicated with a view to the fact that many case officers may have a background other than law.

This part of the report also includes a literary study with an interdisciplinary focus. Other disciplines, such as psychology and to a certain extent anthropology, has made the assertion that assessments of credibility in refugee cases is contrary to scientific findings, especially when giving weight to contradictions and implausibility in the applicant's statements. The approach of this author has been to start with the premise that there may be several problems associated with the assessment of credibility that cannot be completely solved by law alone. Then an assessment is made of the extent to which findings from psychology and anthropology in fact are relevant to the legal task of assessing credibility in asylum cases.

The main part of this report is based on qualitative interviews with key persons in the directorates in Belgium, the UK, Sweden and Norway, as well as any available national rules, practice notes and results fra surveys conducted. It is beyond the scope of this study to make any statement about how various approaches actually function for case officers in practice. The survey also raises the issue of to what extent an interdisciplinary focus aids the credibility assessment in the four directorates.

I will now describe the structure and the purpose of the report.

*

STRUCTURE. The report is divided into four parts:

Part I. In an introductory section on methods, the author explains how she obtained as much relevant information as possible from key persons in the directorates. The assessment of evidence is specific. A key challenge has therefore been to develop a method that was suitable for obtaining more informative responses than "that depends" or "it varies from case to case".

The method section also describes the author's scientific approach to the evaluation of whether the psychological and anthropological aspects are based on premises that give the recommendations relevance and significance to law (section 1).

The report author would especially like to make mention of 27 specially selected cases that are referred to throughout the report. These cases have been used to illustrate a range of various kinds of cases and dilemmas that UDI caseworkers meet on a regular basis. These particular cases were selected in order to provide the present study with some insight into the nature of UDIs caseload in the Asylum Division; with an eye to training needs. The selection was very limited, and is not therefore representative of UDIs caseload which can be as many as 10 000 asylum cases a year.

Part II. The legal framework is described first in this part. The assessment of credibility, as an element in the assessment of evidence, is subject to rules of law concerning the assessment of evidence. In addition, legal practice and theory have developed certain criteria (such as inconsistency and "plausibility"³⁸¹) that the case officer *must* assess, and a number of methods (standards) for how evidential problems that arise *may* be solved.

A comparison is made here of the legislative background and legal practice for this in Norway, along with the EU directive's optional provisions concerning the assessment of credibility and the UNHCR recommendations, the three national guidelines and the new guideline from the IARLJ. A description is provided of the view of the importance of findings from social sciences, such as psychology and anthropology, as occurs in the practice of Norwegian courts, evidence theory and international refugee law (section 2).

The second section in this part provides an assessment of work in the field of anthropology, and witness and memory psychology that has been published in international journals, anthologies and books in the last 10–15 years. Much of this work objects to the fact that the legal criteria of inconsistency and plausibility are used in a manner that conflicts with existing knowledge of the limited capacity of human memory, for example if the caseworker arrives at a lack of credibility based on the applicant not remembering details of the story or on internal contradictions in the applicant's statements.

The relevance of the findings and their significance to law is evaluated based on the legal principals that apply in terms of the social sciences' contributions in section 2. Special attention is given to an analysis of the connection between premise and conclusion and whether the authors make use of "false friends", for example, whether psychologists and anthropologists possibly use terms like "inconsistencies" or "plausibility" in a manner that differs from the meaning and function it has in law (section 3).

³⁸¹ The concept of "plausibility" is not a term that has been used traditionally in Norwegian legal practice, but it appears to have become more common in recent years, cf. for example LB-2012-28456. It is assumed that plausibility is now used synonymously with terms such as "likely" or "possible". The concept will be used in this report as a general term to assess the probability of a statement. It is an internationally established term, cf., for example, the UNHCR Handbook and the EU Qualification Directive, Article 4(5). The term is also used in this manner in recent Norwegian evidence theory, see for example Eivind Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis [Assessment of Evidence in Practice]* (2012).

Part III. This main section of the report describes the training and guidance that enable the caseworkers' assessment of credibility in the directorates in Belgium, the UK, Sweden and Norway. The key issue has been to gather information about what tools are used in two different phases of the case handling: i) in the portion of the interview in which the asylum statement is tested/assessed (follow-up questions), and ii) when the evidence is to be weighed (criteria and standards).

To have a basis for comparison, the section begins with a description of how the directorates have organized their case handling; how they view evidence and how they make use of the different types of evidence that may come into play in asylum cases (such as Country of Origin Information, DNA, document verification, and findings from psychology and anthropology), and of any strategies employed (such as registration and monitoring of different types of claims). The following questions are asked:

How much time is spent on the interview and how long does it take to process the case? To what extent are follow-up interviews done? What role is given to the country of origin information units, and what is the distribution of responsibility between the case officer and country of origin information unit? To what extent is it expected that case officers use case-specific country of origin information? Has it been determined whether a distinction is made between the country of origin information that can be regarded as a "fact" (for example, the structure of a rebel group), and country of origin knowledge that is not regarded as a "fact" (for example, descriptions of a cultural practice)? In what manner are descriptions of cultural practices regarded as useful in interview and evidence assessment situations? One also asks how the usefulness of knowledge of memory, witness and trauma psychology, the applicant's own medical records, etc. is viewed (section 4).

In the subsequent section, background information is given about the training regimes, in order to have a basis for comparison, covering the following:

What is the length and content of training and the training regime in the four directorates? This part also includes a description of the evidence assessment module in the EU-developed European Asylum Curriculum (EAC), as well as the two modules on the use of country of origin information and interview techniques. Sweden has acted as the project manager for the EAC and Belgium has played a key role in the development of module 7 on the assessment of evidence. From Norway, the UDI has participated actively in the development of module 6 on interview techniques, and the module on interviewing children in particular (section 5).

The report then continues with the first of the two main topics concerning which interview techniques that are taught that are relevant to the assessment of credibility. The primary focus is on how follow-up questions are used in order to obtain as much relevant information as possible from the applicant. Are there differences in how the purpose of the interview is defined? What is the assumed function of the follow-up questions, and what techniques are taught in regards to the use of follow-up questions? What guidance are case officers given in order to tackle apparent contradictions and evasive answers? Are there any techniques that are considered undesirable? The function of interdisciplinary knowledge with regard to the use of interview techniques is also looked at. In part, the research yielded sufficient information to have a basis for comparison, but only for some and not all of the interviewing techniques (section 6).

It was challenging to obtain information that could be used as a basis for comparison with regard to the second main topic of the training and guidance that are in use for the weighing of evidence and determining credibility. First and foremost, this is because the extent to which the directorates had formulated a uniform approach that everyone was meant to follow varied. In addition, it was a challenge to obtain any answer at all, beyond "it depends" (with reference to the fact that the assessment of evidence is specific and all cases are different). By approaching the topic from different perspectives, a number of informative answers were nevertheless obtained by posing questions such as:

How can equal treatment of cases be ensured when each case is specific? To what extent and in what manner is the assessment of credibility perceived as difficult? How is the purpose of the interview defined? What is the principal approach (the most important skills)? What are the most difficult problems of weighing evidence? Has an approach been established for how the evidence is to be weighed? What are regarded as unsuitable techniques and unacceptable assessments? What grounds can be stated in the decisions and what grounds are regarded as unsuitable? What is the connection is between which types of grounds that can be included in a decision and the directorate's view of the importance of interdisciplinary knowledge (section 7).

In a final section in this part, a brief description is given of certain questions related to the assessment of credibility during the appeal process. Does the appellate authority fully adjudicate the assessment of credibility? Do the directorates follow the outcome of the appeal case? There is also a question of whether the directorates evaluate their own practice in light of how the case does in the appellate authority (section 8).

Part IV. A draft Norwegian national guideline is included in this part (section 9).

*

PURPOSE. The report aims to answer, on the basis of the design described above, the questions raised in the Norwegian Directorate of Immigration's assignment description, in addition to some questions defined in the meeting with the reference group for the report:

- How can the national guidelines of the UK, Canada and Australia, as well as the new guideline published by the *International Association of Refugee Law Judges (IARLJ)* be used to our best advantage?
- To what extent does work in the field of psychology and anthropology from the last 10–15 years provide insights that the law can benefit from (such as those related to memory, trauma or cross-cultural information)?
- What legal norms have been developed in the various directorates (rules, instructions, etc.)?
- What training is provided for the assessment of credibility, cross-cultural communication, trauma, witness and memory psychology in the different directorates?
- What standard questions are asked for the registration of applications, what information is given to applicants prior to interviews, is the applicant's vulnerability or profile surveyed and what premises are established for the applicants in the various directorates?

-
- How is the interview prepared, and what work methods and tools are used during the interview situation to ensure a high level of quality, as well as to safeguard the applicant's psychological and cultural vulnerability in the various directorates?
 - How is the quality of interviews ensured in the various directorates? (In Belgium, Sweden and the UK, the person who conducts interviews also makes the decisions, and questions related to how this affects the processing of cases, when this is performed by two different persons were therefore not very relevant.)
 - What methods are used when the statement is to be weighed as evidence, what are the main challenges perceived to be, what importance is attached to anthropological and psychological perspectives and how does this emerge in training in the different directorates?
 - Is the assessment fully adjudicated during the appeal process, and is feedback on the outcome provided to the directorates?
 - How can the UDI's training and approach be improved today in light of the findings?
 - What purpose and function should a Norwegian guideline serve, and what items should be included point-by-point?

The report has provided grounds for making certain recommendations for changes to the training program and for which questions could use more research in order to achieve case processing that is more efficient and guarantees due process protection.

Recommendations

The findings in the report have provided grounds for making some recommendations to the UDI concerning improved training and guidance for the assessment of credibility in the asylum units. Some point-by-point recommendations are provided first, followed by a summary explaining more in detail the grounds for these recommendations.

First, care should be taken to keep in mind the following characteristics of the field of evidence assessment:

First and foremost, the readers of the report should bear in mind that there may be *many different ways* to approach the assessment of credibility, all of which can provide reasonable and justifiable *results*. A case officer with good knowledge of the applicant's home country can easily reach a reasonable and justifiable opinion of whether the statement is credible or not, without having any special knowledge of the various legal criteria and standard for the assessment of credibility. The recommendations that are given here are aimed at how *to reflect on* and *justify* an assessment of credibility that may produce more like-treatment of cases and that may better ensure greater efficiency and still be legally valid.

The recommendations in the following should therefore *not* be taken to mean that the current practice could lead to incorrect results. This could in any event not be achieved, since the assignment did not include a systematic review of the UDI's case files. For this reason, this report does not attempt any comment on the legal certainty and efficiency of the credibility assessments that are made in UDI today.

It is important to point out that the report's empirical basis consists of the *approach* to the assessment of credibility in training and guidance in four directorates, as they are described by key personnel within the directorates. Therefore, this report has no grounds for evaluating how the various approaches *actually function* for case officers at the four different directorates. In that respect it is also true that a different way of talking about the approach does not necessarily mean that the practice is very different. For instance, when it is pointed out that Belgium has a qualitatively different approach than for instance Norway, it primarily means that they have developed a clearer and more detailed approach at all levels of their training. It does not necessarily mean that the first level caseworkers in Belgium actually perform the credibility assessment very differently than in the UDI.

It also follows from the above that it is problematic to make any definite assertions about the *importance* of having a detailed and well-developed policy, due to the empirical basis and framework of the report. Recommendations are based primarily on *general assumptions* that a detailed and adequate approach to a key topic for the processing of cases is likely to improve legal security and efficiency. In addition, it is assumed that a detailed and adequate approach will make the credibility assessments more verifiable and thus provide a greater degree of due process protection. These assumptions are in accordance with what Belgium itself maintains is the benefit of having a detailed approach.

Secondly, the author of the report assumes that having a detailed approach enables a *common reference framework and a common language* for the assessment of credibility that may ensure both legal certainty and efficiency. A common language is also assumed to promote better communication and collegial confidence in the assessments of credibility assessments conducted within the UDI.

One set of recommendations however, have a more firm empirical bases for asserting that an amendment of practice should result in a *greater number of more correct decisions*. This applies to the recommendations concerning the significance of defining that the main purpose of the interview should be to gather as much relevant information as possible. Defining the purpose of the interview is believed to have consequences for the efficiency and precision in the use of follow-up questions, and thereby for the frequency of the use of the benefit of the doubt principle.

A case file with insufficient facts hinders the ability to make real assessment of credibility and the caseworker. This is so because the ability to make a positive or negative credibility assessment is dependent on the existence of a sufficient number of facts. If the interview is lacking in facts relevant for a negative credibility, the caseworker may apply the principle of the benefit of the doubt without having made a real assessment of credibility. This recommendation must however be read with the *reservation that further research* on the use of follow-up questions and the benefit of the doubt principle can result in *different conclusions*.

viii) Legal framework – mandatory training

Today the UDI provides *mandatory training* on the law regulating evidence assessments in general, as well as the principles for the assessment of credibility that stem from the UNHCR Handbook. It is recommended that the following additional topics be included in the curricula since they are not covered by the present training (neither the mandatory nor the optional).

THE INTERVIEW:

- Clarify to the caseworkers that the primary purpose of the interview is to obtain information that is as relevant as possible to justify a decision in an appropriate manner, partly in order to have an accurate understanding of the task and partly to save time by knowing which line of techniques and questions that is not likely to contribute to information that can be used as grounds for a decision.
- *Research* (and then provide the training for) a separate course on how to ask follow-up questions in order to obtain more relevant information. There should be a sound connection between the caseworker's thinking about why questions are asked during the interview and the thought processes necessary to formulate the reasons in the decision.
- Organize the interview so that as many evidential issues as possible are clarified by the end of the interview. After the interview it should normally be possible to write the grounds for the decision relatively quickly.

EVIDENCE ASSESSMENT

- Clarify that in Norway the assessment of credibility is regarded as a legal – and not a scientific or social science – matter.
- Clarify that whereas taking into account the applicant's possible vulnerability (cultural differences, trauma, etc.) represents a *prerequisite* for a good process, this seldom becomes part of the evidence assessment. For instance, whether a claimed trauma is of *relevance* to the assessment of credibility is primarily a medical question. Create awareness about the effect that incorrect focus on the applicant's vulnerability (exaggeration or devaluation) may result in polarization among the caseworkers in a politicized area of the society.
- *Research* the possibility of applying a set of criteria (inconsistency, plausibility etc.), that the case officer must assess in every case, such as in EUQD Art 4(5), and if it is in accordance with Norwegian law. *Research* what UDI's approach to weighting changes in the applicant's statement should be.
- Communicate standards for solving evidential problems that regularly arise, in the mandatory course for new case officers.
- Provide training in how to structure or weigh evidence (evidence theory) and on the relationship between the law and "facts", and the law and "non-facts".
- *Research* (and then provide training for) UDI's approach to the benefit of the doubt principle, and what the practice should be in regards to conducting additional interviews, cf. the items concerning follow-up questions and the definition of what the purpose of the interview is.
- *Research* (and then provide training for) increased use of profiling for incoming cases.

ix) Legal framework – voluntary training

It is recommended that the following topics be included in the training of experienced case officers.

- Accurate identification of the applicant's grounds for asylum in order to obtain more relevant information.
- The possible significance of focusing on the applicant's subjective fear and risk behavior to increase the quality of the interview.
- The significance of arriving at a robust evidence assessment in order to ensure equal treatment of cases.
- Provide an opportunity to follow the outcome of one's own cases higher up in the system.

x) Law/country of origin information

At present the UDI provides a very brief *mandatory online course* on how to use country of origin information, which focuses on how to formulate relevant questions to the Norwegian Country of Origin Information Centre. The following is recommended:

- Place the use of country of origin information in the context of the assessment of evidence, and link this to the training on distinguishing between "facts" and "non-facts" in the law portion of the training.

-
- Training in how to assess whether country of origin information that case officers find by themselves is to be regarded as "fact" or "non-fact".
 - *Research* (and then provide training for) a standard for case-specific country of origin information in every case.
 - *Research* (and then provide training for) UDI's principal approach to determining which cases the case officers should themselves search for country of origin information.
 - *Research* (and then develop) whether the use of questionnaires/guidelines based on COI can provide a more efficient organization of the interview and provide greater due process protection.

xi) Law/subject of interviewing

At present the UDI provides training in dialogue-based interview methods (Gamst/Langballe). The method has been used by the UDI since the early 2000s and is regarded as "best practice." Some training in witness and memory psychology is also provided as part of the interview methods course. The UDI provides voluntary training in cross-cultural communication.

The following is recommended:

DIALOGUE-BASED INTERVIEW METHODS:

- The interview methods course should be continued as part of mandatory training. This knowledge represents a fundamental prerequisite for legally securing case handling and also serves as an important basis for the assessment of evidence.
- The course should be coordinated on all topics with the training in law and other practices at the UDI, so that training and practices are in agreement.

WITNESS AND MEMORY PSYCHOLOGY:

- The training on witness and memory psychology that is currently provided in the interviewing methods course should be continued.
- From a legal perspective, there is no need to expand this training beyond what is already covered in the course on interview techniques. This subject represents an important but minor part of the total amount of knowledge required for a caseworker to make a legally reliable and efficient evidence assessment. Moreover, if the need to limit the total time spent on courses is an issue, this does not represent knowledge that furthers the assessment of evidence, but merely raises a possibility that some types of conclusions from the evidence may be unwarranted. A certain degree of knowledge is required in order to prevent caseworkers from making logical errors; such as that, which is already provided in the present training, are therefore regarded as sufficient.
- It is important to note that knowledge in this field does not necessarily make it any easier to carry out a credibility assessment as it represent a possible negative contribution to the assessment (it suggests that you cannot draw the conclusion that the applicant is not credible). Its main function is that it represents knowledge that the caseworker should be aware of in order not to draw overtly incorrect conclusions on lack of credibility due to i.e. contradictory statements.

CROSS-CULTURAL COMMUNICATION

- Training in interdisciplinary communication, raising awareness of how to cultural preconceptions is source to miscommunication that hinders the efficiency of the interview.
- From a legal perspective, it is assumed that the scope does not need to go beyond the training that is provided on this in EAC module 6. This encompasses the basic knowledge that should serve as a prerequisite for a legally secure case handling. However, research from this discipline relevant to the refugee application process is limited and a further focus on the interdisciplinary research of anthropology and law may yield results that make the interview more efficient and give new tools to the caseworkers in the credibility assessment.

xii) Law/trauma psychology:

Currently, voluntary training in trauma psychology is provided by UDI. The following is recommended:

- Training in trauma psychology is clearly essential for a caseworker to be able to carry out legally secure case handling, particularly under the asylum interview, and should be made mandatory; cf. Norway's endorsement of the Istanbul Protocol.
- It is difficult to assess the time that should be spent, but the EAC module is perhaps too brief on this issue. As an example the Norwegian Bar Association offers a three-hour course on the subject to lawyers doing criminal law cases.

xiii) Training materials/Practice Notes/distribution of hours

At present, the UDI does not have its own written guideline for the assessment of credibility. In certain Practice Notes, guidance is provided on how to assess credibility that is linked to country of origin information. The new training should give the basic principles of credibility assessment adequate amount of emphasis and priority. The following changes are recommended:

- *Prepare* a separate guideline for the fundamental legal criteria for the assessment of credibility that case officers *must* evaluate. This guideline should have a pedagogical orientation (not be referential or heavy on theory), and it should illustrate the pro et contra thinking of lawyers. A background note should also be prepared on the standards for solving evidential problems under the assessment of credibility.
- *Clarify* the UDI's principal approach to whether a section on the assessment of credibility should be included in the Practice Notes and how this corresponds to the principles of interviewing.

The overall training program should reflect that topics that are important to furthering the assessment of credibility should be given more emphasis than other less important topics (that which is mentioned in the small Roman numerals i–iii and v above). Correspondingly less time should be spent on skills that though relevant to the credibility assessment because they facilitate good casework, do not lend themselves to actually solving a credibility assessment case (small Roman numeral iv above).

xiv) Other matters that should be included as part of the further development of a uniform approach to the assessment of credibility

There are several topics that should be regarded as necessary premises for sound case handling,³⁸² and several legal issues that may affect the credibility assessment, but which are not discussed in this report. Some of these are, however, so closely interlinked with the handling of the asylum application and the quality of the credibility assessment that it is recommended that the following topics be included in a holistic training approach:

- The use of sound recordings would cut down on time needed to process cases, since it could clarify assertions by both the applicant and UDI related to that which was said during the interview, something that currently can lead to uncertainties and doubt.
- Information that is provided at reception centers and by NOAS should be continually evaluated and quality controlled. In what areas should guidance be provided?
- Procedures for obtaining expert assessments of allegations of torture, trauma and other psychological conditions should be made clear.
- The place credibility assessments should have in decisions should be evaluated, including in what sequence they should be considered in relation to other assessments, when credibility should be assessed, and how much should be written about credibility.

³⁸² This applies, for example, to the quality of the interpreting services (specified in the announcement), to process savings by means of sound recordings, to how the information and advice that the applicant receives affects the case officer's ability to conduct a good interview and assess credibility, to the applicant's actual opportunity to document trauma or other mental health conditions and to what place the assessment should have in the decision.

Findings in brief

i) Legal framework – mandatory training

a) Need for a clear description of the purpose of the interview

The UDI has defined the primary purpose of the asylum interview in *IM 2010-022V* section 1.7, which states that the purpose is threefold:

"The purpose of the asylum interview is to obtain information on the asylum case (cf. section 81 of the Immigration Act [on the foreign national's right to make a statement], cf. section 17-2 of the Immigration Regulations [on interviewing principles], section 17 of the Public Administration Act [on the administrative agency's duty to clarify the case]."

During the training it is also stated, in accordance with *IM 2010-022V*, that the primary purpose of the asylum interview is to obtain adequately reliable information in order to assess whether the applicant is entitled to protection and a residence permit.³⁸³ Among the case officers, there are indications that what is considered to be the overarching purpose of the interview is unclear.³⁸⁴

The author of the report finds that the aforementioned IM cannot correctly specify the primary purpose of the asylum interview. It is assumed that it follows from the duty to clarify cases in section 17 of the Public Administration Act and the special shared burden of proof in asylum cases that the primary purpose of the interview is to obtain as much relevant information as possible. Obtaining as reliable information as possible (based on the principles of interviewing) is not regarded as being the *purpose* of the interview, but rather a prerequisite for a due process protection.

In interviews with key persons in Belgium, and also the UK to some extent, case officers are informed that the overarching purpose of the interview is to obtain *as much relevant information as possible* for use in making decisions. To obtain as much relevant information as possible is regarded as a key prerequisite for the credibility assessment.

In particular in Belgium, it is of decisive importance for correct use of the benefit of the doubt principle that the focus during the interview is on obtaining as much relevant information as possible, (cf. section 2.3 of the report on the use of follow-up questions and section 2.1111). Belgium points out that if the interview does not provide sufficiently relevant information it may not be possible to assess credibility and the principle of the benefit of doubt may be applied. All of the directorates confirm and also mention that the assessment of credibility is often a challenge when the caseworker

³⁸³ Based on the report author's interviews with key persons at the UDI.

³⁸⁴ In some of the qualitative interviews conducted by the author and the focus group meeting attended by the report author, the question was answered in different ways, however, no one answered that "as much relevant information as possible" was the primary purpose. The answers circled around obtaining as many details as possible and confronting the applicants with any inconsistencies or other faults in their statements. At the focus group meeting, there was disagreement among the participants as to the extent to which the interview should be conducted so that the primary purpose was that it could not be interpreted in many different ways. The sample was very small, but on the other hand, those who voiced their opinions were key persons and experienced case officers, which indicates that there are grounds for questioning whether the primary purpose of the interview is adequately clear within the UDI or not.

has not received adequate information from the interview (cf. Section 2.10 of the report on when an additional interview should be conducted, cf. also section 2.13 on the shared burden of proof).

Define the purpose of the interview as being to obtain information that is as relevant as possible

The UDI should consider changing *IM 2010-022V* so that it is made clear that the overarching aim of the interview is to obtain relevant information in order to make a decision. It is assumed that adapting a precise definition of its purpose would likely increase quality and efficiency, for the selection of follow-up questions and in the assessment of the individual cases.

b) Too few strategies for use in the follow-up phase of the interview

The UDI does not presently provide any training in various strategies for the use of follow-up questions. *Ad hoc* guidance is provided in the asylum units, which appear primarily to be focused on (the very important) task of asking detailed country of origin information. Techniques for testing plausibility are also used.³⁸⁵ There is in addition formal communication of how to conduct assessments of credibility in isolated sections in certain Practice Notes. It is not known to what extent they are perceived as useful for the case officers in interview situations.

The UDI's interview methods course provides training in topic exploration. Caseworkers are instructed not to set up lists of questions as part of the interview preparation, but rather to write down a list of topics to talk about. The use of topic lists is justified by its perceived suitability to improve the quality of the information given. In order to ensure a legally secure process, great importance is attached to the use of interview techniques.

Case officers appear to use two main strategies: probing for inconsistency (either internally or externally in relation to country of origin information) and for the level and plausibility of detail. Great importance is attached to the caseworker having good knowledge of the applicant's home country as this is a necessary prerequisite to being able to ask follow-up questions pertaining to contradiction, detail and plausibility.³⁸⁶ Making a common sense assessment of which questions are related to certain topics that cannot be subject to confirmation by Country of Origin Information is another approach. There is no empirical data available on the frequency of the use of follow-up questions based on knowledge of the country of origin. It seems interviews tend to in part use the follow-up phase of the interview to ask questions based on Country of Origin Information or other knowledge-based questions, and in part employ phrases learned from the dialogue based interview techniques are used, such as "tell me more."³⁸⁷

An assessment should be made of whether it will enhance precision and efficiency if case officers have an opportunity to write down some questions prior to interviews. Being able to note down

³⁸⁵ The review of the 27 cases seems to give an indication, however, that questions concerning plausibility are (at least at times) asked, and are primarily expressed by the case officer asking for details or asking the applicant to reflect on his own statement.

³⁸⁶ Qualitative interviews the author of the report has had with key persons at the UDI. The sample here is very small, but it is confirmed to some extent by the annual qualitative reviews, for example, tests of quality by examining whether case officers' assessments are affected by poor knowledge of the applicant's home country.

³⁸⁷ Information from report author's meeting with interview supervisor at UDI.

questions concerning the facts from the case file or any relevant reports is a common and in other contexts unproblematic part of the legal preparations to court hearings. Question lists are also used in Belgium, particularly for topics that may be difficult to grasp and complex topics. The author of the report suggests that, in order to obtain as much relevant information as possible from the interview, the case officer should be given the opportunity to prepare questions. It is in asking questions that the administration can safeguard their duty and interest in shedding light on whether the applicant is telling the truth or lying.

None of the four directorates had a very well developed strategy for using follow-up questions, but in Belgium the approach was somewhat more developed than in the other countries. In Belgium, as mentioned, the primary focus was on how to obtain as much relevant information as possible from the interview. This is accomplished in part by the active use of case profiling, in part by the acquisition of case-specific country of origin information, and in part by developing new approaches to the use of follow-up questions (see section 6.5–6.8 of the report).

Prepare more strategies for the use of follow-up questions

It is recommended that a separate course (or part of a course) be developed concerning strategies for the use of follow-up questions. These strategies should be based on fundamental principles of evidence theory that are suitable for promoting robust assessments (see section 2.1.7 in Part II below) and on methods (standards) for the solution of evidential problems (see section 2.4 in Part II below). Inspiration can also be obtained from the various methods and tools that the three directorates put to use (see sections 6.5–6.8 below).

c) Unclear view of the relationship between the purpose of the interview, the use of follow-up questions and writing reasons for a decision.

In continuation of the above observations, the author of the report finds that UDI also lacks a detailed and uniform approach to the assessment of credibility that looks at the purpose of the interview, the follow-up questions that are selected, and the writing of the grounds in the proper context.

The *first* example of this is that the UDI does not have, as opposed to Belgium, and to some extent the UK and Sweden, a uniform course program, in which the instructions, legal principles, interviewing principles and the use of country of origin information all pull in the same direction. At the UDI, it is somewhat unclear how the principles of interviewing are balanced with the use of directions on credibility in some Practice Notes. In the discipline of interviewing, case officers are taught that they should not have an opinion on credibility until the interview starts, which conflicts with that the fact that the Practice Notes contain assessments of credibility related to possible statements that may be made during registration at the National Police Immigration Service that the case officer will normally look at before the interview. In addition, the UDI has the potential to ensure that all of the key persons in the asylum units and those who provide training there have knowledge of how these various elements interact.

Another example is the fact that it is somewhat unclear how the need to obtain as much relevant information from the interview as possible are understood and weighed against the need to follow

interview techniques. In the Somalia cases, it has been a long-standing practice that if a person is considered to be from southern Somalia, then there will often be a need for protection. Case officers therefore asked many questions related to the applicants' general credibility, including about their identity and geography, before the applicants were given an opportunity to begin to explain their asylum grounds. However, there was a period when questions like this were regarded as weakening the technical quality of the interview, since the view was that the applicant should begin his or her free testimony as soon as possible. The practice of asking geographic questions was therefore changed for a while so that the case officer primarily limited the questions to personal data. The practice of asking geographic questions were reinstated, but in a more limited scope, and not necessarily prior to questions concerning the asylum statement.³⁸⁸

In Belgium, interviewing principles have not been given the same importance. Being able to ask geographic questions early in the interview is regarded as very important for assessment of both credibility and the need for protection. As long as the questions are asked according to the interviewing principles, the procedure is considered to be fair and legally secure.

The *third* example of the UDI lacking a uniform approach is the fact that it is unclear what considerations should be taken into account in the follow-up phase, or why questions such as "tell me more" are used instead of asking knowledge based or even more directed questions.³⁸⁹ Such a practice shows that great emphasis is placed on the interview obtaining information of good quality,³⁹⁰ but the UDI lacks a formulation for how this safeguards the necessity of ensuring that interviews contain as much relevant information as possible, including the relationship between the questions asked in the follow-up phase and use of the benefit of the doubt principle.

The project does not have access to any empirical data as to what extent the benefit of the doubt principle is used at the UDI, nor to what extent its use is linked to the interview, nor is commenting on this a part of the framework of this study. The review of 27 sample cases did, however, provide some examples of the case officer being in doubt about the applicant's credibility; but because the interview did not provide adequate information, the applicant was given the benefit of the doubt.³⁹¹ These individual examples only provide a basis for ascertaining that this has occurred, while the scope of it happening is not known.

With the necessary reservations, one conclusion that can be drawn from this is the fact that the decision phase often comes somewhat "as a surprise," which can be a problem with regard to both efficiency and due process protection. This also raises the issue of whether case officers base the questions they ask during the interview and assessment of credibility on criteria other than the legal

³⁸⁸ Interview with the asylum unit by the author of the report.

³⁸⁹ Sample of 27 cases from UDI. The sample is small. Some case officers had many directed questions, while other case officers had few such questions and primarily used "tell me more..." etc. Even if the sample is small, it raises the question of whether case officers should make use of interview techniques in the follow-up phase to either a limited extent, or not at all.

³⁹⁰ Research on cognitive interview techniques indicates a goal that 80% of the questions in police questioning should be open, and that questions about who, what, where, how and which result in lower quality information.

³⁹¹ A total of 27 specially selected cases were reviewed (out of about 10 000 protection cases handled in a year), and the UDI categorised approximately a third of these cases as obvious approvals, a third as obvious rejections and the remainder as cases where there was doubt, some of which were rejected and others approved. See Part I, under Structure in Introduction of English Summary.

criteria. It is natural to think that writing the grounds for the decision would not represent any particular problem if the interview process had been based on legal criteria.

Belgium reported that it had a noticeable improvement among case officers after having started courses for new case officers with in-depth training about the refugee definition concept that applicants shall have a "well-founded fear of persecution". Belgium also finds that attaching great importance to the fact that the entire processing of cases should focus on obtaining information that can be used as grounds in a decision is an important reason they have managed to have a short processing period in spite of a significant increase in the number of applications. The focus on whether the applicant's statement is credible is thus moved somewhat to the background. In Belgium, this is also perceived to have the advantage of making case officers more confident in the tasks they are to perform (see section 7.4 of the report).

The purpose of the interview and the use of follow-up questions should be defined as extracting as much relevant information as possible. It should ensure that key evidential questions are clarified at the end of the interview such that the decision-making process should take relatively little time.

It is recommended that the UDI consider organizing the interview phases such that case officers are relatively sure of the outcome of the case when the interview has been concluded. When follow-up questions are selected before or during the interview, case officers should already be actively dealing with the task of applying the principles of the refugee definition and assessing evidence for use in the decision phase.

UDI should research whether there is a correlation between the application of the benefit of the doubt principle and the cases where the interview provides too little information, and from these findings amend its approach to the interview if necessary.

d) Law and facts –not sufficiently clear that the assessment of credibility is a legal matter

The assessment of credibility raises first and foremost legal questions. One reason for recommending that the primary purpose of the interview should be to obtain as much relevant information as possible is associated with the need to produce legally justified assessment of credibility. Knowledge of how the law and the facts of the case are related is crucial if one is to ensure that the case officer asks questions that are legally relevant during the follow-up phase. In practice in the UDI, this is what happens when the case officer's country of origin knowledge of i.e. the court system in Iran forms the basis for the follow-up questions to an applicant claiming to have appeared in court and given a sentence, as this is clearly relevant to the application of the law.

The dilemma for the UDI when developing a new training program is to decide to what extent to give training in other types of insights (such as psychology and anthropology). To what extent may training in the *general* insights of other disciplines be considered a prerequisite to a correct application of law on the facts? The IARLJ-reports conclude that the legal exercise of assessing evidence requires insight from other fields only to a very limited extent (see, for example, the IARLJ

report³⁹²). This position is in congruence with the way evidence assessment is understood and described in Norwegian legal theory (see section 2.1.9 in Part II). The author of this report is also of the opinion that correct application of the law in relation to facts may be best understood by having the caseworkers orient their understanding of the facts within the *pro et contra* thinking of a person trained to practice law.

The qualitative interviews with key persons and the case officers at the UDI conducted by the author of the report, raise the issue of whether there is an adequate degree of clarity within the UDI that the assessment of credibility is a legal, and not a scientific or social science matter (see section 2.1.9 of the report below). The sample is very small and cannot indicate anything about the extent to which this represents a problem at the UDI.³⁹³

At present, training at the UDI does not expressly state anything about why the assessment of evidence and credibility is a legal question, and it is unclear to what extent it is expressly stated that this topic is first and foremost a legal matter. The author of the report assumes that it is important to provide training in why the assessment of credibility raises legal questions, i.e. by providing training in an evidence theory approach to the assessment of credibility. In addition, it would also provide a *common language and structure* for the processing of cases.

It should also be made clear that the assessment of credibility is based on many of the same principles that apply to other legal fields, as well as on the fact that some of the rules of evidence are special but not unique to the asylum field, such as the shared burden of proof and the formulation of the benefit of the doubt principle (see sections 2.2 and 2.3 of the report below). It might be beneficial to demystify and normalize the credibility assessment in asylum cases.

The author of the report also assumes that establishing a common language would help to counteract time spent on follow-up questions or country of origin knowledge that is of little relevance to making a decision. Such training would also be able to answer some of the questions that case officers may have about the exact significance that knowledge of trauma, and witness and memory psychology have to the assessment of credibility (see also h) and section iv) below).

It is also assumed that this focus can also counteract any concern that gut feeling or intuition is decisive in the conclusion of whether an applicant is credible or not. Even if gut feeling or intuition never can be eliminated in any human made assessment, a focus on how credibility assessments are governed by a set of defined legal criteria, illuminate how the element of subjectivity will have little or no bearing on the outcome.

³⁹² IARLJ report, page 39: "As a rule it is not a legal error of law if the court comes to the conclusion that an expert is not needed to assess the credibility of the claimant and his/her story."

³⁹³ Interviews with key persons conducted by the author of the report. The sample is very small here, but there are nevertheless grounds to expect that the UDI's policy is clear on this.

The assessment of credibility is a legal issue.

It is recommended that it be clarified that the assessment of credibility raises legal questions that is resolved by the law. The caseworkers should be accustomed to think in terms of how the facts drive the law, and the law drives the facts. A legal *pro et contra* thinking approach to the facts differs qualitatively from the methodology of most social sciences and humanities, and it is important to introduce this as a new element in the training, as caseworkers with a legal background do not predominate in the UDI. Training in evidence theory will clarify the relationship between the law and insights from other fields. This type of training will provide a common language for the assessment of credibility that case officers can use in processing cases. Such a common language for the assessment of credibility is lacking today.

e) A tendency to view the assessment of credibility in asylum cases as something distinctive and special because the applicant may be particularly vulnerable?

In UDI's training there is a certain focus on what is special about the asylum seekers in the setting of submitting an asylum application – the fact that they have a different culture, perhaps suffer from trauma and may experience the interview situation as difficult. These are matters that it is *important* to be aware of. However, at present there is little instruction on the extent to which this is relevant to the assessment of credibility.

It should be clarified in training that the applicant's possible vulnerability normally represents a question of the proper processing of a case, including good interview techniques. The case officers must, through the use of free testimony, non-judgmental follow-up questions, and follow-up questions that clarify any inconsistencies, ensure that any cross-cultural misunderstandings or personal matters are brought to the forefront.

These matters will, however, only to a limited degree become part of the basis for the assessment of credibility – unless they remain unsolved (and if unsolved it would be contrary to best practice), cf. the analysis in the comparative survey of the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) in sections 2.5.3 to 2.5.5.

For example, caseworkers should be made aware of *generalized* knowledge which can be difficult to apply to individual cases. The suffering from trauma *does not necessarily* affect the quality of the testimony. Whether it does or not is a question of fact that should be answered by a medical practitioner. In Belgium, a psychology unit has been established with the intent to answer such questions of facts: are aspects of the applicant's personality connected to why an applicant gives evasive or conflicting testimony or not? *If* it does, it is of course of utmost importance. However, in practice the psychology unit in Belgium is used in less than 1% of the cases (see section 4.2.7 below). The same basic tenets of scientific theory apply to the relevance of witness and memory psychology – this is in the same manner generalized knowledge that it might prove difficult to make relevant in an individual case, cf. for instance that the type of details in a person's biographical memory that psychologists have tested for are rather different than the type of detail often asked during asylum interviews.

It is unclear whether or to what extent it is a problem that case officers in the UDI focus unnecessarily on matters that do not further the assessment of evidence. There are, however, grounds to assume that in the absence of a well-established legal understanding for assessment, that there is room for improvement both for reasons of efficiency and legal security. The qualitative interviews conducted in connection with this report include a few statements that both relativize and over simplify the applicant's asylum grounds. Those who relativize tend to "understand" many more questionable parts of an asylum applicant's statement than what is warranted by law. Those who over simplify tend to suspect the applicant of being dis-genuine even if there is no real legal reason to do so. Neither approach are desirable from a legal point of view as they are not based on normative reason and are embedded with that which law perceives as ideology. Another reason to assume that such an incorrect distribution of attention may represent a problem is the fact that the asylum field is politicized. In one study mentioned in section 3.5.2 below, it is pointed out that this type of polarization may arise if the asylum field is subject to public debate and controversies³⁹⁴, which can also be said to be the case in Norway.

Instruction on how to focus on some of the applicants' particular vulnerabilities must be given a legal context

It should be clarified that the importance of the applicant's possible vulnerability should first and foremost apply to the principles of interviewing techniques. In some cases, the applicant's mental condition may be the reason why he or she gives a testimony that is evasive, conflicting or incoherent. Whether the purported trauma affects the quality of the interview is, however, a medical question that the proper health personnel should assess.

Part of the training should include information on how the UDI's case officers personally may be exposed to a polarization within the organization, in part because the asylum field is subject to political debate. Polarization is not very helpful, as both simplification and approaching the issue from a relativistic point of view may represent a problem with regard to due process protection.

f) Inadequate routines for creating a system in which to analyze the criteria that case officers must assess in each individual case

At present, the UDI's training in the assessment of credibility makes reference to the legislative background of the Immigration Act, which in turn makes reference to the UNHCR Handbook. These sections of the legislative background have also been relied on by the Norwegian Supreme Court in Rt-2011-1481. Sections of the handbook are old, and the handbook would benefit from a more pedagogical orientation.

The UDI's training only reflects to a limited extent the development of Norwegian evidence theory in recent years or more recent contributions to international refugee law theory, both of which aim to

³⁹⁴ Cécilie Rousseau and Patricia Foxen "Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee" in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) pages 56-91. The researchers interviewed 17 former Canadian board chairmen on the assessment of credibility. The study describes that the attitudes of the board members with regard to credibility can be divided into those who looked for lies (the absolutely sure) and those who looked for complexity (the doubters). The authors pointed out that regardless of whether the board members belonged to the absolutely sure or the doubter camps, both of the camps had difficulties accepting the complexity of the asylum seekers' experiences. Polarisation (regardless of at what end) could thus lead to a reduction in the ability to assess the actual evidence in the case. Page 87, with further reference to Ricoeur: «attestation inspires belief or arouses suspicion».

provide a systematic approach to the use of various criteria and standards for the assessment of credibility (see section 2.2 and 2.3 of the report in Part III below).

In particular, the comparative study conducted by the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) clarifies that it is assumed that national courts use a set of criteria that must be assessed in each individual case. The British guideline also has a pedagogical presentation of the most important elements that must be included in any assessment of credibility (see section 3.3. of the report below for comments).

The guidelines mirror in most respects the actual practice of the UDI, even if the UDI has not established a common language that describes the processing of credibility assessments. In parts, the guidelines offer some different criteria, however. For example, the IARLJ guidelines analyze to a greater extent situations where an applicant changes his/her testimony, indicating that such changes should disfavor the applicants, rather than what may be the case in Norway today. UDI should analyze this and take a position on how this should be discussed in the training and guidance of case officers.

A greater degree of harmonizing could be achieved by basing credibility assessments on a set of criteria that the case officer must evaluate.

It is recommended that systemization and more in-depth training in the fundamental criteria be provided for the assessment of credibility. Training should be based on updated, recent Norwegian evidence theory and the development of international refugee law. To the extent that the international recommendations differ from the practice of the UDI, it should consider whether to include this in its training and an eventual national guideline for the UDI.

g) Methods (standards) for the solution of evidential issues and questions

No systematic training of case officers at UDI is provided in the solution of evidential issues and questions related to the assessment of credibility. The British training for new case officers (which is uniform and not modular) raises such issues and questions throughout the entire course. Even though the UDI may have good reasons for continuing with modular courses, from a legal perspective it would be appropriate for the law portion of the training to be more problem-based than it is today.

The guideline published by the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) on the assessment of credibility provides the first updated description of standards that it is assumed national courts in the West regard as the "best practice". The IARLJ guideline is based on interviews with judges and a review of the legal practices in all of the EU countries, Norway, USA, Canada, Australia and New Zealand. The guideline's specification of 30 standards for how the courts solve evidential problems that arise in asylum cases represents an innovation that the author of the report regards as providing a good basis for an introduction to how lawyers view the assessment of evidence (see section 2.4 of the report in Part III below).

The author of the report assumes that training in this area should be included in the mandatory introductory course, but that it is not necessary to complete this section before starting to process cases.

Training in methods (standards) that are assumed to solve recurring evidential questions

It is recommended that problem-based training be provided in the solution of evidential questions related to the assessment of credibility. Training should be updated with respect to developments in international refugee law theory.

h) More instructive and nuanced training in the weighing of evidence

At the UDI, caseworkers are instructed that the assessment of evidence should be based on a concrete overall assessment of all the evidence in the case. Also, criteria to assess credibility, such as conflicting statements, details, and whether the story is coherent and likely (plausible) are pointed out.³⁹⁵

The training covers the basics, but it is not updated with new findings in modern Norwegian evidence theory.

The qualitative interviews with the four directorates, comparison of the national guidelines, IARLJ report and review of the regulations and literature show that instruction on how to weigh evidence; on the relationship between the law, evidence in the case and insights from other disciplines; and the use of evidence theory are closely related.

The following three bullet points should be read in context:

- *First*, the experience gained by the various directorates show that in order to reasonably weigh evidence it is vital to be prepared. For example, to prepare for an influx of claims through the use of profiling that enables the retrieval of relevant country of origin information ahead of time, and by identifying statements that may require special strategies for the use of follow-up questions (see 7.2 below).

The UDI uses profiling and systematically retrieves country of origin information, but this is not an established practice or given the same priority in all of the units. This preparation is not required as part of the approach to credibility assessment nor given the same degree of priority in all the units.

It is recommended that information on profiling and on how country of origin information is retrieved also be included in the training, since this reminds the case officer of the necessity of having relevant information in order to conduct a good assessment of credibility.

³⁹⁵ Power Point for the course, focus group meeting with the UDI which the report author attended, and the qualitative interviews with key persons at UDI by the author of the report. The number of respondents is very small. It is therefore uncertain whether there are other techniques in use.

-
- *Secondly*, all four of the directorates call for and perceive a need for a better strategy – or a more instructive decision-making model – for structuring evidence in a case. At present reference is made to the concrete overall assessment, the importance of assessing contradictions, the coherence of the presentation and the determination of identity, as stated in the legislation and legislative background (see 7.3.3 to 7.3.5 below). These rules and criteria only help the case officers to some extent with the assessment of credibility.

The UK includes an outline of how to proceed with the weighing of evidence in the written assessment of credibility guideline; however, this also leaves a great deal to the discretion of the case officer. Belgium has decided to refer to the necessity of good preparation and good follow-up questions during interviews (see section 7.1–7.3 in Part III below). In both Sweden and Norway, it was less clear how this part of case processing should be handled, beyond making reference to the rules and criteria mentioned above.³⁹⁶

The author of the report assumes that the UDI can also benefit from having an explicit approach to how evidence is weighed, whether one does what Belgium does and includes it as part of training and informal guidance, or one does what the UK and Sweden do.

Regardless of the form that is chosen, it is assumed that establishing a common language for the weighing of evidence is beneficial to the learning conditions in the institution, by providing training in the key criteria for assessing evidence and a little training in the various decision-making models.³⁹⁷ It is assumed that a good understanding here will make the assessment of evidence more robust and efficient, and provide greater due process protection. For example, in cases where case officers have little tangible evidence to base their decision on, it is assumed that common legal standards can counteract any elements of subjective assessments. In other cases, the case officers benefit from knowing about different decision-making models for solving evidential problems more quickly.

In addition, it is desirable to point out that, without such training, case officers may lack tools in a number of cases in which detailed country of origin knowledge does not further the assessment of credibility to any significant extent, or in cases which the directorates have identified to varying degrees as particularly difficult (see section 7.2 of the report below). The following situations or types of cases are pointed out:

- ✓ The applicant testifies consistently with the available country of origin information and has added a statement that lies at the core of the grounds for asylum, but it is difficult to verify or disprove whether it is true.
- ✓ The applicant's need for protection is derived from another party.

³⁹⁶ A new guideline has been published in Sweden (*rättslig styring*), which provides a methodical procedure for the assessment of credibility. Migration Board, "Rättslig ställningstagande angående metod för prövning av tillförlitlighet och trovärdighet [Legal opinion on the methods for testing trustworthiness and credibility]" of 10 June 2013, <http://lifos.migrationsverket.se/dokument?documentSummaryId=30435>. This guideline was published after the completion of this report, and no further comparison has been made of the content.

³⁹⁷ Decision-making models refer to what characterizes the method by which the evidence is structured. In recent Norwegian evidence theory research, it is assumed that the Norwegian legal tradition uses an explanatory or narrative model. It is less common that one piece of evidence determines the outcome (explanatory model), while it is assumed that judges most often establish the facts by assessing how the evidence best fits together (narrative model), see Eivind Kolflaath *Bevisbedømmelse i praksis [Assessment of Evidence in Practice]* (2012). In Sweden, the probability model, in which each piece of evidence is assigned a calculated value, is also somewhat prevalent.

-
- ✓ The applicant's grounds for asylum may depend on the applicant's political or religious convictions or willingness to go beyond social norms (most of the cases that involve gender-based persecution).

In addition, the author of the report has noted that the UDI at times has the need to transfer portions of the portfolio to other units in order to reduce the processing time required, as was the case during periods when there have been many applications from Iran and Somalia. In such situations, it may be difficult to expect that case officers in the units providing relief have enough detailed country of origin knowledge to conduct interviews and make good assessments of credibility. The lack of detailed country of origin knowledge will also be the case for the units that process applications from countries that do not produce many refugees that come to Norway.

- ✓ For various reasons, the case officers handling a portfolio may not have country of origin knowledge of the applicant's home country that is adequately detailed.
- *Thirdly*, the weighing of evidence is also about taking a stand on how findings from other disciplines can improve the picture of the evidence. Sweden, Belgium and to some extent the UK provide some training in the relationship between the law, the evidence in the case and insights from other disciplines.

In Belgium, a distinction is made between what is regarded as "facts" (i.e. most of what is stated in the country of origin reports) and "non-facts" (such as information at the general level on cultural practices, memory limitations, etc.). Facts in country of origin reports are useful because they can be included in the grounds for a decision, while insights at a general level that may also be vague (such as findings from theoretical cultural and psychological work) do not make a positive contribution to reaching a conclusion and justifying the assessment of credibility.

In the UK, it is also correspondingly regarded as representing a prerequisite for a good administrative process that one safeguards the possibility that an applicant may be vulnerable to cross-cultural misunderstandings, for example, or that an identified trauma may affect the applicant's ability to provide a coherent and detailed statement, as well as prohibiting speculation in evidence.

In Sweden, training is provided in evidence theory (the probability paradigm), in which each piece of evidence or evidential statement is assigned a value from 0.1 (uncertain) to 1.0 (certain), according to how certain scientific theory will consider them to be (see 2.1.7-2.1.9 below). Fingerprints are assigned a high value, since this concerns elements that are based on the natural sciences. The Migration Board's observation is that the country of origin information that is included in the country of origin reports is often reliable, but because it often emerges as less relevant it therefore does not necessarily further the assessment of evidence (see section 7.1.3 of the report below).³⁹⁸

³⁹⁸ Weighing the fact that the country of origin information may lack relevance must, for Belgium's part, be viewed in the context of the standard dictating that information/verification shall be obtained in each case from the country of origin information unit with regard to statements that are not found in general reports and that are referred to as "case-specific country of origin information". In Norway, such verification is performed by the embassies, but this is only done in some of the cases. To the extent that such verification is certain, this is of great value to furthering the assessment of evidence.

With regard to insights from witness and memory psychology, there is little focus on this in the daily processing of cases at the directorates in Sweden and Belgium. The attention the topic is given EAC is considered sufficient. In the UK it is a notable part of the basic training, but in accordance with the principles of law described above. Different reasons are given as to why the interest in this discipline is somewhat limited.

In Sweden, reference is made to the fact that findings in memory psychology can be assigned a value of 0.5 (it concerns general insights that may be somewhat uncertain) and therefore that this does not further the assessment of evidence (see section 5.2.3 of the report below). In Belgium, the limited interest is justified by the fact that it concerns general insights or "non-facts" that are of little benefit in individual cases. The UK is the home of much of the work produced in the field of Law and Emotion, which make strong assertions as to its importance to the credibility assessment in asylum cases. The Home Office therefore found reason to once again evaluate whether findings in psychological work should be included in the development of a new in-depth course on the assessment of credibility that was ready in August 2013. However, no grounds were found to make significant changes in the training on this subject.³⁹⁹

The author of the report assumes that teachings on the relationship between the legal assessment of evidence and insights from other disciplines are important in order to clarify the requirements for the assessment of credibility, especially in an environment where several assertions of its significance to the law are made. General insights from the social sciences (information that Belgium refers to as "non-facts") should be pointed out. The author of the report assumes that this may be important since a majority of UDI case officers have an academic background other than law (the opposite is the case at the Migration Board).

From a legal perspective, it is sufficient that case officers have knowledge of the insights from witness and memory psychology, such as that currently provided in the portion of the training that covers interview techniques. Such knowledge will advise of the possibility that an incorrect conclusion may be drawn if, for example, importance is attached to the fact that the applicant gives conflicting statements concerning something that is peripheral to the case. Moreover, it is adequate to be acquainted with the subject, since it only provides an outer limit for what can be concluded from evidence that one should be careful about getting too close to. The fact that witness and memory psychology represents knowledge that normally should not be directly included in the concrete assessment of evidence follows from the established practice of law (see section 2.1.9 in Part II below). The Norwegian legal tradition's view of the place of witness and memory psychology in the legal system is assumed to correspond to that of other countries in the West,⁴⁰⁰ and to the conclusions of the report published by the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ).⁴⁰¹

³⁹⁹ Interview with one of the training supervisors at the UK Border Agency. The reason was that they viewed the basic training as providing adequate knowledge. Consideration was also given to whether recent works, by Jane Hierly among others, nevertheless presented grounds for having in-depth training in this subject, without this resulting in a different conclusion.

⁴⁰⁰ This will involve a ban on parties, other than the court responsible for the decision, making statements on "the ultimate issue", i.e. that which is decisive to the outcome of the case. It is beyond the scope of this report to provide extensive references for this, but there is good reason to assume that most of the legal systems in the West have the same rule. See, for example, the thorough discussion of the fact that anthropologists are restricted to making statements on general

The conclusion in the literature review in section 3 is that little is found in the international interdisciplinary literature to provide arguments of any weight for changing an established and reliable Norwegian (and Western) legal tradition in which importance can be attached to contradictions, the absence of details, evasive answers and the lack of coherence in a statement (see section 2.1.9 of the report).⁴⁰²

If this is viewed in the context of the necessity of obtaining information that is as relevant as possible in order not to be in a situation in which the benefit of the doubt principle is used extensively, the author of the report assumes that it is important to balance the training such that the focus on insights from anthropology and memory and witness psychology will be placed in the proper context. It is important to have knowledge of these insights so that case officers have it in the back of their minds during the assessment of credibility. At the same time, it is equally important to point out that these insights are not likely to make a positive contribution to the evidence assessment that has to be carried out. It is therefore assumed that spending too much time on training for anything that is not likely to make a positive contribution to this will weaken both the efficiency and the due process protection provided in case processing.

Training in the weighing of evidence should be strengthened, including the use of decision-making models and the relationship between law, the facts of the case and findings in cultural theory or psychology.

Training in the weighing of evidence should be updated so that it includes insights from recent Norwegian research in evidence theory, as well as development trends in international refugee law. Preparations such as profiling should be discussed as an important tool. The use of decision-making models such as the explanatory or the narrative model cannot replace the importance of having detailed knowledge of the conditions in the applicant's home country, but they are regarded as important tools in situations in which country of origin knowledge does not further the assessment of evidence. The priorities that are defined for the knowledge case officers should have in other disciplines should be determined by the extent to which these disciplines further the assessment of evidence. In this connection, it is adequate to have knowledge of the findings from witness and memory psychology in order to point out the possibility of drawing incorrect conclusions, but it should also be clarified that these are not insights that further the assessment of evidence.

conditions in the UK, Anthony Good *Anthropology and the Expertise in the Asylum Courts* (2007). Witness Psychologists being restricted to only making statements on general conditions may also be laid down in the law, see, for example, the Australian Evidence Act of 2006, sections 25 and 103). The fact that this is laid down as a common standard for evidence also follows from the report published by the International Association of Refugee Law Judges (IARLJ) in 2013, which is discussed in detail below.

⁴⁰¹ The project ended with this being published in two separate reports: UNHCR and EU Refugee Fund *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems* (May 2013) <http://www.refworld.org/pdfid/519b1fb54.pdf> and the *Association of International Refugee Law Judges Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection Claims under the EU Qualification Directive Judicial Criteria and Standards* (April 2013) https://www.iarjl.org/general/images/stories/Credo/Credo_Paper_March2013-rev1.pdf, in which the UNHCR report refers to the AIRLJ report, but not vice versa.

⁴⁰² Cf. also Magne Strandberg's study of the beneficial value of anthropological, witness and trauma psychological research on the use of juries in the assessment of evidence in criminal cases in Magne Strandberg "Oversikt over empirisk forskning om lekdommere [Summary of Empirical Research on Lay Judges]" of 17 June 2011 in an appendix to NOU 2011:13 – *Juryutvalget: Når sant skal skrives. [The Jury Committee: When the truth be written.]*

i) Clarification of the UDI's approach to the benefit of the doubt principle

At present, the UDI provides training in the application of the benefit of the doubt principle, as laid out in the legislative background. There are two issues that nevertheless call for a closer look at how the UDI applies the principle of the benefit of the doubt.

Firstly it has been reported as a problem that UDI's case officers often lack adequate information after completion of the interview.⁴⁰³ Inadequate information may be of direct significance to whether the benefit of the doubt principle will apply. If the caseworker does not have enough information to contest a part of a statement that it is not reasonable to expect the asylum seeker to demonstrate as probable with evidence other than his or her own testimony, then the caseworker has to consider whether the applicant should be given the benefit of the doubt. Examples will include cases in which the applicants tell about their own religious convictions, political convictions, sexual orientation or threats from their families of forced marriage or circumcision, as well as cases in which the risk of return is great if the risk is genuine.

In Belgium, an attempt has been made to remedy this by having a standard dictating that country of origin information linked to the special circumstances in the case (case-specific country of origin information) shall always be available, even if it does not go all the way to the core of the grounds for asylum. Follow-up questions are asked that are aimed at various aspects of the applicant's general credibility, as is the case at the UDI, but this may be done more consistently, cf. the example from the Somalia portfolio mentioned above. In Belgium there is also a norm dictating that case officers shall be quite certain about the outcome of the assessment of evidence when the interview has been completed, and if the case officer still lacks enough information upon completion of the interview, then conducting an additional interview shall be given priority over giving the applicant the benefit of the doubt already at that point in time.

This report does not have available empirical data related to the application of the benefit of the doubt principle at the various units in the asylum department at the UDI. The author of the report assumes that a survey asking how often this is used, whether it is used more frequently for certain portfolios, whether it is applied in the same manner, and what the relationship is to the quality of the interview (how much relevant information can be obtained) would be of interest to the UDI. It is therefore recommended that such a survey or research be carried out. Today additional interviews are not normally conducted at the UDI. Whether this is a sensible or appropriate practice should also be considered.

Secondly the content and application of the benefit of the doubt principle has been identified as one of the more difficult questions in refugee law. In international refugee law there is some disagreement on what importance should be attached to circumstances in an asylum case that cannot be proven, the applicant's personal circumstances and what relationship this will have to the benefit of the doubt principle.

⁴⁰³ Based on interviews with key personnel at the UDI carried out by the author of the report and discussion from a focus group where the author participated. .

There are also differences in the practice of the various states, in which the point of departure for some (such as Germany) is that the applicant is credible and for others the point of departure is that the applicant must prove his case, while others use ordinary civil law as the point of departure, in which the applicants must essentially document their cases. In Norway, formally the point of departure is that the applicant is credible, while little is known about whether it is a point of departure that is possible (or desirable) to implement in practice.

Need for more knowledge on application of the benefit of the doubt principle

It is recommended that a close look be taken at how the benefit of the doubt principle is used at the UDI. A study should also be made of whether better strategies for the use of follow-up questions and additional interviews could reduce the frequency of the use of the benefit of the doubt principle.

j) Need for further systemization of the use of profiling?

The UDI previously registered the grounds for asylum for incoming cases at some of the asylum units. The purpose of this was to have an overview of the grounds for asylum being claimed, of when changes occur in the statements and of what the possible needs are for new country of origin information. In the asylum units this was regarded as a useful means of organizing the processing of cases, also with regard to the assessment of credibility. Such profiling has been made difficult with the implementation of the new computer system.

Belgium actively uses profiling as part of its uniform approach to the assessment of credibility (see section 4.2.8).

Systematic use of profiling

It is recommended that profiling from countries with high arrival numbers continue. It is recommended that case officers be informed about the use of profiling in their training.

ii) The legal framework – voluntary training for experienced case officers

Reviewing the literature on legal practice and jurisprudence has been beyond the scope of this report. However, the author of the report wishes to point out some of the problems that have emerged as particularly important in the judgments and the existing literature. For the formulation of a uniform approach, it is recommended that the UDI include or clarify four issues:

- **Importance of having a precise specification of the applicant's grounds for asylum**

Today, at the end of the interview, the case officer sums up what he or she understands to be the essence of the applicant's grounds for asylum. The summary does in effect represent a long leading question, and the applicant usually responds in the affirmative or the negative. This practice is regarded as an aid for the case officer, more than another manner to probe into the asylum ground. Understanding how the different grounds for asylum relate to each other is important,⁴⁰⁴ and this

⁴⁰⁴ In a case against Sweden in the European Court of Human Rights, the court pointed out that having a precise understanding of the applicant's grounds for asylum represents a prerequisite for a proper assessment of evidence, see *R.C. v Sweden* (2010).

should be made clear through open or directed questions during the interview. Belgium does not have such a practice, based on the idea that this does not provide any new, precise information on the applicant's grounds for asylum.

- **Focus on the applicant's subjective fear and risk behavior as a means of providing more relevant information**

Today the shared burden of proof during the interview is understood to mean that the applicant sets the stage for his or her application with his or her free testimony, and that the case officer subsequently tests for inconsistencies and coherence in the follow-up phase of the interview. The applicant's statement will necessarily represent the framework for the application, but it may be questioned whether aspects of the asylum story other than what the applicant personally states should be investigated.⁴⁰⁵

If, for example, the case officer raises questions about the applicant's risk behavior and subjective fear it may result in more relevant information,⁴⁰⁶ particularly in cases where detailed country of origin information does not provide an adequate amount of relevant information during the interview. Focusing on the applicant's subjective fear is also assumed to make clearer how different grounds for persecution are associated, and thus increase the quality of information in the interview. It should be clarified in greater detail how this will provide greater due process protection and more efficiency in case processing.

- **A new standard of the robustness of evidence: a means of ensuring equality of treatment?**

The equal treatment of cases will always be a standard for measuring due process protection and the efficient processing of cases. Evidence theory points out that in a field of law in which there is no general standard of proof, it will be more challenging to achieve equal treatment (see section 2.1.7 of the report below). It is assumed that the absence of a general standard of proof will entail that the assessor of evidence must pay special attention to the robustness of the evidence. The author of the report recommends that focusing on the evaluation of the robustness of various assessments of evidence may be useful, especially due to the fact that differences can easily arise, or questions of whether there are differences in the assessment of credibility among the asylum units can arise.⁴⁰⁷

- **Opportunity to follow the outcome of the case during the appeal process**

The UDI should evaluate the benefit of having a system in which some persons or everyone can follow the outcome of their own cases higher up in the system. This is an opportunity that is used in the courts. Feedback of this type can provide a greater understanding of one's own skills, and it can be a part of the organization's training or the further development of training and guidelines.

⁴⁰⁵ In some portfolios, case officers can grant residence on grounds that the applicant himself or herself have not identified (for example, young men from Mogadishu may be granted residence if their age indicates that they may be subject to forced recruitment by al-Shabab, even if they have not addressed this themselves).

⁴⁰⁶ On the importance of subjective fear with regard to obtaining information and assessing the case in the best possible manner, see James C. Hathaway and William S. Hicks "Is there a subjective element in the refugee convention's requirement of 'well-founded fear'?" *Michigan Journal of International Law* 26: 505-562 and Donald Galloway "Proof and Narrative: 'Reproducing Facts' in Refugee Claims" in *Storied Communities: Narratives of Contact and Arrival in Constituting Political Community* (editors) Lessard, Johnson and Webber (2011), which points out the problem that the story of a person's life is often quite "bare bones", see section 3.5.2 of the report below.

⁴⁰⁷ The question of whether any asylum units are stricter than others was discussed at the focus group meeting at the UDI which the report author attended and during the interview with the Migration Board.

Legal topics in the training of experienced case officers

The legal practice and literature identify several topics that are apt to increase the understanding of how an efficient assessment of credibility providing due process protection should be made, which can be included in a course for experienced case officers.

Some key topics that can be *clarified* are: whether to substitute the summing up of the applicant's grounds for asylum at the end with questions enhancing a better understanding of how the grounds relate to each other; how the applicant's subjective fear and risk behaviour may yield more relevant information and whether the application of the principle of assessing the robustness of the evidence may enhance like treatment of cases. In addition, the UDI may consider, as part of the UDI as a learning organisation, the introduction of the opportunity for case officers or unit managers to follow the outcome of the asylum cases higher up in the system.

iii) Law – country of origin information

a) Clarification of the difference between "facts" and "non-facts"

It is recommended that training on country of origin information emphasize that some information can be regarded as certain ("facts"), while other types of information may be of a general nature or vague ("non-facts"), cf. the findings on how evidence is weighed in h) above. Discussing this when training is provided on the use of country of origin information will create better uniformity in training and ensure that the various training courses pull in the same direction.

b) Case officers' assessment of the reliability of country of origin information they find themselves

The ability to assess the reliability of country of origin information, i.e. the fact that it is certain and that there is no conflicting information from other reliable sources, represents a basic prerequisite for a certain and efficient assessment of credibility.

The UDI does not provide training in the fundamental principles for assessing country of origin information. In the UK, case officers have a separate guideline for this.⁴⁰⁸ In Belgium, problems rarely arise because the information is obtained primarily by country of origin information units.

The UDI should consider including standards for assessing country of origin information in the training program. In the preparation of such training, the principles in the international guidelines should be followed, such as the IARLJ guideline, EU guideline or the UNHCR guideline.⁴⁰⁹

c) Standard for verification, or case-specific country of origin information in each individual case?

Case officers at the UDI have good access to general country of origin information. In Sweden, where case officers have access to much of the same country of origin information as in Norway, the observation is that country of origin information is primarily reliable, but it often ends up not being adequately relevant to furthering the assessment of credibility.

⁴⁰⁸ <http://www.ukba.homeoffice.gov.uk/sitecontent/documents/policyandlaw/asylumprocessguidance/consideringanddecidingtheclaim/>

⁴⁰⁹ Links to these and other guidelines can be found at <http://www.ecoi.net/blog/coi-standards/?lang=en>

In order to meet this problem, a standard has been prepared in Belgium, in which verifications are to be made in each individual case, or what Belgium refers to as "case-specific country of origin information", i.e. information on matters that are not encompassed by the general country of origin reports, but which applies to specific information the applicant has supplied. This policy is pointed out by Belgium as a key reason why the assessment of credibility is not perceived as difficult or a problem among the case officers (see section 4.2.4.1 of the report).⁴¹⁰

At the UDI, case officers can seek verification of particular information in a case with the help of the embassies. However, there is no empirical data indicating how often case officers have verified information in a case, or how important such verification would be in order not to apply the benefit of the doubt principle due to lack of information.

Use of country of origin information to ensure an adequate basis for assessing credibility

It is recommended that a closer look be taken at the extent to which use of the benefit of the doubt principle is affected by whether or not verified information or "case-specific country of origin information" exists. In addition, case officers should have knowledge of the principles for assessing the reliability of country of origin information that they themselves find on the Internet.

It should be *researched* what effect a standard for the verification of information in each individual case may have on the efficiency and due process protection of case officers' assessments.

d) Distribution of work between case officers and the Norwegian Country of Origin Information Centre

All of the four directorates give the case officers an opportunity to search for country of origin information themselves. However, the extent to which such verification is carried out in each individual case varies.

The knowledge of and search for detailed country of origin information is clearly beneficial to the processing of cases. Several key persons at the UDI consider having detailed country of origin information as the most important factor for conducting good interviews and making good assessments of credibility.⁴¹¹

However, the four directorates have somewhat different approaches to the distribution of the task of obtaining relevant country of origin information, which raises questions about whether the UDI's approach is the most appropriate for making efficient assessments of credibility that provide due process protection. For example, Belgium has prioritized its resources such that they have a large country of origin unit in a European context, when it is also taken into account that they do not produce general reports.⁴¹² They do not publish general country of origin reports as done by the

⁴¹⁰ As an example, case officers could investigate and ask what the street address was of the headquarters of the opposition party that the applicant said that he frequented.

⁴¹¹ Based on interviews with unit managers, experienced case officers and the Department for Strategy and Coordination (FSK), UDI April/May 2013.

⁴¹² The Norwegian Country of Origin Information Centre (LANDINFO) has approximately the same number of employees, but they spend – as opposed to the Belgium CEDOCA – most of their time on producing country of origin reports and responses.

Norwegian Country of Origin Information Centre in Norway or COIS in England, but instead they give priority to Q&A's and internal reports (see sections 4.2.3 and 4.3.4 of the report below).

The UDI's own quality review also points out certain efficiency and due process protection problems related to the case officers' own searches for country of origin information.⁴¹³

The author of the report assumes that this does not necessarily represent any key topic for the development of a uniform approach to the assessment of credibility. It is included nevertheless as a recommendation that the UDI should consider taking a close look at the distribution of work between case officers and the Norwegian Country of Origin Information Centre, particularly because Belgium has pointed out that the manner in which they use and have distributed work with country of origin information is key to good assessments of credibility.

Distribution of work between case officers and the Norwegian Country of Origin Information Centre

It is recommended that UDI *research* the possible benefit of having the Norwegian Country of Origin Information Centre obtain case-specific country of origin information to a greater extent.

iv) Law – the discipline of interviewing

a) Dialogue-based interview methods

Interviewing principles is a very important tool for obtaining reliable, good *quality* information in conversations with asylum seekers. The discipline appears to be well-implemented in the UDI, both in training and in practice. It is assumed that case officers experience the method as useful in the interview situation.⁴¹⁴

The training in interviewing method makes it clear that interviewing cannot be used to assess what information is relevant. In spite of the instruction given to the case officers, interview techniques seem to be used beyond their area of application.⁴¹⁵

This may be first and foremost due to little or no training in the various strategies for the use of follow-up questions. It may also be attributed to the purpose of the interview being partially defined as obtaining adequately reliable information in accordance with interviewing principles,⁴¹⁶ and that this creates the wrong focus.

⁴¹³ Interview with the Department for Strategy and Coordination (FSK) in May 2013.

⁴¹⁴ UDI's "Final report for the annual quality measurement survey in 2012" (February 2013), which, for example, assessed the quality of asylum interviews in the Somalia portfolio, concluded that the interviews were in accordance with the standard, see page 6. However, weaknesses were found in the more specialized interviews with children, see page 8. The review of the 27 specially selected cases also gave support to the interview discipline being well implemented.

⁴¹⁵ Sample of 27 cases from the UDI. Very many of the follow-up questions (not in the convert cases) have been formulated based on the interview method of "tell me what happened then...", "what was it that happened then...", "can you tell me more about what happened inside the...", "what did you do then...?"

⁴¹⁶ *IM 2010-022V* section 1.7: "The purpose of the asylum interview is to obtain information on the asylum case (cf. section 81 of the Immigration Act [on the foreign national's right to make a statement], cf. section 17-2 of the Immigration Regulations [on interviewing principles], section 17 of the Public Administration Act [on the administrative agency's duty to clarify the case]."

It may also be attributed to the fact that the interview discipline and the law may have some overlapping principles, such as giving the applicant an opportunity to explain what appears to be conflicting information, and that the difference between the legal and interviewing method is not clear.⁴¹⁷

b) Witness and memory psychology

As pointed out above, knowledge of witness and memory psychology is an important prerequisite for good case processing. However, in evidence theory, these fields of research represent insights into possible sources of error. These kinds of insights do not advance the evidence assessment, as they cannot inform about how the case officers should actually arrive at and justify their assessments (see section 2.1.0 of the report). The findings from witness and memory psychology do not provide grounds for automatically ruling out certain types of conclusions. For example, the case officer can very well find that conflicting information on details key to the grounds for asylum weaken the credibility of the applicant, without this representing an incorrect conclusion. Even though memory psychology shows that humans have a limited ability to remember correctly and consistently, the conclusion of the case officer may nevertheless be justifiable based on an overall assessment of the evidence in the case.

In the interviews with the directorates in Belgium, Sweden and the UK, it was stated that little attention is devoted to the discipline of witness and memory psychology in the training. In Belgium, this is justified by the fact that the discipline does not make a positive contribution to making a decision. In the UK, new publications in the field of work were reviewed for the preparation of a course on the assessment of credibility for experienced case officers. However, these findings were not regarded as helpful and did not make up part of the theoretical basis for the course.

In Sweden, where evidence assessment is taught from a scientific perspective, the findings of witness- and memory psychology are also assessed in terms of the certainty of their findings. They have found that the insights either do not further the assessment of evidence (findings in memory psychology are given a value of 0.5) or that they make a negative contribution (findings in witness psychology can be given a value of 0 or close to 0) (see section 5.2.3 of the report in training).

The author of the report accordingly assumes that case officers will need to have *knowledge of the fact* that some types of conclusions on evidence may entail that they make incorrect conclusions, but that they will have a significantly greater need for tools that specify what distinguishes a good justification in the assessment of credibility, such as what increases the certainty, validity and robustness of the assessment.⁴¹⁸

⁴¹⁷ The review of the 27 sample cases by the author of the report gives a certain indication that time can be spent on clearing up minor details in the story, that the applicant often is allowed to control the direction of the interview to a great extent, and that the case officers are somewhat passive. It is not clear, however, whether it is sensible for case officers to manage their time as they did in some of the cases. The sample of cases is small, and it is not clear whether this represents a key *reason* why case officers report that it is a problem that the interviews contain too little information, see notes 11–13 and the Method Chapter in section 1.3.1 above.

⁴¹⁸ See, for example, the fact that the reading list for the optional course in evidence theory, which gives 10 credits (one-third of a full-time semester in 2013) at the Faculty of Law at the University of Oslo, includes only 32 pages of witness and memory psychology (Svein Magnussen: "Årsaker til feilhukommelse og mottrekk" ["Causes of false memories and

The author of the report accordingly assumes that the discipline is adequately covered in current interview training. The discipline should not be omitted. It is important to discuss these insights because it will strengthen due process protection to the extent that it will prevent case officers from reaching directly incorrect conclusions. To the extent that devoting more attention to the discipline will be at the expense of both mandatory and optional training that will actually strengthen the case officers' ability to make and justify decisions, such prioritization will weaken both the efficiency of the processing of cases and the due process protection it provides.

c) Cross-cultural communication

Knowledge of the fact that misunderstandings may arise as a result of the case officer and the applicant coming from different cultures is essential for a good, reliable administrative process. The necessity of the case officer not speculating in facts or drawing conclusions based on his or her own experience should comprise part of the mandatory training.

In the UK, it follows from the guideline for the assessment of asylum cases that the case officer should not speculate in evidence, and that he or she should draw conclusions based on knowledge. The significance of these insights is thus based on a legal principle (see section 6.7.5 of the report).

Findings from anthropology also provide information on possible incorrect conclusions in the assessment of credibility. It is recommended that the training base this on a legal principle, as is the case in the UK.

Need for clarification of the function of the discipline of interviewing and the importance of findings in psychological and theoretical cultural work

The training should be comprehensive so that the various disciplines draw in the same direction. It is recommended that the UDI clarify to a somewhat greater extent the function of the interview discipline, and place it in a context of the primary purpose of the interview. Follow-up questions shall be formulated with a view to obtaining as much relevant information as possible and the use of interview techniques such as "tell me more..." should not dominate the interviews.

It is important to have knowledge of the fact that findings from cross-cultural communication and witness and memory psychology point out merely the *possibility* of drawing incorrect conclusions. Witness and memory psychology strengthen due process protection only to the extent that these disciplines prevent incorrect conclusions, since that is a role that they will generally not play, since they represent general insights only into one aspect of an (albeit important) item of evidence in the case.

v) Law - trauma psychology

In the UK, the case officers have a separate guideline for dealing with trauma and for how allegations of torture should be assessed. In Belgium, the case officers are given an opportunity to ask questions and refer applicants to the directorate's own psychology unit.

At present trauma psychology training is provided on a voluntary basis at the UDI. There are good reasons to include this topic in the obligatory training. In asylum cases, the case officers and judges are subject to a special duty to clarify whether the applicant is a victim of torture.⁴¹⁹ The IARLJ report supports the need for knowledge of trauma psychology, and reference is made to the *Istanbul Protocol* (on torture), which is stated to be "highly reputable".⁴²⁰

It falls beyond the scope of this report to say anything more about how much training is necessary. As an indication of the scope of the topic, however, currently a three-hour course is offered to trial lawyers by the Lawyers' Continued Education Centre (JUS).

Need for more knowledge on trauma psychology

It is recommended that training be provided for how an applicant that may suffer from trauma should be met. The UDI should have an approach that ensures that the processing of cases provides a basis for assessing an applicant's allegations of torture, including the applicant actually having access to health personnel who have the competence to make such assessments, cf. Norway's endorsement of the Istanbul Protocol.

vi) Training materials, Practice Notes and training structure

a) Arguments for and against a written guideline that specifies the criteria that case officers must consider

The author of the report concludes with recommending the preparation of a guideline for legal criteria that case officers must review for each assessment of credibility. It should be pointed out, however, that there can be both advantages and disadvantages associated with the introduction of a written guideline.

Arguments *against* having a written guideline:

It is assumed that the UDI has a good practice for assessing credibility, even if the UDI has not had any courses particularly geared towards credibility or a written guideline. Interview training has ensured that the UDI follows fundamental legal principles, such as the fact that the applicant should be given an opportunity to clarify whether there are any inconsistencies.

Informal dissemination of knowledge is valuable for good administrative procedures at the UDI, and it can be assumed it ensures the continuation of important institutional values. It is conceivable that written guidelines would result in the approach to the assessment of credibility being more formal, less dynamic and to a lesser degree of informal dissemination of knowledge.

⁴¹⁹ There is a question of how the courts observe this in practice. The issue is not discussed in the legislative background for the new Immigration Act. In a new judgment from the Swedish Migration Court of Appeal from 2012, which concerned allegations of female genital mutilation by an applicant from Somalia, a case was set aside due to the failure to investigate related to the European Convention on Human Rights, Article 3.

⁴²⁰ IARLJ-report page 18. The Istanbul Protocol specifies how states can meet their obligations to uncover acts of torture.

In Belgium, the directorate has refrained from preparing a written guideline. No clear justification was given for this, beyond the fact that it was not regarded as necessary since they had given such high priority to having a comprehensive (unwritten) policy for the assessment of credibility. Belgium also gave a certain indication that it has a more dynamic and active approach than the UK, which has a written guideline. While the UK's approach is more formal (many of the responses were referrals to the written guidelines) and simplifying, the Belgian policy is more detailed and fleshed out (see section 5.2.3 of the report below).

The use of written guidelines for the assessment of evidence may be perceived as running counter to the legal tradition in Norway. The Anglo-Saxon common law countries, all of which have had written guidelines for a long time, have by comparison a legal tradition in which the formulation of rules of evidence is far more commonplace and prevalent in all areas of law.

Arguments *for* having a written guideline:

Having sufficient relevant information after completion of the interview represents a main challenge for caseworkers at the UDI (as well as for caseworkers in the other three directorates).

The recommendations given in items i) to v) above are all based on the underlying idea that the case officers' greatest challenge is in finding what is relevant in the interview more quickly and more quickly writing precise grounds for decisions that provide due process protection. In addition, this is based on the author's analysis that the UDI lacks a common language for how an assessment of credibility should be approached and justified.

The author of the report assumes that the preparation of a written guideline will ensure a common language for the assessment of credibility will reassure the case officers and will make the assessments more verifiable and ensure due process. The extent to which it can make the processing of cases more efficient is less clear, but the author of the report assumes that to the extent that the focus on the legal criteria results in information from the interview having increased relevance, it is conceivable that it will make both the interview time and the writing of decisions more efficient.

A written guideline will also have the advantage of providing greater transparency and verifiability. And there will be no uncertainty about what is relevant and what is not relevant to the assessment. The principles for the assessment will be made visible to the applicants (if it is made public). It is conceivable that this may result in the interview providing more relevant information.

Even if a guideline for the assessment of credibility will probably represent something new in Norway, this is something that is no longer found only in Anglo-Saxon countries. In Sweden, a guideline has just been prepared for the Migration Board, and an internal guideline has existed for a long time in Germany. The report from IARLJ, which is based on a broad survey of the best practices in various legal cultures, including Norway, believes that common criteria and standards can be identified, which provides a certain reassurance that a written guideline formulated with content similar to the British, Swedish and possibly the IARLJ guideline will be perceived as being in accordance with the legal practice in Norway.

The starting point for a guideline will be the legislative background that is based on observing the UNHCR Handbook for the establishment of facts. However, this handbook is old, and UNHCR has announced that a new recommendation for the assessment of credibility will be published in 2014.⁴²¹ It is recommended that the UDI can start work on the preparation of a written guideline without waiting for the UNHCR to publish their new recommendation. In particular, because the IARLJ report provides a thorough description of how the assessment of credibility actually takes place in the courts and is based on a comparison of the practices in European and Anglo-Saxon countries, there is little reason to believe that the UNHCR's GIP (which will also be based on national practice) will write anything that is significantly different.⁴²²

On some issues, the best practice in certain areas has not yet been determined. This applies in particular to use of the benefit of the doubt principle. There is reason to assume that the new UNHCR recommendation will have to find compromises, for example, with regard to states' different approaches to the benefit of the doubt principle and use of general credibility, as is illustrated in the EU Qualification Directive, Article 4(5) (see section 2.2. of the report below).

The key topic for the guideline should be the criteria that the case officer must review for each assessment of credibility (such as inconsistency and plausibility). These criteria will ensure that the case officer is given a fundamental and common understanding of what an assessment of credibility should consist of. A relatively short guideline of 8–10 pages consisting of the fundamental criteria is assumed to be a format that is most practical for case officers.⁴²³

If it is desirable that the guideline is instructive also for more experienced case officers, it should contain as many standards as possible for the solution of problems of evidence. It is recommended, however, that a guideline be prepared that contains the fundamental criteria, and that the standards are added as appendices to the guideline or in another note.

In the introduction, a guideline should also include something about the rules of evidence and the shared burden of proof. A section that describes the fundamental criteria for a good process, including interview techniques, knowledge of cultural communication, and witness and memory psychology is also conceivable. It should also be pointed out that witness and memory psychology is not normally used for the assessment of individual cases, cf., for example, Rt-2005-907, section 38⁴²⁴ and the IARLJ guideline.

A written guideline with criteria that case officers must consult should be prepared

⁴²¹ It is assumed that the recommendation will be made in the form of a *General Interpretation on Protection (GIP)* prepared pursuant to the UNHCR mandate and the duty to cooperate in the Refugee Convention, Article 35.

⁴²² Cecilie Schjätvet *The making of UNHCR's guidelines...* UDI R&D series (2010), which describes how such GIPs are based on the practice of states.

⁴²³ This is the length of the British guide. See also the Swedish guide, which is approximately 10 pages long. This was published in June 2013, after the completion of this report, but it appears to have more or less the same content as the British guide.

⁴²⁴ The point of departure is that it is the duty of the courts to assess the credibility of witnesses and the reliability of the testimony. If there is to be any deviation from this, then special needs must be demonstrated. The examination of children by a judge is not such a special need, cf. Rt-2005-907, section 38 and HR-2011-1738-U, section 20.

A written guideline should be *prepared* to ensure that case officers have a common language for making an assessment of credibility. This will also provide greater due process protection, since the assessment will be more transparent. To the extent that the case officers are able to use the insights in the interview situation, this may also lead to the interviews providing more relevant information. In addition, a note or training in how to approach various evidential problems (standards) should be *prepared*, so that experienced case officers also receive guidance beyond what can be regarded as the fundamental principles (criteria).

b) Practice Notes

The UDI has prepared Practice Notes that contain a section on the assessment of credibility. In the UK it is clearly evident from their corresponding OGNs (Operational Guidance Notes) that what is stated cannot be used to assess credibility. In addition, there is no section on credibility in an OGN.

The UDI's practice is somewhat surprising, since case officers are expected to read or be familiar with the Practice Notes before the interview. If the section on credibility in the Practice Notes concerns the applicant's statements in the National Police Immigration Service registration, it will establish guidelines for how the case officer will assess the applicant's credibility before the start of the interview. These sections can then establish the basis for a list of questions for the applicant. This corresponds poorly to the interviewing principle that case officers should not prepare a list of questions, but have a topic-based approach. This practice is also in direct contrast to the UK's use of what corresponds to the UDI's Practice Notes: the Operational Guidance Notes – which explicitly specify that what is stated about the practice of country of origin information cannot be used in an assessment of credibility (see section 4.2 of the report below).

Need for clarification of the use of credibility assessments in Practice Notes

Clarify the UDI's principal approach to whether Practice Notes should include a section on the assessment of credibility and on how this corresponds to interviewing principles. The training should pull in the same direction here.

c) Training structure and priorities

At present, training at the UDI starts with a main section on the concept of the refugee and on fundamental human rights. This section also includes a brief part on how to assess credibility, but this has not been updated with developments in international refugee law. No training is provided in evidence theory. The next main section concerns interview methods.

Of the four directorates, Belgium and Sweden follow the EAC modules for all case officers. Belgium pointed out that they experienced that after case officers received more thorough training in the concept of the "well-founded fear of being persecuted" at the very beginning of training, it made it easier for case officers to understand when the training later covered evidence and credibility.

It is recommended that the UDI maintain the current sequence in which legal training comes before interviewing. It is suggested that the UDI consider whether it is necessary to maintain training in the UN's various human rights conventions. It is assumed that training will be more practically oriented

by focusing on the persecution criterion in the Refugee Convention, including the ban on torture. An introduction to the various other human rights conventions is not regarded as absolutely necessary for case officers.⁴²⁵

With regard to the use of time and priorities, the *proposed* new training plan for new case officers has a two-stage mandatory portion. An optional stage III is also proposed. There are no examinations to be passed after stages (I) and (II). In the proposed plan, two days are devoted to refugee law and human rights. The optional day is devoted to the subject of evidence theory and the assessment of credibility.

The author of the report recommends that the mandatory course consist of *at least* three days of law; including evidence theory and the assessment of credibility. It is pointed out that this is knowledge that will make a positive contribution to making and justifying decisions. The first two days should focus on the definition of a refugee and the concept of a "well-founded fear of being persecuted", and not on the other human rights conventions.

Here it is difficult to compare the time used for the online EAC course and the time used for traditional learning. It is also difficult to compare the Norwegian use of time with the use of time in the UK, since they have a holistic program and not a thematic breakdown of the course. The length of the entire course in the UK (28 days) is, however, significantly longer than the total length of training in Norway.

Whether a three day course on law and evidence theory will be adequate, or if more time will be necessary, is difficult to assess. The precise use of time will depend in part on what criteria and standards the UDI finds that it should include in the training, and in part on the actual training program once it is prepared.

However, the author of the report has grounds for making a recommendation as to what should be given high priority internally and what can be given lower priority.

In the proposed new training plan, there are three mandatory days for interviewing, in addition to two mandatory practical training days. Interview training has been important to the UDI, and it is

⁴²⁵ This falls somewhat beyond the main topic of this report, but the author of the report has been requested to review the entire training program. This recommendation is based on the following reasoning: Case officers are to assess whether there is a genuine risk of persecution if applicants are returned. Normally, this entails determining whether there is a situation equivalent to the European Convention on Human Rights, Article 2 (loss of life) or Article 3 (torture). Case officers do not require a review of the entire human rights catalogue to perform this task. Issues and questions related to the persecution concept is indeed analyzed at times (for example, imprisonment is not enough), but it is assumed that very often assessments will concern whether persecution "reaches such a level" that it can be regarded as torture. Nonetheless, the author of the report assumes that this concerns more the finer points of law, and is not part of the necessary and fundamental knowledge that case officers must have. On the other hand, case officers should know the persecution concept well. With regard to the established causality (for example, political persecution or conversion), it is conceivable that it would be helpful to know the provisions in the Human Rights Convention concerning freedom of expression, freedom of religion, etc. However, whether the suppression of an activity represents a human rights violation rarely arises as an independent question in the processing of cases. For example, one must not assess whether the suppression of a political activity entails a violation of the freedom of expression or assembly. I find therefore that it is a digression to focus on the catalogue of human rights with what little time is available for training purposes.

assumed that maintaining the current program will make case officers more confident and ensure a good process. It is recommended that the proposed 3+2 days be implemented.

It is pointed out, however, that the necessity of using three days for interviewing emphasizes the need for having at least three days for training in law and evidence theory. It is pointed out that it is this law/evidence portion that gives case officers the tools for making and justifying decisions. This portion of the training safeguards the primary purpose of the interview. The discipline of interviewing does not represent part of the primary purpose of the interview.

An evaluation can also be made of whether the practical training days should have a legal approach rather than an interviewing approach, but it must be ensured that the content of these disciplines is coordinated. The primary purpose of the interview is to obtain as much relevant information as possible, and the legal perspective on this should be the focus.

The proposed new training program also includes an optional day with in-depth study of trauma, witness and memory psychology, and the use of country of origin information (half day online review). The subject of interviewing already contains some witness and memory psychology, and this is regarded as adequate. In a new evidence theory course, training will be provided on the importance of these findings to the assessment of evidence. One is reminded that this represents negative knowledge of the possible risk of incorrect conclusions. It does not represent knowledge that furthers the assessment of evidence, and therefore does not contribute to the efficiency of case processing. Beyond the fact that the knowledge provided in the subjects of interviewing and evidence theory may prevent case officers from making clearly incorrect conclusions, it can hardly be said that in-depth study of these subjects will yield assessments that provide greater due process protection.

In Belgium, this is not part of the ordinary voluntary course program, since it is not regarded as providing a tool that furthers the assessment of evidence. At the same time, it was pointed out in the interviews with Belgium that such courses, as well as courses on cross-cultural communication or other cultural matters in the applicants' home country, were sometimes offered because they gave case officers new perspectives on their work. The author of the report also assumes that voluntary courses may be of interest to case officers, but it is not recommended that this be given priority over more important challenges that are not covered by the mandatory training. Thus, the author of the report does not recommend that an optional day for memory and witness psychology be given priority.

Training in trauma psychology should, however, be provided, either as a mandatory or an optional segment. Whether the applicant has been exposed to torture represents a significant part of the legal assessment, and case officers should have training in the identification of a need for further medical clarification of this question, including whether the applicant may suffer from trauma related to torture experiences. If trauma is identified, there may be grounds for evaluating whether this may have influenced the applicant's ability to testify consistently and coherently. As an illustration, the Lawyers' Continued Education Centre currently offers a three-hour course in trauma psychology for trial lawyers, which has received positive reviews.

In the UK, no courses have been offered to experienced case officers. From 2013, however, an optional course in the assessment of credibility will be offered. Permanent course offerings for experienced case officers are also quite limited in Sweden and Belgium. When optional courses are prepared for experienced case officers at the UDI, it is recommended that priority be given to in-depth study of the assessment of evidence and credibility related to the equality of treatment, robustness of evidence and other particular issues that arise in asylum cases, such as the importance of subjective fear and the applicant's risk behavior.

Training should give priority to the subjects that are important and helpful for the tasks that case officers are to perform

Content of the mandatory training:

The overall training program should reflect that the greatest amount of time is spent on the topics that are important to furthering the assessment of credibility. Relevant and difficult topics should have a sufficiently large place in the program, and correspondingly little time should be spent on anything that is not suitable for furthering the assessment of credibility.

The training should reflect:

- That of key importance to the case officers is the fact that they understand the definition of a refugee, and especially the concept of a "well-founded fear of being persecuted"
- That it provides grounds for good comprehension of the principles of evidence theory relating to the assessment of credibility, including the position of witness and memory psychology in evidence theory
- Show how interviewing is an auxiliary subject that is to ensure a good process, including knowledge of witness and memory psychology (as is the case at present)
- That training in trauma psychology represents an important auxiliary discipline when the question of whether the applicant has been exposed to torture or suffers from trauma may be of direct relevance to the assessment of the risk of persecution and of the applicant's ability to testify (existing program is to be made mandatory)
- The need for the two practical training days to have a primary focus on law and not on interviewing
- The content of the various courses must be coordinated so that all of the subjects pull in the same direction.

Scope and priorities:

Training in the refugee definition and the assessment of evidence/credibility should come first, and consist of at least three days. At present three days are used for interviewing. The author of the report does not have any grounds for stating precisely how much time should be spent on this. However, the author of the report assumes that there is no basis for time spent on interviewing being as much as time spent on the subjects of refugee law and evidence theory, since the latter two address the primary task of the case officers. This indicates that an assessment can be made of whether training in refugee law and evidence theory should be expanded to more than the three

mandatory days. Three hours should be set aside for training in trauma psychology, such as the course that is currently offered to trial lawyers.

The time that is spent on the training of new case officers at the UDI today is somewhat shorter than in Belgium and Sweden (just over two weeks), and significantly shorter than in the UK (approximately 4 weeks). In Sweden, the majority of case officers are lawyers.

Offers for experienced case officers:

Any training offers for experienced case officers should give priority to courses on the assessment of evidence and credibility, which will have content intended to contribute to equal treatment and robust assessments.

vii) Other matters

Some topics that represent some of the premises for good assessments of credibility are beyond the scope of this report.

Among other things, this applies to: the quality of the interpreting services (the announcement specified that they should be excluded), process savings by means of sound recordings, how the information and advice that the applicant receives affects the case officer's ability to conduct a good interview and assess credibility, the applicant's actual opportunity to document trauma or other mental health conditions, and what place the assessment should have in the decision. It is recommended that these and possibly other topics be included, and possibly be clarified further, in the preparation of a uniform approach to the assessment of credibility.

a) Process savings through the use of audio files

The use of sound recordings would provide process savings since that could clarify a number of statements by both the applicant and the UDI that currently create uncertainties and doubt. In cases where there is doubt concerning the quality of interpreting, having a sound recording of the interview stored will be of value. Such a practice may have a process savings effect during the appeal process.

b) Information provided through assistance from NOAS prior to interviews

Information that is provided at the reception centers and by NOAS should have better quality assurance. In what areas should guidance be provided? It should be clarified whether NOAS and the reception centers provide advice related to the content of the applicant's statement; whether the applicant should say more about certain circumstances, or what is sufficient in order to obtain protection. Should it be clarified that NOAS and the reception centers should possibly refrain from giving advice on the content of the statement, or is this regarded as helpful to the processing of cases?⁴²⁶

The content of the lawyer's guidance may be important in relation to the scope of the duty of the administrative agencies to clarify the case, especially with regard to vulnerable applicants and how this can affect the interview process. What role does the UDI think that the lawyer should play during the appeal phase?

⁴²⁶ <http://www.udi.no/Sentrale-tema/Asylmottak/Veileder-til-informasjonsmedarbeidere-i-mottak/>

c) Who is responsible for access to health services that can evaluate allegations of torture and trauma?

Documentation of trauma, torture or other circumstances related to the applicant that can justify the lack of details in the statement, or the fact that it is contradictory or not very coherent, may be decisive in some cases. It should be clarified how such documentation should be obtained. The applicant is the most obvious source of information on such matters. The applicant must also document his or her own state of health.

Today, however, it is difficult to obtain access to the right health personnel. Norway is obligated to ascertain whether alleged torture has taken place, cf. Convention Against Torture, Article 3, cf. also the Istanbul Protocol. Norway will therefore have a certain responsibility for making arrangements so that certain applicants are able to document their torture injuries.

The duty to clarify cases in Section 17 of the Public Administration Act can also be understood to mean that the UDI has a shared responsibility with the applicant for documenting that he or she suffers from trauma and whether there is causality between the trauma and ability to testify in an interview. How this should be accomplished in detail may depend on how the UDI acts on the recommendations in Jan-Paul Brekke, Nora Sveaass and Vigdis Vevstad's report on vulnerable applicants.⁴²⁷

d) Use of the assessment of credibility in the grounds for rejection

It is not a condition for obtaining protection that the applicant is assessed as credible. Credibility nevertheless ends up as a key object of proof, because it can be difficult to assess the substance of key portions of the grounds for asylum. How much consideration assessments of credibility should be given in decisions, including the sequence in which they should be included in relation to other assessments, when credibility should be assessed, and how much should be written about credibility, should all be evaluated and clarified.

Other matters that should be included in a uniform approach

The framework of this report has not allowed a description of all of the prerequisites for good assessments of credibility. What has arisen during work on the report can nevertheless be pointed out.

The UDI should *research* in greater detail whether the following four areas should be included in a uniform approach:

- Assessment of process savings through the use of audio files.
- Verification or safeguarding of information provided before the interview, and possibly also of what is expected of advice from lawyers during the appeal phase.
- Determination of who is responsible for documentation and of how the applicant should document alleged trauma and torture.
- Evaluation of how best to write assessments of credibility in a decision – where they should be placed in the decision and when it is necessary to take a stand on credibility.

⁴²⁷ Jan-Paul Brekke, Nora Sveaass and Vigdis Vevstad "Sårbare asylsøkere i Norge og i EU [Vulnerable asylum seekers in Norway and the EU]" (2010.14)

Litteraturliste

Litteraturliste

NORSK RETT

LOVER OG FORARBEIDER

Lov om mekling og rettergang i sivile tvister (tvisteloven), av 17. juni 2005 nr. 90

Lov om utlendingers adgang til riket og deres opphold her (utlendingsloven), av 15. mai 2008 nr. 35

NOU 2004:20

Ot.prp.nr 75 (2007-2008)

RETTSPRAKSIS

Rt-2001-1465

Rt-2003-383

Rt-2005-907

Rt-2011-1481

Rt-2012-1985.

LB-2010-165331.

LB-2012-200739.

LB-2012-28456

LE-2013-10608-2 (Vågå-saken)

RUNDSKRIV, RETNINGSLINJER, INTERNE MELDINGER OG PRAKSISNOTATER GJELDENDE FOR UTLENDINGSDIREKTORATET

RS 2005-049: Retningslinjer for arbeidet med enslige mindreårige asylsøkere i ankomstfasen

RS 2010-075: Retningslinjer for høring av medfølgende barn i saker om beskyttelse

RS 2011-007: Utlendingsforvaltningens ansvar for å legge til rette for å identifisere og gi oppfølging til mulige ofre for menneskehandel.

RS 2011-007V1: Veiledning for samtale med mulige ofre for menneskehandel

R 2012-003-GI: Retningslinjer om håndtering av utlendingssaker der kjønnslemlestelse er et tema (04.06.2012)

R 2012-008-G: Retningslinjer om kjønnsrelatert forfølgelse (01.07.2012)

IM 2011-002: Håndtering av spørsmål knyttet til menneskehandel i asylsaker

IM 2011-026: Bestilling og honorering av tolk ved søknad om beskyttelse (asyl) (24.10.2011)

Litteraturliste

IM 2011-027: Kvalitetssikring av tolking ved søknader om beskyttelse (asyl) (25.10.2011)

IM 2012-019 Ankomstenheten – verktøy, oppgaver og rutiner (18.10.2012)

PN 2012-002: Asylpraksis - Pakistan

ANNET

UDI "Sluttrapport for den årlige kvalitetsmålingen 2012 (februar 2013)

UDI Opplæringsplan for ASA for 2013 (hos rapportskriver)

UDI Årsrapport 2011

UiO, juridisk fakultet, pensum for valgfaget i bevisteori 2013-2014

<http://www.uio.no/studier/emner/jus/jus/JUS5501/h13/pensumliste/index.html>

EMD

Bensaid v. The United Kingdom, Appl. No. 44599/98, Council of Europe: European Court of Human Rights, 6 May 2001

Jabari v. Turkey, Appl. No. 40035/98, Council of Europe: European Court of Human Rights, 11 July 2000

R.C. v. Sweden, Application no. 41827/07, Council of Europe: European Court of Human Rights, 9 March 2010,

Salah Sheekh v. The Netherlands, Application no. 1948/04, Council of Europe: European Court of Human Rights, 11 January 2007

Singh et autres c. Belgique, Requête no 33210/11, Council of Europe: European Court of Human Rights, 2 October 2012

FNS HØYKOMMISSÆR FOR FLYKTNINGER (UNHCR)

UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR), *Manual on the Effective Investigation and Documentation of Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment ("Istanbul Protocol")*, 2004, HR/P/PT/8/Rev.1.

UNHCR and EU Refugee Fund *Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems* (May 2013).

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards on procedures in Member States for granting and withdrawing international protection* (COM(2009)554, 21 October 2009).

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Comments on the European Commission's proposal for a Directive of the European Parliament and of the Council on minimum standards for the qualification and status of third country nationals or stateless persons as beneficiaries of international protection and the content of the protection granted* (COM(2009)551, 21 October 2009) side 15; og ECRE *Comments from the European Council on refugees and exiles on the European Commission Proposal to recast the Qualification Directive* (March 2010).

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Evaluation and Policy Analysis Unit «Evidentiary assessment and the EU qualification directive» (June 2005).

Litteraturliste

UNHCR statistics <http://www.unhcr.org/4e9beaa19.html>.

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees*, December 2011, HCR/1P/4/ENG/REV. 3UNHCR.

EU- DIREKTIVER OG ANDRE EU- DOKUMENTER

European Asylum Curriculum (EAC) <http://easo.europa.eu/support-expertise/training-quality/> og <http://easo.europa.eu/wp-content/uploads/EAC-Trainer-courses-2013.pdf>

European Union: Council of the European Union, Council DIRECTIVE 2013/32/EU OF THE EUROPEAN PARLIAMENT AND OF THE COUNCIL of 26 June 2013 on common procedures for granting and withdrawing international protection (recast)

European Union: Council of the European Union, *Council Directive 2004/83/EC of 29 April 2004 on Minimum Standards for the Qualification and Status of Third Country Nationals or Stateless Persons as Refugees or as Persons Who Otherwise Need International Protection and the Content of the Protection Granted*, 30 September 2004, OJL 304/12,

European Union: Council of the European Union, Council Directive 2005/85/EC 1st December 2005 on common procedures for granting and withdrawing international protection

Eurostat report of June 2012 http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_PUBLIC/3-19062012-BP/EN/3-19062012-BP-EN.PDF.

NASJONALE JURISDIKSJONER – LOVER, REGLER OG RETTSAVGJØRELSE

AUSTRALIA

Australian Evidence Act 2006

Australian Refugee Review Tribunal "Guidance on the assessment of credibility" (revised mars 2012) Guidance

BELGIA

Belgium Directorate of Immigration organisasjonskart http://www.cgra.be/en/binaries/Organigramme_2011_ENG_tcm266-155956.jpg Chart

Belgium Directorate of Immigration, The CGVSRA 2011 Annual Report page 1, http://www.cgra.be/en/binaries/AR2011_CGRS_ENG_tcm266-187188.pdf Report

CANADA

Canadian Refugee Protection Division Assessment of Credibility in Claims for Refugee Protection Legal Services January 31, 2004, http://www.irb-cisr.gc.ca/Eng/brdcom/references/legjur/Documents/credib_e.pdf. Guidance

ENGLAND

Litteraturliste

Karanakaran v Secretary of State for the Home Department, [2000] INLR 122 (English Court of Appeal) Judgment

UKBA, Asylum Instructions, Considering the Asylum Claim and Assessing Credibility (February 2012) Guidance

Accessing country of origin information: instruction (22 February 2007) Guidance

SVERIGE

MIG 2006:7 (2006) Migration Appeal Court Sweden SE-02 UM 207-06 2007 Migration Court of Gothenburg SE-03 Judgment

MIG 2007:12 (2007) Migration Appeal Court SE-04. Judgment

Migrationsverket «Rättschefens rättsliga ställningstagande» angående myndighetsskydd i Irak. RCI 12/2011 Guidance

Migrationsverket «Rättslig ställningstagande angående metod för prövning av tillförlitlighet och trovärdighet» av 10. juni 2013. Guidance

Swedish Administrative Act § 17 and § 18.

JURIDISK LITTERATUR

Anker, Deborah «Determining Asylum Claims in the United States: An Empirical Case Study» N.Y.U. J.L. & Social Change (1992)

Anker, Deborah and Blim, Corlyn Patty "New Trends in Asylum Jurisprudence: The Aftermath of the U.S. Supreme Court Decision in INS. Cardoza-Fonseca" *IJRL* (1989) 67-82

Bailliet, Cecilia M "Towards the Restoration of Individualized Assessment of Mental Health in Refugee Law" *Tidsskrift for Norsk Psykologforening* (2009) pp 1163-1168.

Blandhol, Sverre bokanmeldelse *TjR* nr 3 2013.

Byrne, Rosemary «Assessing Testimonial Evidence in Asylum Proceedings: Guiding Standards from the International Criminal Tribunals» *IJRL* (2007) p 609-638

Coffey, Guy "The Credibility of Credibility Evidence at the Refugee Review Tribunal" *Int J Refugee Law* (2003) 15 (3): 377-417

Combs, Nancy Amoury *Fact-Finding Without Facts* (2010)

Eckhoff, Torstein *Rettskildelære* (2001).

Feijen, Liv og Frennmark, Emelia *Kvalitet i svensks asylpövning: En studie av Migrationsverkets utredning av och beslut om internationellt skydd* (2011) side 192-3.

Fullu-Skyberg, Lisbeth, kommende doktorgrad om muntlighetsprinsippet ved Universitet i Oslo.

Galloni, Tania "Keeping It Real: Judicial Review of Asylum Credibility Determinations in the Eleventh Circuit After the REAL ID Act" *Univ of Miami Law Review* (2008) pp 1037-1061

Hailbronner, Kay *EU Immigration and Asylum Law – Commentary* (2010) s 1025-1032.

Hathaway, James C. and Hicks, William S. "Is there a subjective element in the refugee convention's requirement of 'well-founded fear'?" *Michigan Journal of International Law* 26: 505-562

Litteraturliste

Hov, Jo *Rettergang* (2010) s 1132-1133

IARLJ *Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection under the EU Qualification Directives. Judicial criteria and standards*

Kagan, Michael "Is Truth in the Eye of the Beholder? Objective Credibility Assessment in Refugee Status Determination" *Scholarly Works Paper* 633 (2003)

Kagan, Michael "Refugee credibility assessment and the 'religious imposter' problem: a case study of Eritrean Pentecostal claims in Egypt" *Vanderbilt Journal of Transnational Law* (2010)

Kolflaath, Eivind «Bevisbedømmelse - sannsynlighet eller fortellinger?» *Jussens Venner* (2004) s 279; og

Kolflaath, Eivind «Bevisbedømmelse som slutning til beste forklaring *Tidsskrift for rettsvitenskap* (2007) s 171.

Kolflaath, Eivind «Bokanmeldelse: Lena Schelin: Bevisvurdering av utsagor i brottmål. Norstedts Juridik, Stockholm 2007. 281 s.» *TfR* (2008)

Kolflaath, Eivind *Bevisbedømmelse i praksis* (2012).

Noll, Gregory *New Issues in Refugee Research* Working Paper No. 117

Norman, Steve "Assessing the Credibility of Refugee Applicants: A Judicial Perspective" *IJRL* (2007) 273-292

Schei mfl *Twisteloven kommentarutgave* (2007)

Schjatvet, Cecilie "The making of UNHCR's guidance and its implementation in the national jurisdiction of the United Kingdom, Norway and Sweden" Research report for the Norwegian Directorate of Immigration (2010)

Staffans, Ida *Evidence in European Asylum Procedures* (2012)

Strandberg, Magne «Oversikt over empirisk forskning om lekdommere» av 17. juni 2011 i vedlegg til NOU 2011:13 - *Juryutvalget: Når sant skal skrives*.

Strandberg, Magne *Beviskrav i sivile saker* (2012) side 335-6.

Sweeney, James A. "Credibility, Proof and Eefugee law" *Int J Refugee Law* (2009) pp 700-726.

The Association of International Refugee Law Judges Assessment of Credibility in Refugee and Subsidiary Protection claims under the EU Qualification Directive Judicial criteria and standards (April 2013)

Thomas, Robert "Consistency in Asylum Adjudication: Country Guidance and the Asylum Process in the United Kingdom" *Int J Refugee Law* (2008) pp 489-532

Oxford Research «Evalueringen av advokatordningen i asylsaker» (2012)
http://www.oxfordresearch.no/media/134495/evaluering_av_advokatordningen_01.11.12.pdf

Øyens, Øyvind Dybvik *Lærebok i utlendingsrett* (2013) på side 192-193.

Litteraturliste

TVERRFAGLIG LITTERATUR

- Berg, Laurie and Millibank, Jenni "Constructing the Personal Narrative of Lesbian, Gay and Bisexual Asylum Claimants" *Journal of Refugee Studies* (2009) pp 195-223.
- Brekke, Jan-Paul, Sveaass, Nora og Vevstad, Vigdis «Sårbare asylsøkere i Norge og i EU (2010.14)
- Christianson, Sven Å og Ehrenkrona, Marika *Psykologi og bevisvurdering*
- Doornbo, Nienke «On being heard in asylum cases evidentiary assessment through asylum interviews» Gregor Noll, ed. *Proof: evidentiary assessment and credibility in asylum procedures* (2005).
- Galloway, Donald «Proof and Narrative: 'Reproducing Facts' in Refugee Claims» i *Storied Communities: Narratives of Contact and Arrival in Constituting Political Community* (red) Lessard, Johnson and Webber (2011)
- Gamst, Kari og Langballe, Åse *Children as Witnesses* (2004)
- Good, Anthony *Anthropology and the Expertise in the Asylum Courts* (2007).
- Granhag, Strömwall & Hartwig "Granting asylum or not?" Migration board personnel's beliefs about deception" *Journal of Ethnic and Migration Studies* (2005) pages 29-50.
- Herlihy, Gleeson og Turner «What Assumptions About Human Behaviour Underlie Asylum Judgements?» *International Journal of Refugee Law* Vol. 22 No. 3 pp. 351–366
- Herlihy, Jane and Turner, Stuart W «The Psychology of Seeking Protection» (2009) *International Refugee Law Journal* s 171-192.
- Houle, France «The Credibility and Authoritativeness of Documentary Information in Determining Refugee Status: The Canadian Experience» *Int'l J Refugee L* (1994) s 6
- Hungarian Helsinki Committee, *Structural Differences and Access to Country Information (COI) at European Courts Dealing with Asylum*, July 2011, ISBN: 978-963-88228-9-5, available at: <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4ebbc872.html>
- Jobson, L. "Cultural Differences in Specificity of Autobiographical Memories: Implications for Asylum Decisions" (2009) 16(3) *Journal of the Australian and New Zealand Association of Psychiatry, Psychology and Law (ANZAPPL)*
- Kalin, Walter "Troubled Communication: Cross Cultural Misunderstandings in the Asylum Hearing" *International Migration Review* (1986) s 230-41
- Magnussen, Svein J *Vitnepsykologi. Pålitelighet og troverdighet i dagligliv og rettssal* (2004).
- Peace and Porter «Remembrance of Lies Past: A comparison of the Features and Consistency of Truthful and Fabricated Trauma Narratives" *Journal of Appl. Cognit. Psychol.* (2010) pp 414-423.
- Peace, Kristine A. and Porter, Stephen «Remembrance of Lies Past: A comparison of the Features and Consistency of Truthful and Fabricated Trauma Narratives» (2010) *Applied Cognitive Psychology* 414-423 på side 421.
- Powel, Julia «Life history and personal narrative: theoretical and methodological issues relevant to research and evaluation in refugee contexts" *New Issues in Refugee Research Working Paper No 106* (2004) side 2.
- Powel, Julia og Deakin, Robert «Seeking meaning: an anthropological and community-based approach to witchcraft accusations and their prevention in refugee situations" *NEW ISSUES IN REFUGEE RESEARCH Research Paper No. 235* (May 2012).
- Rachlew, Asbjørn «Norske politiavhør i et internasjonalt perspektiv» *Tidsskrift for Strafferett* 4 (2003) s. 400 – 439.

Litteraturliste

- Riksadvokaten «Riksadvokatens arbeidsgruppe – avhørsmetodikk i politiet. Utredning fra arbeidsgruppen oppnevnt av Riksadvokaten 13. juli 2012. Avgitt til Riksadvokaten 8. oktober 2013 (2013).
- Rousseau, Cécilie and Foxen, Patricia «Constructing and Deconstructing the Myth of the Lying Refugee» in Els van Dongen and Sylvie Fainzang (eds) *Lying and Illness* (2005) side 56-91.
- Rousseau, Crepeau, Foxen and Houle, "The Complexity of Determining Refugeehood: A Multidisciplinary Analysis of the Decision-making Process of the Canadian Immigration and Refugee Board" (2002) 15 *Journal of Refugee Studies* 43-70.
- Shuman, Amy and Bohmer, Carol «Representing Trauma: Polical Asylum Narrative» *Journal of American Folklore* (2004 s 394-414.
- Siems, Mathias M. "The Taxonomy of Interdisciplinary Legal Research: Finding the Way Out of the Desert" *Journal of Commonwealth Law and Legal Education*, Vol. 7, pp. 5-17, 2009
- Spijkerboer, Thomas (ed) *Fleeing Homophobia: Sexual Orientation, Gender Identity and Asylum* (2013)
- Tsangarides, Natasha «The Refugee Roulette» (2010).
- van Klink, Bart and Taekema, Sanne «A Dynamic Model of Interdisciplinarity" *Law and Method. Interdisciplinary Research into Law s* (2011).
- Willén, Rebecca M. and Strömwall, Leif A. «Offender's lies and truths: an evaluation of the Supreme Court of Sweden's criteria for credibility assessment» (2011) *Psychology, Crime & Law* 1-14,